

dạ thảo

liêm

chi

DTVLEBOOK.COM

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43: Ngoại Truyện](#)

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 1

Bố mẹ tôi lập gia đình muộn, bởi vậy khi tôi chào đời mọi người thương tôi nhiều lắm. Cả nhà ai cũng dành trọn vẹn tình thương cho tôi. Khi ấy dù kinh tế gia đình cũng chỉ dừng ở mức đủ ăn nhưng bất kể tôi thèm món gì họ cũng đều ráng mua bằng được cho tôi. Mỗi sáng tôi sẽ được mẹ đánh thức bằng giọng nói không thể ngọt ngào hơn:

- Nào gái cưng, dậy thôi, trễ lắm rồi đó.

Bố cũng ở bên cạnh khẽ thơm lên trán tôi mà hỏi:

- Gái bố hôm nay muốn ăn gì, nói bố nghe nào.

- Bố mua bim bim, cả kẹo mút nữa.

Trẻ con mà, làm gì có đứa nào thoát khỏi cảm dỗ của mấy món đó. Cứ thế tôi phải nhõng nhẽo đến 30 phút mới chịu rời khỏi giường theo mẹ đi rửa mặt và vệ sinh cá nhân.

Xong xuôi bố lại kênh kiệu tôi trên vai đi ra đầu làng mua mấy món tôi yêu cầu, còn mẹ thì ở nhà nấu đồ ăn sáng cho hai bố con. Cả con đường làng khi ấy rộn ràng tiếng cười nói của hai bố con.

Bà Mận sáng nào cũng trêu:

- Nhất con Diễm Chi nha, bố cưng như trứng mỏng, làng này chả ai sướng như mày đâu.

- Bà đừng nói thế, ai chả thương con chiều con riêng gì nhà cháu đâu.

- Thì biết là thế, nhưng làng này làm gì có ai chiều con hơn anh. Con Diễm Chi phải nhớ cho kỹ, sau này lớn còn báo đáp bố mẹ nghe không. Đây 1 bim bim, 2 kẹo mút như mọi lần đúng không.

Bố tôi vẫn cười xòa cảm ơn bà còn nói thêm:

- Nuôi con ai kể tháng ngày, chỉ mong nó lớn lên thành người thôi chứ cháu cũng chả mong gì hơn.

- Nói thì nói thế, chứ như nhà tôi đây mang tiếng có 7 đứa con, mà hai ông bà vẫn phải tự lo cho nhau đấy thôi. Mà con bé Chi cũng lên 4 rồi, sao không để đi còn chờ gì, kiếm thằng cu nữa cho có nếp có tẻ.

- Chả giấu gì bà, vợ chồng con cũng đang mong đây chỉ mong thêm đứa nữa cho cái Chi có chị có em, trai gái gì cũng được cả bà ạ.

Hai bố con cà kê thêm một lúc nên tôi lại với tay đòi mua thêm dăm ba cái thạch nữa mới chịu về. Mua thì mua thế chứ về tôi cũng chẳng ăn hết, lại mang đến lớp chia cho các bạn. Bim bim và thạch thì tôi sẽ cho mọi người ăn chung, còn kẹo mút tôi 1 cái bạn Cường một cái. Bạn Cường là con trai, nhưng tôi lại quý bạn nhất lớp. Vài lần thấy tôi hay cho đồ ăn bạn mẹ toàn trêu:

- Chi với Cường là đôi chim sẻ, lúc còn trẻ hai đứa lại yêu nhau.

Tôi mới 4 tuổi, còn quá nhỏ để hiểu thế nào là yêu, chỉ biết tôi quý bạn, thế nhưng mẹ trêu tôi lại vô thức đỏ mặt. Thất vậy mỗi lần trở tôi đến lớp mẹ lại cao giọng gọi:

- Con rẽ đâu, ra đón vợ nào.

Ngồi kênh kiêu trên vai bố, tưởng tượng cái cảnh bạn Cường cười tươi rói ra đón tôi lòng tôi lại rộn ràng thêm một chút. Đang vui vẻ cười tùm thì nghe thấy mẹ gắt nhẹ:

- Hai bố con đi lâu thế, về cho con ăn còn đưa con đi học chứ.
- Phải cho nó hít thở không khí một tí chứ.
- Nào thôi ngồi vào ăn đi, Chi ra đây mẹ dứt nào.
- Không, bố dứt cơ, hôm nay Chi thích bố dứt.

Mẹ tôi vừa lườm tôi vừa cười bảo:

- Ai dứt mà chả như nhau mà phải kén chọn.
- Hôm nay Chi thích bố.
- Ừ thích bố, thế đến lúc ị cũng gọi bố rửa cho nhá.
- Không nhiệm vụ đó của mẹ.

Bố mẹ nghe tôi nói xong thì nhìn nhau cười hạnh phúc, thời gian sau đó gia đình tôi vẫn luôn đầm ấm như vậy. Bố mẹ tôi không phải công nhân hai người ở nhà trồng rau nuôi gà và mở trang trại vì vậy họ có thể tự cân đối thời gian dành cho đứa con gái nhỏ là tôi.

Chưa khi nào bố mẹ đón tôi muộn, tôi cũng không biết cái cảnh rơm rớm nước mắt tủi thân vì các bạn về hết mà chưa thấy người nhà tới đón của bạn Cường như thế nào. Bởi tôi luôn tới sau nhưng lại về trước bạn.

Một tháng sau thì mẹ tôi thông báo có thai trong niềm hạnh phúc vỡ òa của bố. Cảm xúc của tôi khi ấy rất vui, vui vì thấy bố mẹ vui. Vui vì sắp được giống cái Lan, có em trai để cưng nựng.

Hôm đó để ăn mừng bố đã dẫn mẹ con tôi ra hàng ăn toàn món ngon. Tay bố bóc cua cho tôi, nhưng miệng lại nói:

- Ăn đi em, ăn nhiều vào, có thèm ăn gì nữa không anh gọi thêm.

- Thôi chỗ này em còn đang sợ không ăn hết đây này.

- Nhiều đây nhằm nhò gì, em là phải ăn cho 2 người đấy, há mồm ra anh đút cho miếng cua này.

Tôi còn chưa kịp phản đối miếng cua ấy đã nằm gọn trong mồm mẹ. Tức quá tôi sị mặt ra nói:

- Cua của Chi mà, sao lại ăn của Chi.

- Mẹ xin lỗi, thế mẹ đền cho Chi miếng khác nhé.

- Không thèm.

- Thôi nào gái mẹ ngoan lắm, mẹ ăn cho em bé trong bụng mà, Chi bảo thương em bé sao lại giận mẹ.

Bất kể cái gì chỉ cần mẹ nói là để cho em bé là tôi vui vẻ gật đầu đồng ý luôn. Lần này cũng thế, tôi thôi không giận mẹ nữa mà ngây ngô hỏi:

- Thế bao giờ em bé mới ra chơi với con.

- Bây giờ em con nhỏ lắm, phải sang năm mới em mới có thể gặp mặt con được.

- Sao lâu thế, con không chịu đâu, mẹ bảo em ra sớm đi, không là con nghỉ chơi đấy.

- Em bé phải đủ ngày đủ tháng mới có thể ra gặp con được, giống như con cần phải ăn no, ngủ đủ mới có thể lớn.

Tôi chẳng hiểu mấy cái đó, chỉ là thấy bố đút miếng cua khác vào mồm thì mãi ăn nên không hỏi nữa.

- -----*-----*-----

Tối khi tôi lên 5 thì em bé cũng chịu ra chào tôi, em là một bé gái, thấy tôi cứ nhìn em mẹ bảo:

- Mẹ cho chi đặt tên cho em đấy, Chi có biết đặt không.

Đặt tên à, tên gì nhỉ, tôi đâu có nghĩ ra tên gì đâu mà đặt. Hỏi bà nội thì bà bảo:

- Bà thích cái tên Diễm Hương, chị Diễm Chi, em Diễm Hương nghe hay.

Thế là em gái tôi mang tên Diễm Hương từ đấy, mọi người vẫn trêu có em tôi sẽ ra rìa, đúng là mới đầu tôi cũng có chút tủ thân, vì nhiều lần đòi mẹ bế nhưng mẹ lại bận cho em ti nên chẳng có thời gian cưng nựng tôi như xưa. Nhưng bù lại bố lại dành nhiều thời gian cho tôi hơn trước.

Bố cho tôi ăn, tắm cho tôi, cùng tôi đi học, còn kể truyện cổ tích mỗi tối cho tôi nghe. Có lần bố thấy tôi cứ đứng ngây người nhìn mẹ ru em ngủ, bố ôm tôi vào lòng nhỏ nhẹ hỏi:

- Chi sao thế?

- Lâu rồi mẹ không ru con ngủ như thế nữa.

- Chi ngoan nghe bố nói này, em còn nhỏ nên chúng ta sẽ ưu tiên cho em trước được không. Sau này em lớn hơn một chút nữa, em sẽ cùng mẹ quan tâm đến con, con cũng sẽ có bạn chơi. Nhưng mà trước tiên con phải nhường mẹ cho em đã, có như thế em mới nhanh lớn được.

Nhường thì nhường, tôi có bảo không đồng ý thì vẫn phải nhường chứ đâu thể làm khác được.

- -----*-----*-----

Năm tháng dần trôi, em cũng lớn dần, đã biết nô đùa cùng tôi, nhưng em lại đành hanh, lúc nào cũng giành đồ của tôi. Giành không được thì khóc ăn vạ để mẹ mắng tôi.

- Chi tại sao cứ trêu em thế hả.

- Đồ chơi này của con mà, bố mua cho con mà.

- Thì cho em chơi cùng với chứ sao, em còn nhỏ phải nhường em chứ.

Đây chẳng phải lần đầu tiên mẹ thiên vị cho em, tôi tức quá ném luôn con gấu bông vào người em rồi hét lên:

- Lúc nào cũng bắt con nhường em, lúc nào cũng thế, con ghét mẹ, ghét em.

Lực ném của tôi không mạnh, nhưng em còn nhỏ nên ngã ngửa ra sau. Đầu đập xuống đất nghe một tiếng “Cộp” tiếp đến là tiếng em khóc lặng đi. Khi ấy tôi có chút hối hận, và vô cùng thương em. Nhìn gương mặt em đỏ rần vì khóc, chắc là em đau lắm.

Bình thường tôi cũng thương em, nhưng tại mẹ cứ thiên vị em hơn nên vì đổ kị mới sinh ra ghét. Nếu như mẹ không đánh tôi, chắc chắn tôi sẽ cùng mẹ ghì em.

Tiếc là mẹ lại đánh tôi và quát:

- Con hư lắm, ra ngoài kia úp mặt vào tường nhanh lên.

Một chút tội lỗi trong lòng tôi cũng tán biến luôn, thay vào đó là nỗi căm ghét em trào dâng. Cứ thế vừa úp mặt vào tường vừa lầm bầm hát:

- Ba thương con, vì con giống mẹ, mẹ thương em, mẹ toàn bên em...

Mẹ nghe thấy giọng hát của tôi nên hỏi:

- Chi, con hát cái gì đây.

Tôi đang giận mẹ, và đang vô cùng tủi thân nên không trả lời. Cứ thế xoay mặt vào tường rầm rức khóc. Bỗng nhiên tôi lại ước em chưa từng được sinh ra, ước gia đình chỉ có một mình tôi như trước. Buồn cũng được, không có người chơi đồ hàng chung cũng được. Bù lại tôi sẽ mãi là cục vàng của bố mẹ, cũng sẽ chẳng phải tủi thân vì bị đánh oan như thế này nữa.

Đang khóc thì bố về, nhìn qua bố cũng biết vì sao tôi phải úp mặt vào tường. Mấy hình phạt này ngày nào tôi chẳng phải nhận, đâu có gì lạ đâu chứ. Cũng may là bố khác mẹ, bố ngồi xuống ôm tôi vào lòng rồi hỏi:

- Sao thế, ở nhà có chuyện gì gái kể cho bố nghe nào.

Tôi biết bố hỏi thế không phải vì bố chưa biết, mà chỉ để tôi nói ra cho nhẹ lòng. Bởi vậy mới meo meo nói:

- Em cứ tranh đồ của con, con đã nhường em con búp bê rồi nhưng em còn đòi cả con gấu nữa. Em không cho con chơi gì cả. Rõ ràng là đồ chơi bố mua cho con vậy mà em cứ đòi.

- Được rồi, bố biết rồi, tại em còn bé, em chưa biết gì nên mới thế. Con đừng giận em nhé.

- Nhưng mà mẹ đánh con rồi.

Bố nghe thấy thế thì cau mày trách mẹ:

- Anh đã nói rồi, em đừng đánh con, từ từ nói là nó nghe.

- Nghe cái gì mà nghe, nó lấy gấu ném cho em ngã biêu đầu lên đây này. Anh cứ chiều cho lắm rồi đến lúc nói không được.

Đúng là tôi ném em, đúng là vì tôi nên em mới ngã, nhưng tôi có phải cố tình làm thế đâu. Tôi ôm chặt lấy cổ bố giải thích:

- Con chỉ định... ném gấu cho em chơi... con không cố tình làm em ngã.

- Bố biết rồi, thôi nín đi, lau hết nước mắt đi rồi bố tắm cho.

Tôi lén nhìn mẹ, thấy ánh mắt mẹ hơi chùng xuống, không rõ là do mẹ ân hận vì đánh mắng tôi hay là do buồn vì bị bố mắng.

Vào đến nhà tắm, được ngồi trong chậu nước đùa nghịch tôi lại quên luôn đi những ấn ức ban nãy trong lòng. Tắm xong tôi lại chạy lại ôm em, thơm em như chưa từng có cuộc cãi vã nào xảy ra.

- Nay chi có thích ăn xúc xích không mẹ rán cho.

- Có có, mẹ rán cho cả em Hương nữa nha.

- Em còn nhỏ, chưa ăn được, mẹ cho Chi ăn cả phần của em, nhưng mà Chi phải ngoan, từ nay phải yêu em nhé.

- Dạ.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 2

Mặc dù có những lần mẹ xử án không công mình, thường vô tình hoặc cố ý thiên vị em. Nhưng tôi cũng chỉ giận mẹ lúc đấy rồi sau đó chỉ cần mẹ ôm tôi vào lòng cứng nựng vài câu là tôi lại quên sạch.

Đối với em gái nhỏ cũng vậy, mỗi khi rõ ràng là em sai mà vẫn được mẹ bênh thì tôi rất ghét em. Có lúc còn ghét đến mức ước rằng em chưa từng được sinh ra. Nhưng rồi đến khi bình tĩnh nghĩ lại cộng với nghe phân tích của bố thì tôi hiểu rằng:

- Là do em con nhỏ, em chưa hiểu đúng sai nên mới thế. Em lại chưa biết nói như chúng ta chỉ có thể khóc để biểu đạt cảm xúc. Mà khóc nhiều sẽ mệt vì thế mẹ mới lo lắng khi em khóc. Bố biết có những lần con không sai, nhưng mình là chị mà, mình lớn mình sẽ không chấp nhận đúng không. Ngày con nhỏ như em con cũng thế, có những lúc bố mẹ chẳng hiểu vì sao con lại khóc suốt cả ngày. Nhưng bây giờ con lớn con hiểu chuyện hơn, cũng đã ngoan hơn nhiều. Thế nên chúng ta cùng nhường em và cho em một chút thời gian nhé.

- Ngày nhỏ con cũng thế thật hả bố.

- Đúng rồi con gái, đứa trẻ nào ngày nhỏ cũng khóc để biểu đạt cảm xúc cả.

Tôi nhăn mũi lắc đầu nói:

- Thế thì xấu tính bố nhỉ.

- Không hẳn là xấu đâu con, vì em bé chưa biết nói, em chưa thể diễn đạt cho chúng ta hiểu nên ngoài khóc em đâu thể làm gì khác.

Bố nói cũng đúng, em làm gì đã biết nói đâu, có những hôm cả nhà đều ngờ ngác không hiểu em đang đòi cái gì đấy thôi. Em nhỏ như thế, thôi thì tôi nhường em một chút cũng được mà.

Vậy là tôi gặt đầu cái rụp để đồng ý với bố, tôi sẽ thương em, sẽ cố gắng nhường em hơn chút nữa.

Ngoài mấy lần bị mẹ đánh oan vì em ra thì bố mẹ vẫn chiều tôi, tôi và em chơi cùng nhau khá vui vẻ. Mỗi lần được ai cho gì tôi cũng xin thêm 1 phần để mang về cho em. Dù cho sau đó em nhỏ nên chưa ăn được tôi lại ăn hộ em, nhưng mẹ vẫn luôn khen tôi:

- Chi ngoan quá, biết nhớ đến phần của em.

- Em bé của Chi mà.

- Đúng rồi, gái mẹ là ngoan nhất.

Cuộc sống gia đình tôi cứ êm đềm trôi qua như thế, cho đến khi em lên 1 thì bố mẹ tôi bàn nhau mở rộng thêm trang trại, rồi nuôi thêm lợn vì năm đó lợn đang được giá. Mẹ tôi cũng muốn làm để sau này có kinh tế lo cho chị em tôi tốt hơn, nhưng gia đình nội ngoại hai bên đều khó khăn. Nhà tôi cũng chẳng có nhiều tiền tiết kiệm, bây giờ mà đào ao rồi xây một dãy chuồng lợn tiết kiệm lắm cũng phải hết vài trăm.

Bố thì khác, có lẽ bố đã tính toán kỹ hết mọi thứ nên quả quyết bảo:

- Làm gì có ai làm ăn mà không vay nợ đâu, anh tính rồi, mình cứ vay ngân hàng rồi sau này làm ăn trả dần.

- Liệu người ta có cho mình vay không.

- Người ta vay đây đấy thôi, tạm thời mình cứ cầm cho người ta cái sổ đỏ. Một hai năm làm ăn có lãi rồi mình rút ra sau.

- Ngộ nhờ....

Mẹ là chúa hay bàn lùi, bố vừa nghe thấy thế biết mẹ định nói gì nên gạt đi luôn:

- Mình muốn con mình có tương lai hơn thì phải chấp nhận đầu tư. Bây giờ chúng nó còn nhỏ, chưa phải chi tiêu gì thì cố mà làm em ạ. Một vài năm nữa chúng nó đi học cả, rồi bao khoản tiền phải lo mà sức mình lại già không làm được nữa đâu.

Nói là làm, bố mẹ bắt tay đi vay vốn ngân hàng để thực hiện, vì công việc bận rộn hơn trước nên bà nội lên trông chị em tôi để bố mẹ có nhiều thời gian hơn.

Có những lúc tôi thèm được bố kênh kiệu trên vai mà bố mệt nên bảo:

- Chi ra ngoài kia chơi đi để bố nghỉ chút.

Buồn lắm, cứ thế tôi lồm lũi sang giường bà nội nằm, ngay cả đến em Hương bố cũng không còn thời gian tắm cho em như trước. Bố còn bảo:

- Năm nay Chi học lớp 2 rồi, bố sẽ nhờ anh Hùng đưa Chi đi học nhé.

- Con thích bố đưa đi cơ.

- Bố mẹ đang bận mà, con đi chung với anh Hùng rồi sang năm bố mua cho cái xe đạp mới để con tự đi có được không.

Gì chứ nghe thấy được mua xe mới tôi khoái lắm, gạt đầu cái rụp mà chẳng suy nghĩ gì thêm. Bố thấy vậy xoa đầu tôi thêm vài cái nữa rồi lại vội vã đi làm.

Năm ấy ngày nào nhà tôi cũng thuê người làm, hôm thì đào ao, lúc lại xây chuồng lợn. Không lúc nào ngớt người ra vào, có những buổi trưa mọi người ăn cơm, rồi nói chuyện ồn đến mức em Hương không ngủ được phải khóc âm lên. Tới lúc ấy mọi người mới thôi không bàn về công việc nữa mà tranh thủ chớp mắt để chiều còn tiếp tục công việc.

Thế nhưng lúc này bố mẹ tôi lại bắt đầu bất đồng quan điểm, mẹ thì muốn xây tạm 1 dãy chuồng lợn nhỏ nhỏ để nuôi thử nếu thuận lợi mới tiếp tục làm lớn. Nhưng bố lại không chịu bố bảo:

- Đã làm thì làm luôn, làm cái bé lụp xụp lợn sẽ dễ bị bệnh, rồi sau này đập bỏ đi cũng phí, thôi tiện công cứ làm cẩn thận luôn.

- Nhưng vấn đề là vợ chồng mình có vốn đâu, toàn bộ đi vay ngân hàng, làm lớn nguyên cái tiền lãi hàng tháng cũng chết.

- Em buồn cười thật, cũng cái công làm thì làm một thể, làm nhắt nhắt tính ra còn tốn kém hơn.

Mẹ bực tức lườm bố rồi bảo:

- Đàn ông các anh lúc nào cũng vung tay quá trán, đã không có tiền nhưng cái gì cũng phải làm thật lớn.

- Đàn bà bọn em mới là bủn xỉn đó, chẳng nào cũng mất công làm, mất công thuê người, giờ làm nhỏ xong mai làm lại bỏn ra mất 2 lần thuê người tính ra không tốn kém hơn hay sao.

- Cái tiền ấy bù vào cái tiền lãi anh trả ngân hàng đó, mình chưa có lại mới làm lần đầu thì làm thử xem có hợp không. Hợp thì sau khi trả hết nợ lại làm tiếp có sao. Nhà thì bao thứ chi tiêu rồi thêm đồng lãi nữa anh không thấy lo hay sao.

- Tóm lại là vật liệu anh mua rồi, em có không đồng ý thì vẫn làm. Làm gì có ai làm ăn mà không nợ, em toàn lo hảo huyền.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy bố mẹ to tiếng với nhau, và cũng là bắt đầu cho những cuộc cãi vã nhiều hơn sau này.

- -----*-----*-----

Lần đó bố vẫn quyết tâm làm cái chuồng lợn thật lớn, cái chuồng đó có thể nuôi cùng lúc cả trăm con lợn. Mẹ thì vẫn giữ quan điểm của nên hai người giận nhau gần tháng trời. Bà nội bênh con trai nên trách mẹ:

- Cái con này, chồng nó làm ăn chứ ăn chơi phá phách đâu mà mày giận với chả dối.

- Mẹ xem, khi không ôm cả đồng nợ ngân hàng ai chẳng lo.

- Nó vay làm ăn, mày không động viên thì thôi hạch sách cái gì. Mày xem nhà người ta chồng lười biếng rồi ăn chơi phá phách thì sao. Đằng này mày chồng tu chí làm ăn, biết phấn đấu lo cho gia đình như thế mày còn đòi cái gì.

Mẹ thở dài giải thích:

- Con cũng chỉ lo cho gia đình thôi, mình mới làm thì làm nho nhỏ thử xem thế nào đã chứ. Độp một cái làm lớn như thế, ngộ không hợp thì sao.

- Con này mày chỉ độc nói gở mồm, ngộ cãi gì mà ngộ, thiên hạ người ta chăn nuôi đầy ra riêng nhà mày đâu mà ngộ với nhờ.

- Thì chính vì người ta nuôi nhiều rồi mình mới phải làm từ từ thôi mà học hỏi kinh nghiệm. Nội nguyên cái ao cá với cái vườn kia hai vợ chồng đã làm không hết việc rồi, giờ thêm cái chuồng lợn này thì chăm sao nổi.

- Nó làm thì nó tự khắc tính toán được, mà cứ giận dỗi như thế có ngày chồng nó chán thì đừng kêu tao.

Mẹ cũng hiểu là bà nội sẽ chẳng đời nào bệnh mẹ nên thôi không phân tích thêm nữa mà đi chuẩn bị cơm cho thợ.

- -----*-----*-----

Phải mất gần 1 năm gia đình tôi mới hoàn thành được toàn bộ công việc gồm: đào ao, mở rộng vườn, và xây một dãy chuồng lợn khá to. Cứ tưởng công việc xong xuôi thì bố mẹ tôi sẽ hòa thuận như xưa, nhưng hình như không phải vậy.

Bà nội vẫn thường hay thở dài bảo:

- Hai cái đứa này, ngày nào chúng nó cũng phải kiếm chuyện cãi nhau chúng nó mới vui hay sao.

Còn tôi đến bây giờ nghĩ lại, tôi đoán có thể do bây giờ công việc vất vả, lại thêm đồng nợ trên đầu bởi thế ngày nào bố mẹ cũng lo lắng. Mà khi con người ta lo lắng, mệt mỏi thì tính khí cũng hay cáu gắt hơn. Đó mới chính là nguyên nhân khiến bố mẹ tôi cãi nhau ngày càng nhiều.

Bà nội thì vẫn thế, vẫn bệnh bố tôi dù cho có lần rõ ràng là bố sai mà bà vẫn mắng mẹ:

- Cái con này, chồng nó làm quần quật cả ngày mà không thương thì thôi, suốt ngày đay nghiến nó.

- Anh ấy làm thì con cũng làm, mệt thì cũng đâu mình anh ấy mệt mà mẹ lúc nào cũng bệnh.

- Thằng Chiến nó hiền chứ phải tao tao cho vài cái bạt tai lâu rồi.

Câu nói ấy của bà đã phá vỡ sự nhẫn nhịn bấy lâu nay của mẹ, mẹ uất ức nhìn bà mà trách:

- Mẹ thấy rõ ràng là anh ấy sai, ao thì vừa mới đào, chưa khử chua, chưa lọc nước đã thả cá ngay làm sao được mà anh ấy đi mua cả chục triệu tiền cá giống về thả. Mẹ đã chẳng khuyên bảo anh ấy giúp con mà còn bênh anh ấy vô lối như vậy.

- Cái con này, tao làm cái gì mà mày trách tao, chúng mày làm ăn thì phải bảo ban nhau chứ tao ăn cái gì của chúng mày mà mày gây sự.

- Vậy tại sao con phân tích cho anh ấy hiểu thì mẹ lại chửi con, còn bảo anh ấy đánh con.

Bà cũng chẳng vừa, bà trợn mắt lên mà chửi mẹ:

- Tao bảo nó đánh mày lúc nào hả cái con này, tai nào mày nghe thấy tao bảo nó đánh mày.

- Mẹ hỏi con trai mẹ thì biết.

Bố cãi nhau với mẹ đã mệt mỏi, giờ lại chứng kiến cảnh mẹ chồng nàng dâu gây nhau nên bực dọc quát:

- Có thôi cả đi không, còn chưa đủ đau đầu hay sao mà cãi nhau?

Thế nhưng bà mặc kệ, bà đang tức nên bà phải nói chó thả cơn giận cái đã:

- Tao việc gì phải hỏi ai, mồm tao nói chẳng lẽ tao không nhớ. Tao thương chúng mày nhiều việc nên qua đây ở trông đỡ con cho chúng mày, mày đã không được lời cảm ơn thì thôi bây giờ còn kiếm cớ à. Mẹ sư cha mày chứ, hay là mày thấy tao ăn cơm nhà mày thì mày nghĩ là mày có thể ngồi lên đầu lên cổ tao, thứ con dâu mất nết.

Mẹ lau vội giọt nước mắt trực tràn mà nói lại:

- Rõ ràng mẹ bảo là chồng con hiền chứ là mẹ thì mẹ tát cho mấy cái. Mẹ không nói thẳng ra nhưng nói thế cũng có khác nào vẽ đường cho hươu chạy còn gì. Mẹ ra bế con cho bọn con, con cảm ơn, nhưng mẹ cũng bảo việc làm ăn của bọn con mẹ không biết thì con xin mẹ, mẹ làm ơn mỗi lần mà bọn con bàn tính với nhau kể cả có to tiếng một chút mẹ cũng đừng xen vào. Lần nào mẹ cũng bênh anh ấy chẳng cần biết đúng sai nên càng ngày anh ấy càng cố chấp, cứ tự làm theo ý mình. Người đi trước người ta đã hướng dẫn như thế, không nghe cứ cố chấp mua cá giống rồi mai kia có làm sao thì thế nào. Một đồng nợ còn chưa đủ hay sao mà còn làm bừa.

- Cái con ranh này, ý mày là lỗi là của tao chứ gì, tao bế con cho mày là tao sai à, tao hầu hạ nhà mày là tao sai à, được nếu thế thì tao không ở đây nữa.

Bà nói rồi giận dỗi bỏ ra ngoài nhà, bà thấy chị em tôi đang ôm chặt nhau vì sợ nhưng cũng mặc kệ. Bà ngồi phịch xuống giường rồi lầm bầm chửi mẹ. Tiếng chửi của bà nhỏ nên bị mấy câu quát nạt vợ của bố át cả đi:

- Cô có im cái mồm đi không, cái thứ đàn bà lắm mồm.

- Nếu anh làm đúng thì việc đéo gì tôi phải nói nhiều cho một người. Đây còn anh, còn tôi, cái ao cá mà thế nào thì để xem anh nói với tôi ra làm sao.

- Tao làm tao tự biết tính, đéo phải lèo nhèo.

- Vâng, anh tính giỏi quá, xây cái chuồng lợn cho to vào, giờ không có tiền mà mua lợn giống nữa. Mẹ con anh thì lúc nào chả giỏi hơn...

Bốp...

Mẹ còn chưa nói hết câu đã ăn trọn cái tát cháy má từ bố. Bố mẹ cãi nhau nhiều, nhưng đây là lần đầu tiên bố đánh mẹ. Tôi không dám nhìn thẳng vào mắt mẹ, chỉ ôm chặt lấy em rồi khóc. Tôi khóc, cái Hương cũng khóc, nhưng bố vẫn không ngừng chửi:

- Câm mồm, ra kia ghị con đi. Mà mà còn hỗn lão nữa tao đánh bỏ mẹ mày.

Tôi không biết lúc đó mẹ sợ, mẹ tủi thân hay vì thương chị em tôi đang khóc mà không nói gì nữa. Lặng lẽ lại gần ôm chặt chị em tôi vào lòng, nước mắt mẹ nhỏ cả xuống đỉnh đầu tôi nóng hổi.

Thương mẹ, tôi đặt tay lên bên má trái đang bỏng rát kia mà hỏi:

- Mẹ có đau không.

- Mẹ không sao.

- Mẹ đừng khóc nữa, bà nội bệnh bố thì con bệnh mẹ, mẹ đừng buồn nữa.

Tôi an ủi mẹ, mà mẹ lại càng khóc to hơn, tôi chẳng hiểu mình đã nói sai cái gì mà làm mẹ buồn. Tôi chỉ nghĩ đơn giản là bà bệnh bố rồi thì tôi sẽ bệnh mẹ để mẹ bớt tủi thân. Bởi tôi hiểu cái cảm giác mình không sai nhưng lại bị mắng là như thế nào. Mỗi lần tôi bị mẹ đánh oan vì không nhường em tôi cũng ầm ức y như mẹ bây giờ.

Tôi thương mẹ, hứa sẽ bệnh mẹ, vậy tại sao mẹ lại khóc?

Em Hương khóc nhiều mệt quá nên đã ngủ thiếp trong lòng mẹ, bà cũng đã lên giường còn bố thì đang hút thuốc ngoài sân. Chỉ có tôi và mẹ còn thức, tôi không biết mẹ đang suy nghĩ gì mà chưa ngủ. Còn tôi, chưa ngủ là vì không hiểu vì sao càng ngày bố mẹ lại cãi nhau nhiều hơn. Vì bà bệnh bố hơn khiến mẹ ghen tị, hay vì chị em tôi chưa ngoan?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 3

Tất nhiên là tôi chẳng thể nào tìm ra câu trả lời bởi sau đó tôi đã ngủ quên lúc nào chẳng hay. Sáng hôm sau tỉnh dậy thấy mẹ vẫn nằm đó, bình thường mẹ dậy rất sớm để dọn dẹp rồi chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà sau đó gọi tôi dậy đi học.

Vậy mà hôm nay tôi dậy rồi mà mẹ vẫn chưa tỉnh, nghĩ mẹ mệt nên tôi rón rén chui ra khỏi giường, tự vệ sinh cá nhân sau đó thay đồ.

Bố đứng ở cửa nhìn tôi với ánh mắt trầm buồn, ông đưa cho tôi mấy nghìn lẻ rồi bảo:

- Hôm nay Chi ra quán bà Mận mau tạm cái gì ăn rồi đi học nhé.

Nếu hỏi ai chiều tôi hơn, thì tôi sẽ không ngần ngại trả lời đó là bố. Nhưng mà bố lại đánh mẹ, bố làm mẹ khóc...

Thấy tôi cứ ngần ngại bố hỏi:

- Con sao thế, cầm lấy rồi còn đi học kéo muộn.

- Vâng.

Tôi nhận tiền từ tay bố rồi lầm lũi chào bà đi học, bà không tươi cười đáp lại tôi như mọi lần mà nhìn sang giường mẹ bóng gió nói:

- Mới có thế mà nó đã dẫn dỗi không thèm dậy rồi đấy.

- Mẹ, nhà con mệt chứ dẫn dỗi cái gì,.

- Một cái gì, một cũng phải dậy mà lo cho con cái cho nó còn đi học chứ nằm ườn ra đấy chờ ai hầu.

Bố thở dài đáp:

- Cái Chi nó lớn rồi, để nó tự lập dần là vừa, còn cái Hương đã dậy đâu mà mẹ cứ nhần.

- Chính vì con bé chưa dậy thì mới tranh thủ mà dậy làm việc đi không tí nó dậy lại quẩn quanh với nó không làm được việc gì.

- Khổ quá mẹ không thấy cô ấy sốt cả đêm qua à, cứ kệ cô ấy nghỉ thêm tí nữa.

Bà không trách được chuyện đấy thì lại bảo:

- Mà cái Hương nó lên 2 rồi, anh chị xem thế nào mà đẻ thêm cho tôi thằng cháu nội đi, lớn tuổi cả rồi đấy không đẻ lâu được đâu.

- Chúng con vừa mới đầu tư còn đang nợ bao nhiêu tiền như thế, bây giờ cô ấy đẻ mất đi một lao động, lại thêm một miệng ăn thì lo làm sao nổi.

- Cứ đẻ đi, trời sinh voi trời sinh cỏ không phải lý do.

- Chuyện đấy mẹ cứ kệ vợ chồng con, thôi sáng nay mẹ muốn ăn gì mẹ tự nấu hộ con. Con ra ngoài kia xem cái ao thế nào.

Bà không trả lời, còn bố thì cũng rảo bước đi ra chỗ ao mới đào để thăm đàn cá. Ra đến nơi bố như chết lặng khi mà trên mặt ao trong vắt kia xuất hiện một vài con cá chết ngửa bụng.

Bố buồn nhưng lại không dám cho mẹ biết sợ mẹ suy nghĩ nên một mình lội xuống ao vớt chúng lên rồi đem chôn ở góc vườn. Bố cứ nghĩ do có một số con cá yếu hơn nên mới thế. Thật không ngờ sang chiều số cá chết ngửa bụng lại càng nhiều lên.

Bố làm đủ mọi cách từ lấy máy bơm bơm nước cho có nhiều ôxy đến vãi vôi quanh ao nhưng tình hình vẫn chẳng thể cải thiện.

Lần này mẹ sốc tới mức ốm 1 tuần liền, mẹ cứ thế trầm lặng chẳng trách móc cũng chẳng nói với bố câu nào. Mặc cho bố xin lỗi mẹ cũng chẳng đáp lại.

Cá chết coi như số vốn mua cá giống là mất trắng lại mất thêm tiền thau rửa ao cho sạch. Nợ càng thêm nợ hỏi sao mà mẹ không sốc cho được.

Lần này bà không còn can ngăn mẹ nữa, có lẽ bà cũng biết là do bố cố chấp, hoặc bà cũng đang xót của giống mẹ.

Gia đình tôi bỗng chốc trở nên ảm đạm vô cùng, chị em tôi khi ấy cũng không dám nô nghịch nhiều. Đặc biệt có đôi lần em đòi vô lý tôi cũng ngậm ngùi nhường cho em chứ không dám tranh giành lớn tiếng như trước.

- -----*-----*-----

Cảm tưởng chỉ cần một ai đó nói to một chút thôi là bầu không khí sẽ nổ tung, tất cả mọi người trong gia đình cũng sẽ phát nổ theo. Bởi vậy ai cũng trầm lặng một cách buồn tẻ.

Chị em tôi đang tuổi ăn tuổi lớn, bỗng nhiên không thể nô đùa thì buồn chán vô cùng. Cứ chốc chốc lại nhìn bố mẹ, nhìn bà với ánh mắt buồn rầu khó hiểu.

Lúc ấy tôi chưa nhận thức được về vấn đề kinh tế nhiều lắm, chỉ ngây thơ nghĩ là do cá chết mọi người thương nó nên buồn. Dù sao thì con cá cũng là vật nuôi trong nhà, bố mẹ tôi đổ bao tâm huyết vào đó nên buồn thương cũng là đương nhiên.

Vậy là chuồng lợn thì đề không vì chưa xoay được vốn mua con giống, ao cá cũng phải bơm hết nước lên để tiến hành các bước làm sạch ao đúng

theo quy trình.

Trước tiên là bước lọc nước, bước này là công phu nhất, để đạt được nước ao chuẩn cần phải bơm nước đầy vào trong ao, ngâm vài ngày sau đó lại bơm cạn. Cứ thế thực hiện bước thau rửa ao ít nhất 3-4 lần để đảm bảo đáy ao thật sạch.

Tiếp đến là phải vãi vôi kín đáy ao vừa để khử chua, vừa là để giết sạch mầm bệnh gây hại cho cá. Sau khi vãi vôi chừng 4 ngày thì bố mẹ tôi cho những bó lá cây nhỏ ở góc ao và vãi thêm phân chuồng xung quanh ao. Lúc này mực nước trong ao không quá nhiều chỉ tầm 0.5 đến 1m.

Cứ thế để ngâm 1 tuần thì các bã phân chuồng sẽ nổi lên, bố mẹ tôi lại cùng nhau chèo thuyền khắp ao để vớt sạch những bã và lá cây đang nổi trên mặt nước.

Ao nhà tôi khá rộng, ước chừng cũng khoảng 3 sào bắc bộ vì thế để hoàn thành những bước trên cũng mất khá nhiều thời gian và công sức. Số bã này bố mẹ tôi để gợn ở góc vườn để chừng nào số bùn mới bơm lên để làm vườn khô sẽ tiến hành trồng cây và dùng chúng để bón cho cây thêm tốt.

Sau khi đảm bảo vớt sạch mọi rác thải trên bề mặt ao bố mẹ tôi tiếp tục để thêm 5 ngày nữa sau đó mới bơm nước đầy mặt ao và thả cá.

Lần thả cá này bố mẹ tôi phải chạy vay vay vốn khắp nơi mới có thể mua được số cá giống bằng nửa lần trước để thả xuống ao. Có lẽ vì hai người làm chuẩn theo quy trình nên đàn cá con lớn khá nhanh. Chúng còn nhỏ nên bố mẹ tôi sẽ thay nhau đi vớt bèo tấm hoặc thái nhỏ các loại rau để cho chúng ăn.

Tới khi đàn cá ổn định, không khí gia đình tôi mới dần trở lại như trước, bữa cơm bắt đầu rộn rã tiếng cười trở lại.

Sau bữa cơm bố ôm tôi vào lòng vui vẻ hứa:

- Khi nào lứa cá này bán được bố sẽ mua tặng Chi một chiếc xe đạp mới để Chi đi học.

- Thật hả bố.

- Thật bố hứa.

- Yeah! Thích quá, con yêu bố, yêu bố nhất nhà.

Bà nội nhìn bố con tôi vui vẻ như thế thì tạt ngay gáo nước lạnh:

- Nợ còn đầy đầu mua với bán cái gì, mua cái xe cũng gần cả triệu bạc chứ ít à. Đợi tạm cái xe của con nhà thằng Dũng cho thì sao.

- Mẹ xe đẩy cũ rồi, suốt ngày hỏng, mấy lần con bé phải dắt bộ về nhà khổ thân nó. Trước sau gì cũng nên mua cho nó một cái xe tử tế nó đi học cho yên tâm.

- Thì biết là thế, nhưng anh chị hàng tháng trả lãi ngân hàng thôi cũng méo mặt rồi. Cái gì tiết kiệm được thì tiết kiệm, một thời gian nữa trả bớt nợ rồi thì muốn mua muốn sắm cái gì tôi cũng không cản.

Đáng buồn là lần này mẹ cũng chung ý kiến với bà, mẹ thở dài nói:

- Mẹ nói phải đấy anh, biết là thương con nhưng cũng còn phải tùy vào hoàn cảnh nữa. Thôi em tính vậy, năm nay cái Chi cứ đi tạm xe cũ, sang năm nếu được giấy khen loại giỏi mẹ sẽ mua cho cái xe mới vào năm học kế tiếp được không nào.

Đưa ánh mắt thất vọng nhìn mẹ, niềm vui mới chỉ nhen nhóm trong lòng tôi thôi mà bà và mẹ đã dập tắt một cách thô bạo. biết tôi buồn nên bố an ủi:

- Chi ngoan, năm vừa rồi con cũng được giấy khen tiên tiến còn gì, con chỉ cần cố gắng thêm một chút nữa là được. Tới lúc đó bố con mình sẽ đèo

nhau đi chọn xe, con ưng cái nào là bố mua tặng con luôn, chịu không nào.

Được mua một chiếc xe theo ý mình vui đấy, nhưng mà phải chờ hết năm lớp 3, sang tận năm lớp 4 mới được mua. Những hơn 1 năm, biết chờ đến bao giờ. Buồn nhưng vẫn phải gật đầu vì bố mẹ đã quyết như thế, tôi có phản đối cũng chẳng thể thay đổi được.

Cái Hương ở bên cạnh cứ kéo tay tôi gọi:

- Chi, chơi xếp hình.

- Hương sao gọi tên chị thế, phải gọi chị Chi là chị chứ con.

Con bé này luôn thế, nói bao lần nó cũng chỉ gọi mỗi tên tôi cộc lốc như vậy. Nhưng mà thôi, nó mới 2 tuổi rưỡi thôi mà, đành dạy nó từ từ vậy.

Tôi theo em ra chơi xếp hình một lát, rồi sau đó đứng lên đi học bài. Hôm nay tâm trạng tôi không tốt nên ngồi mãi vẫn chẳng thể làm xong số bài tập cô giáo giao. Rõ ràng là bài không quá khó, mà sao chữ cứ bay ở trong đầu không tài nào nghĩ ra nổi đáp án.

Bố thấy tôi cứ cắn bút thì ngồi xuống bên cạnh hỏi:

- Con gái, bài khó quá hả.

- Dạ, không hiểu sao con nghĩ mãi không ra.

- Đâu đưa bố xem nào, bữa nay mẹ bận giặt đồ rồi, bố con mình cùng học nhé.

Tôi vui vẻ gật đầu cùng bố giải quyết đống bài tập kia. Bố giải thích rất cặn kẽ, lại không nổi cáu mỗi lần tôi chưa được hiểu lắm như mẹ. Nhờ vậy tôi và bố có thể mau chóng làm hết số bài tập kia sớm hơn mọi ngày.

- Giá mà ngày nào bố cũng dạy con học thì tốt.

- Sao thế, mẹ dạy không thích à.

- Cũng thích, nhưng mà con nói nhỏ bố nghe. Mẹ toàn quát con thôi, quát to nên con sợ quá chả nghĩ được gì nữa. Cũng có khi con còn đang nghĩ mẹ đã bắt con trả lời, chưa nói được là mẹ lại quát. Nhiều khi con nghĩ ra đáp án rồi mà mẹ quát con giật mình con lại quên mất.

Bố cười khà khà sung sướng hỏi:

- Vậy là bố dạy hay hơn mẹ đúng không?

- Dạ đúng rồi, bố giảng dễ hiểu lại không quát mà cho con thời gian suy nghĩ nên con thích lắm.

- Được rồi, vậy bố chiều ý gái, từ nay bố sẽ cố gắng thu xếp thời gian để dạy gái bố học mỗi ngày nhé.

- Dạ, bố hứa nhé, con yêu bố.

Hai bố con cũng cười tí mắt thì mẹ bước vào, vừa lau tay vào cái giẻ mẹ vừa hỏi:

- Bố con mày làm cái gì mà cười to thế, đã học xong chưa mà cười đùa rồi?

- Con làm xong hết rồi mà mẹ.

- Đâu đưa đây mẹ kiểm tra xem nào, sai chỗ nào chết với mẹ.

- Em này, anh kèm con mà em còn sợ sai. Mà em cũng đừng nạt con như thế, con áp lực sẽ sợ học đấy.

Mẹ sau khi kiểm tra toàn bộ sách vở thấy không sai sót chỗ nào thì lườm bố một cái rồi bảo:

- Chíp.. anh cứ chiều con quá không khéo nó hư đấy.

Nói rồi mẹ quay sang bảo tôi:

- Làm đúng rồi nhưng mà chữ xấu quá, lần sau con phải viết cẩn thận hơn chứ ai lại tẩy xóa thế này.

- Làm toán chứ có phải chính tả đâu mà em khắt khe, cứ giải đúng là được.

- Nét chữ nết người, nó mới cuối năm lớp 2 mà không rèn thì có mà hỏng à.

- Rèn thì rèn nhưng mà em đang tạo áp lực cho con đấy, phải để nó có tinh thần thoải mái nó học mới hiệu quả được. Chữ lúc nào cũng lo cái này, sợ cái kia thì sao mà học được.

Mẹ ném luôn cái giẻ xuống bàn học của tôi mà trách bố:

- Anh cứ trống đánh xuôi kèn thổi ngược đi, rồi lúc nó hư lại bảo con hư tại mẹ.

- Em lại bắt đầu chuyện nọ sợ chuyện kia rồi đấy. Chính con nó cũng bảo em quát nó sợ nó không nghĩ được đây này.

- Chi có đúng thế không, trả lời mẹ xem nào.

Ơ hay, bố mẹ cãi nhau là lại lôi tôi vào là thế nào, bây giờ thì hay rồi, kiểu gì chẳng bị mẹ mắng. Tôi ấp úng chẳng biết phải nói sao, vừa đưa mắt sang cầu cứu bố thì mẹ quát:

- Sao mẹ hỏi không nói, mẹ hướng dẫn tỉ mỉ mà con vẫn không hiểu bài, mẹ quát một hai câu không được à.

- Em buồn cười thật, anh đang phân tích cho em hiểu là dạy con học thì nên nhẹ nhàng. Tự nhiên em quay sang chửi con là thế nào.

- Em đang hỏi xem con nghĩ gì chứ đã chửi câu nào mà anh bênh.

Tôi ngồi nhìn bố mẹ lời qua tiếng lại mà buồn, tâm trạng vừa mới vui một chút, bây giờ còn thê thảm hơn cả lúc trước. Lần này bố mẹ cãi nhau chắc là do lỗi của tôi, vì tôi học không giỏi, chậm hiểu bài nên bố mẹ mới cãi nhau.

Tự nhiên tôi lại thấy sợ, sợ nếu như mẹ nói thêm nữa sẽ bị bố đánh như lần trước. Sợ cái cách hai người tranh luận to tiếng với nhau. Hình như trong mắt bố mẹ tôi không còn tồn tại, họ cứ thế lao vào nhau như hai con hổ chiến, và ai cũng muốn giành phần thắng về cho riêng mình.

Chẳng ai chịu dừng lại, vài giây thôi để thấy rằng tôi đang lùi xa bàn học, sợ hãi bịt chặt tai để mong tiếng cãi vã kia không thể lọt vào. Nhưng tất cả là bất lực, tôi vẫn nghe thấy, thậm chí là nhìn thấy họ đang cãi nhau. Tôi khóc, tôi tự trách bản thân vì tôi nghĩ tôi chính là nguyên nhân khiến bố mẹ cãi nhau.

Mãi tới khi bà nội quát:

- Hai cái đứa này, có mỗi cái việc ấy mà cũng cãi nhau, chúng mày nhìn xem cái Chi nó đang sợ kia kìa....

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 4

Lúc này bố mẹ mới dừng lại, cùng đưa ánh mắt qua nhìn tôi. Còn tôi đã lùi tới sát giường ngủ, gương mặt và ánh mắt đều lộ rõ vẻ sợ hãi. Nhìn thấy tôi như thế, cả hai mới vội vàng xin lỗi. Mẹ tiến đến trước nên ôm tôi vào lòng, còn bố thì ngồi bên cạnh ân hận nói:

- Bố xin lỗi con gái, bố quên mất con đang ở đây, bố xin lỗi.

Quên, rõ ràng là bố vừa mới kèm tôi học, hai người cãi nhau cũng vì bất đồng trong quan điểm dạy con. Vậy mà bố lại bảo quên, lại không nhớ rằng tôi đang ngồi ở giữa họ hay sao. Hay vì bố mẹ không còn thương tôi nữa?

Tôi không trả lời bố, cũng không vòng tay ôm mẹ như mọi khi, chỉ đưa ánh mắt đờ đẫn lên nhìn em. Nó cũng đang khóc mếu ở trên tay bà nội, có lẽ nó cũng như tôi, sợ hãi khi chứng kiến cảnh bố mẹ cãi nhau.

Bà nội tiếp tục trách bố mẹ:

- Chúng mày tối ngày chỉ biết cãi nhau, thích cãi nhau chửi nhau lần sau ra ngoài. Ở ngay trước mặt con mà cãi nhau như thế, chẳng ra làm sao cả.

Bà còn chửi nhiều lắm, nhưng cả bố và mẹ chẳng ai dám cãi lại nửa lời. Tôi không biết vì họ tự nhận thấy lỗi sai của mình nên không cãi. Hay vì cũng giống chị em tôi, là con nên mỗi lần bị chửi dù có oan ức cũng bất lực không thể phản kháng.

Mẹ ôm tôi, bố xót cái Hương nên cũng lại bế nó để dỗ dành. Hai người, mỗi người ghì một đứa con, cả hai đang cùng cố gắng làm lành vết thương

do chính họ tạo ra trong lòng chị em tôi.

Họ mãi mãi không thể hiểu được, vết thương ấy có thể nhờ sự dỗ dành âu yếm kia mà thôi đau, nhưng sẽ không thể lành, và mãi mãi cũng không thể nào biến mất được.

Nó vẫn còn đó, vẫn ám ảnh chị em tôi khi phải chứng kiến cảnh tượng tương tự, nó ăn mòn tâm hồn non nớt của chị em tôi.

Nó cũng khiến tôi nghĩ rằng bố mẹ cãi nhau là vì tôi, lỗi là ở tôi...

- -----*-----*-----

Sau lần đó bố mẹ dường như cũng hiểu ra mọi chuyện, tần suất cãi nhau của hai người trước mặt chị em tôi giảm hẳn. Dù vẫn còn bất đồng quan điểm trong nhiều vấn đề, nhưng cứ nhìn sang chị em tôi là bố mẹ lại kìm xuống. Tôi không rõ khi tôi đi học thì bố mẹ có cãi nhau hay không, nhưng ít nhất như thế này tôi cũng đỡ cảm thấy sợ mỗi khi về nhà.

Bố mẹ vẫn tập trung lo cho ao cá, một nửa vườn mẹ để khô để trồng cây, một nửa phía dưới dốc hơn, nước đọng nhiều thì mẹ rắc lúa để sau này cá lớn hơn một chút thì cắt cho cá ăn thay cỏ.

Nói thì đơn giản thế nhưng ngần ấy thứ cũng đủ khiến cho bố mẹ tôi luôn chân luôn tay suốt ngày.

Lâu lâu bố lại đi hỏi thăm người này, nhờ vả người nọ chỉ để mong vay được thêm ít vốn thả thêm ít cá giống nữa cho ao khỏi lãng phí. Nhiều hơn nữa thì mua được ít giống lợn, chuồng thì xây rồi, lãi hàng tháng đến hạn vẫn phải trả mà để không thì biết bao giờ mới hết nợ.

Cũng may sau một thời gian chạy vay bố mẹ cũng vay được ít vốn, lúc này cá trong ao đã lớn nên không thả thêm cá con vì sợ cá to sẽ ăn hết. Mà thả cá to tầm đó thì đắt nên bố mẹ quyết định dồn cả vốn vào mua giống

lợn. Mấy năm nay lợn đang được giá, nhà nào nuôi cũng thắng, nếu đàn lợn này suôn sẻ thì nhà tôi dư sức trả hết nợ cho anh em. Con nợ ngân hàng thì vài năm chắc cũng hòm hòm.

Suy nghĩ đó khiến cho bố mẹ tôi phấn khởi hẳn lên, tâm trạng tốt hơn nên dù công việc có nhiều lên nhưng họ lại hòa thuận hơn lúc trước.

Năm ấy tôi học hết lớp 2 và đang được nghỉ hè, do là chị lớn trong nhà nên tôi có trách nhiệm trông em và phụ cùng bà nội cơm nước. Nhiều lúc cũng thèm được đi chơi như lũ bạn nhưng nhìn bố mẹ vất vả lại thôi.

Tôi cũng mơ hồ cảm nhận được nhà mình đang khó khăn thế nào, nên tôi phải cùng bố mẹ cố gắng. Nhưng điều khiến tôi cố gắng làm việc nhà thật nhiều đó là vì tôi luôn nghĩ, nếu tôi ngoan biết phụ cùng bà và bố mẹ làm việc thì bố mẹ sẽ vui, sẽ không cãi nhau. Còn nếu tôi mãi chơi, chỉ sợ bố mẹ sẽ buồn, rồi mẹ sẽ bị bố đánh như lần trước.

Dù chuyện đó đã qua lâu nhưng tôi vẫn còn sợ, còn ám ảnh nhiều lắm.

- -----*-----*-----

- Anh này, đàn lợn nhà mình nhanh lớn quá, anh chọn toàn giống tốt thôi.

- Giống tốt cũng 1 phần, phần nữa là mình chăm tốt nên mới được như thế. Cứ đà này chỉ chừng 6 tháng là bán bớt mấy con to đi để lấy vốn mua thêm ít nữa, mình nuôi xen kẽ, vất vả hơn tí nhưng lúc nào trong chuồng cũng có lợn, không bị bỏ trống.

- Vâng, anh tính thế cũng phải, mà cá nhà mình có khi sắp xuất được rồi đấy anh ạ.

- Ủ, anh cũng tính bàn với em sang tháng 7 mình dọn ao rồi chuẩn bị bơm, bán cá rằm tháng bảy để bán lắm.

Mọi thứ đều suôn sẻ nên tâm tình bố mẹ tôi cũng tốt hẳn lên, chị em tôi cũng vì niềm vui ấy mà cười đùa nhiều hơn.

Bà nội nhìn tôi đang nhặt mớ rau ngoài sân thì khích lệ.

- Bố mẹ mày mà cứ cái đà này thì kiểu gì cũng dư sức mua xe mới cho mày con ạ.

- Nhưng con sợ con không được loại giỏi bà ạ.

- Thế mới phải cố gắng chứ, cố mà phấn đấu nếu được giỏi bà bảo ông mua cho cái cặp sách mới.

Vừa nhặt rau, vừa tưởng tượng ra cái cảnh bản thân vừa được mua xe mới, lại được ông thưởng cho chiếc cặp mới toanh màu hồng, phía ngoài có hình công chúa Elsa. Nghĩ thôi đã thấy khoái rồi.

Thấy tôi cứ tủm tỉm cười bà lại trêu:

- Sao thích lắm hả, thế thì cố mà học vào cháu ạ, phải học thật giỏi để sau này đi thoát ly cho đỡ khổ. Chứ như bố mẹ mày kia kìa, ngày nào cũng đầu tắt, mặt tối vất vả lắm.

- Vâng ạ.

Tôi chưa hiểu lắm về mấy điều bà nói, chỉ cảm thấy thích thú về những phần thưởng mình sẽ đạt được nên cố gắng nhiều hơn.

- -----*-----*-----

Đúng theo lịch trình bố mẹ tôi bơm ao, có một vài người buôn cá vào hỏi mua, nhưng rồi mẹ quyết định tự mình đi chợ bán dần để cho được giá hơn. Vất vả một chút nhưng bù lại có thêm chút đỉnh cũng đáng.

Vậy là sáng nào bố mẹ cũng dậy từ 2-3h sáng để chuẩn bị ra chợ bán cá. Được cái mẹ có duyên bán hàng nên ngày nào cũng đắt khách. Mấy người bán cùng thấy thế cũng có chút đố kỵ nhưng mẹ mặc kệ, lộc ai nấy hưởng, là khách tự đến chứ mẹ cũng chẳng tranh cướp của người ta nên chẳng sợ.

Lứa cá năm đó là lứa cá đầu tiên, chưa có nhiều kinh nghiệm nên sau khi trừ hết mọi chi phí đi cũng không lời lãi được nhiều. Tuy vậy cũng xem như là một khởi đầu tốt đẹp.

Khi ao cạn bố mẹ tôi lại tiếp tục vãi vôi khử khuẩn như lần đầu sau đó mới mua cá giống thả vào. Bao nhiêu tiền bán cá bố mẹ dồn cả vào mua cá giống lần này thả nhiều hơn nên việc lo thức ăn cho cá cũng vất vả hơn nhiều.

Niềm vui nối tiếp niềm vui khi tôi bước chân lên lớp 3 thì bố cũng bắt đầu bán một số con lợn lớn hơn trong đàn để dồn tiền mua thêm giống lợn nhỏ hơn. Lợn năm nay được giá nên sau khi trừ mọi chi phí cũng dư được khá nhiều. Nếu đem so với cá thì có vẻ được lãi hơn hẳn.

Đêm ấy bố bàn với mẹ:

- Em này, hay mình mua lợn xề luôn đi, rồi mình chăm cho nó đẻ để lấy con giống con luôn.

- Cũng được, nhưng mà nếu mua lợn nhỏ rồi tự gây xề thì mất nhiều thời gian, chưa kể đến mình cũng không biết được con lợn đó có mắn đẻ hay không. Còn mua con lợn người ta đã gây xề thành công thì em sợ đắt.

- Vậy nên anh mới bàn với em, mình chưa có kinh nghiệm, lợn cũng mới bắt đầu nuôi bảo tự gây xề e là hơi khó. Còn nếu cứ đi mua con giống mãi cũng tốn kém. Mình phải có con giống thì mới mong có lãi nhiều. Mà nếu xác định làm ăn lâu dài thì nên mua xề em ạ, trước mắt cứ mua lấy 1 con, nếu ổn thì lứa sau bán lợn mình lại mua tiếp.

- Vâng, em nghe anh vậy.

Tôi cứ thế chập chờn trong cơn mơ cùng những bàn tính của bố mẹ, trong cơn mơ tôi thấy dãy chuồng lợn nhà tôi chật kín, con nào con nấy béo tròn mũm mĩm. Đếm sơ cũng phải đến cả trăm con. Mẹ cùng bố người thì dọn chuồng, người lại cho cá ăn, mồ hôi thấm đẫm lưng áo nhưng trong đáy mắt ai cũng ánh lên niềm vui. Phía ngoài này tôi đang đèo em trên chiếc xe đạp mới, mẫu này là mẫu mới nhất năm nay, đi vừa nhẹ, vừa thích. Trên hiên nhà bà nội vừa nhai trầu vừa nhắc:

- Đi khéo không ngã em đấy.

- Bà yên tâm đi, con tay lái lụa mà.

- Cứ lẻo mép đi, đi chậm thôi con ạ. Cái Hương dơ chân ra kéo lại kẹt chân bây giờ.

Khung cảnh ấy sao mà bình yên đến vậy, tôi cứ ngỡ sự bình yên ấy sẽ theo tôi từ giấc mơ ra ngoài đời thực. Vậy nhưng không thể, cơn mơ vẫn chỉ mãi là cơn mơ mà thôi.

- -----*-----*-----

Năm ấy tôi bắt đầu bước sang kỳ 2 của lớp 3, đàn lợn nhà tôi cũng đã được bố nhân giống lên thành 3 con xề. 3 con xề này sẽ cung cấp lợn giống cho các chuồng còn lại. Bên cạnh mấy con xề là đàn lợn nhỡ, đàn này có 18 con, gồm 8 con do con xề đầu tiên đẻ ra, và 10 con là bố mua giống bên ngoài. Kế bên là đàn lợn cắn gần 50 con, con nào con đấy to như con nghé con. Đàn lợn cắn này bố nói chia làm 2 phía, dãy chuồng phía tay phải thì 1 tháng nữa là bán được. Còn dãy bên trái gần 20 con thì phải 2 tháng nữa mới có thể bán được.

Vườn cây bố mẹ tôi cũng trồng đủ loại, nào thì ổi, na, mít, xoài, nhãn... Mỗi lần chủ nhật được nghỉ học tôi vẫn thường cùng mẹ ra vườn nhổ cỏ và

tưới nước cho chúng. Lúc ấy mẹ vẫn bảo:

- Sang năm thì Chi tha hồ quả ăn, thích ăn gì có nấy.
- Nhiều cây thế này con ăn sao hết hả mẹ.
- Thì Chi phụ mẹ đi chợ, hai mẹ con mình cùng bán hàng.

Tôi lắc đầu xua tay từ chối:

- Con không đi chợ bán hàng đâu, con xấu hổ lắm, nhờ gặp bạn chúng nó cười con thối mũi.
- Ở hay con bé này, mình đi bán hàng chứ đi ăn trộm ăn cắp đâu mà người ta cười.
- Thôi thôi, mẹ cho con làm việc khác đi, con không đi chợ bán hàng đâu.
- Con à, bán hàng cũng là một nghề, có cái gì mà con phải xấu hổ.

Mẹ cứ thế tỉ tê phân tích cho tôi nghe, nhưng tôi bỏ ngoài tai, nhất quyết không chịu nhận lời đi chợ cùng mẹ. Hết cách mẹ đành lắc đầu ngán ngẩm.

Cả một ngày theo mẹ ra vườn, tôi mệt tới mức chỉ muốn đi ngủ ngay nhưng còn vướng đồng bài tập chưa làm xong nên đành cố lết cái thân xác đến bàn học. Cố làm thật nhanh còn đi nghỉ mà cái Hương cứ đến gần phá đám. Hết giật tóc lại gạch vào sách của tôi mấy đường, nói em không được tôi tức quá đánh luôn vào mông nó một cái rồi quát:

- Cút ra ngoài kia cho tao học bài không hả.

Cái Hương bị đánh lại bắt đầu giờ trò ăn vạ, nó ngồi bệt xuống nền nhà, vò mạnh hai chân vào nhau rồi khóc lớn:

- Hu hu, mẹ ời, bố ời, Chi đánh con.

Bố tôi đang xem thời sự thấy cái Hương khóc thì quát vọng vào:

- Nín ngay cho bố xem tin tức.

Lạ nhỉ, bình thường bố mà nghe thấy nó khóc sẽ chạy vào phòng tôi hỏi xem hai chị em có chuyện gì. Vậy mà hôm nay bố chỉ ở bên ngoài quát vọng vào, cũng chẳng thèm ghì cái Hương lấy một lời.

Cái Hương ăn vạ chưa thành công thì tiếp tục nằm rạp xuống sàn đập chân đập tay gọi bà nội:

- Bà ời, Chi đánh con, Chi đánh con huhu bà ời.

Bà nghe thấy vậy thì đi vào, bế cái Hương lên rồi nói:

- Nín đi, bố mày đang cáu đấy, khóc bố cho ăn đòn bây giờ.

Tôi nghe bà nói thì xoay hẳn ra mách:

- Bà xem, nó gạch đầy ra sách của con này, tí con mách bố.

- Mày nữa, lớn mà không nhường em, có tí em mà suốt ngày chảnh chọe.

- Bà thì cái gì cũng bắt con nhường nó, nó gạch vào sách vở con mai con bị cô phạt thì sao. Lúc nào bà cũng bênh em thôi, con ghét bà lắm.

Bà nghe tôi hét lớn thì ra dấu im lặng rồi hạ giọng nói:

- Suyt, bé cái mồm thôi không ăn đòn cả lũ bây giờ.

- Con làm gì sai đâu mà ăn đòn.

- Bố mẹ mày đang đau đầu vì tình hình dịch lợn đấy, chị em mày nhiều thì xem chừng no đòn, lúc ấy bà cũng không cứu được đâu.

Chiều nay tôi cũng nghe bố mẹ nói chuyện, hình như đang có dịch tai xanh, tai đỏ gì đó, nghe giọng bố có vẻ nghiêm trọng lắm. Chẳng trách cái Hương khóc mà bố lại quát. Biết điều tôi lặng im không cãi bà nữa.

Đêm ấy bố mẹ lại nằm bàn tính cả đêm không ngủ:

- Anh này, hay cái dây lợn bên phải mình bán non đi, chứ giờ dịch bệnh thế này em lo quá.

- Giờ mới là lúc nó lớn, bán nhỏ vừa khó bán lại mất giá. Mà bán tầm này thì xem như chả lời lãi được mấy.

- Cũng còn hơn dịch bệnh mất trắng.

Mẹ nói xong thì bố cáu lên quát:

- Cô điên à, ăn nói vớ vẩn, mình cứ chịu khó vãi vôi khử trùng, cố lên lấy tháng nữa là được.

- Thôi anh đừng có liều, mình cứ ăn chắc mặc bền thôi anh, bán cái đàn lớn đi cho yên tâm.

- Cứ để đấy tôi tính, chưa đâu vào đâu đã cuống lên rồi.

Mỗi người một ý, chẳng mấy chốc bố mẹ tôi lại cãi nhau, tiếng bố quát to khiến chị 3 bà cháu tôi phải giật mình thức giấc:

- Tôi đã bảo để từ từ xem tình hình rồi tính, làm cái gì mà cứ rối lên.

- Tính cái gì nữa, tivi nói xa xả bao ngày nay rồi, tính rồi lại như đàn cá đầu tiên ấy.

- Câm cái mồm đi, cái đấy là chẳng may, động tí là lôi lại đay nghiến, đúng là cái giống đàn bà lắm mồm.

Mẹ vẫn không chịu im mà ngồi phất dậy nói:

- Phải tôi lắm mồm, tôi mà không lắm mồm thì có ngày hôm nay đây. Tôi lo cho gia đình, nợ nần chưa trả hết, con thì tuổi ăn tuổi lớn, làm cái gì nó cũng phải cẩn thận một tí, cứ tham rồi có ngày chết sặc.

Nghe đến đây bà nội cũng không nhin nữa mà quát:

- Chị Bích này, chị nói chồng như thế à, nó mà chết sặc thì chị hả hê lắm à. Ăn với chả nói, nói sao cho đúng bốn phận người vợ chứ không phải thích nói gì cũng được đâu.

- Mẹ xem, dịch đang căng thẳng như thế, con bảo anh ấy bán đi cái đàn lợn to cho yên tâm mà anh ấy không chịu. Bán non cho chắc còn hơn để mà lo ngay ngáy.

- Nó làm gì là tính toán cả rồi, chị không phải lo.

- Không lo rồi như lần trước ấy, đến lúc rồi chẳng có gì ăn đâu mẹ ạ.

Bố ngồi dậy, chỉ tay vào mặt mẹ chửi:

- Mà có càm mồm đi không, lèo nhèo tao lại tát cho cái giờ.

- Cái loại chồng cứ mở mồm ra là dọa đánh vợ, đeo đẳng mặt làm đàn ông.

Chưa bao giờ tôi thấy mẹ nặng lời với bố đến vậy, cũng là lần đầu tiên tôi thấy mắt bố vẫn đỏ như lửa. Cứ thế bố lao người về phía mẹ, nhanh đến mức không một ai kịp phản ứng gì.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 5

Bố cứ thế tát thẳng vào mặt mẹ, mẹ đau quá khom người che mặt lại thì bố tiếp tục đấm, đập vào lưng mẹ. Nhìn bố lúc này chẳng khác nào một con thú hoang bị kích động quá mức.

Chị em tôi sợ tới mức ôm chặt lấy nhau mà không khóc nổi một tiếng. Dường như cả tôi và nó đều sợ, sợ rằng chỉ cần một tiếng nấc nhẹ phát ra thôi thì cơn thịnh nộ của bố sẽ trút lên đầu chị em tôi.

Bà ở bên cạnh sau một phút bất ngờ thì cũng tiến nhanh tới hảy bố ra mà quát:

- Thằng này mày điên à, sao mày đánh nó như thế hả.
- Mẹ tránh ra, hôm nay con phải đánh cho nó chữa cái thói lảm mồm mới được.
- Mày điên nó vừa thôi, học đâu ra cái thói vũ phu đấy hả.

Mẹ ngược mắt lên nhìn bố, ở đó toát ra toàn là sự căm hận. Sau khi lau đi vệt máu bên khóe miệng mẹ rít từng chữ qua kẽ răng:

- Mẹ kệ anh ta đi, cứ để xem anh ta có dám đánh chết con không.
- Mày không phải thách bố mày, nhất là bố đi tù bố cũng đéo sợ.

Bà thấy vậy thì vội vã mắng át mẹ đi:

- Lại được cái con này nữa, chồng nóng thì vợ bớt lời, cơm sôi nhỏ lửa chẳng đời nào khô. Nó đã như thế mà còn nói vào làm gì, im cái mồm lại. Nó đánh cho thì thiệt thân chứ được cái gì, mà sao mà ngu thế hả con.

- Nếu mẹ là con mẹ có thể nhịn được không, mẹ nhìn 2 đứa con con đi, nhìn chúng nó đi. Nhìn luôn cả con trai mẹ xem anh ta là cái giống gì. Cái loại đàn ông mà vũ phu thì cũng chỉ là cái thứ cặn bã của xã hội mà thôi. Thằng đàn ông mà đánh vợ mình là thằng hèn, là thằng khốn nạn.

Dường như mẹ đang rất giận, cơn giận lấn át mọi sợ hãi trong lòng mẹ nên mẹ cứ thế chửi bố. Từng lời phát ra nơi cổ họng mẹ, cũng là từng ấy nỗi lo chồng chất lên tôi. Tôi sợ, sợ lắm bố sẽ nổi khùng lên đánh mẹ lần nữa.

Sợ lắm cái cách con bé Hương gục đầu vào vai tôi, mắt nhắm nghiền, toàn thân run lên như sốt rét. Có lẽ con bé sốc lắm, sốc đến mức không khóc nổi tiếng nào mà cứ bám chặt lấy cổ tôi cương quyết không chịu đứng xuống. Nãy đến giờ nó vẫn chưa dám mở mắt ra nhìn xung quanh lần nào cả.

Thương mẹ, thương em, cứ thế tôi ôm chặt em vào lòng rồi tiến đến gần mẹ ngồi xuống miễn máu nói:

- Mẹ ơi, mẹ đừng nói nữa, nói nữa bố đánh mẹ đấy. Mẹ nhìn em..

Tôi còn đang nói dở câu bố đã quát:

- Hai con kia, lên ngay giường đi ngủ.

Bố quát to đến mức cả tôi lẫn cái Hương đều giật nảy mình. Cái Hương lại rúc sâu đầu vào cổ tôi thêm một chút nữa, còn tôi đưa ánh mắt sợ hãi nhìn mẹ. Mẹ khẽ gật đầu làm hiệu nhắc tôi bế em lên giường cho em đỡ sợ.

Vậy là tôi lại lầm lũi bế em đi, cái Hương vừa nằm xuống giường vội kéo chăn kín mặt. Tôi cũng nằm xuống cùng em, để em gối đầu lên tay, tay còn lại vỗ nhẹ vào lưng nó trấn an. Mắt tôi khi ấy vẫn cố nhìn qua lớp màn mỏng để xem mẹ thế nào.

Lúc này nước mắt bắt đầu thi nhau rơi ra, tôi cắn răng ngăn bản thân không được khóc mà sao vẫn ướt đầm gối. Tôi đã tự nhắc nhở bản thân rất nhiều lần rằng:

- Mà không được khóc, mà mà khóc em sẽ càng sợ hơn, mà là chị, mà phải mạnh mẽ, nhất định không được khóc, không được khóc.

Vậy nhưng vô ích, mắt tôi vẫn nhòe dần đi, cổ họng không phát ra tiếng nấc nhưng mắt tôi đã chẳng còn nhìn rõ mọi thứ nữa. Không nhìn thấy sự tức giận của bố, cũng không thấy được nỗi căm hận của mẹ, cả sự bất lực của bà tôi cũng không thể thấy được.

Bên tai vẫn văng vẳng tiếng cãi nhau của bố mẹ, tiếng can ngăn của bà. Những âm thanh ấy cứ thế dội thẳng vào màng nhĩ, bóp nghẹt trái tim khiến cho tôi cảm thấy cơ thể mình như đang rơi xuống một vực sâu không đáy. Không một chút sức lực để vùng vẫy, cứ thế buông xuôi để nỗi sợ hãi nhấn chìm.

- -----*-----*-----

Sáng hôm sau tỉnh dậy, mắt mẹ sưng húp, hai bên má vẫn còn mờ mờ dấu tay của bố. Tôi nhìn trước ngó sau, tới khi không thấy bố đâu mới tiến lại gần mẹ. Chạm tay lên vết máu đã khô nơi khóe miệng của mẹ tôi hỏi:

- Mẹ có đau lắm không.

- Không, mẹ hết đau rồi.

- Mẹ nói dối, như thế này mà mẹ bảo không đau, để con lấy cao bôi cho mẹ nhé.

Mẹ giữ tay tôi lại, lắc nhẹ cái đầu đáp:

- Không cần đâu, mẹ tự làm được, con chuẩn bị đi mà còn đi học.

- Nhưng mà...

- Mẹ không sao thật mà, hôm qua có đau nhưng ngủ một giấc dậy hết đau rồi.

Tôi biết mẹ nói dối, bởi đêm qua mấy lần tôi gặp ác mộng nên giật mình thức giấc. Lúc đó tôi vẫn nghe thấy tiếng nấc trong đêm của mẹ, tiếng nấc ấy nhỏ thôi, nó giống như là đang bị mẹ kìm nén lại nên phải tập trung tôi mới nghe được.

Đêm qua mẹ không hề ngủ, vậy thì làm sao mà hết đau được.

Thấy tôi cứ nhìn mãi vào vết đỏ trên má, mẹ xót xa hỏi:

- Hôm qua con sợ lắm hả.

Tôi nhìn mẹ ngập ngừng không trả lời, đúng là tôi sợ, rất sợ, đến bây giờ nhớ lại chân tôi vẫn còn run đây này. Nhưng tôi hiểu nếu tôi nói ra điều ấy sẽ chỉ khiến mẹ đau lòng thêm mà thôi. Ngẫm nghĩ một lát tôi đáp:

- Con không sợ, chỉ thương mẹ thôi, đáng ra con nên bệnh mẹ, nên đẩy bố ra, con xin lỗi.

- Đừng, mẹ không muốn con tham gia vào việc cãi nhau của bố mẹ. Bởi vì... à mà thôi, đi đánh răng rửa mặt đi, mẹ nấu cho bát mì ăn mà con đi học.

Tôi còn nhìn mẹ thêm một lát rồi mới dời đi, chẳng hiểu sao tự nhiên trong lòng tôi bắt đầu nhen nhóm cảm giác ghét bố. Nghĩ lại cảnh đêm qua tôi vẫn thấy bố tôi thật đáng sợ, ông lao vào mẹ chẳng khác nào một con thú đói vô mồi. Cứ thế đánh đập chửi bới không nương tay.

- -----*-----*-----

Buổi học hôm nay không tài nào tôi tập trung nổi, hình ảnh bố đánh mẹ, rồi gương mặt bầm tím của mẹ cứ hiển hiện trong trí óc. Cố gắng cỡ nào tôi cũng chẳng thể xua nó đi được, bất lực quá tôi gục đầu xuống bàn khóc ngon lành.

- Chi sao vậy, cô thấy sẽ bị phạt đấy

Tiếng cái Phương nhỏ nhẹ nhắc nhở làm tôi lại càng khóc to hơn. Dù biết sẽ bị cô giáo phạt, nhưng mà tâm trạng tôi ngọt ngào quá, không khóc tôi sợ bản thân sẽ nổ tung ra mất.

Tôi mơ hồ cảm nhận được ánh mắt mọi người đang đổ dồn về phía tôi, có cả tiếng giày cao gót của cô giáo nện dưới nền gạch đều đều vang lên. Một lát sau có một bàn tay ấm nóng khẽ đặt lên vai tôi, cùng một giọng nói dịu dàng vang lên:

- Diễm Chi, em sao thế.

Tôi ngược đôi mắt giàn giụa nước lên nhìn cô, không biết phải trả lời sao cho phải. Tôi không muốn bạn bè biết bố mẹ tôi đánh nhau, không muốn bị họ chê cười hay thương hại.

Nhận thấy sự ấp úng của tôi, cô cười nhẹ một cái rồi nói:

- Không sao đâu, cô đưa em đi rửa mặt nhé.

Rồi cô quay về phía lớp trưởng dặn:

- Lớp trưởng, quản lý lớp giúp cô, cô đưa bạn Diễm Chi đi rửa mặt.

- Vâng ạ.

Cô nắm tay tôi chậm chậm dắt ra ngoài, chờ tôi rửa mặt xong cô mới hỏi:

- Bây giờ em có thể nói cho cô nghe được không?

- Em, em...

- Đừng sợ, bạn nào trêu hay có chuyện gì cứ tâm sự cùng cô. Cô hứa sẽ không nói với ai nếu em chưa đồng ý.

Ánh nhìn ấm áp của cô như tiếp thêm cho tôi sức mạnh, tôi dũng cảm nói ra sự thật:

- Hôm qua, bố mẹ con đánh nhau.

Nghe được câu trả lời của tôi gương mặt cô giáo thoáng chút thảng thốt, một chút thôi rồi ngay sau đó cô lại bình thường trở lại. Cô đặt tay lên vai tôi mà an ủi:

- Cô hiểu cảm giác của em, em đừng buồn bởi không có một gia đình nào là hoàn hảo cả. Đã là những cá thể riêng biệt sống cùng nhau nhất định sẽ có cãi vã. Giống như em chơi với bạn, dù 2 em có thân nhau tới cỡ nào cũng có lúc bất đồng quan điểm. Bố mẹ em cũng thế, và cô tin, bố mẹ em chỉ đang tranh luận để hiểu nhau hơn mà thôi.

- Nhưng bố đã đánh mẹ, đánh nhiều lắm cô ạ...

Cô im lặng nhìn sâu vào mắt tôi, chẳng biết cô có đọc được nỗi buồn xen lẫn sự sợ hãi trong ấy hay không. Chỉ thấy lát sau cô ôm chặt tôi vào lòng, cái ôm siết chặt y như đêm qua tôi ôm chặt cái Hương để bảo vệ và an ủi nó. Cái ôm của cô bất giác khiến tôi tui thân mà òa khóc lần nữa.

Cô đã phải vất vả lắm mới ghì được tôi nín khóc, ngày ấy tôi cứ nghĩ cô là người lớn nên cảm nhận được nỗi buồn của tôi. Mãi sau này tôi mới biết, hóa ra tuổi thơ của cô cũng rất nhiều lần phải chứng kiến cảnh bố đánh mẹ, đuổi mẹ ra khỏi nhà nên cô mới dễ dàng đồng cảm với tôi như thế.

Thật sự tôi biết ơn cô nhiều lắm, những năm tháng tôi chông chênh nhất trong đời, cô vẫn luôn bên cạnh, an ủi động viên. Chỉ tiếc là tôi chẳng thể nào mạnh mẽ được như cô nên mới phải ân hận nhiều quá.

- -----*-----*-----

Tan học, tôi đạp xe trên con đường quen thuộc, mới hôm qua thôi khi nghe tiếng trống trường tôi đã háo hức vì sắp được về nhà. Vậy mà hôm nay tôi chỉ ước con đường này cứ dài mãi, dài mãi để không phải đối mặt với không khí ngột ngạt của gia đình tôi lúc này.

Trở về nhà, tôi vẫn thấy mẹ làm những công việc thường ngày, chỉ khác là mẹ trầm lặng hơn. Ít nói hơn, bố mẹ cũng xa cách nhau hơn.

Mấy lần thấy bố có ý làm lành nhưng mẹ lạnh nhạt quá nên lại im lặng. Chắc là do mẹ đau lòng nhiều quá nên nhất thời chưa thể tha thứ ngay được.

Trước đây mỗi lần bố mẹ gây nhau bà vẫn hay trách mẹ không biết nhịn chồng, rồi nói mẹ thế này thế kia. Nhưng lần này bà chỉ nhìn mẹ với ánh mắt thương cảm chứ không hề nói gì. Bữa cơm bà thì thoảng lại nhắc mẹ:

- Cái Bích ăn nhiều vào, ăn cái này đi con.

- Mẹ cứ kệ con.

Chắc bà cũng thấy bố sai nhiều quá, hoặc thấy mẹ bị đánh thương quá nên quan tâm mẹ nhiều hơn để an ủi.

Cuộc sống gia đình tôi cứ trầm lặng diễn ra như thế, có lần cái Hương hỏi:

- Mẹ ơi, sao mẹ lại bị bố đánh.

Mẹ xoa đầu nó cười buồn mà trả lời:

- Tại vì mẹ hư, không nghe lời nên bố giận bố mới thế.

- Vậy mẹ đừng hư nữa nhé, kéo bố đánh đau lắm.

- Mẹ biết rồi, con gái cũng thế nhé.

- Dạ.

Chắc cái Hương nó nghĩ mẹ nói thật, vậy nên sau hôm ấy nó ngoan hẳn, không hay ăn vạ, cũng chẳng còn lấy sách của tôi ra vẽ bậy nữa. Nhìn em ngoan quá tôi lại thấy thương, cảm giác nó mất đi sự vô tư nhí nhảnh mà tuổi lên 3 đáng phải có vậy.

Hai tuần sau cái ngày bố đánh mẹ, chiều ấy tôi vẫn như mọi lần, tan học là về thẳng nhà để chơi với em và phụ bà cơm nước. Về tới cổng tôi vô cùng ngạc nhiên khi nhà tôi khá đông người. mọi người đang tập trung ở phía chuồng lợn nhà tôi bàn tán gì đó.

Còn bà thì đang đứng ở sân vừa trông cái Hương, vừa ngó ra ngoài ấy xem tình hình. Chẳng hiểu có chuyện gì mà hôm nay đông người thế, hay là bố mẹ tôi bán lợn. Tò mò tôi hỏi bà:

- Bà ơi, ai đến nhà mình mà nhiều xe thế bà?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 6

Bà xoay người lại, nhưng không phải nhìn tôi mà là để xem cái Hương đang làm gì, khi đã chắc chắn nó an toàn bà mới buồn bã nói:

- Nào đã bán được con nào, ở xã người ta xuống bắt đưa đi tiêu hủy.

- Tiêu hủy, sao lợn nhà mình mà người ta lại đòi tiêu hủy.

- Thì nó bị dịch chứ còn sao nữa, bị mấy hôm nay không chữa được nên bố mày tính bán đi để gỡ gạc tí vốn, ai ngờ xã nó biết nên nó bắt đưa đi tiêu hủy. Rõ khổ, vốn liếng đổ cả vào đấy, giờ chẳng biết tính sao.

Lợn nhà tôi ốm mấy hôm nay, vậy mà tôi lại không biết, chẳng trách tôi cứ thấy bố mẹ buồn bã, hóa ra là vì lợn ốm chứ không phải lại giận nhau.

Tôi không nói gì, lẳng lặng đi cất xe rồi vào nhà thay quần áo, cũng tò mò muốn ra ngoài kia xem mọi chuyện thế nào nhưng lại sợ bố mắng nên hỏi bà:

- Hôm nay ăn gì hả bà.

- Bà cầm cơm rồi, đồ ăn chuẩn bị cả rồi mà chưa nấu, chắc cũng chẳng ai có tâm trạng ăn uống gì đâu. Con cứ lên nhà chơi với em đi, lát bà tính.

- Dạ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cái Hương, hỏi xem nay em đi học có ngoan không, có bị bạn nào bắt nạt hay không. Ngày nhỏ mỗi lần đi học về bố mẹ

đều hỏi tôi những câu tương tự như thế, bây giờ họ bận tôi sẽ thay họ quan tâm đến em.

Con bé Hương chẳng mấy để ý lời tôi hỏi, mắt nó vẫn dán vào con búp bê bố tặng hôm sinh nhật mà nói:

- Chi ơi, chơi trò búp bê không?

- Phải gọi là chị Chi chứ.

Tiếng của tôi bị âm thanh ồn ào của mấy người đàn ông lấn át, nhúu mày nhìn ra cổng, hóa ra lại có thêm mấy người nữa tới nhà tôi. Nhà tôi là hộ đầu tiên có lợn bị bệnh dịch, lại là hộ có số lượng lớn nhất làng, vậy nên họ tới đông cũng phải.

Mặc kệ cái Hương ngồi đó, tôi lò dò ra đứng cạnh bà, ở đây có thể nhìn thấy chuồng lợn nhà tôi. Ngoại trừ bố mẹ tôi ra thì còn có 6 7 người nữa, chưa kể 3 người đàn ông vừa vào đang đi về phía đó.

Tôi không nghe rõ họ nói những gì, chỉ thấy chốc chốc bố tôi lại gật đầu. Tiếp đến là người ta chụp ảnh, rồi ghi chép gì đó, đoán chừng như lập biên bản.

Mãi đến tối muộn, người ta mới ra về, đem theo hơn chục con lợn đã chết cứng nhà tôi đi tiêu hủy.

Bà sốt ruột nên hỏi:

- Thế mấy con lợn còn lại thì sao.

- Chắc là ngay mai người ta tới chở đi nốt.

- Sao lại chở đi, nó vẫn còn khỏe mà.

- Có dấu hiệu bỏ ăn, tai thì thâm lại cả rồi còn đâu.

Bà chép miệng cố hỏi:

- Thế người ta có đền bù cho chút nào không.

- Họ nói là có, nhưng chắc cũng chẳng đáng bao nhiêu, mà lại bảo tới khi nào hết dịch mới bắt đầu giải ngân thì cũng chả biết đến bao giờ.

Nói rồi cả bố và bà đều thở dài, mẹ tiếc của nhìn theo mấy con lợn, tới khi cái xe lam nhỏ chở lợn khuất sau cổng mới nói:

- Nếu anh nghe em thì bây giờ cả nhà sẽ không khổ.

Mẹ chỉ nói mỗi thế rồi bỏ vào giường nằm, không trách móc, chẳng chửi bới nhưng lại khiến bố ôm đầu ân hận.

Lần này tôi thấy mẹ tôi nói đúng, mẹ đã từng nhắc nhở bố, vậy mà bố không những không nghe lại còn đánh mẹ không thương tiếc. Bây giờ xảy ra chuyện, có ân hận cũng đã muộn.

- -----*-----*-----

Sáng hôm sau khi tôi vừa dắt xe ra khỏi cổng lại thấy mấy người hôm trước tới, chắc là lại tới giải quyết nốt mấy con lợn còn lại. Vừa đi, tôi vừa nghĩ vu vơ, thời điểm đó tôi chưa hiểu hết những khó khăn trong gia đình. Chỉ là tự cảm nhận thấy chi tiêu trong gia đình tôi đang dần thắt chặt, thức ăn cũng giảm bớt, chị em tôi cũng không còn được mua quà vật hay ăn sáng ngoài hàng như trước.

Đó là khi đàn lợn vẫn còn khỏe mạnh, vậy nếu mất trắng đàn lợn thì sẽ thế nào. Không phải tôi đang lo lắng mình không có tiền để mua quà vật, mà lo cho bố mẹ tôi, họ vốn đã căng thẳng, bây giờ chuyện này chẳng biết đến bao giờ mới lành, tới bao giờ gia đình tôi mới lại vui vẻ và rộn rã tiếng cười như trước đây?

- -----*-----*-----

Ngày hôm đó đàn lợn nhà tôi bị đưa đi sạch, kể cả con lợn xề bố mới mua. Vôi trắng vãi kín khắp nơi, còn phải xịt thêm thuốc sát khuẩn khắp chuồng để tiêu diệt mầm bệnh.

Cái màu trắng của vôi ngày hôm ấy cứ ám ảnh tôi mãi, đã có lúc tôi nghĩ có phải vì màu nó giống màu tang tóc nên những chuyện buồn cứ thế liên tiếp ập đến gia đình tôi hay không.

Lợn chết, chuồng lại chưa thể nuôi giống mới, mà có nuôi thì cũng chẳng xoay đâu ra vốn mà mua giống. Vậy là cái chuồng mới xây, nuôi chưa đầy 2 lứa lợn bắt buộc phải bỏ không. Bao nhiêu tiền của đổ vào, bây giờ không sử dụng được khiến mỗi lần đi qua đó mẹ tôi lại xót đứt ruột gan.

Lãi ngân hàng sắp đến hạn phải trả, cây giống ở vườn chưa trả hết tiền người ta. Đủ thứ khó khăn dồn dập đến. Áp lực dồn nén khiến bố mẹ mệt mỏi hơn, cãi nhau nhiều hơn.

Mới đầu là vài câu trách móc của mẹ, tiếp đến là lời chửi bới của bố. Mới đầu họ cũng hạn chế cãi nhau trước mặt chị em tôi, nhưng sau đó mặc kệ việc chị em tôi có mặt ở đó hay không, họ vẫn lao vào nhau mà đánh mà chửi.

Cái Hương càng ngày càng sợ bố mẹ, càng ngày càng xa cách họ hơn, sợ đến mức có những tối mẹ gọi nó ngủ cùng nó cũng nhất quyết không sang.

- Con ngủ với bà, với Chi cơ.

- Nay ngủ với mẹ một tối cũng có sao, nhá, ngủ với mẹ mẹ yêu, mai chủ nhật mẹ cho đi chợ cùng.

- Không, con không sang đâu, sợ lắm.

Bố tôi nghe vậy thì hỏi lại:

- Con gái bố sợ cãi gì, nói bố nghe xem nào.

- Sợ bố mẹ, sợ lại đánh nhau.

Nghe xong cả bố và mẹ không ai bảo mà cùng nhìn nhau. Lời con trẻ luôn là thật nhất, không biết mấy câu ấy có khiến bố mẹ tôi hiểu ra hay cứ mãi thế này.

Còn tôi, tâm hồn cũng tổn thương không ít. Ngày đó có lúc tôi nghĩ bố mẹ cãi nhau là do tôi, do tôi chưa ngoan, do tôi chưa nghe lời. Bởi vậy tôi luôn cố gắng hết sức, tới lớp tôi tập trung nghe giảng, chỉ mong đến cuối năm có được giấy khen xuất sắc cho bố mẹ vui.

Tôi cũng quên luôn lời hứa mua xe đạp mới của bố hôm nào, chỉ cố gắng ngoan hơn mỗi ngày để bố mẹ bớt cãi nhau lại.

Vậy nhưng cái ngày tôi háo hức cầm giấy khen về khoe, mẹ chỉ nhìn qua một cái rồi nói:

- Được rồi, đi học về rồi thì lát đi đón em giúp mẹ.

Nói rồi mẹ vội vã đội nón đi, chẳng biết mẹ đi đâu, chỉ biết tôi cứ đứng mãi đấy nhìn tờ giấy khen trên tay mà lòng buồn rười rượi.

- Chi, nay tan học sớm thế, mà sao không vào nhà mà đứng ngoài đó nắng nôi hả cháu.

Tôi gạt đi nỗi buồn trong lòng, cố gắng mỉm cười thật tươi rồi khoe bà:

- Bà, hôm nay tổng kết nên con về sớm ạ. À mà bà nhìn xem, con được giấy khen loại giỏi đây này.

Bà nội tôi mắt đã kém, không nhìn rõ những chữ trên tấm bằng khen kia nên không thể đọc. Nhưng tôi thấy rõ ánh mắt, gương mặt bà đều ánh lên niềm vui. Bà cười mãn nguyện tiến tới kéo tay tôi vào trong bóng râm rồi bảo:

- Cháu bà giỏi lắm, bố mẹ mày mà thấy chắc vui lắm. Thế thích cái gì tí bà bảo bố mẹ mày thưởng cho.

- Cháu không thích gì đâu bà ạ.

- Sao thế, thích gì cứ bảo bà, bà nói cho. Hay mấy hôm nữa lúc nào ông lên đây bà bảo ông thưởng cho. Hay bà bảo ông mua cho cái cặp mới sang năm đi học. Còn xe chắc năm nay chưa mua được đâu con ạ, giờ kinh tế nhà mình như thế, con chịu khó đi tạm xe cũ vậy.

Tôi hiểu chứ, tôi biết nhà tôi làm gì còn tiền mà mua xe mới cho tôi nên cũng chẳng dám đòi hỏi. Thấy tôi lặng im bà lại hỏi:

- Bà biết con buồn nhưng mà phải cái hoàn cảnh như thế phải chịu thôi con ạ. Vài năm nữa kinh tế ổn định thì bà bảo bố mẹ mua cho. Còn bây giờ thích gì bảo bà, tối về bà bảo bố mẹ thưởng.

- Có được không hả bà.

- Được chứ sao không, quà lớn thì không có, chứ quà nhỏ thì để bà nói cho không phải sợ.

Tôi cúi mặt, đắn đo mãi mới nói:

- Con không cần quà... chỉ cần... bố mẹ con... đừng cãi nhau nữa thôi.

Bà sững sờ nhìn tôi, hai mắt bà hay háy hình như đang ướm nước, rồi kéo tôi vào lòng ôm thật chặt xót xa nói:

- Khổ thân cháu tôi, bà thương chị em mày lắm mà không biết phải làm sao. Giá mà mà có kinh tế chắc bố mẹ mày cũng không thế, rồi làm khổ cả chúng mày nữa....

Hai bà cháu cứ ôm nhau rất lâu, bà xót cháu nên cũng bật khóc, còn tôi chẳng hiểu sao lại không khóc. Có lẽ là vì tôi nghĩ bà sẽ giúp tôi truyền đạt lại ước nguyện, và rồi bố mẹ tôi sẽ hiểu ra. Họ sẽ lại như xưa, lại yêu thương nhau và có nhiều thời gian quan tâm đến chị em tôi hơn. Rồi gia đình tôi sẽ lại vui vẻ, hạnh phúc như trước, tôi hy vọng thế.

- -----*-----*-----

Tối ấy bà còn chưa kịp nói giúp tôi mẹ đã bảo:

- Mẹ, sắp tới chắc là con xin đi làm công nhân, chứ ở nhà cũng có mỗi cái ao cá, quanh đi quẩn lại cả 2 vợ chồng thì không biết trông vào cái gì. Con đi làm, đành nhờ mẹ để ý đến 2 đứa nó giúp con vậy.

- Mẹ thì không sao, nhưng hai đứa đã bàn kỹ với nhau chưa.

- Con với nhà con cũng bàn kỹ rồi, bây giờ một người ở nhà thôi, một người đi làm công nhân, cuối tháng còn có tiền mà đóng lãi, chứ cứ trông vào cái ao cá cũng chẳng ăn thua. Mà cái công ty ngoài kia bây giờ người ta chỉ tuyển nữ, nên chắc là con đi làm, còn nhà con thì ở nhà lo cho cái ao cá với vườn cây.

Bà mãi suy nghĩ đến việc mẹ đi làm công nhân mà quên luôn tờ giấy khen và ước nguyện của tôi. Vậy là tờ giấy khen năm nay đẹp hơn mọi năm, nhưng lại chẳng được ai ngó tới.

- -----*-----*-----

Mẹ ở nhà thêm 5 hôm nữa thì bắt đầu đi làm công nhân may ở gần nhà. 2 tháng đầu tiên thử việc thì mẹ chỉ làm 8 tiếng 1 ngày và vẫn được nghỉ chủ

nhật để ở nhà chăm sóc chị em tôi.

Làm may không vất vả như việc ở nhà nhưng 1 tuần đầu do chưa quen với việc phải ngồi 1 chỗ lâu như thế nên mẹ khá mệt và đau lưng.

Về đến nhà là mẹ nằm vật ra giường không thiết tha ăn uống gì cả. Sau quen dần thì mẹ đỡ mệt hơn, về nhà vẫn phụ với bố việc nhà.

Hết một tháng đầu tiên mẹ bắt đầu tăng ca, có nhiều khi một ngày mẹ chẳng có thời gian hỏi thăm chị em tôi quá 3 câu. Bởi vì sáng mẹ đi làm khi cái Hương chưa dậy, tối về đến nhà tắm rửa, ăn uống xong thì cái Hương cũng ngủ từ bao giờ.

Mẹ mệt nên kệ tôi tự học, bài nào khó thì hỏi bố. Hình như lâu lắm rồi mẹ không kiểm tra sách vở của tôi, mấy hôm đầu tôi thấy thoải mái vì mẹ nóng tính hay quát mắng kho tôi làm sai. Nhưng lâu dần lại thêm được mẹ giảng bài, được mẹ giúp bơm mực và soạn sách vở cho như trước kia.

Chuyện gì cũng có 2 mặt cả, mẹ bận không có thời gian cho chị em tôi thì cũng chẳng còn thời gian đâu mà cãi nhau với bố. Gia đình tôi vì thế cũng tạm yên ổn trở lại.

Thỉnh thoảng bố vẫn dặn tôi:

- Mẹ dạo này tăng ca mệt, con nhớ ngoan đừng làm mẹ buồn nghe không.
- Con biết rồi, mà bố ơi, hay mình bảo mẹ tăng ca ít thôi để có thời gian nghỉ ngơi hả bố.
- Bố nói rồi mà mẹ không chịu con ạ, cũng tại bố vô dụng nên mấy mẹ con phải khổ lây.

Câu nói ấy bố nói rất nặng nề còn tôi lại chẳng biết phải nói gì chỉ im lặng nhìn cái Hương đang hát cho bà nghe mà thở dài.

-----*

Mới đây mà mẹ tôi đã đi làm công nhân được hơn một năm, cái Hương đã bắt đầu học chữ còn tôi cũng lên lớp 5. Mẹ vẫn bận rộn tăng ca tối ngày, chị em tôi cũng dần quen với điều đó.

Hôm nay là chủ nhật, mẹ đi làm từ sáng còn bố chở tôi đi nhà sách để mua mấy quyển sách nâng cao để tôi học thêm chuẩn bị cho kỳ thi chuyển cấp, tiện mua cho cái Hương mấy quyển sách luyện chữ. Hai bố con đang vui vẻ trò chuyện thì chợt bố bóp phanh gấp khiến người tôi đổ nhào về phía trước.

Sau khi xe dừng hẳn tôi mới hỏi bố:

- Bố sao vậy, làm con giật cả mình.

Thế nhưng không nghe tiếng bố trả lời, thấy bố cứ nhìn sang phía bên đường tôi cũng ngoái đầu nhìn theo.

Kia hình như là mẹ tôi, giờ này mẹ đang đi làm sao lại ở đây, còn người đàn ông kia là ai.

Khó hiểu nên tôi kéo áo bố hỏi:

- Bố ơi, kia có phải mẹ không bố?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 7

Bố thấy tôi hỏi thì thôi không nhìn nữa mà nổ máy đi tiếp, tôi đoán là do bố không muốn làm tôi tổn thương, và cũng là do bố muốn cho mẹ một cơ hội nên mới không đi sang bên đường. Nhưng đó là sau này khi tôi lớn, và khi có nhiều chuyện xảy ra nữa thì tôi mới nghiệm ra, còn lúc đó tâm hồn của đứa nhóc 10 tuổi như tôi lại tin vào câu nói của bố:

- Chắc mẹ được cử đi mua đồ cho công ty, bố con mình đi mua mau con về không bà với em lại mong.

- Vậy sao mình không gọi cho mẹ bất ngờ hả bố.

- Thôi mẹ đi làm mà, mình làm phiền mẹ, mẹ lại bị công ty phạt.

Vậy là tôi cũng mặc nhiên tin đó là sự thật và gạt luôn cái thắc mắc về người đàn ông kia ra khỏi đầu. Cứ thế háo hức cùng bố tới nhà sách, ở đó có đủ các loại sách từ sách giáo khoa, sách nâng cao, rồi truyện tranh lớn nhỏ. Tôi khá mê truyện conan nhưng mà đi với bố thì không dám mua truyện, chỉ tập trung vào gian hàng sách nâng cao để chọn.

Quyển nào cũng hay nên phân vân chẳng biết phải chọn quyển nào, dơ 2 quyển sách lên hỏi bố:

- Bố, con thấy 2 quyển này giống cô giáo ở trên lớp, nhưng mà lại không biết chọn quyển nào cả.

Bố không nhìn tôi, ánh mắt vẫn tập trung vào giá sách, ông tập trung đến mức không nghe thấy tôi hỏi. Thấy vậy tôi phải kéo áo bố nhắc:

- Bố, theo bố thì chọn quyển nào.

- À, hả, sách gì đây?

- Bố, sách nâng cao toán, lúc đi con đã nói với bố rồi mà.

Bố cười nhẹ rồi xoa đầu tôi nói:

- Bố quên, mà tùy con, con thích quyển nào thì mua.

- Nhưng mà con thấy 2 quyển đều hay con không chọn được.

Bố chẳng suy nghĩ nhiều, cứ thế hồ hững đáp

- Vậy thì lấy cả 2 cũng được.

Tôi nghe xong thích thú reo lên:

- Nay bố hào phóng thế.

Nhưng bố cũng chẳng mấy bận tâm đến niềm vui của tôi, chỉ lẳng lặng ra quầy thanh toán rồi trở về. Về đến nhà bố cũng chẳng nói với bà câu nào mà bỏ luôn ra vườn.

Bà nhìn tôi hỏi:

- Thằng bố mày làm sao đấy.

- Có sao đâu bà, nay bố còn mua cho cháu hẳn 2 quyển nâng cao đắt tiền nhất đây này. Bà thấy bữa nay bố con hào phóng không.

- Hào phóng, thế nên ráng mà học còn thi vào lớp chọn con ạ. Học lấy cái chữ thì đời mới khá lên được nghe không.

Tôi bĩu môi trêu bà:

- Khiếp, bà nói câu này cháu thuộc lòng rồi ấy.
- Thuộc thì phải làm theo nhớ chưa.
- Cháu biết rồi mà, à cái Hương đâu bà, bố có mua cho nó quyển sách tập tô nét mà nó thích này bà.
- Nó mới theo cô Tươi đi chơi rồi.

Định hí hửng đưa luôn chó nó thích nhưng xem ra lại phải chờ mất rồi. Một chút buồn tôi đi vào bàn học, mở hai quyển sách nâng cao Toán ra xem, đúng là sách nâng cao có khác, toàn bài khó. Cứ thế mãi mê nghiên cứu mẹ tôi về lúc nào tôi cũng chẳng biết. Mẹ ngó thấy tôi học thì hỏi:

- Bố đâu Chi.
- Bố ngoài vườn ạ, mà sao mẹ lại về, bình thường mẹ ăn cơm ở công ty mà, hay là chiều nay mẹ được nghỉ đúng không?

Mẹ chẳng trả lời tôi mà hốt hải đi luôn ra vườn, tôi nhìn cái bóng dáng vội vã của mẹ qua cửa sổ mà lắc đầu lăm bầm:

- Chả hiểu bố mẹ hôm nay làm sao, chả để ý đến lời mình gì cả, chán.
- Nói xong thì vươn vai mấy cái rồi đứng lên để phụ bà nấu cơm, bà thấy tôi định nhặt rau thì bảo:
- Thôi, con xem đi đón em về cứ để đấy bà nấu cho.

Tôi vâng dạ dắt cái xe đạp cũ đạp ra nhà cô Tươi đón em, cô Tươi là họ hàng xa với nhà tôi, chồng cô mất sớm, mất khi cô và chú còn chưa kịp có với nhau đứa con chung nào. Cô thương nhớ chồng nên cứ ở vậy chứ quyết không đi bước nữa.

Trẻ con trong làng đứa nào cũng thích tới nhà cô chơi, vườn nhà cô đủ loại hoa quả, thích gì cô cũng hái cho. Cô lại quý bọn tôi, nên ngày nhỏ tôi hay xin mẹ đưa ra nhà cô chơi mà mẹ ít khi cho đi lắm. Có cái Hương bố mẹ tôi bận nên mỗi khi bà mệt hay bận việc gì là hay đem qua gửi cô trông giúp. Nó chơi ở nhà cô nhiều bây giờ còn xán cô hơn cả mẹ, có những hôm tôi đón mà nó nhất quyết không về, cứ đòi ngủ lại với cô. Sau bố phải ra nó mới chịu về.

Lần này cũng thế, tôi cũng chẳng biết mình có đón được em về hay không nhưng tôi vẫn đi, mục đích chỉ để khoe với cô 2 quyển sách nâng cao mới mua và xem nhà cô có gì ngon thì xin mà thôi.

- Cháu chào cô ạ, cháu qua đón em về.

- Chi à, vào đây đã, ăn thạch không vào đây cô lấy cho.

Tôi mừng hóm, biết ngay ra nhà cô thế nào cũng có gì đánh chén mà, dựa vội chiếc xe đạp bên hiên, tôi chạy tót vào nhà. Thấy cái Hương đang nhồm nhồm nhai thạch tôi bảo:

- Đi chơi cả buổi sáng không thèm về.

- Bà cho em đi mà.

- Ăn nhanh còn về ăn cơm.

Nó lại bốn cữ soạn lại, ngoáy ngoáy cái đầu nói:

- Không, em ăn với cô Tươi cơ, không về đâu.

- Cứ ở đây đi, lát chị về chị bảo bố, nay bố đang không vui đấy nhé, thế nào cũng no đòn.

Cái Hương nghe tôi dọa thì có vẻ cũng biết sợ, nhưng vẫn cố mặc cả:

- Cho em xem nốt tập này rồi về được không.

Tôi cũng thích ở nhà cô Tươi chơi nên đương nhiên là đồng ý, mấy tập Tom và Jerry này cũng hay nên tôi và nó vừa xem vừa cười. Tới khi hết tập cái Hương buồn bã nói:

- Cô Tươi ơi, cháu phải về ăn cơm đã, chiều cô lại đón cháu nhé.

Cô Tươi gật đầu, chia cho chị em tôi mỗi đứa thêm mấy cái thạch rồi hỏi:

- Thế Chi có mang mũ cho em không.

- Chết, cháu quên mất.

- Lấy tạm cái mũ của cô đội cho em kéo nắng, rồi nhớ đi cẩn thận nhé.

Chị em tôi vâng dạ chào cô rồi ra về, về đến nhà thì thấy bố lấy xe máy lao đi đâu đó. Còn mẹ thì nằm trên giường khóc, cảnh tượng ấy quen thuộc đến mức chẳng cần ai nói chị em tôi cũng biết bố mẹ lại vừa mới cãi nhau.

Khẽ thở dài tôi đi đến giường hỏi mẹ:

- Mẹ, bố lại đánh mẹ hả.

- Không, bố không đánh.

- Vậy sao mẹ khóc, bố mẹ cãi nhau à.

Mẹ lau nước mắt ngồi dậy nắm tay tôi hỏi:

- Chi, sáng con đi mua sách cùng bố đúng không.

- Vâng, bố mua cho con 2 quyển nâng cao toán luôn, để con lấy mẹ xem nhé.

- Thôi, thế con có thấy mẹ không?

Tôi chẳng cần suy nghĩ mà gật đầu cái rụp:

- Có, con thấy mẹ, à không bố thấy mẹ trước, nhưng bố bảo mẹ đang đi mua đồ cho công ty không được làm phiền. Mà nay mẹ không tăng ca nữa hả.

- À nay mẹ mệt nên xin nghỉ, thôi con ra kia chơi với em đi, mẹ nghỉ một lát.

Tôi ngoan ngoãn đi ra ngoài để cho mẹ nghỉ ngơi, thấy bà đang ngồi buồn ở cửa bếp tôi lại gần bảo:

- Mẹ cháu lại khóc bà ạ.

- Bà biết rồi, chúng nó cãi nhau cái gì ngoài vườn ấy, rõ khổ, không có kinh tế là thế đấy cháu ạ.

Cả hai bà cháu đều trầm lặng không nói gì nữa, cái Hương cũng không nghịch ngợm như mọi ngày mà ngồi im trong lòng bà mậm mê cái thạch.

Chờ mãi không thấy bố về, mẹ tôi cũng bảo mệt không ăn cơm nên bà chỉ xới hai bát nhỏ. Một bát bà bỏ thức ăn vào đưa cho tôi tự ăn, bát còn lại bà dứt cho cái Hương.

Chẳng rõ do tâm trạng không vui hay là do chị em tôi đã ăn thạch bên nhà cô Tươi mà cả hai đều bỏ dở bát cơm.

Đến chiều muộn bố tôi mới về trong tình trạng say khướt, về đến sân bố vất luôn cái xe cho nó tự đổ rồi chạy ra góc sân nôn mửa. Hình như bố cũng chưa ăn gì, chỉ thấy nôn ra toàn nước.

Bà xót bố nên mắng:

- Cái thằng này mày đi đâu từ trưa đến giờ, làm cái gì mà say đến mức này hả con.

- Mẹ cứ kệ con, say cho bớt nhục.

- Nhục cái gì, làm sao mà nhục, làm ăn không may thì bị thế chứ có phải chơi bời phá phách gì đâu mà nhục mới nhẽ.

- Mẹ thì biết làm sao được, hiểu làm sao được nỗi nhục của cái thằng này chứ. Chẳng ai hiểu được cả...

Nói đến đây bố lẫn kênh ra sân, người đề cả vào cái đồng nước vừa nôn nhìn đến là gớm ghiếc. Bà đã già chẳng đủ sức dìu bố vào trong nhà nên gọi mẹ:

- Bích, Bích ơi mau đỡ thằng Quyền vào, nằm đây gió mày rồi cảm lại khổ.

Mẹ này giờ đứng ở cửa, nghe bà gọi mới lật đật đi ra, vừa chạm tay vào bố thì bố tỉnh lại. Bố nhìn mẹ, nhìn lâu lắm rồi lại phá lên cười. Bố cười mấy tiếng rồi lại lịm đi, bà với mẹ mỗi người một bên, tôi cũng chạy ra phụ cùng mọi người đỡ bố vào trong nhà.

Chỗ áo ướt của bố nhỏ cả bào chân khiến tôi suýt chút nữa thì nôn, bà thấy vậy thì bảo:

- Thôi Chi ra đi, ra rửa tay chân rồi lấy cho bà bộ quần áo của bố mày.

Bà không nói thì tôi cũng định buông tay, vội vã chạy đi rửa sạch tay chân bằng xà phòng, rửa mấy lần mà vẫn còn cảm giác ghê ghê.

Mẹ lau người và thay đồ cho bố xong thì lại khóc, lần trước bị bố đánh mẹ cũng chẳng khóc nhiều như bây giờ. Mẹ khóc đến xưng húp cả hai mắt vẫn chẳng chịu ngừng. Ai hỏi mẹ cũng chỉ lắc đầu không nói.

Không khí gia đình tôi một lần nữa lại rơi vào ngột ngạt, lâu lắm rồi, kể từ ngày mẹ đi làm công nhân đến nay tôi mới lại phải sống trong cái không khí đáng sợ ấy lần nữa. Ngột ngạt tới mức thở tôi cũng chẳng dám thở mạnh, cái Hương cũng giống tôi, chỉ lặng im nhìn bố, không cười đùa, không hát hò như mọi ngày.

Mẹ nhìn chị em tôi như thế thì ôm cả hai đứa vào lòng nói:

- Mẹ xin lỗi, xin lỗi hai con.

Tôi không biết tại sao mẹ phải xin lỗi chị em tôi, cũng muốn hỏi nhưng thấy mẹ buồn nên lại thôi.

- -----*-----*-----

Mãi đến sáng hôm sau, khi chị em tôi chuẩn bị đi học, còn mẹ chuẩn bị đi làm bố mới tỉnh dậy. Hơi rượu vẫn còn nên bố ôm chặt đầu lắc mạnh mấy cái cho tỉnh táo. Mẹ thấy bố tỉnh thì vội vã chạy đi lấy cốc nước đưa cho bố dè dặt nói:

- Anh uống nước đi.

Bố không nói gì chỉ cầm cốc nước tu một hơi hết sạch. Uống xong bố định đưa lại cốc cho mẹ, thấy mẹ mặc cái áo công nhân quen thuộc thì khựng lại hỏi:

- Cô đi đâu.

- Em... em đi làm.

- Cô đi làm, cô vẫn còn muốn đi làm...

- Dạ, em.. em...

Trái ngược với sự cam chịu của mẹ, là cơn thịnh nộ của bố. Cứ thế bố thẳng tay đập mạnh cái cốc xuống nền nhà vỡ tan, tiếng vỡ khiến cho chị em tôi giật bắn mình phải ôm chặt lấy nhau cho đỡ sợ. Bà cũng từ ngoài sân chạy vào quát:

- Cái gì đấy, chúng mày lại làm sao đấy hả. Còn cái thằng này nữa, mày say khướt khướt cả đêm qua nôn mửa hành nó giờ lại còn làm sao.

Bố không trả lời bà mà đi tới túm cằm mẹ, hai mắt vẫn tia đỏ rực lên hỏi:

- Nghỉ, tao nói mày nghỉ ngay mày có nghe thấy không.

- Cái thằng này, nó không đi làm thì lấy cái gì mà đổ vào mồm. Mày càng ngày càng điên rồi đấy con ạ, thả nó ra.

- Mẹ thì biết cái gì, chuyện vợ chồng con, để con tự giải quyết.

Bà nhìn bố bằng ánh mắt thất vọng, đây là lần đầu tiên bố lớn tiếng quát lại bà như thế. Đau lòng bà nói:

- Phải tôi già rồi, làm gì biết cái gì, anh chị giờ có còn xem tôi ra gì đâu. Nhưng anh chị nhìn đi, nhìn hai đứa con anh chị dứt ruột đẻ ra đi, nhìn xem chúng nó đang sợ đến thế nào rồi hăng cãi nhau tiếp.

Bà nói dứt câu bàn tay bố cũng buông thõng, bố nhìn về phía chúng tôi, ánh mắt ấy 10 phần đều là day dứt. Còn mẹ thì không nhìn chúng tôi, cũng chẳng dám nhìn bà, chỉ cúi gằm mặt lí nhí nói:

- Anh cho em đi làm mấy hôm nữa, em làm đơn thôi việc rồi nhận lương sẽ nghỉ. Giờ mà nghỉ ngang thì người ta phạt, người ta không trả lương. Mà nhà mình thì lại đang khó khăn...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 8

Một ngày mới của chị em tôi bắt đầu bằng cuộc cãi vã của bố mẹ như thế, nhưng rồi mẹ vẫn đi làm, bố lại trầm mặc bỏ ra vườn một mình. Còn tôi tự mình thay đồ cho em và đưa em tới nhà trẻ rồi mới đi học. Bà đứng đó nhìn theo bóng lưng chị em tôi mà thở dài. Một nhà 5 người đều chung một tâm trạng buồn thảm như nhau.

Cả buổi sáng hôm đó tôi không sao cười nổi dù chỉ là một cái nhếch mép, cũng chẳng thể tập trung nghe giảng. Cứ thế ngồi nhìn ra ngoài kia, phía ngoài khung cửa sổ là một cây bàng non mới trồng. Cây được chúng tôi chăm sóc, tưới nước mỗi ngày nên đang bắt đầu nảy lộc xanh non. Bên cạnh có một vài chú chim nhỏ đang nhảy nhót dưới sân. Bất giác tôi ước mình được giống như con chim kia, tự do, tự tại có thể đi bất cứ nơi nào mình thích, bay đến bất cứ đâu bản thân cảm thấy bình yên.

Tiếc là tôi chẳng có đôi cánh, cũng chẳng có nghị lực để đi xa. đành chấp nhận ở đây, ở trong một tổ ấm mà lâu lắm rồi tôi chẳng còn tự hào vì hạnh phúc nó mang lại nữa.

Trước kia ai cũng bảo tôi sướng nhất trong đám trẻ trong làng, còn bây giờ họ lại nhìn tôi bằng ánh mắt chứa đầy thương hại. Tôi không thích cảm giác đó một chút nào cả, tôi thèm được quay lại những tháng ngày hạnh phúc thừa xưa, thềm lắm.

- Chi, Chi, thầy gọi kìa.

Cái Lan ngồi bên cạnh huých tay khiến tôi sực nhớ ra là mình con đang trong tiết học. Luống cuống đứng dậy đưa ánh mắt cầu cứu sang cái Lan,

nó còn chưa kịp gọi ý đã nghe tiếng thầy mắng.

- Chi, em ngồi trong lớp mà lại không tập trung tới mức mà tôi gọi em cũng chẳng biết. Chiều nay gọi ngay phụ huynh tới trường gặp tôi.

Phụ huynh, mẹ thì đi làm, bố thì chẳng biết có tâm trạng đi tới trường gặp thầy hay không. Phụ huynh của tôi còn lại mỗi bà, nhưng bà đã già, lại chẳng biết đi xe, từ nhà tôi tới trường cũng hơn 3km, bà sẽ chẳng đủ sức đi bộ quãng xa như thế.

Chẳng thể nghĩ ra nổi ai sẽ là phụ huynh tới gặp thầy cho tôi. Nhưng cũng chẳng thể cãi lại lời thầy chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu.

Tôi biết chắc với tình hình hiện tại, nếu bố nghe tôi nói bị thầy bắt mời phụ huynh nhẹ thì cũng la mắng tôi, mà nặng thì ăn roi. Suốt quãng đường về nhà tôi cứ thế không ngừng run sợ, cố gắng vắt hết óc để nghĩ xem nói thế nào cho giảm nhẹ tội nhất mà không tài nào nghĩ ra.

Phải can đảm lắm tôi mới dám dắt xe vào trước sân, vừa thấy tôi bà đã hỏi:

- Chi về rồi hả cháu, có mệt không.

- Dạ, bố cháu đâu hả bà.

- Ai biết, chúng mày đi học một lúc thì bố mày cũng xách xe đi, tới giờ này vẫn chưa thấy vác mặt về.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, thế cũng tốt, để tôi có thêm chút thời gian chuẩn bị tâm lý, để xem nào, lát bố về phải nói làm sao đây?

Buổi trưa cái Hương ăn cơm ở trường, mẹ cũng ăn cơm ở công ty nên chỉ còn lại Bà, bố bà tôi. Hai bà cháu chờ mãi tới hơn 12h vẫn chẳng thấy bố về. Bà bực mình bảo:

- Thôi bà cháu mình ăn cơm trước, ăn nghỉ ngơi chiều còn đi học, mặc xác cái thằng bố mày.

- Bà ơi, nhưng mà... cháu...cháu...

- Cháu làm sao?

- Chiều nay cháu phải mời phụ huynh tới trường gặp thầy giáo tiếng anh.

Gương mặt bà lộ rõ vẻ hốt hoảng, bà vội vã hỏi:

- Sao lại phải mời phụ huynh, cháu mắc tội gì à.

- Dạ, tại cháu không tập trung trong giờ học.

- Sao đi học mà không tập trung, bà đã bảo phải cố gắng học cơ mà. Không nghe thầy giảng thì làm sao mà tiếp thu bài được. Bố mẹ mày vừa mới cãi nhau, nó mà biết thì lại như đòn thôi.

Tôi sợ hãi òa khóc nức nở, vừa khóc vừa mếu máo thanh mình:

- Tại, tại cháu nghĩ đến bố mẹ, nghĩ đến chuyện sáng nay... cháu buồn quá... nên học không vào.

- Khổ thân cháu tôi, bố mẹ mày mà không thay đổi chắc làm hỏng hết chúng mày mất. Thôi nín đi, đừng khóc nữa, bà biết rồi, lát bố mày về bà nói cho.

Thời gian này cũng chỉ có bà là để ý đến cảm xúc của chị em tôi, còn bố mẹ nếu không làm việc thì cũng bận cãi nhau, chẳng còn thời gian để ý đến chị em tôi như trước.

Tôi ngồi chờ mãi đến hơn 1h vẫn chẳng thấy bố về, thầy tiếng anh rất nghiêm, nếu chiều nay mà không có phụ huynh kiểu gì thầy cũng sẽ phạt. Lo lắng tôi nín áo bà nói:

- Bà, sao giờ bố còn chưa về.

- Cái thằng bố mày 2 hôm nay tự nhiên đổ đốn ra, đi chẳng biết đường về, cũng chẳng nói với ai một câu. Rõ là bực mà, để bà sang nhà ông Tư, nhờ ông ấy gọi cho bố mày xem bố mày ở đâu.

Nhà tôi thời điểm ấy không có điện thoại bàn, chỉ có 2 chiếc điện thoại nokia đen trắng của bố và mẹ, vì thế mỗi lần muốn gọi cho họ là phải sang nhà hàng xóm gọi nhờ.

Bà đi cũng phải 15 phút mới về, vừa thấy bóng bà ngoài cổng tôi vội vã chạy ra hỏi:

- Bà, bố cháu bảo sao.

- Có thấy bố mày nghe máy đâu, chả biết làm cái gì nữa.

- Vậy cháu không đi học đâu, không có phụ huynh thế nào thầy cũng phạt, chiều nay cháu không đi đâu.

Bà cau mày quát tôi:

- Không được nghỉ học, sáng đã không tập trung, giờ lại nghỉ thì làm sao theo được các bạn.

Tôi vừa lo sợ về việc không có phụ huynh tới gặp thầy cô, vừa buồn vì cảm thấy hình như bố mẹ không còn yêu tôi nữa. Chẳng ai thêm quan tâm đến tôi, trước đây tôi cứ nghĩ bố mẹ cãi nhau vì tôi chưa ngoan, tôi học chưa giỏi. Bởi thế tôi đã nỗ lực hết mình, tự ép mình thành một đứa trẻ ngoan, biết nghe lời cha mẹ, biết chăm em và phụ giúp việc nhà với bà. Đặc biệt là còn trở thành học sinh giỏi ở trường. Nhưng rồi sao chứ, tờ giấy khen kia thậm chí bố mẹ còn chẳng có thời gian đọc hết những chữ trên ấy. Thậm chí họ còn cãi nhau nhiều hơn trước, bỏ bê chị em tôi nhiều hơn trước. vậy thì tôi cố gắng để đổi lại được cái gì cơ chứ?

Cứ thế ẩm ức tôi gào lên trong nước mắt:

- Con cố gắng học là để bố mẹ vui, bố mẹ không cãi nhau nữa, nhưng giờ bố mẹ còn chẳng thèm quan tâm đến con thì cố làm gì nữa hả bà. Con không đi học nữa, con sợ thầy phạt lắm, con không đi đâu.

Bà sững sờ nhìn tôi, tôi khóc, bà cũng khóc, bà ôm chặt tôi vào lòng mà dỗ dành:

- Nín đi con, cũng tại nhà mình nợ nần nhiều quá nên bố mẹ mày mới phải còng lưng đi làm trả nợ, làm mệt thì lại sinh ra cái gắt, cãi nhau. Làm nhiều thì đến thời gian nghỉ ngơi còn không có, thời gian đâu mà quan tâm con cái. Rõ khổ, thôi nín đi con, để rồi bà bảo với bố mẹ mày. Kiểu gì thì kiểu bà cũng bắt chúng nó phải xem lại, không thì hỏng hết con cái mất thôi.

Tôi không trả lời, vẫn cố rúc sâu vào lòng bà mà khóc, bà để tôi khóc thêm một lúc nữa cho vơi bớt uất ức rồi mới bảo:

- Thôi, đi học đi, rồi bà đến gặp thầy cho, không phải sợ gì cả, nhá.

- Nhưng mà đường xa lắm, chân bà đau như thế đi làm sao nổi. Thầy cũng bảo phải gặp đầu giờ chiều vì thầy còn dậy mà.

Bà thở dài ngẫm nghĩ một lát rồi bảo:

- Đúng rồi, còn có cô Tươi, bà bảo cô Tươi đi cho nhá.

- Nhưng mà cô Tươi có phải phụ huynh đâu.

- Người lớn là được, bà sẽ dặn cô Tươi nói bố mẹ con bạn, nhờ cô ấy đi thay, đã được chưa.

Lúc này tôi mới chịu gật gật cái đầu đồng ý đi học, bà thấy thế thì vui mừng nói:

- Ngoan lắm, thôi rửa mặt mũi đi mà còn chuẩn bị, sắp 1h30 rồi, xong rồi đóng cửa lại bà qua nhờ cô Tươi, con đi thì đi luôn ra nhà cô rồi cũng đến trường với cô ấy nghe không.

- Dạ, con nhớ rồi.

- Không cần khóa cửa đâu, chỉ khép lại, lát bà về luôn đấy.

Bà nói rồi lại tập tễnh đi, cái chân bên phải của bà dạo này đang đau nên không đi nhanh như bình thường được. Nhìn cái dáng đi khó nhọc của bà tôi lại thấy thương, đáng ra tầm tuổi của bà phải được nghỉ ngơi. Vậy mà qua sống với nhà tôi chẳng được mấy ngày vui vẻ cả, lúc nào cũng phải khổ tâm vì con, vì cháu.

- -----*-----*-----

Bố mẹ tôi không hề hay biết việc ngày hôm đó tôi bị mời phụ huynh tới trường, họ vẫn bận rộn với những trận cãi nhau liên miên. Còn tôi càng ngày càng chán học, mục đích tới trường của tôi lúc này là để trốn tránh, để không phải ở nhà, không phải chứng kiến hay nghĩ vì những cuộc cãi vã của bố mẹ. Chỉ đơn giản là như thế.

Cô Hạnh, người đã tâm sự cùng tôi hôm trước, cũng là cô giáo chủ nhiệm lớp tôi đã tinh tế nhận ra sự thay đổi của tôi. Cuối buổi hôm ấy cô dặn tôi ở lại gặp riêng cô, lâu nay cái việc bị thầy cô bắt ở lại cuối giờ để la mắng vì cái tội không tập trung học nhiều đến mức tôi chẳng còn cảm thấy sợ như mấy lần đầu nữa.

Tôi bình thản ở lại, bình thản đứng bên cạnh chờ cô chửi, thấy cái vẻ bất cần ấy của tôi cô có một chút buồn. Kéo tay tôi lại gần cô nhỏ nhẹ hỏi:

- Chị, dạo này em sao thế, lực học của em kém hẳn, điểm thi giữa học kỳ 1 cũng chỉ toàn trên trung bình?

Tôi im lặng không trả lời, còn cô lại kể cho tôi một câu chuyện, câu chuyện về một bé gái từng bị trầm cảm vì ngày ngày phải chứng kiến cảnh bố mẹ cãi nhau. Bé gái đó cũng bỏ bê học hành và còn nghĩ tới cái chết, cho tới khi bé nghe được ước nguyện của mẹ trong một lần vô tình thức dậy lúc nửa đêm:

- Ông trời à, xin ông hãy rủ lòng thương giúp con gái con, xin hãy giúp nó trở thành đứa trẻ vui tươi ngày nào. Nó có thể không ngoan, có thể học dốt cũng được, chỉ cần nó rũ bỏ được cái vẻ trầm mặc là được. Mọi thứ con cố gắng, những trận đòn roi con chịu đựng tất cả cũng chỉ vì muốn con gái con có một gia đình trọn vẹn, để nó có đủ cả bố và mẹ. vậy nên con xin ông, xin ông hãy nhìn đến nó một lần có được không.

Hôm đó bé gái đó đã khóc, trốn sâu vào góc buồng nhỏ để khóc, khóc nhiều tới mức nước mắt cạn khô không còn chảy ra nữa. Cô bé không thể ngờ những khó khăn, khổ cực mẹ phải chịu bấy lâu nay là vì mình, bố hay cái gắt cũng vì quá vất vả mưu sinh.

Cũng từ đó cô bé không còn oán hận họ nữa, cô chăm chỉ học tập hơn, cố gắng nhiều hơn. Những cố gắng ấy mới đầu vẫn chẳng được bố mẹ ghi nhận, người mẹ lâu lâu vẫn bầm tím vì những trận đòn roi của bố. Nhưng càng như thế, cô bé càng phải cố gắng.

Xét cho cùng mọi thứ xảy đến với gia đình cô đều là do đói nghèo, mà muốn thoát nghèo chỉ có con đường duy nhất là học hành. Và cô bé ấy đã làm được, dù chưa gọi là thành công, nhưng đã có một công việc mà ngày nhỏ cô bé luôn ao ước, đã trở thành niềm tự hào của bố mẹ, đặc biệt là có thể phụ giúp kinh tế với họ. Nhờ thế cuộc sống hôn nhân của bố mẹ cô cũng bớt ngọt ngào hơn, có họ nhiều thời gian hơn để nhìn nhận lại mọi thứ. Và sau tất cả, cả 2 đều nhận ra mình đã sai, bây giờ họ đã thay đổi nhiều lắm, không còn to tiếng với nhau mỗi ngày. Thay vào đó là nói với nhau về cô con gái nhỏ mà họ luôn yêu thương.

Tôi nhìn cô, hoàn cảnh cô bé trong câu chuyện cũng tương tự như tôi, bố mẹ tôi cũng vì nghèo đói nên mới cãi nhau. Tôi cũng đã từng cố gắng chỉ vì mong muốn làm bố mẹ vui, nhưng rồi tôi lại bỏ cuộc, tôi không có nổi nghị lực như cô bé trong câu chuyện kia.

Thấy tôi lặng im ngẫm nghĩ, cô giáo cũng lặng lẽ quan sát biểu cảm trên gương mặt tôi chứ không hề lên tiếng. Có lẽ cô muốn cho tôi một chút thời gian để suy nghĩ.

Tới khi thấy tôi bắt đầu khóc, cô mới ôm tôi vào lòng thủ thủ rằng:

- Em biết không, cô bé đó chính là cô.

Tôi ngạc nhiên ngược mắt lên nhìn cô, không thể nào một cô giáo luôn tươi cười lại từng có tuổi thơ giống tôi. Thấy tôi nghi hoặc nên cô tiếp tục khẳng định:

- Vì cô đã từng như em nên hôm trước nghe em kể cô mới dễ dàng đồng cảm như thế. Chi, hứa với cô sau này có bất cứ chuyện gì em có thể tìm cô tâm sự được không.

Tôi gạt đầu trong nước mắt, cô nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi sau đó kể cho tôi nghe nhiều câu chuyện về những tấm gương vượt khó khác. Nghe xong tôi chợt thấy bản thân mình thật ngốc khi đã buông thả bản thân như thế.

Nói chuyện với cô xong tâm trạng tôi tốt hơn rất nhiều, tôi đã có thể mỉm cười thật tươi chào cô để trở về. Tôi mang trong mình bao nhiêu quyết tâm, tôi sẽ cố gắng, sẽ học thật tốt, sẽ không để chuyện của bố mẹ ảnh hưởng đến việc học hành của tôi nữa.

Nhưng rồi quyết tâm ấy còn chưa kịp thực hiện, trái tim nhỏ bé của tôi lại một nữa tan nát khi tiếp tục cảnh bố mẹ đánh nhau. Dù bà có can ngăn

cỡ nào bố mẹ tôi vẫn bất chấp mà lao vào nhau. Bố cứ thế rít lên trong cơn thịnh nộ rằng:

- Mày bảo đi làm mấy hôm rồi xin nghỉ, vậy mà bây giờ đã 2 tháng rồi mày vẫn không nghỉ. Mày nói đi, mày vẫn luyện tiếc cái thằng chó đó nên mày không nghỉ đúng không.

- Nghỉ, nghỉ rồi lấy cứ.t mà đổ vào mồm à, nhìn đi hai đứa đi học, tiền lãi ngân hàng hàng tháng, đủ thứ tiền tôi phải gánh. Anh mà như người ta, lo được cho mẹ con tôi thì tôi việc đéo gì phải mài mòn ở cái xưởng may cả ngày chỉ để kiếm mấy đồng bạc lẻ.

- Giờ mày đổ lỗi cho tao phải không, đúng tao không lo được cho mày nên mới để mày phải vất vả đi làm. Nhưng tao cứ nghĩ mày đi làm là để lo cho con cái, ngờ đâu mà đi để còn rảnh chân trai gái.

Mẹ hơi tái mặt cãi lại:

- Anh ăn nói cho cẩn thận, tôi vất vả đi làm kiếm tiền chứ không sung sướng gì đâu.

- Mày con cãi à, nếu không phải hôm đấy có cái Chi, không phải vì tao sợ nó sẽ bị mày làm vấy bẩn thì tao đã lao đến đập nát cái mặt mày với thằng chó đó ra rồi.

- Anh thôi đi, đấy là sếp của tôi, anh đừng có mà làm loạn để tôi mất mặt

Bố phả lên cười mỉa mai nói:

- Sếp của mày, nên mày phục vụ nó cả ở trên giường đúng không.

- Câm cái mồm lại, mẹ với con đứng kia kìa. Ăn nói cho cẩn thận, đừng có mà hòng đồ điêu cho tôi.

- Tao đéo cần nói nhiều, bây giờ mày nói đi một là mày nghỉ ở nhà, hai là cút ngay ra khỏi nhà tao. Ở đây không chứa cái ngữ đ.ĩ đ.iểm, lắg loàn.

Mẹ không cần suy nghĩ mà phui luôn cái vạt áo trả lời:

- Nghĩ con này cần chắc, con này dư sức kiếm được người tử tế nên không phải thách. Con này nói cho mà nghe, con này đi nằm ngửa cũng là để kiếm tiền về cho anh có cái mà đút vào mồm đấy. Nhục chưa, cái thứ vô dụng.

Dường như mẹ đã đi quá giới hạn của mình, mẹ đã khiến bố không kiềm chế được bản thân, cứ thế bố đập vỡ tất cả mọi thứ trong nhà. Còn mẹ thì nhét vội mấy bộ quần áo vào túi rồi đi, mẹ lạnh lùng tới mức chẳng thèm nhìn chị em tôi lấy một cái. Mẹ đi ra đến cửa tôi cũng lao theo mẹ, ôm chặt chân mẹ mà van xin:

- Mẹ ơi, mẹ đừng đi, đừng bỏ bọn con mà, con hứa sẽ ngoan, hứa sẽ nghe lời mẹ, mẹ đừng đi mà mẹ ơi...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 9

Mẹ dừng lại, cúi xuống nhìn tôi bằng ánh mắt xen lẫn cả sự xót thương cùng với áy náy. Khi mẹ vừa định mấp máy môi nói gì đó thì bố lại tiếp tục quát:

- Có giỏi thì mày đi đi, cút luôn đi xem nó bao nuôi mày được bao lâu.

Câu chửi ấy khiến vài tia thương xót cuối cùng trong mắt mẹ cũng tan biến mất thay vào đó là sự kiên định đến lạnh lùng. Mẹ gỡ tay tôi ra rồi nói:

- Mẹ xin lỗi, nhưng mẹ không thể chịu đựng thêm được nữa. Mẹ mệt rồi, mẹ phải buông tay, xin lỗi các con.

Nói xong mẹ chẳng chào bà, cũng không nhìn lại căn nhà quen thuộc thêm một lần mà lạnh lùng dắt xe đi. Tôi không chấp nhận nỗi sự thật nên lao theo bám lấy phía sau xe của mẹ. Hình như mẹ không biết tôi bám vào nên rồ ga chạy khiến tôi bị ngã xõng xoài ra sân. Cầm theo quán tính đập mạnh xuống góc sân bầm tím một cục lớn. Khoang miệng cũng tứa máu do lúc ngã răng của tôi đã vô tình cắn vào lợi đau điếng.

Tôi cứ nằm đó nhìn theo làn khói xe đen xì của mẹ mà khóc, làn khói ấy cũng chính là thứ đã ám cuộc đời tôi trở nên đen tối đến không thể nào gột rửa nổi.

Càng khóc, máu trong khoang miệng càng chảy, nhưng tôi mặc kệ, tôi muốn mẹ, tôi cần mẹ. Cứ thế tôi lạc giọng gọi trong tiếng nấc:

- Mẹ ơi, mẹ đừng đi mà, đừng bỏ con mà mẹ ơi, con xin mẹ, đừng bỏ lại con mà...

Nhưng mẹ đâu có còn nghe thấy tiếng tôi nữa, mẹ đã đi khuất xa từ lâu, mẹ đi đâu tôi cũng chẳng biết, chỉ biết rằng ngày hôm nay mẹ đã bỏ lại chị em tôi mà đi.

Bố nghe thấy tiếng tôi van xin giữ mẹ ở lại thì ngừng không đập đồ nữa, ông tiến lại gần đỡ tôi dậy, nhìn vết máu chảy tứa ra cả ngoài miệng mà đau lòng khóc.

- Bố xin lỗi, là tại bố, tại bố vô dụng nên làm các con khổ. Có đau lắm không con, đừng khóc nữa, nín đi không máu chảy bây giờ.

Tôi không để ý đến lời nói của bố, cứ thế gào khóc tiếp:

- Mẹ ơi, mẹ ở lại đi, con ngoan rồi mà, con sẽ ngoan mà, tại sao mẹ lại bỏ con, mẹ không thương con nữa hả mẹ...

- Nín đi con, nín đi đừng khóc nữa, mẹ không chọn bố con mình, mẹ chọn cuộc sống mới của mẹ, con đừng gọi nữa, đứng dậy đi.

Khi ấy tôi không hiểu rằng lựa chọn đó là do mẹ tự quyết chứ không phải ai bắt ép. Tôi lại luôn nghĩ là do bố đánh mẹ, chửi mẹ và đuổi mẹ đi nên mẹ mới bỏ đi như thế. Tôi cho rằng vì bố nên mẹ mới bỏ lại chị em tôi một cách tàn nhẫn như vậy. Tôi thương nhớ mẹ bao nhiêu thì oán hận bố bấy nhiêu. Tôi hận tới mức đẩy mạnh bố ra mà hét:

- Bố ác lắm, tại sao bố lại đuổi mẹ đi, bố trả mẹ cho con, bố đi tìm mẹ về trả cho con đi, con nhớ mẹ lắm. Tất cả là tại bố, tại bố luôn chửi bới đánh đập nên mẹ sợ quá mới bỏ đi, con ghét bố, con hận bố.

Tôi cứ nghĩ bố sẽ nóng giận mà quát tôi, nhưng không, bố chỉ cố gắng chạm vào người tôi rồi đau khổ nói:

- Phải là do bố, do bố bất tài vô dụng không lo nổi kinh tế nên mới đẩy gia đình mình vào hoàn cảnh này. Là tại bố, một thằng đàn ông mà chẳng thể lo nổi cho vợ con, để người khác lo thay. Mẹ con nói đúng, bố bất tài, vô dụng, bố có lỗi với hai con, có lỗi với cả nhà.

Vừa nói bố vừa khóc, dù không khóc thành tiếng như tôi với cái Hương, nhưng nước mắt bố cũng chảy ướt đầm gương mặt. Phía trong nhà bà cũng vừa khóc vừa dỗ dành cái Hương. Khắp nhà đều là đổ vỡ của bát đĩa, cốc chén, càng nhìn càng thấy tang thương.

Mấy lời kia của bố lại càng khiến cho tôi chắc chắn rằng bố chính là nguồn cơn của mọi thứ. Tôi đau khổ trách móc bố:

- Bố đi tìm mẹ đi, tìm mẹ về đi, con nhớ mẹ lắm, con không muốn sống xa mẹ đâu.

Tôi càng nói càng khóc, mà càng khóc thì máu càng chảy nhiều hơn. Máu hòa cùng nước mắt thấm đỏ cả chiếc áo trắng đồng phục trường trên người tôi. Bố khi ấy vì lo cho tôi nên bắt buộc phải lớn tiếng quát:

- Nín ngay, không khóc nữa, khóc máu lại chảy bây giờ.

Tiếng quát của bố càng khiến cảm giác tủi thân trong tôi dâng trào, tôi òa khóc lớn hơn, khóc đến mức lạc cả giọng vẫn không thể ngừng khóc. Còn bố chạy nhanh đi lấy chiếc khăn mặt ướt để lau mặt cho tôi, nhưng càng lau tôi càng khóc. Bố bất lực mà quát:

- Nín ngay, tao mà còn nghe thấy đứa nào khóc nữa tao cho như đòn.

Tôi khi ấy cũng mới chỉ là đứa trẻ 9-10 tuổi, đòn roi vẫn là nỗi sợ vô cùng lớn. Tiếng khóc của tôi cũng vì thế mà nhỏ dần, nhỏ dần rồi tắt hẳn, chỉ còn lại tiếng nấc cụt thỉnh thoảng lại vang lên.

Cái Hương cũng sợ nên nép chặt vào người bà mà hé hé ánh mắt nhìn ra sân. Nếu so tôi và nó, có lẽ nó còn đáng thương hơn tôi nhiều lần, ít nhất tôi còn có một quãng tuổi thơ hạnh phúc mà bao đứa trẻ trong làng phải ghen tị. Còn nó từ khi biết nhận thức tới giờ chỉ toàn khóc vì phải chứng kiến bố mẹ cãi nhau mà thôi.

Tôi đau lòng, tôi nhớ mẹ 1 thì tôi thương hại em tôi gấp 10 lần.

Máu của tôi cũng được bố bôi thuốc cho cầm lại, vết bầm ở cằm bố cũng bôi cao nóng cho tan ra. Xong xuôi bố dặn tôi nằm xuống giường nghỉ ngơi để bố dọn dẹp nhà cửa. Tôi ngoan ngoãn làm theo, nằm xuống và lén quan sát bố.

Bố đứng đó, trầm mặc hết nhìn tôi lại nhìn sang bà và cái Hương, hình như ở khóe mắt đã bắt đầu long lanh nước. Bố lại khóc, không rõ là vì đau lòng hay là nhớ mẹ giống tôi, chỉ thấy bố mím chặt môi, hai tay nắm thành quyền rồi xoay người đi lấy chổi dọn dẹp hết đồng đồ vỡ trong nhà.

Tôi mệt quá nên cũng ngủ thiếp đi mất, khi tỉnh dậy đã thấy nhà cửa gọn gàng sạch sẽ. Cái Hương cũng đang ngủ say bên cạnh, nhìn một lượt không thấy bố với bà đâu, tôi rón rén đi ra ngoài sân tìm. Bà đang ngồi kia, dựa đầu vào gốc cây khế mà nhìn ra phía ao rộng lớn. Tôi tiến đến gần hỏi:

- Bà, mẹ cháu về chưa?

Bà nghe tiếng tôi thì thoáng giật mình, lau vội mấy giọt nước mắt rồi lắc đầu thay cho câu trả lời.

- Vậy mẹ cháu có về nữa không hả bà.

- Bà không biết nữa.

- Bà ơi, bà gọi mẹ cháu về đi, gọi mẹ về đi bà, bà gọi nhất định mẹ sẽ về mà.

Một giọt nước mắt nóng hổi của bà rơi trên mu bàn tay tôi, bà không nhìn thấy, nhưng tôi thì cảm nhận rõ lắm. Bà ôm tôi đau lòng nói:

- Bố cháu gọi rồi, nhưng mẹ nói mẹ không muốn về.

- Bà nói dối, rõ ràng cháu thấy bố đuổi mẹ đi, là chính bố đuổi mẹ đi....

- Không phải như cháu nghĩ đâu, nếu mẹ không muốn đi thì không ai đuổi được cả. Là do mẹ đã có ý định đi từ trước, hôm nay chỉ thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

Cái gì nước, cái gì thuyền tôi nghe không hiểu, tôi chỉ thấy chính tai tôi nghe thấy bố đuổi mẹ đi đến 2 lần. Vì thế nên mẹ mới xếp đồ mà đi, vì bố nên mẹ mới bỏ chị em tôi.

Tôi khóc, kiên quyết không tin vào mấy lời bà nói, đứng dậy chạy một mạch ra ngoài cổng. Phía sau vẫn còn nghe thấy tiếng bà gọi:

- Chi, chi, đứng lại, cháu đi đâu đấy.

Trời lúc này đã bắt đầu nhá nhem tối, ở chỗ tôi chỉ khi nào có lễ, tết hay đình, đám người ta mới bật đèn đường. Còn không thì cả một đoạn đường dài đều nhuộm một màu tối đen. Tôi chạy được một đoạn thì sợ ma quá mà dừng lại, nửa muốn chạy về, nửa đau lòng muốn bỏ đi.

Đang đứng khóc ở góc đường thì bất ngờ gặp cô giáo đi tới, hóa ra cô gọi cho bố mẹ tôi không được nên tìm đến nhà để trao đổi cùng họ về tình hình học tập của tôi. Cô muốn nhắc bố mẹ đừng khiến tôi ảnh hưởng tâm lý mà sa sút học hành. Đừng làm tổn thương tâm hồn non nớt của đứa trẻ là tôi đây thêm nữa.

Cô thấy tôi khóc thì vội vàng tắt máy đi đến gần hỏi:

- Chi, sao em lại đứng đây

- Em bỏ nhà đi.

- Cái gì, em bỏ nhà đi, sao lại bỏ nhà đi.

Từ khi nghe cô kể về cuộc đời cô, trong lòng tôi bỗng nhiên sinh ra cảm giác tin tưởng tuyệt đối, bởi thế tôi lập tức trả lời:

- Mẹ em bỏ đi rồi, em muốn đi tìm mẹ, mà đi tới đây thì... thì... sợ... ma...

- Được rồi, được rồi, lên xe đi, cô đèo về rồi từ từ nói.

- Em không về đâu, em phải đi tìm mẹ.

- Chi nghe cô nói này, bây giờ chúng ta về nhà em, trước mắt là để cho bà và bố em yên tâm. Sau là để em bình tĩnh kể lại cho cô nghe mọi chuyện, cô hứa sẽ giúp em, sẽ cùng em đi tìm mẹ.

Tôi lau nước mắt nhìn cô hỏi lại:

- Cô hứa thật không.

- Cô hứa mà, tin cô nhé.

- Nhưng mà mẹ em có về không cô.

Cô hơi khựng lại, thở dài một tiếng rồi đáp:

- Em phải kể cho cô mọi chuyện thì cô mới biết được.

Vậy là tôi ngoan ngoãn ngồi lên xe của cô trở về, tôi mới đi được đoạn ngắn, nên chỉ mấy phút là về tới nhà. Bà thấy tôi thì mừng rỡ lao ra ôm chặt lấy mà rồi rít nói:

- May quá, cháu về đây rồi, may quá, cảm ơn cô giáo.

- Bà không cần cảm ơn cháu đâu, cháu thấy em đứng khóc ngoài đường nói là muốn đi tìm mẹ nên cháu đưa về. Cháu biết cháu không nên xen vào chuyện riêng của gia đình, nhưng mà chuyện này ảnh hưởng tâm lý của em Chi rất nhiều. Em ấy cũng vì thế mà học hành giảm sút nên hôm nay mới phải tới đây trao đổi với người nhà.

Bà buồn bã mời cô vào trong nhà, lúc này nhà tôi mới bật điện. cái Hương thì vẫn còn ngủ say, bố thì chắc là lại không có nhà. Cô và bà nói chuyện lâu lắm, đại ý là cô trao đổi về việc học của tôi, còn bà thì kể cho cô nghe về hoàn cảnh gia đình tôi lúc này sau đó nhờ cô để ý quan tâm tới tôi.

Tôi ngồi bên cạnh nghe không xót một chữ nào, lúc này tôi mới nhận ra hóa ra lúc chiều do tôi đau lòng quá nên mới trách lầm bố. Hóa ra người đàn ông hôm tôi và bố gặp lúc tới nhà sách là có vấn đề. Hóa ra mẹ không thương tôi nhiều như tôi nghĩ, hóa ra tổ ấm của tôi vốn dĩ không ấm áp như tôi tưởng. Hóa ra ... quá nhiều thứ hóa ra mà tới lúc này tôi mới biết. Đau đến mức không còn khóc nổi, cũng không muốn nghe thêm về sự thật đau lòng. Tôi lầm lũi một mình ra gốc khế, nơi đó có cái ghế bằng xi măng bố xây để cho cả nhà ngồi hóng mát. Ghế vẫn còn đây, nhưng gia đình tôi thì làm gì còn trọn vẹn nữa.

Một lúc sau cô cũng ra ngồi bên cạnh tôi, cô an ủi, phân tích nhiều lắm nhưng mà tôi lại chẳng để tâm chữ nào cả. Trong lòng tôi lúc này chỉ hiện hữu duy nhất một nỗi đau, nỗi đau thấu tận tim gan nên chẳng còn chỗ cho mấy lời nói của cô lọt vào nữa.

Cô có lẽ cũng hiểu tâm trạng của tôi lúc này, cứ chốc chốc cô lại xiết chặt cái ôm hơn một chút. Được cô ôm cũng ấm áp đấy, nhưng so với cái ôm của mẹ thì không thể nào sánh bằng. Lúc này tôi chỉ ước người đang ôm tôi là mẹ, nếu được như thế thì có lẽ tất cả nỗi đau tôi đang phải hứng chịu sẽ tan biến sạch.

Tiếc rằng đó chỉ là mơ ước của riêng tôi, mơ ước ấy mãi mãi không thể hiện thực hóa, vì mẹ tôi đã dứt áo ra đi, đã không còn thương chị em tôi nữa rồi.

- -----*-----*-----

Sau hôm đó tôi coi cô giáo như một người thân trong gia đình, bất kể chuyện vui hay buồn tôi đều tìm cô tâm sự. Nhiều khi tôi thấy mình giống như một cây non, bị bố mẹ bỏ bê đến héo úa, nhờ cô chăm chỉ tưới nước mà trở lại tươi xanh.

Mẹ đi được gần 1 tháng thì trở về, hôm ấy là cuối tuần, chị em tôi cũng được nghỉ ở nhà. Dù biết là mẹ đã bỏ chị em tôi, nhưng khi thấy mẹ trở về lòng tôi vẫn vui lắm, tôi cứ nghĩ mẹ đã nghĩ lại và quay về với gia đình nên hớn hờ chạy ra bám tay mẹ hỏi:

- Mẹ, mẹ về với con đúng không.
- Chi à, em có ngoan không.
- Ngoan mẹ ạ, hai chị em con đều ngoan, mẹ về với chị em con mẹ nhé.

Mẹ né tránh ánh mắt của tôi, nhìn ra hướng bờ ao mà hỏi:

- Thế bố đâu Chi.
- Bố, bố đang làm ngoài vườn, hình như cái rào nó bị đổ nên bố phải rào lại không người ta vào hái trộm rau. Để con gọi bố về cho mẹ nhé.
- Không cần đâu, để mẹ gọi điện thoại, con vào trong nhà đi.

Lòng tôi đang mong mẹ về, nên mẹ nói gì cũng nghe, chỉ sợ làm trái lời mẹ sẽ đi mất như lần trước. Vậy nên tôi ôm cái Hương mà dặn:

- Hương nghe chị nói này, Hương phải thật ngoan, nếu không mẹ sẽ không về đâu.

Cái Hương đã lên 5, chưa gọi là hiểu chuyện nhưng cũng có thể hiểu ý tôi muốn nói. Nó gật đầu rồi đi ra mép cửa lấp ló nhìn mẹ. Chắc nó nhớ mẹ, thèm mẹ bế lắm.

Mẹ gọi điện thoại cho bố xong, thấy cái Hương thì vời tay gọi:

- Hương, ra đây với mẹ, mẹ mua kẹo cho hai chị em này.

Chỉ chờ có thế, cái Hương như chim sổ lồng chạy ào ra xà vào lòng mẹ, tôi cũng đi theo nó ra để nhìn mẹ thật rõ cho thỏa nỗi nhớ.

Hai chị em đều vui như trẩy hội khi thấy mẹ về, chỉ có bà là khó chịu, bà chống cái gậy ra gốc khế nơi ba mẹ con đang ngồi hỏi:

- Chị về đây có việc gì.

Mẹ đang bóc kẹo cho cái Hương, nghe bà hỏi thì ngẩng đầu dậy nói:

- Con về đây có chuyện muốn nói với anh Quyền.

- Chị bỏ chồng, bỏ con chị còn muốn nói gì với nó, còn muốn làm khổ bố con nó đến thế nào chị mới vừa lòng.

Tôi thấy bà lớn tiếng thì kéo tay bà khó chịu nói:

- Bà đừng mắng mẹ con nữa, bà mà mắng mẹ đi nữa con bắt đền bà đấy.

Bà nhìn tôi đầy mắt toàn sự buồn thương mà lắc đầu không nói nữa. Một lát sau thì bố trở về, đầu tóc còn vương nguyên bụi bặm, quần áo toàn cỏ Xuyến Chi đâm vào. Bố lau vội giọt mồ hôi trên má rồi lạnh lùng hỏi:

- Sao, cô muốn nói cái gì với tôi?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 10

Mẹ không trả lời bố mà thả cái Hương xuống rồi nói với tôi:

- Chi dẫn em vào nhà đi để mẹ nói chuyện với bố một lát.

- Vậy... mẹ có đi nữa không?

- Đó là chuyện của người lớn, con dẫn em vào đi.

Tôi vẫn không ngừng nuôi hy vọng rằng mẹ sẽ trở về, sẽ vì thương chị em tôi mà nghĩ lại nên tuyệt nhiên không dám làm trái ý mẹ. Ngoan ngoãn dẫn em và nhà. Cái Hương xa mẹ lâu ngày nên không muốn rời, cứ nhìn mẹ bằng ánh mắt nhớ thương nên tôi phải nịnh:

- Hương vào kia cho bố mẹ nói chuyện, Hương không ngoan mẹ giận mẹ đi đấy.

Quả nhiên nó hiểu chuyện nên lút cút theo tôi vào trong nhà. Từ cây khế vào đến trong nhà không quá xa nên nếu tập trung vẫn có thể nghe được ngoài kia đang nói gì. Tôi biết nghe lén chuyện của người lớn là không nên, nhưng tôi thật sự muốn biết có phải mẹ quyết định trở về bên chị em tôi hay không.

Thấy chị em tôi vào hẳn trong nhà mẹ mới nói:

- Hôm nay tôi gặp anh trước tiên là muốn anh ký vào đơn ly hôn. Tôi và anh đã không còn chung tiếng nói nên mong anh đừng níu kéo.

Bố cười nhẹ rồi quả quyết nói:

- Cô không lên thì tôi cũng đem đơn đến tận nhà cho tôi ký, thứ tôi cần là một người vợ chung thủy, một người mẹ yêu thương các con tôi chứ không phải thứ lăng loàn. Đưa đơn đây, tôi ký.

Mẹ lấy tờ giấy đã viết sẵn được kẹp ở đằng trước xe đưa cho bố, bố xem qua một lượt rồi đặt bút ký không một chút đắn đo. Ký xong bố ném lại tờ đơn cho mẹ rồi khó chịu nói:

- Xong rồi đấy, cô biến khỏi nhà tôi ngay cho.

- Giải quyết xong tôi sẽ tự biến. Việc ly hôn coi như xong, còn chuyện tài sản, tôi về đây hơn chục năm, cùng anh vất vả gây dựng mọi thứ, còng lưng ra đi làm trả nợ do cái thói vung tay quá trán của anh. Vậy nên tôi cũng phải đòi lại công sức của mình. Không thể nào ra đi tay trắng được.

Đến lúc này bà mới đập mạnh chiếc gậy xuống nền gạch mà chửi:

- Đất này nhà tao là đất tổ tiên để lại, mày lấy tư cách gì mà đòi chia tài sản.

- Tư cách là dâu nhà này, là vợ của anh Quyền, mẹ nhìn đi, đất là của ông cha, nhưng cái ao kia do con đào, vườn kia do con vượt thổ mà nên. Cả dãy chuồng lợn kia nữa, không có con thì sao nó đứng sừng sững như thế được. Mẹ quên mấy năm nay ai là người lo kinh tế cái nhà này à.

- Cút, cút ngay ra khỏi nhà tao. Cái thứ lăng loàn mất dạy.

Thấy bà bị kích động bố lo huyết áp bà sẽ tăng nên dịu giọng nói:

- Thôi mẹ vào trong nhà đi, để con giải quyết.

- Đất đai này là của tổ tiên mẹ không đồng ý bán đi đâu đấy.

- Con biết rồi, mẹ vào với các cháu đi, trấn an bọn nhỏ giúp con, con tự biết cách tính.

Vừa nói bố vừa dìu bà vào trong nhà, bà nhìn thấy tôi đang nép bên cạnh cửa khóc thì giật mình hỏi:

- Chi, sao lại đứng đây?

Tâm tình tôi đang như bóng bóng xà phòng, sự quan tâm nhẹ nhàng của bà cũng có thể khiến nó vỡ tan. Tôi òa khóc thật lớn, khóc để xua đi hết nỗi buồn trong lòng mà không thể. Vừa khóc tôi vừa hỏi bà:

- Bà, mẹ không phải về vì nhớ bọn cháu mà về để ly hôn đúng không bà.

- Nín đi con, nín đi đừng khóc nữa, khóc em nó hoảng nó khóc theo giờ.

- Bà nói đi, có phải bố mẹ sẽ ly hôn, chị em con sẽ mỗi đứa một nhà như ở trong phim con xem có đúng không.

Bà không trả lời được câu hỏi ấy của tôi, chỉ có thể ôm tôi vào lòng mà khóc. Cái Hương thấy chị khóc, bà khóc cũng sợ quá mà òa khóc theo. Tiếng khóc của ba bà cháu, hòa cùng tiếng cãi nhau của bố mẹ ngoài kia tạo thành một thứ âm thanh đè nén lên tâm trạng tôi khiến cho nó nặng nề vô cùng.

Tiếng của bố vẫn đều đều cất lên:

- Cô nghĩ cô đủ tư cách để đòi chia tài sản hay sao, được nếu cô thích chia chúng ta cũng chia đôi nợ nần.

- Nợ đó là do anh không chịu nghe lời, chẳng liên quan gì tới tôi. Tôi cũng tử tế đến mức mấy năm qua đi làm đều com cóp vào trả nợ giúp anh. Bây giờ đừng hòng bắt con này phải gánh nợ.

- Hôm nay tôi cũng nói rõ ràng với cô một lần cho xong. Nợ kia tôi sẽ không bắt cô trả cùng, nhưng cô kê hộ tôi xem cô trả ở đâu, trả những ai và trả bao nhiêu tiền.

Mẹ nghe đến đây thì hơi tái mặt lúng túng nói:

- Anh vay mượn bao nhiêu chỗ làm sao tôi nhớ hết được.
- Cô nói cô trả ông Sơn 50 triệu, tiền đó là tiền bán cá tôi đưa cho cô. Vậy mà hôm qua ông ấy lại tới đây đòi, cô trả lời sao.
- Chắc... chắc... tôi nhớ nhầm tên.

Bố tức quá đỏ mặt quát lớn:

- Cô thôi đi, cô không thấy tự ghê tởm chính bản thân mình à, ngoài cái tiền lãi ngân hàng ra cô không hề trả một khoản nào cả. Tiền bán cá, bán rau củ tôi đưa cho cô, 3 cây vàng anh Tuyển đưa cho cô, hơn chục chiếu mợ út cho vay, toàn bộ số đó cô cất làm vốn riêng. Không cần nói tôi cũng đủ hiểu là cô có ý định ra đi từ lâu. Chỉ là tôi ngu nên đến giờ này mới nhận ra. Được, nếu cô muốn chia tài sản, thì trước tiên đem toàn bộ số tiền ấy ra đây chia. Rồi tôi sẽ cùng cô tính xem 10 năm hôn nhân tôi và cô làm được những gì để chia tài sản.

Bố nói tới đâu bà và tôi ngạc nhiên tới đấy, không thể ngờ mẹ đã nung nấu ý định bỏ đi từ lâu. Có lẽ ngay cả đến mẹ cũng không thể ngờ bố lại biết được bí mật ấy. Sau một hồi lúng túng mẹ lại đổi giọng nói:

- Thôi được rồi, xem như tôi vì con, nợ của anh anh tự trả nên tôi sẽ để đất cát lại để cho anh lấy cái kiếm sống. Đơn này tôi sẽ nộp ra tòa, chừng nào tòa gọi thì lên đúng lịch giúp tôi.

Nói xong mẹ lên xe đi thẳng, mặc kệ chị em tôi đứng trong nhà ngẩn ngơ nhìn ra. Cái Hương cứ ngỡ mẹ về, giờ thấy mẹ bỏ đi như thế thì gào khóc ầm vạ. Một tháng qua không ngày nào nó không hỏi mẹ, không đêm nào nó không khóc vì nhớ mẹ. Ban nãy mẹ mới chỉ bế nó mấy phút chưa đủ làm thỏa nỗi nhớ mong trong nó. Giờ mẹ lại vội vàng đi, nó khóc, nó ầm vạ tới mức cả nhà không ai ghị nổi.

Tiếng khóc của nó lúc gào xé như đau lòng, lúc lại nỉ non buồn tủi. Nhìn nó khóc, cả nhà ai cũng khóc theo, chắc nó còn chưa biết là bố mẹ đã chính thức ly hôn, tôi và nó sớm muộn gì cũng phải mỗi đứa một nhà. Nếu nó biết chắc còn khóc lóc thê lương hơn nhiều.

Nó khóc mãi, khóc tới lúc mệt quá thì ngủ thiếp đi, dù đã ngủ mà phía dưới đuôi mắt vẫn còn ướt nhẹp nước mắt.

- -----*-----*-----

Vì là ly hôn đồng thuận, lại không có chanh chấp tài sản gì nên sau 3 lần gọi lên hòa giải không thành bố mẹ tôi cũng chính thức đường ai nấy đi. Mà ly hôn hoàn tất thì chị em tôi cũng phải mỗi đứa 1 nhà. Dù rằng mẹ chưa từng một lần nhắc đến việc chị em tôi sẽ ở đâu, ai sẽ nuôi. Nhưng tôi hiểu rằng bố một mình gánh nợ sẽ chẳng thể nào nuôi cả 2 chị em tôi ăn học được.

Tối ấy bố gọi tôi ra nói chuyện, bố nhìn tôi rất lâu, rất lâu sau mới khó nhọc mở lời:

- Chi, con về ở với mẹ nhé. Em còn bé chưa tự chăm sóc bản thân được, ở đây còn có bà nội lo. Con thương em, con để em ở đây, con chịu khó về ở với mẹ con nhé.

Tôi đã biết trước có ngày hôm nay nhưng vẫn cố van nài bố:

- Không, con không đi đâu con muốn ở đây với bố, ở với em cơ. Mẹ có người khác rồi, mẹ có còn thương con nữa đâu.

- Chi con đừng nói thế, mẹ chỉ vì hết tình cảm với bố nên thương người khác còn các con là máu mủ của mẹ, mẹ mang nặng đẻ đau mẹ sẽ mãi thương yêu chị em con.

- Vậy còn bố, bố không thương con nên mới đuổi con đi cùng mẹ đúng không?

Bố nghe tôi hỏi thì bật khóc, gương mặt khắc khổ của bố nhăn lại, đau đớn mà nói:

- Không bố thương con, thương cả em Hương nhiều lắm chứ, bố thương 2 đứa hơn cả sinh mạng mình. Nhưng bố biết bố thương con bao nhiêu thì mẹ cũng thương con như thế. Nếu các con ở cả đây thì mẹ sẽ buồn lắm.

- Mẹ không buồn đâu, mẹ buồn mẹ đã về thăm chị em con hoặc là gọi điện cho bố để gặp bọn con. Nhưng mà mẹ đâu có làm thế.

- Chắc do mẹ và bố mới ly hôn mẹ còn đang đau lòng nên vậy. Mẹ nào mà chẳng thương con.

Tôi trầm lặng suy nghĩ một lúc, mẹ trước kia đúng là rất thương chị em tôi, nhưng bây giờ thì không phải. Từ ngày mẹ bỏ đi tới nay cũng mấy tháng rồi, chỉ suy nhất 2 lần mẹ trở về, 1 lần là đưa giấy ly hôn, lần sau là để lấy nốt đồ. Đến thời gian nói chuyện với chị em tôi mẹ còn chẳng có thì lấy đâu ra mà thương với nhớ.

Càng nghĩ tôi càng buồn, khóc mếu hỏi bố:

- Bố thật sự bắt con về ở với mẹ hả bố, bố hết thương con rồi hả bố.

- Bố xin lỗi, bố thương con, cũng muốn hai chị em được ở gần nhau lắm, nhưng chắc mẹ con sẽ không đồng ý đâu. Hơn nữa bố bất tài, bố sợ không đủ kinh tế để lo cho hai chị em đầy đủ. Bố xin lỗi con, xin lỗi con nhiều lắm.

Sau lời xin lỗi ấy cả tôi và bố đều rơi vào trạng thái im lặng, tôi nhìn khắp căn nhà quen thuộc nơi đâu cũng đầy ắp kỷ niệm, nếu phải xa nó tôi sẽ đau lòng nhiều lắm.

Bố biết tôi đang buồn nên không nói thêm nữa mà nhắc tôi đi ngủ sớm mai còn đi học, tôi đoán bố muốn cho tôi thời gian suy nghĩ và chuẩn bị tâm lý.

Hỏi tôi có nhớ mẹ không, có muốn sống gần mẹ không thì chắc chắn tôi sẽ trả là có. Nhưng mà sống gần như ngày xưa, sống bên cả bố và mẹ, chứ không phải là một đứa một nơi như bây giờ.

Tôi cũng hiểu được một phần những nỗi khổ tâm của bố, hiểu vì sao bố lại phải để tôi về ở với mẹ nhưng mà tôi cũng chỉ là một đứa trẻ hiểu đấy nhưng lại có những ích kỷ sợ hãi riêng.

Từ nhỏ tôi đã lớn lên ở đây, vui buồn cũng gắn liền với nơi này, giờ bảo tôi đi đến nơi khác sống cùng mẹ tôi vô cùng sợ hãi. Chẳng biết nơi ấy thế nào, liệu tôi có thể thích nghi được hay không liệu có gì đó nguy hiểm đang rình rập nơi đó hay không. Rồi còn việc học của tôi nữa, tôi có còn được tới trường hay không?

Đủ mối lo khiến cho một đứa nhóc 9-10h phải thao thức để suy nghĩ. Dù vậy sáng hôm sau tôi vẫn dậy thật sớm để chuẩn bị đi học, tôi muốn tới trường, muốn gặp cô Hạnh, muốn được nói hết những lo sợ trong lòng cho cô nghe.

Lần này cô chỉ ôm tôi vào lòng và lắng nghe tâm sự của tôi, bởi cô cũng chẳng biết khuyên tôi thế nào. Đi hay ở phụ thuộc vào hoàn cảnh gia đình tôi, cô cũng chẳng biết được như thế nào mới tốt cho tôi.

- -----*-----*-----

Cuối cùng dù không muốn nhưng tôi vẫn bắt buộc phải về ở với mẹ. Mẹ chuyển đi sang xã khác thuê nhà sống nên tôi cũng phải chuyển trường theo. Chỉ còn vài tháng nữa là tôi tốt nghiệp cấp 1, thế nhưng tôi phải chuyển đến môi trường học mới. Xa mọi người, phải thích nghi với cuộc

sống mới, đến ngay cả bạn bè cũng mới, thầy cô cũng xa lạ thì mỗi khi buồn tôi biết trải lòng cùng ai?

Mọi thủ tục từ xin chuyển trường, rồi nhập học trường mới cho tôi là một tay bố lo liệu. Mẹ dù có người quen ở đó nhưng lại lấy lý do:

- Tôi còn bận đi làm kiếm tiền, tôi nghỉ thì ai nuôi con, ai lo cho cái thân tôi.

- Một ngày cho con mà cô cũng không thể dành ra được hay sao, cô làm mẹ cái kiểu gì đấy hả.

- Tôi bận, anh thích thì tự lo.

Hồ sơ ở trường cũ đã rút, nếu không mau chóng xin nhập học cho tôi bố sợ tôi sẽ không theo kịp các bạn trong lớp. Bởi thế dù tức nhưng bố vẫn phải chạy vạy đủ thứ giấy tờ để tôi có thể nhập học sớm nhất có thể.

Buổi học cuối cùng, cô giáo quyết định dành ra 1 tiết cuối để cả lớp chia tay tôi. Nhìn các bạn, nhìn chỗ ngồi thân quen mà tôi chỉ biết khóc chứ chẳng thể nói nổi một lời tạm biệt mọi người.

Đêm ấy cả 4 người cùng ngủ chung 1 giường, bố không khóc, nhưng mà bố buồn lắm. Bố rút trong túi ra một chiếc điện thoại đen trắng cũ đưa cho tôi và dặn:

- Bố mua cho con cái điện thoại khi nào nhớ thì bà nhớ em thì gọi cho bố. Có chuyện gì cũng gọi cho bố, bất kể là ngày hay đêm cũng được. Chỉ cần con cảm thấy không an toàn là phải gọi ngay cho bố nhớ chưa?

Bố vừa nói dứt câu cũng là lúc tôi òa khóc nức nở, cái Hương cũng ôm chặt lấy cổ tôi vừa khóc mếu vừa nói:

- Không cho Chi đi đâu, Chi ở nhà với em cơ. Ở nhà cơ, không cho đi đâu.

Cả bốn người đều khóc, tiếng khóc khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh căn nhà quen thuộc đều nhuộm một màu buồn ảm đạm.

Bà dặn tôi nhiều thứ lắm, nào là phải tự vệ sinh cá nhân như thế nào. Tự bảo vệ mình ra sao, bất kể lúc nào ở nhà một mình cũng phải đóng cửa cẩn thận. Nếu không có mẹ ở nhà tuyệt đối không được cho người lạ vào nhà.

Cái Hương đã ngủ say, chỉ còn bà, bố và tôi nói chuyện, hai người cứ thay nhau ôm chặt lấy tôi mà thơm lên má. Nụ hôn hòa lẫn nước mắt mà cả đời này tôi cũng chẳng thể nào quên nổi.

Đến quá nửa đêm thì trời bắt đầu đổ cơn mưa, sấm chớp đì đùng, mưa kéo dài tới sáng cũng chưa thấy tạnh. Cũng nhờ cơn mưa ấy mà tôi được nán lại với bà với em thêm một chút.

Khi đó tôi thấy vui vì cơn mưa ấy đến đúng lúc, nhưng bây giờ nghĩ lại tôi mới nhận ra cơn mưa ấy chính là báo hiệu cho những tháng ngày đầy nước mắt và khổ cực của tôi sau này.

- -----*-----*-----

Trời tạnh mưa cũng là lúc tôi nghe thấy tiếng xe máy của mẹ ngoài sân. Tôi sắp phải đi, phải xa mọi người mất rồi...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 11

Mẹ Dừng xe ở sân, lau qua mấy giọt mưa vương ở trên mặt rồi bước vào nhà. Mẹ nhìn bà khẽ cúi đầu giống như chào hỏi, có lẽ mẹ chưa quen với mối quan hệ mới nên chưa biết phải xưng hô với bà thế nào mà thay bằng hành động.

Bà không đáp lại lời mẹ mà ôm tôi vào lòng thêm lần nữa, vẫn là mấy câu dặn dò quen thuộc của đêm qua:

- Về với mẹ phải ngoan, chịu khó học hành và tự chăm sóc bản thân mình nhớ chưa. Còn nhớ những gì bà nói tối qua không.

- Con nhớ hết mà.

- Ngoan lắm, cần gì hay thiếu gì thì bảo mẹ, mẹ bận thì điện cho bố nhớ chưa.

- Bà ơi, con chỉ cần bà, cần mọi người thôi.

Nói xong tôi lại bật khóc, bà nén tiếng thở dài để an ủi tôi:

- Ngoan, cuối tuần bà sẽ bảo bố đón về chơi với em, nín đi đừng khóc nữa con.

Bố cũng đi vội ra ngoài hiên, tiếng là đi lấy khăn cho tôi lau mặt nhưng thật ra là để lén đi mấy giọt nước mắt vừa rơi.

Cái Hương lúc này đang ngồi trong lòng mẹ, nó ôm chặt lấy cổ mẹ mà hỏi:

- Mẹ đi đâu mà lâu thế, mãi mẹ chẳng về với Hương gì cả.

- Mẹ.. Mẹ đi làm...

- Sao tối mẹ không về.

- À... à mẹ đi công tác xa nên lâu lâu mới về được. Hương ngoan nghe lời bố, nghe lời bà lúc nào rảnh mẹ về thăm nhớ chưa.

Nó chưa hiểu thế nào là ly hôn nên ngây ngô hỏi:

- Thế mẹ đi công tác sao lại mang chị Chi đi, sao mẹ không cho cả con đi cùng nữa.

- Con... phải ở nhà với bố, mang cả hai chị em đi mẹ sẽ không có thời gian lo cho 2 đứa con hiểu chưa.

- Vậy bao giờ thì đến lượt con đi với mẹ?

Mẹ ập úng chẳng thế nào trả lời nổi câu hỏi ấy, cả nhà ai cũng bị sự ngây thơ của cái Hương làm trùng tâm trạng xuống mấy phần.

Bố thấy vậy vội lên tiếng:

- Nào Hương ngoan, lát bố cho đi nhà sách nhé. Hương ra đây với bố để mẹ với chị Chi về nào.

- Không, mẹ về thăm Hương mà, Hương đi nhà sách với mẹ cơ.

Mọi người phải dỗ dành, hứa hẹn đủ thứ nó mới ngoan ngoãn rời khỏi lòng mẹ. Nó đứng đó, ôm chặt gói thạch mẹ mua trong lòng rồi nhìn mẹ đem đồ đạc của tôi buộc ở sau xe. Tới khi xe vừa nổ máy bỗng nhiên nó vừa khóc vừa gào lên:

- Chi ơi, mẹ ơi, không cho Chi đi, không cho mẹ đi đâu, huhu không cho đâu...

Mẹ nghe thấy tiếng nó dường như sợ nó sẽ chạy ra bám chặt lấy xe nên vội vã rời ga đi mất. Tiếng khóc lóc gào thét của cái Hương cũng nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Làng quê thân thuộc cũng dần khuất sau lưng, tôi cùng mẹ đến một nơi hoàn toàn xa lạ để sinh sống. Tôi không thể miêu tả nỗi cảm xúc trong lòng mình lúc ấy là thế nào. Nó có một chút buồn, chút luyến tiếc, chút nhớ thương và cả một chút không đành lòng nữa.

Về tới nhà mẹ đỡ tôi xuống xe, đưa chìa khóa cho tôi rồi nói tôi mở cửa để mẹ mang đồ vào. Tôi ngoan ngoãn làm theo lời mẹ, tới khi mẹ mang đồ của tôi vào nhà thì thở phào nói:

- Mẹ xin mãi mới được nghỉ hôm nay thôi đấy, mẹ con mình tranh thủ dọn nhà rồi xếp đồ của con vào tủ nhé. Mẹ mới mua cho con cái tủ với cái bàn học nhỏ con xem có thích không.

Xếp xách gọn gàng vào một góc bàn học, chiếc bàn này đã bao nhiêu lần tôi mơ ước, hôm nay đã chính thức được sở hữu mà sao chẳng thấy vui.

Dọn dẹp xong cũng qua trưa mẹ quyết định không nấu cơm nữa mà chở tôi ra hàng ăn. Qua chiều mẹ dẫn tôi tới trường học và dặn:

- Từ nhà mình tới trường không xa lắm, đi bộ chừng 10 phút là tới nơi. Mẹ chở con đi, con ghi nhớ đường để ngày mai còn đi nhé. Mai mẹ không nghỉ làm được.

Tôi đang thần thờ nhìn cổng trường nghe mẹ nói thì giật mình sợ hãi mà nài nỉ:

- Mẹ ơi, mai mẹ chở con đến trường đi, con sợ lắm.

- Có cái gì phải sợ, đây trường đây, con học lớp 5B ở trên tầng 2 kia kìa. Đến thì cứ thế vào lớp, có cô giáo đợi con ở đó rồi. Lớn rồi phải ngoan mẹ còn đi làm chứ.

- Không đâu mẹ, mẹ đưa con đi, đưa con đến trước mặt cô thôi cũng được, con chẳng biết nói gì với cô đâu. Mẹ đưa con tới rồi đi làm cũng được mà...

Tôi năn nỉ nhiều quá cuối cùng mẹ cũng phải gật đầu đồng ý, sáng hôm sau mẹ xin đi làm muộn 30 phút để đưa tôi tới trường, gửi gắm tôi cho cô giáo chủ nhiệm xong xuôi thì mẹ cũng vội vã đi làm.

Một mình tôi đứng ở nơi lạ lẫm này thật sự vô cùng tủi thân. Tôi chưa thể nào quen ngay với trường mới, lớp mới nên buổi học hôm đó tôi chẳng để vào đầu được chữ nào cả. Cũng may chỉ học có buổi sáng còn buổi chiều tôi được nghỉ.

Mẹ đi làm, tối qua mẹ đã nấu sẵn đồ ăn và dặn tôi ở nhà tự lấy ăn, ăn xong thì học bài, phải đến 5h30 mẹ mới tan làm. Một mình ở nhà buồn chán, ra ngoài chơi thì chẳng quen ai, tôi sợ nhớ ra chiếc điện thoại tối qua bố đưa. Vội móc trong cặp ra tôi dò dẫm nhắn tin cho bố. Tôi chọn nhắn tin phần vì sợ bố đang bận làm, gọi điện sẽ làm ảnh hưởng đến bố. Phần vì sợ nếu nghe giọng bố tôi sẽ không kìm được mà òa khóc thật lớn. Không ngờ tin vừa gửi đi bố đã nhắn lại ngay, bình thường bố rất ít khi nhắn tin vậy mà hôm nay lại có thể nhắn qua lại với tôi cả buổi. Chắc bố cũng giống tôi nên chọn cách nhắn tin chứ không hề gọi điện lại để nói chuyện.

Nhắn qua nhắn lại chả mấy chốc mà hết buổi chiều, tiếng xe của mẹ đã dừng ở cổng, đoán chừng mẹ đã về nên tôi chào bố rồi đi ra mở cửa. mẹ thấy tôi thì hỏi qua loa vài câu rồi xách túi đồ ăn vào bếp. Nhìn một lượt mẹ cau mày mắng:

- Chi, con ở nhà cả buổi chiều, cái bát ăn xong cũng không thềm rửa, cơm cũng không thềm cắm, sao con hư thế hả. Mẹ đi làm cả ngày vất vả rồi con còn đợi mẹ về hầu nữa à.

Bát đó không phải tôi cố tình để lại, tôi chỉ định soạn xong tin nhắn cho bố sẽ rửa ai ngờ quên mất. Mãi nói chuyện cũng không nhận ra đã muộn nên không cắm cơm.

Cúi đầu tôi lí nhí nói:

- Con xin lỗi.

- Lần sau còn như thế mẹ cho một trận nhớ chưa, thôi cắm cho mẹ nồi cơm, nhanh còn nhặt rau, mẹ rửa bát còn nấu đồ ăn nữa.

Tôi mau chóng làm theo lời mẹ, mấy việc này ở nhà tôi vẫn làm cùng bà nên chẳng có gì nặng nhọc cả. Chỉ khác là tôi và bà vừa làm vừa nói chuyện rất vui, còn mẹ hình như bận nhắn tin cho ai đó nên chẳng có thời gian nói chuyện với tôi.

Bữa cơm cuối cùng cũng nặng nề trôi qua, mẹ giục tôi ngồi vào bàn học bài còn mẹ thì đi tắm và giặt đồ. Tối trước khi đi ngủ mẹ còn nói chuyện điện thoại với ai đó rất lâu, tâm trạng mẹ rất vui vẻ, khác hẳn với ban nãy nói chuyện với tôi.

Tranh thủ lúc mẹ đang mãi nói chuyện tôi lén lấy điện thoại nhắn tin cho bố. Mẹ không biết việc bố mua điện thoại cho tôi, xưa nay mẹ cũng không thích cho tôi dùng điện thoại nên tôi quyết định xem đó như bí mật giữa tôi và bố.

Dù đã là tối thứ 2 ở đây nhưng tôi vẫn có một chút cảm giác lạ giường, lạ nhà nên hơi khó ngủ. Mẹ cũng không có thói quen xoa lưng cho tôi giống bà. Ôi sao tôi nhớ bà, nhớ bố nhớ cái Hương, nhớ cả căn nhà thân quen ấy đến thế này.

Tôi đếm từng giờ từng phút chỉ mong đến cuối tuần thật nhanh để tôi được bố đón về nhà chơi như lời bà hứa.

- -----*-----*-----

Cuối cùng ngày mà tôi mong chờ cũng sắp tới, tôi háo hức mong chờ đến múi cả buổi học cứ nháp nhồm không tài nào tập trung nổi. Bố có nói sáng thứ 7 sẽ đón tôi, nhưng mà tôi mè nheo đòi bố đón luôn lúc chiều thứ 6. Bố ngẫm nghĩ một lát rồi cũng đồng ý, phần vì chiều ý tôi, phần vì sợ sáng thứ 7 mẹ đi làm không gặp được.

Chiều ấy tan học về đã thấy bố chờ ở công, tôi sung sướng hét lớn:

- A, bố, bố đón con...

Vừa hét tôi vừa chạy thật nhanh để xà vào lòng bố, bố vuốt mấy sợi tóc trên trán tôi rồi hỏi:

- Con gái bố đi học có ngoan không.

- Ngoan bố ạ.

- Thế là tốt, con ngoan thì cuối tuần nào bố cũng đón về chịu không.

- Dạ chịu, mà em đâu, sao bố không chở em đi cùng, con nhớ nó quá.

Bố thở dài ập ứng nói:

- Bố không cho em biết... bố sợ nó thấy mẹ... rồi lại khóc... nên không cho đi theo.

Biết mình vô tình làm bố buồn nên tôi vội lảng đi nói:

- Thế bố chở con cất cặp rồi về luôn nha bố, con nhớ bà, nhớ em lắm rồi.

- Không được phải chờ mẹ con về nói với mẹ con một câu đã không mẹ lại lo.

- Bố gọi điện cho mẹ cũng được mà.

- Bố có gọi mà không thấy mẹ nghe,

Tôi dơ tay như vừa nghĩ ra một sáng kiến hay mà đề nghị:

- Hay bố nhắn tin đi, mẹ hay nhắn tin lắm kiểu gì mẹ cũng đọc được.

- Thôi bố con mình chịu khó chờ thêm một lát nữa nhé. Làm thế không hay, con giờ ở với mẹ làm gì cũng phải hỏi ý mẹ, mẹ đồng ý mới được.

Tôi háo hức trở về nhưng bố nói vậy thì cũng đành chịu, tôi mở cửa gọi bố vào nhà, bố xem qua góc học tập của tôi rồi hai bố con lại nói chuyện trên trời dưới biển.

Chẳng biết hôm nay mẹ bận gì mà sao 6h hơn vẫn chưa thấy về, hay là mẹ lại tăng ca, hôm trước mẹ cũng tăng ca đến mãi 9h tôi ở nhà một mình vừa sợ vừa đói phải úp tạm bát mì ăn.

- Ngày nào mẹ cũng về muộn thế này hả Chi?

- Dạ, mẹ tăng ca bố ạ, cũng có hôm về sớm, hôm về muộn.

- Thế lúc mẹ về muộn thì tối con ăn gì.

Tôi cười nhẹ hều nói:

- Con ăn cơm nguội hoặc thích thì tự nấu mì bố ạ, nhà lúc nào cũng có trứng mẹ để sẵn ở góc bếp, con đói là tự nấu ăn luôn.

Bố định nói thêm gì đó nhưng điện thoại có người gọi đến nên thôi, là bà, bà chờ mãi không thấy hai bố con về nên sốt ruột gọi điện.

Bụng tôi bắt đầu sôi lên vì đói, bố thương quá nên hai bố con quyết định nấu gì đó ăn rồi chờ tiếp. Hôm nay sui sao lại chỉ còn duy nhất 1 quả trứng, thức ăn trưa nay tôi cũng đã ăn hết sạch nên bố đành phải ăn mì không.

Ăn xong cũng là lúc mẹ về, thấy bố mẹ cau có hỏi:

- Anh tới đây làm gì, ai cho anh vào nhà tôi.
- Tôi hỏi cô, con nó còn nhỏ cô để nó ở nhà một mình nguy hiểm như thế mà cũng đành lòng à.
- Tôi đã dặn nó khóa cổng khóa cửa cẩn thận rồi, tôi còn phải kiếm sống, ở nhà ôm con thì ai lo cho mẹ con tôi.

Bố chỉ tay vào mặt mẹ mà quát:

- Cô nói thế mà nghe được à, nhờ có chuyện gì thì sao, ở nhà cũng chẳng có gì ăn, con bé ăn mì tôm suốt ngày thì lấy đâu ra dinh dưỡng để phát triển.
- Đây là việc của tôi, cuộc sống riêng của mẹ con tôi, không mượn anh xía vô.

Tôi sợ bố mẹ lại cãi nhau nên chạy lại nín áo bố rồi khẽ lắc đầu, bố hiểu ý nên nén giận bảo:

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô nên chú ý đến con bé một chút, nó vừa trải qua cú sốc tâm lý nếu được cô gần gũi tâm sự với con cho con đỡ tủi thân.
- Không khiến anh phải dạy, tôi tự biết cách làm mẹ. Mà anh tới đây có việc gì.
- Tôi muốn đón con về nhà chơi 2 ngày cuối tuần, cho chị em nó gặp nhau cho đỡ nhớ. Tối chủ nhật tôi lai con về. Tôi cũng nhắc con học và làm bài tập đầy đủ.

Mẹ cười khinh khi hỏi:

- Đón con, ai cho anh cái quyền tự quyết đấy hả.

- Tôi mà tự quyết đã đưa con bé về chứ chẳng ở đây chờ cô về. Cô cũng đi làm suốt con bé ở nhà một mình vừa buồn vừa nguy hiểm. Cho nó về lại nhà chị em nó gặp nhau cho đỡ nhớ. Lần đầu chúng nó xa nhau lâu như thế, cô không thấy xót tí nào à.

Tôi biết mẹ giận bố nên có ý không muốn cho tôi về. Nhưng mà tôi thật sự nhớ bà, nhớ em lắm. Xoay người về phía mẹ, níu tay mẹ tôi nài nỉ:

- Mẹ, con xin phép về chơi với em mẹ nha, con nhớ em lắm. Con hứa sẽ học bài đầy đủ, sau này cũng sẽ ngoan nghe lời mẹ. Mẹ nhé.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 12

Tôi đã phải cố tỏ ra đáng yêu hết mức, đôi mắt long lanh hết mức nhưng mẹ vẫn chẳng gật đầu lấy 1 cái. Hai bố con tưởng chừng như bỏ cuộc thì bất ngờ mẹ có điện thoại gọi đến, mẹ đi dịch ra một đoạn rồi mới nghe. Nghe điện thoại xong quay lại thái độ của mẹ khác hẳn.

Mẹ cười nhẹ một cái rồi tỏ vẻ miễn cưỡng nói với tôi:

- Mẹ vốn dĩ không thích con về đó mà muốn con ở nhà để tập trung học hành, sắp sửa thi lên cấp 2 rồi. Dạo gần đây con lại nghỉ nhiều nếu không tập trung sẽ không theo được các bạn. Nhưng mà thấy con nhớ em như thế thì mẹ chiều lòng con 1 lần này thôi nhé. Về cũng phải đem theo sách vở tranh thủ học hành không được mãi chơi nghe không. Nếu mà cô giáo phản ánh con lười học hay không làm bài tập thì từ nay đừng xin xỏ mẹ bất kỳ điều gì nhớ chưa.

- Dạ con nhớ rồi, con cảm ơn mẹ, con yêu mẹ.

- Chỉ được cái dẻo miệng là nhanh, thôi chuẩn bị đi về có hai hôm thì cũng không cần mang gì nhiều đâu. Nhanh lên không muộn đi lại nguy hiểm. Nhớ là một lần này thôi, lần sau muốn đi đâu phải xin phép mẹ từ trước không được như hôm nay nữa.

Tôi đang sung sướng vì được về với bà với em nên mẹ có nói gì tôi cũng cứ vâng dạ mà gật đầu như cái máy. Tầm này chớ có dại mà chọc giận mẹ, mẹ mà đổi ý thì bố cũng chả cứu được tôi. Giờ tôi ở với mẹ, đi làm làm gì dù là bố đón cũng phải được sự đồng ý của mẹ không là chết ngay.

Lấy vội 2 bộ đồ với ít sách vở tôi hôn hờ chào mẹ:

- Con chào mẹ, con về thăm em Hương, tối chủ nhật con lại về với mẹ.

- Rồi đi đi

Nói xong mẹ quay sang bố dặn:

- Anh nhớ bảo con bé học hành rồi ăn uống cẩn thận đấy.

Bố khẽ gật đầu rồi giúp tôi cầm cặp ra xe, tâm trạng đang vui nên cả quãng đường tôi cứ lú lo suốt. Từ căn nhà mẹ thuê mà về đến nhà bố cũng chỉ khoảng nửa tiếng đi xe máy, về đến nhà đã thấy bà cùng cái Hương đang ngóng ở cổng.

Cái Hương thấy tôi thì nhảy lên reo hò:

- Chi về, Chi về rồi.

Bà thì điềm đạ hơn nên hỏi:

- Bố con mày làm cái gì mà giờ này mới về, không biết đường tranh thủ mà về sớm đi đêm hôm cho nguy hiểm.

- Bà ơi tại mẹ cháu tặng ca về muộn nên phải đợi đấy ạ.

- Mẹ mày vẫn tặng ca hả con, thế lúc ấy thì con ở với ai.

- Mẹ có bảo con sang nhà cô Duyên bên cạnh, ở đó cũng có bạn Hoa học cùng lớp con mà con không thích nên ở nhà bà ạ.

Bà nghe xong thì xót xa:

- Khổ thân cháu tôi, con mẹ mày sao nó cũng vô tâm để con như thế mà đi làm được. Ăn ít đi một ít thì nó chết ngay được hay sao mà tham lam, rõ khổ.

- Thôi được rồi, mẹ để cháu nó vào nhà đã, ai lại đứng ngoài sân nói chuyện mãi.

Bà nghe bố nhắc thì mới sực nhớ ra mà bảo:

- Thôi hai chị em vào đi, bà có bắp ngô để ở trên bàn đấy, cái Chi ăn đi, biết con thích ăn bà luộc từ chiều mà đợi mãi chả thấy về, sốt cả ruột.

Cái Hương này giờ vẫn đang ôm chặt lấy chân tôi không rời, chắc là nó vui lắm, tôi thấy cái miệng nó xinh của nó này giờ cười không ngớt. Vào đến trong nhà nó lúi đứ đứ nào là xếp hình, nào là búp bê đủ thứ ra rồi bảo:

- Em nhường Chi chơi trước đấy, em không tranh của Chi nữa đâu.

Trở về ai cũng thương, cũng hỏi han quan tâm tôi khác hẳn với một tuần sống cùng mẹ. Hai nơi là hai cảm xúc đối ngược nhau, dù ở bên nhà mẹ có bạn Hoa, có cô Duyên cũng khá là thương tôi, nhưng vẫn chẳng thể nào sánh bằng tình thương của gia đình được.

Nhìn mọi người thế này cái khao khát được ở lại mãi nơi đây trong lòng tôi lại càng sống dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Tôi hiểu có nói ra thì cũng chẳng thể thay đổi được sự thật, thế nên tôi chỉ có thể giấu nó ở trong lòng, chẳng dám tâm sự với ai vì sợ sẽ khiến mọi người buồn hơn.

Nhớ bà, nhớ bố và em 2 ngày nó tôi tuyệt nhiên không đi chơi đâu cả, dành toàn bộ thời gian bên mọi người để khóa lấp nỗi nhớ.

Hai ngày cũng mau chóng trôi qua, tôi lại phải lên xe về với mẹ, lúc tôi chào tạm biệt cái Hương lại khóc ôm chặt lấy chân quyết không cho đi. Lúc tôi về nó vui bao nhiêu thì bây giờ nó buồn bấy nhiêu. Thương em nhưng tôi cũng chỉ có thể hứa:

- Chị phải về để mai còn đi học, chiều thứ 6 tuần sau chị lại về với Hương, nhé.

Tôi dễ dàng thế để nó nín chứ thật ra tôi cũng chẳng biết tuần sau mẹ có cho về nữa hay không. Nào ngờ nó càng ôm tôi chặt hơn rồi nói:

- Không, sao Chi không học ở đây, em thích Chi học ở đây, thích được Chi lai đi học như ngày xưa cơ.

- Chị cũng thích, nhưng mà Hương ngoan, hoàn cảnh nhà mình bây giờ như thế, chị không thể làm khác được.

Bà cũng bố cũng dễ dàng nhưng nó nhất quyết không chịu, cuối cùng bố đành phải trợn mắt lên quát:

- Hương, thả ra cho chị về.

Nó sợ hãi lùi lại mấy bước, miệng thì vẫn mếu máo khóc còn ánh mắt thì hờn dỗi trách bố. Còn bố thì không dám nhìn nó mà vội vã đi ra xe, tôi cũng sợ còng đứng lâu cái Hương sẽ càng khóc nên mau chóng đi theo bố.

Trái ngược với lúc về, chuyến đi này cả tôi và bố đều im lặng chẳng ai nói với ai câu nào. Mấy lời dặn dò quen thuộc của bà lại đang lớn vồn trong đầu tôi cả cái ánh mắt hờn dỗi của cái Hương nữa, mọi thứ khiến tôi buồn đến rơi nước mắt.

Về đến nhà mẹ mọi thứ vẫn tối om dù đã là 7h tối, lúc đi tôi lại không đem theo chìa khóa nên không có cách nào mở cửa. Bố có gọi điện cho mẹ nhưng mẹ không nghe máy, chẳng còn cách nào khác bố đành ở lại chờ cùng tôi. Đúng lúc ấy thì cô Duyên đi ra thấy hai bố con đứng ở cổng nên hỏi:

- Chi, sao cháu lại đứng đây mà không vào nhà, mà ai đây.

Đây là lần đầu tiên cô thấy bố, nên tôi phải giới thiệu:

- Đây là bố cháu, cháu mới về trên nhà mà mẹ cháu lại đi vắng nên phải đứng đây chờ cô ạ.

Cô nhìn bố từ đầu đến chân, cô cũng biết hoàn cảnh nhà tôi nên bảo:

- Hai bố con vào nhà cô mà ngồi chờ, cái Bích chắc lại tăng ca còn lâu mới về.

- Cảm ơn chị, chắc bố con tôi đứng đây cũng được.

- Anh không phải ngại đâu, bình thường cháu nó vẫn hay sang nhà tôi mà, con bé út nhà tôi cũng học cùng lớp với cái Chi.

Bố cũng chẳng biết chính xác bao giờ mẹ mới về nên đành vào nhà cô Duyên ngồi. Tôi có nói bố về trước tôi sẽ ở nhà cô Duyên chờ mẹ nhưng bố không đồng ý. Bố nói bố đưa tôi thì thì lúc về cũng phải đưa tôi về cẩn thận. Chừng nào mẹ về bố mới có thể rời đi.

Cuối cùng mẹ cũng về, nhà cô Duyên đối diện với nhà tôi nên tôi có thể thấy được mẹ đang mở cổng. Hai bố con tôi cảm ơn cô Duyên rồi về lại nhà mẹ.

Kỳ lạ hôm nay mẹ đi làm nhưng lại không đi xe, tôi định hỏi xem xe mẹ đâu thì bố đã nói:

- Tôi đưa cái Chi về từ sớm mà chẳng thấy cô đâu, cô biết hôm nay con bé về mà cũng chẳng gửi chìa khóa cho nó, tôi không hiểu cô có biết thương con không nữa.

- Tôi đi làm, con bé nó cũng có chìa khóa riêng sao phải gửi.

- Là tại con mãi quá nên quên không đem theo chìa khóa.

Tôi nói xong thì mẹ cũng lườm tôi một cái còn bố thì hầy lưng tôi bảo:

- Muộn rồi đấy, con vào nhà đi, bố nói chuyện với mẹ mấy câu rồi bố cũng về luôn.

Tôi đi vào trong nhưng vẫn lắng nghe xem hai người nói gì với nhau, vẫn là mấy câu quen thuộc. Bố mong mẹ đừng tham công tiếc việc nhiều quá mà dành thời gian cho tôi nhiều hơn. Còn mẹ thì cố chấp không muốn nói chuyện với bố nên mấy câu đã cãi nhau. Chán quá nên bố chẳng thèm nói nữa mà bỏ về luôn. Tôi mân mê cái điện thoại định nhắn tin cho bố nói rằng tôi đã lớn, tôi có thể tự lo cho mình được, nhưng sợ mẹ thấy nên lại thôi.

Cuộc sống của tôi vẫn theo quồng quay cũ, mẹ đi làm tôi đi học, có điều tuần này mẹ gửi tiền nhờ cô Duyên mua hộ thức ăn cho tôi, hôm nào mẹ tặng ca thì nhờ cô nấu cho tôi luôn. Nên không còn cái cảnh ngày ăn 2 bữa mì tôm như tuần trước nữa.

Mấy lần cô Duyên bảo tôi:

- Mẹ đi làm thì sang luôn bên nhà cô mà ăn cho vui, thêm cái bát cái đĩa thôi mà, bạn Hoa cũng thích cháu sang lắm.

- Thôi ạ, cô cho cháu xin một bát canh thôi, cháu về nhà con trông nhà nữa ạ.

- Khiếp cái con này, bé mà khó tính, mời bữa cơm cũng khó. Chờ cô một tí cô múc thêm cho bát thịt gà.

- Thôi cháu xin bát canh thôi ạ.

- Thôi cái gì mà thôi, cái này là mẹ cháu gửi tiền rồi không phải khách sáo.

Cô đã nói thế thì tôi cũng ngoan ngoãn bê về, ăn một mình cũng buồn lắm chứ, nhưng còn đỡ tủi thân hơn là ăn ở nhà cô Duyên. Không phải là

cô ghét tôi, mà vì lần trước ăn cơm bên đó thấy bạn Hoa được bố mẹ, được anh cưng chiều nên tôi chạnh lòng tủi thân. Cũng từ đó tôi không sang nhà cô ăn nữa vì sợ bản thân sẽ lại tổn thương.

Ăn một mình mãi cũng thành quen nên cũng không còn buồn nữa. Chỉ là hôm nào mẹ về sớm ăn cơm cùng tôi thì tôi cảm thấy ngon miệng hơn, ăn được nhiều hơn. Dù thật lòng mà nói cô Duyên nấu ăn ngon hơn mẹ, nhưng tôi vẫn thích ăn cơm mẹ nấu hơn.

- -----*-----*-----

Quay đi quay lại chẳng mấy chốc mà tới thứ 5, hôm đó mẹ mệt nên không tăng ca. Mẹ sai tôi đi mua thuốc cho mẹ, tiện tôi lấy tiền hôm trước bố cho mua cho mẹ ít kẹo ngọt. Mẹ xưa nay rất thích đồ ngọt, những lúc ốm thế này nếu có mấy viên kẹo chắc sẽ giúp mẹ bớt mệt hơn.

Nghĩ là làm tôi mua một gói kẹo sữa béo vị dâu nho nhỏ, sau đó mới đi mua thuốc cho mẹ. Tôi cứ ngỡ mẹ sẽ vui vì tôi biết quan tâm đến mẹ, nào ngờ mẹ nhìn đầy vẻ nghi hoặc mà hỏi:

- Chi, mẹ chưa từng cho con tiền tiêu vặt, tiền này ở đâu ra. Có phải con lấy của mẹ không?

- Tiền này là của con, con thấy mẹ ốm nên mới mua cho mẹ để mong mẹ mau khỏe. Con không có lấy của mẹ.

- Không lấy của mẹ thế ở đâu ra, con không trả lời được mẹ sẽ đánh nát dít.

Tôi cố gắng giải thích cho mẹ hiểu:

- Không tiền này là hôm trước bố cho con, con không nhận nhưng mà bố nói cứ cầm nếu cần thì tiêu không thì cất bỏ lợn.

- Có thật không, bố mày nợ nần thế tiền đâu mà cho.

- Thật mà, mẹ không tin cứ hỏi bố xem, con không có lấy tiền của mẹ. Con nói thật mà.

Đến lúc này mẹ mới chịu tin tôi, mẹ dặn tôi ăn cơm trước vì mẹ mệt không muốn ăn. Tôi ngoan ngoãn ăn vội bát cơm rồi ra bàn ngồi học. Ngày mai thứ 6 có tiết thể dục nên có rất ít bài tập tôi chỉ làm một loáng là xong. Bình thường mỗi khi học bài xong tôi sẽ nhắn tin nói chuyện với bố, nhưng hôm nay mẹ ốm, tôi muốn quan tâm mẹ một chút cho mẹ vui. Cũng là để xin mẹ ngày mai lại cho tôi về nhà với bố.

Tôi nhẹ nhàng tắt điện bàn học rồi đi ra giường, hình như mẹ đang nhắn tin cho ai đó tôi thấy mẹ vừa soạn tin nhắn vừa cười. Thấy tôi mẹ giật mình hỏi:

- Con học xong chưa mà ra đây đứng

- Con học xong rồi.

- Có thật không, đã làm hết bài chưa vừa mới ngồi vào bàn mà nói xong là sao. Mẹ kiểm tra mà thấy nói dối là no đòn nhớ chưa.

Mẹ dọa thế thôi chứ lâu lắm rồi mẹ chẳng kiểm tra sách vở của tôi, mẹ cũng chẳng biết tôi học đến bài nào. Có hôm thì mẹ tăng ca về muộn nên mệt, hôm mẹ không tăng ca thì lại dọn dẹp nhà cửa, chẳng còn thời gian kèm tôi học như trước. Thấy tôi buồn mẹ dịu giọng hỏi:

- Sao thế.

- Hôm nay con thấy mẹ ốm, con muốn quan tâm mẹ, nhưng mẹ toàn mắng con.

Thấy tôi rơm rớm nước mắt mẹ có vẻ ân hận, mẹ ngồi dậy kéo tôi ngồi xuống cạnh giường rồi nhẹ nhàng nói:

- Mẹ xin lỗi, hôm nay mẹ ốm nên có hơi khó tính. Nếu con học bài xong rồi thì đi nghỉ sớm đi mai còn đi học.

- Vậy mẹ đỡ mệt chưa?

- Mẹ đỡ rồi, thế mai con gái thích ăn gì mẹ mua.

- Con ăn gì cũng được ạ, chỉ cần có mẹ ăn cùng là con thích.

Mẹ dừng lại mấy giây nhìn tôi, sau đó xoa đầu tôi giải thích:

- Mẹ cũng muốn về sớm với con, cũng muốn quan tâm con, nhưng nếu mẹ không cố gắng thì cuộc sống hai mẹ con mình sẽ khó khăn. Bây giờ chỉ còn mẹ con mình nương tựa vào nhau thôi. Con chờ mẹ một vài năm nữa, kinh tế tạm ổn, mình mua được căn nhà nhỏ thì mẹ sẽ bù đắp cho con được không.

Tôi nhìn sâu vào mắt mẹ mà gật đầu, vì thật ra ngoài gật đầu đồng ý thì tôi đâu thể làm gì khác được nữa. Hai mẹ con tâm sự một lát tôi nhỏ nhẹ đề nghị:

- Mẹ, mai thứ 6, học xong mẹ lại cho con về thăm em được không.

- Ở nhà học bài, tuần trước mẹ đã chiều theo ý con rồi tuần này phải ở nhà.

- Vậy mẹ xin bố đón em Hương xuống đây được không, con nhớ em, mà em cũng nhớ mẹ nhiều lắm. Tuần trước em cứ hỏi mẹ suốt, còn đòi theo con về ở với mẹ nữa. Mẹ đón em về chơi mẹ nhé.

Mẹ thở dài nhìn qua khe cửa sổ đáp:

- Để mẹ xem đã, chẳng biết có được nghỉ không.

- Mẹ cứ đi làm, con trông em được mà, chỉ cần mẹ đừng tăng ca tối mẹ về chơi với hai chị em là được mà. Mẹ nhé, con năn nỉ mẹ đấy.

- Rồi, con đi đánh răng đi, để mẹ tính.

Tôi sung sướng lén đi qua bàn học mang theo điện thoại định bụng là nhắn tin báo cho bố biết là bố không cần đón tôi nữa, mà mẹ sẽ đón em Hương xuống đây chơi.

Đang chuẩn bị gửi tin nhắn đi thì tôi giật bản mình đánh rơi cả chiếc điện thoại xuống nên nhà tắm khi nghe thấy mẹ quát:

- Chi tại sao lại dùng điện thoại, ai cho phép con dùng điện thoại?

- Cái này... cái này là bố cho con, bố bảo để liên lạc với bố khi cần.

- Thằng bố mày mua đúng không?

- Dạ.

- Thằng bố mày chỉ giỏi chiều hư con thôi, để đây tao gọi điện chửi cho một trận.

Nói xong mẹ đi luôn lên trên nhà lấy điện thoại, tim tôi cũng run lên theo từng bước chân của mẹ, thế nào bố mẹ cũng cãi nhau cho mà xem. Là tại tôi, tất cả là tại tôi mà.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 13

Mẹ gọi cho bố hai người cứ thế cãi nhau qua điện thoại không ngừng, nếu không phải điện thoại mẹ hết tiền thì chẳng biết cuộc cãi vã ấy còn kéo dài tới lúc nào mới dứt.

Mẹ bực vì chưa chửi chồng cũ cho đã thì điện thoại đã ngắt, mà bực tức không có chỗ nào trút thì lại trút cả lên đầu tôi. Cứ thế tôi phải hứng chịu cơn thịnh nộ của mẹ:

- Con này, tao đã cấm không được dùng điện thoại sao vẫn dùng. Ngày hôm nay tao không thấy thì mày còn định giấu tao đến bao giờ.

- Con.. con chỉ dùng để thi thoảng nói chuyện với em thôi, con cũng không mang đi học..

- Mày còn cãi nữa à, cái điện thoại này tao tịch thu.

Tôi khóc mếu mếu nói:

- Nhưng đó là bố mua cho con mà...

- Mày có thích bố không, bố tao cũng thu, bé tí nứt mắt ra biết cái gì mà dùng điện thoại hỏng hết người. Còn nữa từ nay tao cũng cấm mày không về bên ấy, không có thăm em thăm ún gì cả. Về đây chỉ tổ bọn họ dạy hư mày, rồi súi sít vớ vẩn.

- Không có, không ai sui con gì cả...

Tôi còn chưa kịp nói hết câu mẹ đã cắt ngang:

- Câm mồm, không nói nhiều, tao nói không là không, từ nay mày còn mở mồm ra xin về đây tao vả cho gãy răng.

- Vậy mẹ phải đón em về đây chơi con nhớ em.

- Mày còn dám mặc cả với tao nữa à, tao còn chưa cho mày ăn đòn là may đây còn ở đây mà mặc cả à. Đánh răng nhanh lên còn đi ngủ.

- Nhưng mà...

Mẹ trợn mắt lên hỏi:

- Nhưng cái gì, hay là muốn ăn đòn.

- Không.

- Vậy thì nhanh lên.

Mẹ thu luôn cái điện thoại, cũng dập tắt luôn hy vọng được gặp em gặp mọi người vào dịp cuối tuần của tôi. Lầm lũi đi vào nhà tắm, tôi không đánh răng mà đóng chặt cửa để khóc, khóc vì buồn, vì tủi thân và cả vì nhớ mọi người nữa.

Nhiều lúc tôi không hiểu tại sao mẹ lại khác thế, ngày xưa mẹ yêu thương tôi bao nhiêu thì bây giờ mẹ vô tâm với tôi bấy nhiêu. Sống cùng mẹ tôi không được phép mè nheo, nhõng nhẽo cũng không được đòi hỏi bất cứ thứ gì. Ngay cả đến việc khóc cho vơi nỗi buồn tôi cũng không thể.

Bên ngoài tiếng quát của mẹ lại một lần nữa dội vào màng nhĩ tôi:

- Ngủ trong đây à, có mau lên đi ngủ mai còn dậy sớm đi học không hả.

Vuốt vội ít nước mát lên mặt để cho mẹ không biết là tôi vừa khóc, cứ thế tôi lầm lũi đi ra, mở cửa leo lên giường như một cái máy. Nhắm mắt thật chặt và nằm xoay lưng về phía mẹ để mẹ không biết là tôi đang khóc.

Mẹ ồm, lại thêm tác dụng phụ của thuốc cảm nên đã bắt đầu ngủ say, còn tôi vẫn nằm đây nhớ về những kỷ niệm thời gia đình tôi còn hạnh phúc mà trào nước mắt. Niềm vui ấy, tiếng cười ấy chắc cả đời này tôi sẽ chẳng còn cơ hội được hưởng trọn vẹn thêm lần nào nữa.

Sáng hôm sau do khóc nhiều nên mắt tôi sưng húp thế nhưng mẹ cũng chẳng biết vì còn mãi đi làm.

Mẹ cũng chẳng biết lực học của tôi đang giảm sút dần, tuy chưa đến mức đứng bết lớp nhưng chắc cũng chẳng còn mơ đến cái giấy khen tiên tiến chứ đừng nói đến là học sinh giỏi như trước.

Tôi không đổ lỗi cho hoàn cảnh nhưng quả thật chuyện buồn cứ liên tiếp tới khiến cho tôi chẳng thể nào tập trung rồi. Rồi lại chuyển trường nghỉ mất mấy buổi, tiếp đến là trường mới, bạn mới chưa kịp thích nghi, ngay cả cách truyền đạt của thầy cô cũng khác nên phải mất mấy hôm tôi mới dần quen.

Tới khi quen rồi thì lỗ hổng kiến thức của tôi đã quá lớn, chẳng thể nào bắt kịp nhịp học ngày trước nữa. Nhiều khi có bài tập khó muốn có ai hướng dẫn nhưng nhìn quanh lại chỉ có một mình ở nhà nên đành gấp sách để đấy.

Hai tuần rồi tôi không được về nhà thăm mọi người, mẹ cũng chẳng đón em xuống đây, buồn lại càng thêm buồn.

Nhà bạn Hoa bên cạnh mỗi dịp cuối tuần là cả nhà lại về quê nội, quê ngoại không thì lại dắt nhau đi khu vui chơi giải trí nào đó. Mỗi lần bạn Hoa được đi chơi về đều sang khoe với tôi, bạn bảo được bố cho chơi trò này, được mẹ mua cho cái kia... Xen lẫn trong lời kể của bạn là sự đổ kỵ đang nhen nhóm trôi dạt trong tôi.

Đổ kỵ vì bạn được hạnh phúc còn tôi thì không, đổ kỵ vì bạn chẳng bao giờ phải ở nhà một mình còn tôi thì thường xuyên như cơm bữa. Sự đổ kỵ

ấy dần dần làm xấu đi mối quan hệ của tôi và bạn, bạn càng vui vẻ, hạnh phúc tôi càng ghét bạn.

Ghét tới mức dù mẹ tôi đã gửi tiền cô Duyên nấu thêm đồ ăn cho tôi nhưng tôi thà ăn mì gói chứ nhất quyết không thèm sang lất thức ăn về. Lần nào bạn Hoa bê sang tôi cũng lấy lý do, khi thì tôi vừa ăn xong, lúc lại đồ ăn nhà tôi vẫn còn. Một vài ngày đầu cô Duyên còn kiên nhẫn vì thương tôi, lâu dần cô cũng chán, chẳng nấu cho tôi nữa. Vậy là tôi cứ thế tự mình lo cho mình. Hôm nào mẹ về sớm thì còn ăn cơm đảng hoàng tử tế, hôm nào mẹ tăng ca là tôi lại ngày 3 bữa mì gói.

Mẹ thấy tôi ăn mì nhiều quá thì cũng có nhắc:

- Chi này, nếu con không sang nhà cô Duyên ăn cơm thì cũng phải cầm cơm mà ăn chứ, suốt ngày ăn mì thế vừa tốn tiền vừa hại sức khỏe.

- Nhưng mà con thích ăn mì, ăn vừa nhanh vừa ngon.

Mẹ nói mấy lần không được thì mặc kệ tôi, muốn ăn gì thì ăn. Nhà tôi lại chẳng có tủ lạnh nên có muốn tích trữ đồ ăn cũng khó, chỉ quanh đi quẩn lại mấy mớ rau với vài quả trứng và gói mì là cũng qua bữa.

Ngày trước tôi mũm mĩm đi đâu cũng bị người ta véo má thì bây giờ gầy nhẳng, chẳng còn hai cái má bánh đúc ngày nào nữa. Thay vào đó là mấy cái mụn mọc quanh mồm vì nóng quá. Rồi cả cái nước da đen nhem vì dãi nắng.

Lần trước bố tranh thủ lúc mẹ đi làm tới thăm tôi, vừa thấy tôi bố đã sững sờ hỏi:

- Chi, con làm sao thế này, có ốm đau hay khó chịu ở đâu không.

- Không, con bình thường mà.

- Bình thường mà sao gầy thế, mới 1 tháng bố bận bán cá với dọn vườn không gặp mà sao gầy rộc đi thế hả con. Đau ở đâu, khó chịu ở đâu phải bảo ngay với mẹ mẹ đưa đi khám nhớ chưa?

- Mẹ làm gì có thời gian nói chuyện với con mà bảo. Với cả con cũng chẳng làm sao cả.

Bố nhìn cái dáng vẻ bất cần ấy của tôi mà giật mình, có lẽ tôi thay đổi nhiều quá, nhiều đến mức bố chẳng còn nhận ra nữa. Cũng đúng, nhiều lúc tôi nhìn mình trong gương tôi còn phải giật mình nữa là.

Tôi bây giờ đã không còn là con bé hay khóc, hay tủi thân như trước. Có hôm bị mẹ mắng cả buổi tối vì cái tội trong lớp không chú ý học để cô giáo phải gọi điện cho phụ huynh nhưng tôi cũng chẳng thấy buồn, chẳng còn khóc lóc tủi thân như trước nữa.

Tôi quen rồi, quen với cái kiểu vô tâm và hay chửi bới của mẹ. Quen đến mức bây giờ cũng trãi sạn luôn cả cảm xúc. Có những ngày mẹ ốm phải nghỉ làm ở nhà tôi cũng không còn nghĩ đến việc mua kẹo ngọt để mẹ ăn cho mau khỏe. Chỉ ngồi im lặng ở đó nhìn mẹ, mẹ hỏi gì thì trả lời đấy, tuyệt nhiên không còn bắt chuyện trước.

Mấy lần tôi có nói ý là mình nhớ em, nhưng mẹ luôn lấy cớ bận để từ chối việc đón em tới về đây cùng tôi. Cũng cấm tôi không được về bên nhà dù mấy lần bố đã tới tận nơi xin phép.

Lần ấy bố mẹ cãi nhau to lắm, nhà cô Duyên và mấy người hàng xóm phải can mãi mới được.

Tôi đứng trong nhà nhìn hai người quan trọng nhất đời mình đang đánh chửi nhau, lòng buồn lắm, nhưng lại không khóc. Bao lâu rồi tôi không rơi nước mắt tôi cũng chẳng nhớ nổi nữa. Chỉ biết càng ngày tôi càng làm lì ít nói hơn.

Cũng vì như thế mà không ít lần mẹ chửi tôi:

- Cái con này mày không có mồm à, mẹ hỏi tại sao không trả lời.

Tôi nhìn mẹ thản nhiên nói:

- Mẹ có hỏi đâu, mẹ đang chửi con mà.

Bốp, một cái tát in hằn lên má tôi, đau rát nhưng tôi vẫn quyết không khóc. Mẹ thấy thế thì càng bực mình mà rít lên:

- Mày giống hệt cái thằng bố mày, lỳ lợm, bướng bỉnh. Càng ngày càng mất dạy.

Không biết mẹ có nhớ hôm nay là sinh nhật tôi hay không, nếu mẹ nhớ thì món quà mẹ tặng tôi đặc biệt quá. Không hoa, không bánh, cũng chẳng có những lời chúc mừng, chỉ vụn vèn vài câu đay nghiến và một cái tát cháy má.

Đã có lúc tôi nghĩ đến việc bỏ về với bố, với bà và cái Hương nhưng lại không dám. Vì tôi hiểu tôi có về thì mẹ cũng sẽ chẳng để tôi ở đó. Mà tôi thì lại không muốn bố buồn, càng không muốn cái Hương phải chịu những tổn thương giống tôi bây giờ nên cứ thế một mình chịu đựng.

Cuối cùng ngày tôi thi tốt nghiệp cấp 1 cũng tới, bạn bè ai ai cũng được bố mẹ đón đưa, còn tôi vẫn cứ đi bộ một mình. Quãng đường đến trường chưa đầy 10 phút mà tôi phải dừng lại nhìn các bạn thèm muốn không biết bao nhiêu lần.

Tâm trạng ấy theo tôi cả vào phòng thi, xung quanh bạn bè bàn nhau xem ôn được nhiều chưa, rồi dự đoán xem đề thi sẽ là gì. Chỉ mình tôi ngồi lặng im nơi cuối lớp đưa ánh mắt xa xăm nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở đó có một cây non do không chịu được nắng đang héo rũ lá. Cây non ấy sao mà giống tôi đến vậy, tâm hồn tôi cũng đang héo úa như mấy chiếc lá kia. Tiếc là

chẳng còn cô giáo Hạnh, chẳng còn ai cố gắng tưới nước để nó tươi xanh. Cứ thế để mặc héo tàn theo từng ngày.

- -----*-----*

Lực học của tôi không tốt nên chỉ làm được khoảng 50% đề thi, chắc cũng đủ tốt nghiệp và lên cấp 2.

- Chi, Chi..

Tôi đang chậm chậm đi ra khỏi cổng để về nhà thì nghe thấy tiếng gọi quen thuộc của bố. Bất giác tôi mỉm cười đưa ánh mắt nhìn quanh để tìm bố, bố kia rồi, có cả cái Hương nữa. Vui quá tôi cứ thế chạy ào sang bên đường mà không để ý. Đúng lúc có một chiếc xe đạp điện đi tới nên va phải, tôi ngã lăn ra đường, tay chống xuống nền đá mặt rất kinh khủng.

- Con có sao không, có đau ở đâu không hả con. Đưa đây bố xem nào, có đau lắm không hả con.

Lâu lắm rồi không được nghe mấy câu hỏi thăm này, tự nhiên tôi thấy mình như bé lại, nước mắt thì nhau rơi ướt đầm mặt. Bố thấy thế lại tưởng tôi đau nên rồi rút hỏi:

- Con đau chỗ nào, đau ở đâu, nói bố nghe đi đừng khóc nữa.

Người phụ nữ va vào tôi cũng lo lắng giải thích:

- Tại cháu nó sang đường đột ngột quá tôi không tránh kịp, cháu có sao không cháu.

Tôi nhìn hai người họ khẽ lắc đầu đáp:

- Con không sao, chỉ hơi rất chút xíu thôi.

- Thế sao lại khóc.

- Con cũng không biết nữa, nghe bố hỏi tự nhiên tủi thân quá mà khóc.

Lúc này cơ mặt bố mới dần dần ra, bố nói với người phụ nữ kia:

- Cháu nó không sao, chắc chị đang đi đón con hả.

- Vâng, cũng may là tôi đi chậm, xin lỗi anh nhiều.

- Tại cháu nó sang đường không chú ý mà, giờ cháu nó không sao rồi, chị cứ đi đi.

Bố phúi sạch hết mọi bụi bẩn cho tôi, sau đó bế tôi sang bên đường nơi cái Hương đang đứng nép vào xe máy nhìn sang. Nó bám lấy tay tôi hỏi:

- Chị Chi có sao không, có đau không.

- Chị không sao, Chị nhớ Hương quá ra đây cho chị ôm cái nào.

Con bé ngay lập tức xà vào lòng tôi, hai chị em ôm nhau một lúc mới chịu buông. Vừa buông ra nó lại hớn hờ khoe:

- Hôm trước em được giấy khen, bố bảo sang năm em sẽ lên trường Chi học đấy.

- Giấy khen, mẫu giáo đã có giấy khen ghê vậy á.

Bố ở bên cạnh cười tươi giải thích:

- Là cái giấy chứng nhận tốt nghiệp mẫu giáo.

Tôi lúc này mới hiểu ra nhưng vẫn giả bộ khen cho em vui:

- Hương giỏi quá, Hương của chị là giỏi nhất.

Tôi thấy rõ cơ mũi cái Hương đang dần nở ra, chắc là nó sưng lắm nên mới phồng cả mũi lên như vậy. Bố cũng phụ họa cùng tôi:

- Hôm nay hai chị em đều giỏi nên bố sẽ đưa hai chị em đi ăn kem, chịu không.

- Dạ chịu.

Ngay lập tức chúng tôi leo lên xe, bố chở đến một quán gần đó, gọi cho mỗi đứa một ly kem và một gói bim bim.

Chờ tôi ăn xong bố mới hỏi:

- Nay Chi làm bài tốt không.

- Chắc đủ để tốt nghiệp thôi bố.

- Sao lại đủ thôi, liệu có được đi thi vào lớp chọn không?

Tôi lắc đầu, bố hiểu nên không hỏi thêm nữa mà bảo:

- Chiều hai chị em có thích đi siêu thị không, bố cho cả 2 chị em đi cho biết.

- Nhưng mà mẹ...

Bố đưa ngón tay lên môi ra dấu cho tôi im lặng rồi nói nhỏ:

- Mẹ sẽ không biết đâu, xem như là bí mật của ba chúng ta.

Nói rồi bố còn nháy mắt một cái trêu ghẹo, tôi thích chí cười khanh khách gật đầu. Trưa hôm đó ba bố con tôi đi ăn phở, rồi lại cùng đi siêu thị. Siêu thị big C này ở mãi trên thành phố, hình như là mới mở. Đẹp mà đông người lắm, vào đó mát lạnh thích ơ là thích.

Bên trong có đủ các loại đồ từ đồ gia dụng, đến quần áo, thức ăn, rồi kẹo bánh, nước ngọt đủ cả. Chúng tôi đi một vòng thôi cũng mỏi dã cả chân.

Ba bố con cũng chẳng mua gì nhiều, chỉ mấy mẩu thứ bánh linh tinh cho chị em tôi. Bố bảo mua cho tôi bộ quần áo mà tôi không chịu. Nếu mẹ mà thấy kiểu gì cũng biết tôi đi chơi cũng bố nên dù thích mà vẫn phải từ chối.

Đến khi ra khỏi quầy thanh toán cũng đã 4h chiều, bố dắt tay chị em tôi vào quán nước mở ngay ở cửa siêu thị rồi bảo:

- Hai chị em uống gì thì chọn đi, uống xong bố con mình sẽ về nhé.

Đây là cửa hàng tự chọn, vì vậy muốn uống gì sẽ tự lấy. Tôi chọn 1 lon nước cam, còn cái Hương lại thích coca. Bố gọi thêm mấy cái xúc xích rán cho chị em tôi nhâm nhi.

Ăn xong xuôi bố con tôi ra bãi gửi xe để về, có một chút luyến tiếc nên tôi cứ liên tục ngoái đầu lại phía sau để nhìn. Mãi nhìn tới mức tôi va cả vào xe hàng của người ở phía ngoài đi vào. Đây là cửa ra vào, lại tự động đóng mở nên tôi không thấy rõ.

Chủ nhân của xe hàng mới đầu có chút cau có, nhưng khi nhìn rõ ba bố con tôi thì chợt sượng lại cứ thế nhìn chằm chằm ba bố con chẳng nói được câu nào.

Tôi và bố cũng chẳng khác gì người đó, ba con người nhìn nhau, mỗi người một biểu cảm nhưng có lẽ bất ngờ quá nên chẳng nói được gì.

Phía sau có tiếng người cất lên thúc giục:

- Nào đi nhanh cho người ta còn đi nào.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 14

Bố nghe thấy tiếng mọi người khó chịu ở phía sau thì kéo nhanh tôi đi qua. Chiếc xe đẩy kia một lần nữa va vào người bố nên quay hẳn ra ngoài, nhờ thế lối đi được thông thoáng hơn hẳn. Mấy người đang vội cũng mau chóng đi ra ngoài, người thì đứng chờ xe bus, người lại đi thẳng ra bãi để xe. Ai ai cũng hối hả về nhà chỉ có 4 người bọn tôi là này giờ vẫn đứng lại chẳng biết nên bỏ về hay nên tiến đến nói chuyện với nhau.

Đúng lúc ấy có một người đàn ông tiến tới hỏi:

- Sao thế, sao em còn chưa vào, đứng đây đợi anh hả.

Người phụ nữ kia gượng gạo tránh cái ôm của ông ta, ánh mắt bà vẫn nhìn mãi về phía chúng tôi.

Sau cùng bố quyết định xem như chưa từng có cuộc đụng độ kia mà kéo tay chị em tôi ra về. Bố có thể xem như không có, vì bố và người phụ nữ ấy hiện tại đã chẳng còn liên quan gì đến nhau. Thứ rằng buộc duy nhất giữa họ là tôi, bởi vậy người ta có đi với ai, làm gì và ở đâu thì bố cũng không mấy bận tâm.

Còn tôi thì khác, người phụ nữ mà tôi luôn nghĩ dù cả thế giới này có quay lưng lại với tôi thì bà vẫn yêu thương tôi. Tôi luôn cố dối lòng rằng bà đánh mắng tôi là vì muốn tốt cho tôi, muốn tôi nên người. Bà đi làm đầu tắt mặt tối không có thời gian rảnh để tâm sự cùng tôi cũng là vì muốn tôi có cuộc sống đầy đủ, có một tương lai tốt hơn.

Nhưng thật không ngờ không phải vậy, cái ngày mà bạn bè ai ai cũng có bố mẹ đón đưa. Cái ngày mà cũng được xem là hệ trọng trong đời tôi bà lại bỏ mặc tôi một mình để đi chơi với người đàn ông kia.

Bà không màng đến cảm xúc của tôi, cũng chẳng thèm quan tâm xem tôi muốn gì, tôi cần gì vì thời gian bà đã dành cả cho lão ta, người đàn ông mà tôi và bố đã thấy hôm đi nhà sách.

Bao nhiêu sự ảm ức dồn nén bấy lâu nay bất ngờ vỡ ra, mạnh mẽ như một trái bom phát nổ. Cứ thế tôi dang khỏi tay bố chạy trước mặt bà để hỏi:

- Mẹ, mẹ hết yêu con rồi có đúng không?
- Mẹ, mẹ... không phải đâu... không phải thế đâu.
- Vậy mẹ biết hôm nay con thi tốt nghiệp đúng không?

Mẹ lặng im không trả lời câu hỏi của tôi, sự im lặng đó càng khiến tôi tức tối hơn. Nhất là khi người đàn ông bên cạnh mẹ cứ nhìn chăm chăm vào tôi. Tôi khẳng định ông ta biết đến sự tồn tại của tôi, chỉ là ông ta có biết chính xác mặt tôi hay không thì tôi không rõ.

Tôi điên quá hẩy mạnh xe hàng khiến mẹ cũng lao đảo theo, cứ thế tôi hét lớn:

- Con cứ nghĩ mẹ đi làm nên không có thời gian cho con. Mẹ cấm con gặp em, cấm con liên lạc với bố và nói chuyện với bà. Còn mẹ thì sao, mẹ bỏ mặc con ở nhà một mình để bên ông ta. Cũng vì ông ta nên mẹ mới bỏ bố để chị em con phải xa nhau. Em nhớ mẹ, mẹ cũng chẳng đoái hoài, con khóc mẹ cũng chẳng quan tâm. Con hận mẹ, con ghét mẹ...

Tôi mặc kệ mấy người ở đó đang nhìn tôi bằng ánh mắt tò mò, cứ thế tôi nói cho thỏa nỗi lòng mình rồi bỏ chạy thật nhanh. Tôi không muốn thấy mẹ, không muốn phải đau lòng nữa.

Bố vướng cái Hương nên không thể chạy theo tôi ngay được, tới khi tôi núp gọn ở một góc trong nhà xe mới thấy bố hốt hải bế cái Hương chạy khắp nơi tìm.

Tôi ghét mẹ, nhưng lại vô cùng thương bố, nhìn bố lo lắng như vậy tôi buồn lắm. Nhưng mà tổn thương trong tôi quá lớn, tôi chỉ muốn thu mình lại một góc để trốn tránh mọi thứ nên không muốn lên tiếng khi bố gọi:

- Chi, Chi ơi, con ở đâu, ra đây với bố đi, Chi ơi.

Cái Hương cũng bám chặt lấy cổ bố khóc mếu gọi tôi:

- Chị Chi ơi, chị đâu rồi, Chị đừng trốn em nữa mà em sợ lắm...

Ở góc này tôi cũng thấy mẹ và người đàn ông kia chạy đi tìm tôi, nếu như họ không tìm có lẽ tôi đã chạy ra để cái Hương đỡ sợ. Nhưng vì thấy họ nên tôi lại từ bỏ ý định đó, tôi muốn xem mẹ tôi lo cho tôi tới đâu. Liệu mẹ có thể vì tôi từ bỏ ông ta và trở về với bố hay không. Tôi không dám chắc nhưng vẫn không ngừng hy vọng.

Tôi nhớ về những tháng ngày vui vẻ trước kia, vừa nhớ vừa khóc, khóc đến rún hết cả chân tay cũng không thể ngừng.

Bố sau đó đã xem nhờ camare của nhà xe và biết tôi trốn ở góc gửi mũ bảo hiểm, bố nhẹ nhàng tiến tới, ôm chặt tôi vào lòng. Không trách tôi nửa câu, chỉ nhẹ nhàng nói:

- Không sao đâu, sẽ không sao đâu con, chúng ta cùng đi về nào con gái. Mạnh mẽ lên, bố yêu con.

Cái Hương cũng ôm tôi bảo:

- Chị đừng khóc nữa, đừng bỏ đi nữa, em sợ lắm, sợ chị cũng bỏ em giống mẹ lắm.

Nó nói xong cũng là lúc ba bố con ôm nhau khóc, bố để tôi khóc thêm khoảng chừng 5 phút rồi mới nhẹ nhàng đỡ tôi dậy để về nhà. Lúc này mẹ mới tiến đến lí nhí nói:

- Chi, cho mẹ xin lỗi.

Tôi nhìn mẹ, không nói gì chỉ khóc, những điều muốn nói ban nãy tôi đã nói cả rồi. Tôi cũng biết hiện tại không thể trở về nhà cùng bố dù lòng tôi rất muốn. Bởi nếu làm thế bố mẹ sẽ cãi nhau, và không biết chừng cái Hương sẽ phải thay chỗ tôi. Bây giờ tôi chỉ muốn biết mẹ thương tôi bao nhiêu, thế thôi.

Bố lúc này mới lên tiếng:

- Cô nên xem lại tư cách làm mẹ của mình đi, cô bỏ mặc con ở nhà một mình sớm tối chỉ để đi chơi. Nếu cô cảm thấy không thể lo được cho nó thì trả lại cho tôi, bố con tôi rau cháo nuôi nhau cũng được.

Mẹ không trả lời bố mà kéo tay tôi nói:

- Mình về thôi con.

- Để con bé về trên nhà mấy hôm cho đỡ buồn rồi tôi đưa nó về sau. Con bé cũng thi xong rồi, về cô đi làm cả ngày vất nó lay lóc ở nhà à.

Mẹ nhìn bố, dường như mẹ biết mẹ đã sai nên buồn rầu hỏi tôi:

- Chi, con muốn về nhà với mẹ hay là...

Tôi không suy nghĩ mà trả lời luôn:

- Con về với bố, lúc nào mẹ hết bận thì đón con.

Nếu là bình thường chắc chắn mẹ sẽ gào lên chửi, nhưng hôm nay mẹ chỉ lặng im gật đầu rồi đứng dịch ra cho bố con tôi đi.

Cả quãng đường bố sợ tôi buồn nên hỏi đủ thứ nhưng tôi cũng chỉ ậm ừ cho qua. Tôi cứ nghĩ cái Hương gặp mẹ sẽ ôm chặt lấy mẹ, không ngờ nó lại chẳng phản ứng gì. Hay thời gian lâu quá, lâu tới mức nỗi nhớ mẹ trong lòng nó cũng đã phai mờ mất rồi. Hay vì vương người đàn ông kia nên nó như thế?

- -----*-----*-----

Tôi và bố thống nhất không nói chuyện gặp mẹ cho bà nghe, bởi nói ra cũng chẳng thay đổi được sự thật mà lại khiến bà buồn hơn. Bà cũng nhiều tuổi rồi nếu không phải thương chị em tôi thì bà đã về ở với ông, như thế bà sẽ không phải buồn lòng nhiều đến thế.

Trở về nhà tôi lại được cưng như trứng mỏng, bà ngày nào cũng hỏi|:

- Hôm nay Chi thích ăn gì bà nấu.
- Ăn gì cũng được bà ạ, hai bà cháu mình cùng nấu cho vui nha.
- Thôi con cứ ngồi với em đi, bà làm một loáng là xong.
- Không con thích cùng nấu với bà cơ, thế mới giống gia đình.

Bà lờm tôi và mắng yêu:

- Cha bố mày, chỉ được cái dẻo mồm, nào thì đi nào, nay bà nấu món điều của Chi thích nhé.
- Dạ, con sẽ nhen gạch giúp bà.

Tôi và cái Hương cùng đi theo bà, nó sợ của nên chỉ ngồi xem. Sau đó tôi nhen gạch còn nó thì nhặt rau. Hai chị em tôi cũng không còn cãi nhau như ngày trước mà luôn nhường nhịn nhau. Giống như là cả hai đứa đều hiểu chị em tôi chỉ có vài ngày ngắn ngủi bên nhau rồi lại mỗi đứa một nhà nên luôn cố gắng yêu thương nhau hết mực.

Bố thì khỏi nói, bố hiểu tôi ở với mẹ thế nào nên gác hết mọi công việc để bên cạnh trò chuyện an ủi tôi. Nhiều lúc tôi cảm tưởng như mình là công chúa nhỏ trong mắt mọi người vậy.

Tôi còn nhờ bố gọi điện cho cô giáo chủ nhiệm cũ, tôi không biết mình sẽ nói gì với cô, chỉ biết tôi rất nhớ cô, người đã từng cố gắng chăm chỉ tưới nước để giúp mầm non héo úa là tôi có thể tươi xanh trở lại.

Cô thấy tôi gọi thì vui lắm, cô có hỏi xem tôi thì tốt nghiệp thế nào, tôi chỉ cười và bảo làm tạm được sau đó chào cô và tắt máy.

Về nhà một tuần tôi bắt đầu có da có thịt trở lại thì cũng là lúc tôi phải trở về với mẹ. Hôm ấy là một ngày chủ nhật đẹp trời, mẹ mang theo mấy gói bánh và 2 bộ quần áo cho cái Hương.

Tới nhà mẹ vẫn lễ phép cúi đầu chào bà, chuyện cũ đã qua lâu nên bà cũng gật đầu đáp lại.

- Hương, nhớ mẹ không?

- Nhớ...

- Mẹ có mua quà cho Hương này, Hương xem có thích không?

- -----*-*-*-----

Đúng là già được bát canh, trẻ được manh áo mới, cái Hương thấy 2 bộ quần áo hello kitty mẹ cầm trên tay thì quên luôn mọi thứ, chạy ào đến sung sướng nhận quà.

- Con thử đi, mặc thử xem có vừa không.

Mẹ vừa nói vừa giúp cái Hương thay đồ, nhưng hình như mẹ không nghĩ là nó lớn nhanh đến vậy, cả hai bộ, bộ nào cũng cộc và chật. Ngượng quá nên mẹ bảo:

- Chắc cô bán hàng lấy nhầm size, để mai mẹ qua đổi bộ lớn hơn nhé.

- Mẹ, vậy mẹ có còn đi công tác nữa không, mẹ đã về nhà chưa hay vẫn đi công tác với chú kia?

Hóa ra nó vẫn tin lời nói dối hôm nào của mẹ, tin rằng mẹ đi công tác chứ không hiểu đó là vì ly hôn.

Còn mẹ thì ấp úng không biết phải nói sao cho phải, cái Hương thấy vậy bặm môi suy nghĩ một lát rồi bảo:

- Bà Mận nói không phải mẹ đi công tác, là bố mẹ ly hôn. Ly hôn là gì hả mẹ, tại sao đang sống vui vẻ lại phải ly hôn. Sao con không được ở cùng nhà với mẹ, với chị Chi?

Nó càng hỏi, không khí trong nhà càng buồn hơn, không một ai kể cả bố và bà biết phải nói gì để cho nó hiểu, để nó khỏi buồn, khỏi sốc. Vẫn biết là sự thật này sớm muộn gì nó cũng sẽ biết, nhưng nó còn quá nhỏ để hiểu rõ mọi chuyện.

Sau cùng bố phải đánh trống lảng sang chuyện khác nó mới thôi không hỏi mấy câu như thế nữa.

Mẹ nán lại chơi lâu hơn, nói chuyện với cái Hương lâu hơn, tới gần trưa mẹ mới nói:

- Thôi Hương ở nhà ngoan, mẹ với chị Chi phải về, hôm khác mẹ lại đến thăm con.

- Bao giờ mẹ mới tới.

- Lúc nào rảnh mẹ sẽ tới được không nào.

Cái Hương lắc đầu nũng nịu:

- Không chịu đâu, không cho mẹ đi đâu, con muốn được mẹ đút cơm, được mẹ ôm đi ngủ cơ.

- Hương ngoan, mẹ hứa mẹ sẽ sớm về thăm con mà, đừng như thế, như thế là hư đấy. Giờ con lớn rồi con phải tự xúc ăn như ở lớp ấy đúng không nào?

- Không, con không thích.

Vừa nói nó vừa ôm chặt lấy chân mẹ quyết không cho đi, mặc kệ bà và bố nói thế nào nó cũng không chịu buông. Cuối cùng bố đành đề nghị:

- Giờ cũng muộn rồi, cô cứ ở lại đây ăn cơm đã chiều mát rồi về.

- Thôi không cần đâu.

- Thế cô muốn con bé lại khóc hết nước mắt như lần trước à. Cô ăn một bữa cơm với con cho nó vui cũng khó quá à. Hay là cô lại bận?

Mẹ lườm bố rồi đáp:

- Anh đừng có mà nói linh tinh con nó nghe thấy lại không hay.

- Thế sao không ở lại?

Bà thấy bố mẹ bắt đầu căng thẳng thì dịu giọng bảo:

- Thôi cái Bích cố gắng ở lại ăn với con bữa cơm cho vui, cũng chỉ là ăn bữa cơm thôi mà. Nếu không thích để đến chiều thì lát nữa ăn xong dỗ nó ngủ rồi về cũng được. Giờ cũng muộn rồi về hai mẹ con lại lĩnh kinh cơm nước cho mất công, mà cũng khổ thân cái Hương nữa.

Mẹ nghe bà phân tích thì thôi không từ chối nữa, cái Hương thấy mẹ chịu ở lại thì sung sướng nhảy cẫng lên hét vang. Nhìn nó vui đến độ đang buồn mà tôi cũng phải nhoẻn miệng cười theo.

Bữa cơm hôm ấy chỉ có mình cái Hương là vui, còn lại ai cũng gượng gạo khiến cho không khí có phần ngọt nhạt. Dù bà nấu cơm rất ngon nhưng lại thừa quá nửa.

Ăn xong bà nhường giường lại cho ba mẹ con tôi, bà sang giường bên kia nằm với bố. Lâu lắm rồi cái Hương mới được ngủ cùng mẹ, nó hết bắt mẹ xoa lưng, hát ru lại đến kể truyện cổ tích. Mãi gần 1h nó mới từ từ ngủ, dù đã ngủ say nhưng tay nó vẫn ôm chặt cổ mẹ, chắc là nỗi bất an theo nó vào cả cơn mơ. Hoặc là nó nghe thấy bà bảo chờ nó ngủ say thì mẹ về nên nó sợ.

Mẹ chỉ cần nâng nhẹ tay nó ra là ngay lập tức nó ôm ghì lại, không còn cách nào khác mẹ đành để thế đến khi nó ngủ thật say mới tính tiếp.

Tôi ở bên cạnh cũng mệt quá mà thiếp đi, đang ngủ ngon thì mẹ lay người tôi:

- Chi, dậy đi, dậy còn về.
- Mấy giờ rồi mẹ.
- 2h rồi, nhanh không em lại dậy.

Tôi uể oải ngồi dậy, cơ thể vẫn còn ngái ngủ nên mắt vẫn nhắm nghiền mà nói:

- Cho con ngủ thêm lát nữa đi, con buồn ngủ quá.
- Không được, lát em dậy lại không đi được.
- Vậy nhờ em dậy không thấy mẹ em khóc thì sao.
- Không hỏi nhiều nữa, nhanh lên, lấy cặp đi rồi sang chào bà, chào bố rồi về.

Bà nghe thấy mẹ con tôi dậy thì cũng đi xuống bếp dùm cho tôi mấy quả cà chua, một ít trứng gà bà nuôi cùng lọ ruốc bà mới làm tối qua rồi dặn:

- Bữa nào mẹ bận thì con cầm cơm rồi ăn với ruốc nghe không, đừng ăn mì nữa nóng lắm.

Mẹ tôi không muốn nhận nên chối:

- Thôi bà cứ để lại cho cái Hương, về kia con mua cho cháu sau.

- Mua làm sao đảm bảo được, chị cứ cầm về cho tôi, con bé đang tuổi ăn tuổi lớn, ăm mỳ tôm mãi thì có mà suy dinh dưỡng à.

- Mẹ nói thế thì cô cứ cầm lấy, mẹ cho cái Chi chứ cho cô đâu mà cô chối.

Mẹ không vui nhưng vẫn miễn cưỡng nhận, treo cần thận vào bên hông xe rồi giục tôi.

- Lên đi con, nhanh lên.

Tôi lật đật làm theo yêu cầu của mẹ, còn mẹ thì vội vã rời ga chạy xe đi. Hình như lẫn trong tiếng xe tôi nghe thấy tiếng cái Hương khóc, ngoái đầu lại nhìn nhưng chẳng thấy gì ngoài cái cánh cổng sắt lạnh lẽo đang dần khuất xa.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 15

Tôi giật áo mẹ lo lắng nói:

- Mẹ em khóc hay sao ấy.
- Khóc đâu mà khóc, nó đang đang ngủ, chỉ có khéo tưởng tượng.

Tôi biết dù mẹ có nhìn thấy cái Hương khóc cũng chẳng quay lại chỉ để dỗ nó chứ đừng nói đến việc đi ra đến tận đây. Suốt cả quãng đường tôi cứ đau đầu nỗi lo em khóc, vừa về đến nhà tôi đã vội nói với mẹ:

- Mẹ, cho con mượn điện thoại một lát được không?
- Điện thoại làm gì, đừng có nói về đó bố mày cho chơi điện thoại quen thân đi rồi nhé.
- Không con gọi cho bố một tí thôi.

Mẹ cau mày khó chịu hỏi:

- Gọi làm cái gì chơi ở đó một tuần rồi chưa chán hay sao mà vừa về đến nhà đã gọi. Lúc nào cũng bố, bố.
- Con chỉ muốn hỏi xem em đã dậy chưa, ban này có phải em khóc không thôi.

Mẹ ngần ngừ một lát rồi mới đưa điện thoại cho tôi, bấm số điện thoại quen thuộc rồi nhấn nút gọi. Đầu dây bên kia vang lên tiếng tút dài khô

khốc nhưng không thấy bố bắt máy. Gọi cuộc thứ 2 vẫn không được tôi buồn bã trả lại điện thoại cho mẹ.

Mẹ thấy vậy thì trách:

- Đấy chưa, lúc nào cũng bố, bố nữa hay thôi.

Tôi không nói gì làm lủi lũi sách vở trong cặp ra để xếp vào bàn học. Hôm trước tôi đi thẳng từ siêu thị về nhà, vì thế không đem theo quần áo. Mặc bộ quần áo cũ ở đấy thì đã cộc cả nên bố mua cho tôi 2 bộ đồ mới. Cô út sang chơi cũng mua cho tôi 1 bộ nữa là 3.

Mẹ ngó thấy tôi cứ mân mê mãi mấy bộ quần áo thì nhắc:

- Sao không cất vào tủ đi còn đứng đấy. À mẹ mua cho bộ quần áo mới ở trong tủ ấy, ước thử xem có vừa không. Nếu không mai mẹ đi đổi quần áo cho em tiện mẹ đổi luôn cho.

- Vâng ạ.

Mẹ mua cho tôi một bộ đồ ở nhà, nền màu hồng nhẹ, phía trên là đủ các loại hoa. Chiều dài thì tôi mặc vừa, có điều hơi rộng một chút, nhưng không sao mùa hè mặc thế mới mát. Tôi thích thú ngắm mình trong gương vui vì có quần áo mới 1 thì tôi lại vui vì được mẹ quan tâm 10.

Mẹ nhìn tôi cũng khen:

- Dạo này da dáng lắm rồi đấy, sắp sửa thành thiếu nữ đến nơi rồi.

- Con bé tí mà thiếu nữ cái gì, lại còn đen nhẻm nữa chứ.

- Đen là do con không chịu giữ da thôi, lần sau ra ngoài thì chịu khó mặc cái áo dài tay rồi đội mũ vào. Con gái nhất dáng nhì da nhớ chưa.

Lâu lắm rồi mẹ mới có thời gian ngồi thủ thỉ tâm sự với tôi thế này, tôi mỉm cười thật tươi hạnh phúc gật đầu. Ngày đó tôi đã ngờ mẹ đã suy nghĩ lại, đã vì tôi mà từ bỏ ông ta.

Ôm chặt cổ mẹ tôi đề nghị:

- Mẹ, hay là tuần sau mẹ đón em xuống đây chơi đi, nó đang được nghỉ hè, chơi mấy ngày cũng được.

- Mẹ còn phải đi làm mà, con xem, tiền thuê nhà, tiền ăn uống sinh hoạt, mấy nữa còn tiền học của con nữa nếu mẹ không đi làm thì xoay đâu ra.

- Thì con sẽ trông em, mẹ đừng lo.

Mẹ lắc đầu phản đối:

- Không được cho em xuống đây mẹ bận không có thời gian nấu nướng rồi con lại rủ em ăn mì thì về trên ấy bố mày lại trách. Thôi thôi.

- Vậy thì chủ nhật tuần sau, đi mà mẹ, 1 ngày thôi cũng được, chủ nhật tuần sau mẹ nghỉ như hôm nay này. Mẹ nhá, con năn nỉ đấy, đi mà, một lần thôi.

- Mẹ đã nói rồi, bây giờ có một mình mẹ lo kinh tế, đi làm công ty cũng phụ thuộc người ta không phải thích nghỉ là nghỉ. Hàng bận người ta yêu cầu tăng ca là phải tăng ca chứ. Chưa kể tăng ca thì lương cao hơn nữa.

Nói một vòng vẫn là mẹ không chịu nghỉ vì tiền, hóa ra với mẹ tiền vẫn quan trọng hơn chị em tôi. Khẽ thở dài tôi leo lên giường nằm, giả vờ ngủ để mẹ không thấy tôi đang rơm rớm nước mắt.

Cũng chỉ có ngày đó là mẹ ở nhà ăn cơm cùng tôi 2 bữa, hôm sau mẹ lại quay trở lại guồng quay cũ, tôi cũng quen với việc ở nhà một mình rồi nên cũng không còn quá buồn như trước.

Đang trong thời gian nghỉ hè nên cả ngày có khi chẳng ăn cùng mẹ bữa cơm nào. Hộp ruốc bà làm hôm trước dặn tôi cầm cơm ăn chung tôi cũng đã ăn quá nửa, có hôm thì ăn cùng chút cơm nguội, hôm thì lại úp mì xong cho ruốc vào ăn cùng.

- -----*-----*-----

Bố lại chở cái Hương xuống chơi với tôi, còn đem theo 1 hộp ruốc mới và một hộp vừng lạc bà làm. Bố đưa cho tôi rồi dặn:

- Bà làm cả buổi cho con đấy, con nhớ nấu cơm ăn cho có chất nghe không.

- Bố hay bố lại đón con về trên nhà đi, bao giờ đi học thì về, ở đây buồn lắm.

- Hôm trước bố nói rồi mà mẹ không đồng ý, thôi con chịu khó vậy, lâu lâu bố lại chở em xuống chơi. Nhưng nhớ đừng nói với mẹ.

- Mẹ về thấy 2 hộp này mẹ biết thừa.

Bố cười cười đáp:

- ừ nhỉ, mà thôi kệ, thế hôm hay hai chị em thích ăn gì bố chở đi ăn.

- Mình mua đồ về nấu ăn được không bố.

- Sao thế, nay lại không thích ra hàng ăn à.

Tôi thật thà trả lời:

- Con thích, nhưng mà hôm trước có ông đến đòi nợ, hôm đó bố đi vắng ông ấy chửi cả bà. Nên con...

Bố nhìn tôi, chắc bố không nghĩ tôi hiểu được mấy việc ấy, khẽ ôm tôi vào lòng bố thở dài mãi mới nói:

- Bố xin lỗi, tại bố mà các con khổ theo.

Hai bố con cứ ngồi ôm nhau mãi, còn cái Hương thì đang ở trong nhà mân mê bàn học của tôi.

Bố chiều ý tôi nên đi mua thức ăn về nhà rồi nấu, bố nấu không ngon như bà, nhưng mà tôi vẫn ăn tận 3 bát. Bố ở lại chơi đến chiều muộn thì lại chở cái Hương về. Tôi đứng nhìn theo bóng dáng họ tới khi khuất hẳn mới buồn bã trở vào nhà.

Tối đó mẹ không tăng ca nên về sớm, mẹ nhìn qua cũng đoán được chiều nay bố xuống thăm tôi. Có chút khó chịu mẹ hỏi:

- Bố xuống tại sao không nói với mẹ.

- Mẹ đi làm mà, con nói bằng cách nào.

- Thế bố mà có bảo gì không, có nhắc gì đến mẹ không?

- Không ạ, bố chỉ chở em Hương xuống để chơi với con cho đỡ buồn, sau đó nấu cơm ăn rồi về thôi ạ.

Mẹ nghe tôi nói xong thì bấu môi mĩa mai:

- Lâu lâu xuống thăm con tưởng dắt con đi ăn nhà hàng.

- Bố có bảo con đi mà con không đi.

- Sao ngu thế, đi mà ăn cho sướng chứ sao lại không đi.

Tôi nhìn mẹ thật thà trả lời:

- Bố làm gì có tiền, bố còn phải trả nợ mà mẹ.

- Nợ thì kệ bố mày chứ, có phải ngày nào bố mày cũng thăm đâu mà lo.

- Mấy hôm trước bố vẫn tạt qua đưa thức ăn cho con nhưng không ở lại lâu vì bận. Hôm nay có cả em Hương mới ở lại lâu. Mới cả con không cần ăn nhà hàng, chỉ cần có người nói chuyện và ăn cùng là con thích rồi.

Câu trả lời của tôi có lẽ làm mẹ chạnh lòng, mẹ không nói nữa mà lấy vội bộ quần áo đi tắm. Còn tôi lôi mớ rau mẹ mới mua ra để nhặt, vừa nhặt vừa nghĩ tới lúc hai chị em cùng phụ bà nấu ăn mà nhớ.

- -----*-----*-----

Cuối cùng thì thời gian nghỉ hè buồn tẻ cũng kết thúc, một năm học mới lại bắt đầu, tôi đã chính thức trở thành học sinh cấp 2. Ngôi trường mới, thầy cô mới nhưng tôi không còn ngỡ như lần đầu tiên nhập học ở trường cũ nữa.

Học hè cũng chỉ học buổi sáng, còn buổi chiều nghỉ nên một nửa ngày tôi vẫn ở nhà một mình. Mẹ tôi vẫn thế, vẫn đi làm sớm tối, để tôi ở nhà cũng món ăn quen thuộc là mì gói.

Mấy hôm nay chẳng hiểu sao tôi luôn cảm thấy đau bụng, cơn đau ngày một tăng dần, nói với mẹ thì mẹ bảo:

- Chắc lại ăn linh tinh nên thế chứ gì, đừng có ăn mì tôm nữa, nấu cơm ăn thì sẽ khỏi.

- Nhưng ăn cơm với ruốc mãi con cũng chán.

- Sao ăn mì tôm mãi không chán, lắm lý do, đi đánh răng đi còn đi ngủ mai mà đi học.

Một nửa câu hỏi thăm cũng chẳng có, mẹ thậm chí còn chẳng biết tôi đau ở vị trí nào, đau bao lâu mà đã vội vã kết luận như thế.

Cơn đau của tôi ngày một tăng, sáng hôm ấy tôi đau đến mức không thể đi học nhưng mẹ vẫn mắng:

- Đừng có mà giả vờ để mà nghỉ học.
- Con đau thật mà mẹ, đau ở đây này, con đau lắm.

Mẹ chẳng thèm nhìn mà nói luôn:

- Cho nghỉ hôm nay thôi đấy nhá, mai là phải đi học đừng có mà vớ vẩn.

Nói rồi mẹ dắt xe đi làm, chẳng thèm dặn tôi nên nghỉ ngơi hay thế nào. Đau bụng nên tôi cũng bỏ luôn bữa sáng đến quá nửa buổi thì cơn đau càng dữ dội hơn.

Cũng may khi đó cô Duyên đi ngang qua nhà nên tôi vội gọi:

- Cô Duyên ơi.

Cô nghe tiếng tôi gọi thì quay vào nhìn rồi hỏi:

- Chi nay không đi học hả cháu.
- Cô ơi cháu đau bụng...

Nghe vậy cô vội vã mở cổng đi vào nhà, toàn thân tôi đau đến mức ướt đầm mồ hôi, gương mặt cũng trở nên nhợt nhạt, nhợt nhạt. Cô Duyên nhìn tôi lo lắng hỏi dồn:

- Sao thế Chi, cháu sao thế, đau ở đâu.
- Cháu đau ở đây, cháu đau lắm cô ạ.
- Thế đau lâu chưa, sao không báo với mẹ.

Nước mắt tôi bắt đầu rơi vì tủi thân nhưng vẫn cố gắng trả lời cô:

- Cháu đau một tuần rồi, nhưng mẹ cháu cứ bảo tại cháu ăn linh tinh. Sáng nay cháu xin nghỉ học mẹ còn mắng cháu, cô ời cháu đau lắm, cháu sắp không chịu được nữa rồi, cô cứu cháu với.

- Khổ thân, con mẹ mày cũng thật là... đợi tí cô gọi điện cho mẹ.

Nói rồi cô móc điện thoại trong túi ra, nhưng ở xưởng nhiều máy móc ồn nên có lẽ mẹ không biết. Tôi lại nhìn cô năn nỉ:

- Mẹ cháu bận không về được đâu, cô gọi cho bố hộ cháu được không.

- Hay cô đưa cháu đi viện, gọi bố thì biết đến bao giờ.

- Không bố cháu sẽ xuống ngay cô gọi hộ cháu đi.

- Rồi đọc số cho cô đi.

Tôi đọc dãy số mà đã thuộc lòng cho cô, cô thông báo về tình hình của tôi cho bố nghe. Có lẽ quá lo lắng cho tôi nên bố nhờ cô đưa điện thoại để nói chuyện với tôi.

- Con đây ạ.

- Con thấy thế nào rồi.

- Con đau lắm bố ời...

- Bố biết rồi, bố biết rồi, con chờ chút bố xuống ngay ráng lên con nhé.

Có lẽ bố đã bảo với cô Duyên chờ bố xuống nên cô không đưa tôi đi viện ngay mà lấy chiếc khăn ấm chườm vào bụng cho tôi. Cơn đau có giảm xuống một chút ít nhưng vẫn quá mức chịu đựng của một đứa trẻ lên 10.

Tôi không biết bố đi bằng cách nào mà chưa đầy 20 phút bố đã có mặt ở đây, nhìn tôi xót xa hỏi:

- Đau lắm hả con, thế mẹ đâu.

- Mẹ đi làm rồi bố ạ.

Bố kiểm tra khắp một lượt bố nói tiếp:

- Được rồi, có ngồi dậy được không, để bố đưa đi khám.

Ban này tôi đã có cảm giác tủi thân khi cô Duyên nhắc đến mẹ, khi nhận thấy cô Duyên là người ngoài mà còn lo lắng hơn cả người mẹ đã mang nặng đẻ đau ra tôi. Bây giờ nhìn thấy bố lại càng tủi thân hơn. Vừa đau vừa tủi thân cứ thế tôi nước nở khóc.

- Nín đi con, bố gọi xe rồi, chờ xe đến bố đưa đi khám. Đừng khóc nữa, khóc lại càng đau hơn.

Chờ đến khi tôi nín khóc bố mới sức nhớ ra cô Duyên mà cảm ơn:

- Cảm ơn chị, may mà có chị để ý cháu giúp.

- Có gì đâu, hàng xóm với nhau cả mà.

Xe tới, bố con tôi chào cô rồi đi tới bệnh viện, vì tôi đau quá nên bố nhờ người ta đi thẳng ra bệnh viện tỉnh khám cho yên tâm.

Tới tận lúc bố con tới tới bệnh viện mẹ vẫn chẳng hay biết gì. Một mình bố làm thủ tục cho tôi, cũng chỉ có bố ở bên cạnh động viên an ủi, chốc chốc bố lại hỏi:

- Có đau lắm không con.

Tôi không đáp mà gật đầu cho bố biết.

Bố nhẹ nhàng lau mấy giọt mồ hôi đang lấm tấm trên trán tôi rồi an ủi:

- Ráng lên con, một lát bác sĩ khám xong cho thuốc uống là khỏi ngay.

Tôi đau đến mức phải cắn răng chịu đựng nên không nói chuyện nhiều với bố được. Cũng may hôm nay là giữa tuần nên bệnh viện không quá đông, ngồi chờ một lát là tới lượt tôi khám. Chỉ nghe tôi kể về vị trí đau, và khám qua một chút bác sĩ đã ngay lập tức chỉ định tôi phải đi nội soi dạ dày để kiểm tra.

Do sáng nay tôi không ăn gì nên có thể tiến hành kiểm tra luôn. Tôi còn nhỏ nên các bác sĩ chỉ định gây mê nhẹ để tránh việc sẽ nôn ói trong quá trình nội soi. Khi thuốc tê đã ngấm tôi bắt đầu nằm nghiêng sang bên trái, một đầu ống nội soi nhỏ được luồn qua thực quản xuống đến dạ dày, sau một hồi thăm khám kiểm tra cẩn thận bác sĩ kết luận tôi bị viêm loét bờ cong nhỏ dạ dày. Vết loét lớn hơn đầu ngón tay cái và có vẻ khá nghiêm trọng nên bác sĩ có chút không vui khi trao đổi với người nhà.

- Anh làm bố kiểu gì mà để đứa trẻ 10 tuổi loét nặng như thế mới đưa đi khám. Anh có biết nếu cứ để tình trạng này kéo dài rất có thể cháu bé sẽ bị thủng dạ dày không. Đây anh nhìn đi, vết loét lớn như thế này người lớn còn không chịu nổi mà gia đình lại để đến bây giờ mới đi khám.

- Bác sĩ có thể cho tôi biết nguyên nhân vì sao con gái tôi lại bị như thế được không.

- Có rất nhiều nguyên nhân như: do vi khuẩn HP, do chế độ ăn uống, căng thẳng quá độ, hoặc do dùng một số loại thuốc gây ra tác dụng phụ. Chúng tôi đã xét nghiệm loại trừ được nguyên nhân do vi khuẩn, cháu cũng không dùng loại thuốc nào trong thời gian dài nên nguyên nhân chính là do chế độ ăn uống của cháu. Gia đình cần quan tâm đến cháu nhiều hơn, chứ cứ để cháu ăn mì tôm và thức ăn nhanh thì bệnh của cháu sẽ càng nặng hơn.

Hai hàm răng bố nghiến vào nhau ken két, lại biết tôi đã đau lâu ngày nhưng mẹ không để tâm đến thì đôi mắt bố càng đầy rẫy những tia giận dữ.

dọc ngang. Suốt quãng đường về bố bế tôi trong lòng mà không nói câu nào.

Bố chở tôi về thẳng trên nhà, dặn dò bà để ý đến tôi rồi ra xe đi tiếp. Tôi biết bố đi đâu nhưng lại chẳng thể cản, chỉ có thể sợ hãi hỏi bà:

- Bà ơi nhìn bố sợ lắm, liệu bố có đánh mẹ không hả bà?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 16

Tôi không biết giữa bố và mẹ đã xảy ra chuyện gì, chỉ thấy mãi tối muộn bố mới về. Một lát sau mẹ cũng xuất hiện, bên má trái của mẹ hình như hơi sưng và đỏ. Mẹ dựng vội cái xe ngoài sân rồi hăm hờ đi vào trong nhà, chẳng chào hỏi ai mẹ kéo tay tôi quát:

- Chi, ai cho phép con về đây, con đã xin phép mẹ chưa mà dám đi hả, mẹ nói con thế nào, con không nghe lời mẹ đúng không.

- Tại con... con đau bụng quá.. bố đưa con đi khám..

- Mà không phải lý do, đừng có lòi thẳng bố mày ra đây mà hù tao. Riết rồi thẳng bố mày nó làm hư mày, rồi sớm muộn gì cũng thành mất dạy thôi. Đi về.

Bà thấy tôi đang đau mà mẹ cứ kéo tay bắt về bằng được thì khó chịu lên tiếng:

- Chị có thấy con bé nó đang đau không mà kéo nó như thế, chị làm mẹ cái kiểu gì thế hả. Đã bỏ bê con cái, bây giờ nó đau ốm không hỏi thăm 1 câu, tới nơi là liên mồm chửi bới hành hạ nó.

- Đau thì về nhà mà nghỉ ngơi, nằm ở đây rồi người ta tiêm nhiễm vào đầu nó những thứ mất dạy.

- Chị ăn nói cho cẩn thận, người ta là ai, ai tiêm nhiễm cái gì vào đầu con bé hả. Chị nhìn đi, chị có thấy con bé đau tái cả mặt đi không mà bắt nó về. Nó làm sao mà ngồi xe máy được, chị định hành hạ nó đến chết hay sao hả.

Mẹ buông tay tôi tức tôi nói:

- Chết cái gì, nó làm trò để đòi nghỉ học chứ bị cái gì mà chết được.
- Chị nói nghe hay thật, nó làm trò mà bác sĩ khám ra bệnh hay sao. Hay chị chưa thấy bệnh án của nó nên chị chưa tin.
- Nói tóm lại là nó bây giờ ở với mẹ, đi đâu làm gì cũng phải hỏi qua ý kiến mẹ nó nếu không thì cũng xem như bắt cóc nó.

Lúc này bố mới từ ngoài vườn chạy vào, từ ngày bố mẹ ly hôn bố luôn có thói quen mỗi khi tức giận cái gì là ra ngoài vườn ngồi. Chờ đến khi nguôi giận mới vào nhà, có lần tôi hỏi lý do thì bố nói làm thế để tránh trong lúc tức giận lại làm tổn thương người thân. Trước kia bố không biết kiềm chế cơn giận nên mới khiến chị em tôi mỗi đứa một nơi. Bây giờ dù muộn nhưng bố vẫn muốn tự thay đổi bản thân.

Lần này có lẽ bố nghe thấy tiếng xe của mẹ nên mới chạy về vội như thế. Không biết bố nghe được những gì chỉ thấy bố thẳng tay tát cho mẹ một cái rồi chửi:

- Con ch.ó này mà cũng biết cái Chi được ở với mẹ cơ à, bao lâu nay mà bỏ bê nó, để nó ăn mì tôm đến mức loét dạ dày, tao mà không đưa nó đi khám thì có khi con bé thủng cả dạ dày mà cũng đ.éo hay đ.éo biết đâu.
- Nó làm sao thì tao là người có trách nhiệm, bây giờ tao mới là người nuôi dưỡng nó chứ đ.éo phải mày.

Nói xong mẹ lại quay sang nhìn tôi trợn mắt mà gắt:

- Con kia còn nằm đấy à, đứng dậy đi về nhanh lên.

Cái Hương ngay từ lúc thấy mẹ hùng hổ bước vào nó đã chạy vội ra đứng cạnh bà. Bây giờ thì nó đã trốn tiệt phía sau lưng bà không cả dám hé

mắt nhìn ra. Còn tôi đã trải sạn với những trận đánh chửi nhau của bố mẹ nên không còn sợ nữa. Tôi chỉ thấy đau lòng mà thôi, đau vì cách mẹ đối xử với tôi, dường như mẹ xem tôi giống kẻ thù hơn là con gái. Nếu không phải đã từng có quãng thời gian vui vẻ hạnh phúc thì tôi sẽ nghĩ tôi là con nuôi chứ chẳng phải đứa con mẹ từng dứt ruột đẻ ra.

Một cái tát nữa in hằn trên má mẹ vẫn chưa đủ làm bố nguôi giận, tiện chân bố còn đạp luôn vào bụng mẹ mà chửi:

- Tao đã nói với mày thế nào mày không nuôi được nó thì để im đây tao chăm. Ít nhất là tới khi con bé nó khỏi bệnh cơ mà, nó đang như thế mày lôi nó về để giết nó hay để làm gì.

- Mày đánh tao đi, có giỏi mày thử đánh chết tao xem tao có kiện mày không.

- Mày đéo phải thách, nếu không phải vì hai đứa con thì tao đã xiên chết mày từ lâu rồi con khốn nạn ạ. Mày là cái loại thú vật chứ đéo phải người con nó đau như thế, nó bảo mày mày không hỏi han còn đồ cho nó giả vờ. Nó mới 10 tuổi đầu thôi đấy mày biết không, cái lương tâm làm mẹ của mày bị chó nó tha rồi à. Mày nhìn con đau mày không thấy xót hay sao, hay là con c.u nó làm mù con mắt mày rồi hả..

Mẹ vẫn không chịu hiểu ra vấn đề, vẫn một 2 bắt tôi phải trở về:

- Về nhà, đau thì về nhà nằm, ốm thì nghỉ ở nhà, mày thích nghỉ học tao cũng cho mày nghỉ luôn cho đỡ tốn tiền. vất vả đi làm nuôi mày mày không biết thương tao còn nghe người ngoài suỵt mà làm khổ tao nữa.

Mẹ càng nói mắt bố càng đỏ tới lúc không thể nhẫn nhịn được nữa bố lại đánh mẹ. Cứ thế bố nhằm thẳng bụng mẹ vừa đạp vừa chửi:

- Đây thì về đây, để tao cho mày biết con bé nó đang đau như nào để xem mày còn giả mồm được nữa không. Còn bắt nó về nữa không.

Bà ở bên cạnh cũng vội vã tiến đến giữ chặt bố lại rồi quát:

- Cái thằng này, động tí là đánh đấm là sao hả.

Cái Hương bị mất điểm tựa thì sợ quá òa lên khóc lớn, bà thương nó lại buông tay bố để xoay người đỡ dành nó. Còn tôi sợ nếu cứ thế này bố sẽ đánh chết mẹ nên nén đau chạy lại ôm bố rồi gào lớn lên xin bố:

- Bố ơi, bố đừng đánh mẹ nữa mà, đừng đánh nữa mà bố ơi.

Lúc này bố mới chịu dừng bố ôm chặt tôi rồi tuyên bố:

- Tao nói rồi, để con bé ở đây một tuần để tao chăm sóc thuốc thang cho nó. Chừng nào nó hết đau tao tự khắc đưa nó về. Mà đừng có mà làm tao điên lên.

- Nó về còn đi học.

- Học cái gì, mày cũng biết lo cho việc học của nó à. Lần trước tao bảo mày làm hồ sơ nhập học cho con học sớm để con theo kịp chương trình vì là năm cuối cấp thì mày thờ ơ, bây giờ lại làm ra vẻ như quan tâm lắm vậy.

Mẹ hơi ngượng nhưng vẫn cố cãi:

- Con tôi tôi phải lo chứ.

- Lo cái mà mẹ mày ấy, học hành quan trọng nhưng sức khỏe của nó còn quan trọng hơn. Nó đang thế này học làm sao được mà học, tập trung mà lo cho nó khỏi bệnh đi đã.

Sau cùng mẹ biết sẽ chẳng thể nào đưa tôi về theo ý mẹ được nên đành tức tối bỏ về. Tôi nhìn theo bóng lưng mẹ mà tim như bị ngàn mũi kim đâm vào. Mẹ thậm chí còn không hỏi xem tôi đau thế nào, đi khám ra sao. Một ánh mắt đau lòng dành cho tôi cũng không có.

Cái Hương sợ đến mức khóc không thành tiếng mẹ cũng chẳng màng, rốt cục thì mẹ có thật sự là người đã sinh ra chị em tôi hay không tôi cũng chẳng dám chắc.

Hôm sau bố xuống tận trường mang theo giấy khám bệnh để xin cho tôi nghỉ học. Cũng chỉ mới là học hè nên thầy cô cũng không làm khó dễ gì. Một ngày ấy ngoài uống thuốc ra thì bất ai mách thứ gì bố cũng mua về cho tôi.

Nào thì nghệ với mật ong, khiến tôi sợ chết khiếp cứ động uống là nôn, nôn tới mức mặt xanh mặt vàng. Bố lại chuyển ra lấy cây bông mã đề sắc nước, tôi cũng chỉ uống được 1 hai ngụm không hơn. Sau cùng bố tìm đến bài thuốc râu ngô, cũng là bài thuốc mà tôi hợp tác nhất. Hàng ngày đun cho tôi uống thay nước, còn bắp ngô khi thì bố luộc, lúc bố tạt hạt ra để nấu cháo cho tôi dễ ăn.

Trước đây tôi thích ăn ngô lắm, nhưng mà lâu lâu ăn mới thấy ngon, còn đây ngày nào cũng ngô khiến tôi phát ngán. Cứ nhìn thấy bố chở túi ngô về là lại thở dài.

- Lại ngô nữa hả bố

- Cố gắng lên con, chịu khó một tí mới mau khỏi bệnh còn đi học lại nữa chứ.

- Nhưng mà con ngán lắm rồi, con không uống nữa đâu.

- Chịu khó đi bố vất vả làm cũng chỉ mong con khỏi bệnh. Cứ khỏi bệnh rồi thích ăn gì bố cũng chiều.

Một ngày ốm được bà và bố cưng như trứng mỏng tôi lại sinh ra cái tính mè nheo đòi hỏi. Bố bưng bát nước ngô lên mà tôi quyết không uống cứ một hai đòi ăn kem và xúc xích. Bố bực quá quát:

- Có uống không, không uống thì tao chở về trả mẹ mày.

Nói xong thấy tôi khóc bố lại dịu dàng dỗ dành:

- Bố xin lỗi, con xem bố vất vả lắm mới nấu xong chỗ này, con phải thương bố chứ, phải uống mới mau khỏi bệnh được.

Bố và bà thì chăm lo cho tôi từ bữa ăn đến giấc ngủ, còn mẹ thì tuyệt nhiên không một lần tới xem tôi sống thế nào. Cũng chẳng thấy mẹ gọi điện để gặp tôi, càng ngày tôi càng thất vọng về mẹ nhiều hơn.

Một tuần được bố chăm sóc cơn đau bụng cũng giảm hẳn, tôi đã trở lại khỏe khoắn như thường. Sáng chủ nhật trước khi đi chợ bố dặn:

- Chiều bố chở Chi về dưới nhà nhé.

- Sao vậy bố, con thích ở đây cơ, ở đây vui về dưới ấy buồn lắm.

- Ngoan rồi cuối tuần bố lại đón, con còn phải học nữa nghỉ mãi làm sao được.

Buồn đấy nhưng tôi cũng đâu thể ở đây mãi, tối ấy tôi leo lên xe cùng bố trở về nhà mẹ. Vẫn như lần trước hai bố con phải đứng ở ngoài cổng chờ vì mẹ không có nhà.

Chờ khoảng chừng 30 phút thì mẹ về, mẹ thấy bố con tôi thì không vui cũng chẳng buồn chỉ nhàn nhạt nói:

- Về rồi à, khỏi chưa mà về.

- Con đỡ nhiều rồi ạ.

- Vào nhà đi.

Mẹ nói xong thì cũng đi luôn vào nhà, bố có vẻ bức với thái độ thờ ơ của mẹ nên khó chịu nói:

- Con bé nó chưa khỏi hẳn đâu, cô nhớ nhắc nó uống thuốc, để ý ăn uống cho nó một chút nữa.

Mẹ không đáp lại, còn bố dặn dò tôi:

- Đây là râu ngô nhớ dặn mẹ nấu nước cho uống, con cũng không được ăn mì tôm nữa. Mẹ bận thì bố sẽ tranh thủ đem thức ăn qua cho con. Lúc nào bố chưa xuống kịp thì con ăn tạm cơm với ruốc hoặc vùng nghe không.

- Dạ.

- ừ vào đi, bố về đây.

Bố định dắt xe về mà lại sức nhớ ra chuyện gì đó nên đi vào trong nhà bảo mẹ:

- Cái điện thoại hôm trước tôi mua cô đưa cho con bé đi, có chuyện gì nó còn gọi cho mọi người.

- Con tôi không được dùng điện thoại sớm, hư người.

- Cái điện thoại đen trắng thì có cái gì mà hư, lúc nó ở nhà có chuyện gì nó còn gọi được cho tôi. Hôm trước nếu không phải cô hàng xóm đi ngang qua thì con bé làm sao cũng chẳng ai biết.

Bố nói đến thế nhưng mẹ vẫn nhất quyết không chịu đưa, hai người đôi co một lúc tới khi bố khùng lên chửi bới mẹ mới chịu đưa cái điện thoại cho tôi rồi khó chịu nói:

- Đây điện thoại trắng bố mày mua cho mày đây, cầm lấy rồi mà liên lạc. Sau này có hư hỏng mất dấy thì cũng đừng bảo tao không biết dạy con.

Tôi cầm điện thoại mà nước mắt rơi ướt đầm mặt, bố thương tôi lại chửi mẹ:

- Mà nói với con thế à, nó bé biết cái gì mà mà dạy nhien. thích cái gì chửi thẳng mặt tao đây này, đừng có cái gì cũng trút lên đầu nó.

- Phải bố con ông lúc nào cũng đúng.

Bố chán chằng thêm đôi co với mẹ mà cúi xuống lau nước mắt cho tôi rồi đi về. Tôi cứ nghĩ tôi bị bệnh như thế thì mẹ sẽ xót tôi mà quan tâm hơn. Nhưng không mẹ còn tệ hơn cả trước kia. Lúc nào mẹ cũng dạy nhien tôi mấy câu đại loại như:

- Lúc đó nào cũng bố, cái gì cũng bố, sao mà không cút lên mà ở với thẳng bố mà luôn đi.

- Con có bảo cô Duyên gọi cho mẹ trước mà mẹ không nghe nên con..

- Thôi thôi, tao còn lạ gì cái mặt mà, về đây rồi thẳng bố mà lại nói xấu tao không ra gì nên mà giống nó coi thường tao chứ gì.

Tôi lắc đầu vội vã giải thích:

- Không đâu, bố không như thế đâu, mẹ đừng nghĩ vậy...

Mẹ chẳng thèm nghe tôi giải thích cứ thế tức tối bỏ ra ngoài, tôi chẳng nhớ đây là lần thứ bao nhiêu mẹ lôi chuyện đó ra dạy nhien tôi. Bất kể khi nào mẹ khó chịu hay có chuyện bức mình mẹ đều trút cả lên đầu tôi. Lý do thì là vì mẹ cho rằng tôi thương bố hơn mẹ, vì có bất kỳ chuyện gì tôi cũng đều nói cho bố trước. mà mẹ chẳng hay rằng có nhiều chuyện tôi muốn nói với mẹ nhưng mẹ nào có thời gian lắng nghe.

Có đôi khi tôi nhắn tin cho bạn hỏi bài học mẹ cũng cho rằng tôi đang nói chuyện với bố rồi gắt gỏng chửi tôi:

- Cứ dán mắt vào cái điện thoại học không lo học đi.
- Con hỏi bạn bài tập, nay con không nghe rõ cô dặn.
- Học hành như thế đấy, ngồi lớp mà không nghe cô dặn thì mà lo cái gì hay lại mãi nhắn tin cho cái thằng bố mà hả?
- Không con có bao giờ mang điện thoại tới trường đâu, tại con ngồi cuối lớp mà lúc đó lớp bên cạnh được nghỉ nên ồn quá con không nghe rõ.

Bất kể chuyện gì mẹ đều quy chụp là do tôi mãi dùng điện thoại nhắn tin với bố. Ngay như hôm trước tôi cầm cơm mà quên không bấm nút mẹ cũng phát cho tôi một cái rât lưng rồi chửi:

- Mà nhìn xem, cơm nước như này thì ăn thế nào.

Đã có lần tôi ảm ức quá mà nhắn tin cho bố:” bố ơi, bố đón con về trên ấy được không” nhưng rồi lại xóa vội đi vì sợ bố mẹ sẽ lại cãi nhau vì tôi. Một lần bố đem thức ăn cho tôi thấy mắt tôi ướt bố hỏi:

- Sao thế con, có chuyện gì thế.
- Dạ không có gì, con xem phim thôi bố.
- Thế mà làm bố giật mình, thế dạo này còn đau bụng nữa không, mấy hôm nữa chủ nhật bố lại đi kiểm tra lại xem sao thế nào rồi.

Tôi cười buồn bảo bố:

- Không cần đâu bố, con khỏe rồi, đi khám lại tốn tiền, bố để tiền còn trả nợ nữa.
- Cái con này cứ như bà cụ non ấy, đến lịch tái khám thì phải đi chứ. Sức khỏe mới là quan trọng con hiểu không. Thôi vào đi, thức ăn bà nấu rồi, lúc nào ăn thì đun lại cho nóng mà ăn nghe không. Bố về còn đón em nữa.

Tôi không biết hôm đó mẹ bị ốm nên xin về sớm, bố vừa đi khuất thì mẹ về. Nhìn túi thức ăn trên tay tôi mẹ hỏi:

- Cái gì kia.

- Dạ đồ ăn bà nấu ạ.

- Thằng bố mày mang xuống à.

Tôi khẽ gật đầu xác nhận rồi lấm lét nhìn mẹ, lần nào cũng thế, bố mang thức ăn xuống là thế nào cũng bị mẹ mắng không tội này thì tội khác.

- Tao có để mày chết đói không mà phải gọi bố mày mang đồ ăn, rồi mẹ con nhà nó lại đi rêu rao là tao không biết chăm lo cho mày hả?

- Con không gọi, là bố tự mang xuống.

Tôi biết lần trước bố đánh mẹ nên mẹ hận bố, nhưng tôi đâu có lỗi gì, tại sao mẹ lại như thế. Mẹ có biết là mỗi lần như thế tôi đau lòng lắm hay không.

Tôi lại khóc, nước mắt rơi lã chã nhỏ cả vào túi thức ăn bố mới mang xuống. Vì khóc nên tôi không nhìn rõ mọi thứ mới vô tình va phải phích nước trên bàn khiến nó rơi xuống đất vỡ tan. Một ít nước nóng còn phọt ra ở phía đuôi phích bắn vào chân tôi bỏng rát.

Mẹ từ ngoài nhà chạy vào rút lên:

- Cái con này, mắt mày mù hay sao mà cái phích to lù lù như thế lại không nhìn thấy hả.

Vết nước bắn đang khiến bàn chân tôi bỏng rát, nhưng vẫn chẳng thể khiến tôi đau đớn bằng câu nói kia của mẹ. Tôi lặng im không cãi cũng chẳng thanh minh vì biết dù có nói gì mẹ cũng chẳng nghe mẹ còn bị chửi thêm.

Me xô tôi ra rồi cúi xuống dọn chiếc phích đem vứt đi, vừa làm vừa lầm bầm:

- Ốm muốn nghỉ một tí cũng không được.

Hôm đó tôi đã khóc, khóc đến khản cả tiếng ở trong nhà tắm mà mẹ cũng chẳng quan tâm. Ngược lại còn chửi tiếp:

- Mày cút về với thằng bố mày đi, không phải ở đây mà khóc lóc.

Lời nói ấy của mẹ như giọt nước tràn ly, tôi mở cửa chạy luôn đến bàn học bấm máy gọi cho bố. Vừa nghe thấy tiếng bố tôi đã nức nở nói:

- Bố ơi, bố đón con về với bố đi, con không ở đây nữa đâu bố ơi...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 17

Trong điện thoại tôi nghe được tiếng gió, tiếp đến là tiếng bố phanh xe gấp chắc bố vẫn còn trên đường đi đón em.

- Ở yên đây đợi bố quay lại.

Chỉ duy nhất một câu như thế rồi tắt máy, nước mắt tôi vẫn rơi không ngừng, chiếc điện thoại kia tôi vẫn nắm chặt trong tay như đang cố giữ một chút hy vọng cuối cùng.

Mẹ có chút bất ngờ khi thấy tôi dám gọi cho bố nói những lời như thế, có một chút đau lòng thoáng qua trong đáy mắt mẹ, rất nhanh sau đó nó bị thiêu cháy bởi cơn lửa giận của mẹ.

Mẹ ấn dúi đầu tôi xuống bàn học mà chửi:

- Mà giỏi, giỏi lắm, nuôi mà lớn bây giờ mà thế này à, biết thế này ngày xưa tao bóp mũi cho mà chết đi cho đỡ tức.

Tôi ngược ánh mắt ướt đầm nước lên nhìn thẳng vào mắt mẹ hỏi một câu mà bấy lâu nay tôi vẫn luôn muốn hỏi mẹ:

- Mẹ, có thật sự mẹ sinh ra con không?

- Mà điên hả, tao không đẻ ra mà thì chắc mà ở lỗ nẻ chui lên hay là ở trên trời rơi xuống hả?

- Vậy tại sao mẹ lại không thương con?

Mẹ không trả lời câu hỏi ấy của tôi mà nhìn đi hướng khác nói:

- Giờ mày giỏi rồi, mày thích thì cứ cuốn xéo về với thằng bố mày đi, để xem nó lo được cho mày đến đâu.

Tôi muốn hỏi mẹ nhiều thứ lắm, hỏi xem mẹ có còn thương tôi không, xem vì sao mẹ lại luôn cáu gắt với tôi như thế. Hay là tôi đã làm gì sai, làm gì khiến mẹ chưa vừa ý nên mới vậy. Đôi môi mấp máy rồi mà sao lời không thể thốt ra nổi, tất cả những câu hỏi ấy đều bị tiếng nấc làm cho nghẹn bứ lại nơi cổ họng. Chỉ có nước mắt là vẫn đều đều lăn dài trên má.

Ngoài kia tôi nghe thấy tiếng xe máy quen thuộc, là bố, bố đã đến. tôi chạy nhào ra ôm chặt lấy bố mà nước nở khóc van xin:

- Bố ơi cho con về với bố đi, cho con về đi...

Bố ôm chặt lấy tôi, một tay xoa nhẹ nhẹ lên lưng để giúp tôi bình tĩnh, tôi cứ nghĩ khi nghe tôi nói câu này bố sẽ khùng lên sẽ chửi mắng mẹ hoặc tệ hơn là đánh mẹ. Nhưng thật không ngờ bố lại kiên nhẫn dỗ cho tôi bình tĩnh trở lại, sau đó chỉ quay sang nói duy nhất với mẹ một câu:

- Từ nay con bé sẽ ở với tôi, tôi cho nó về trước, lát tôi sẽ lấy đồ sau cũng sẽ làm thủ tục chuyển trường cho con bé lên kia luôn. Từ nay cô không còn liên quan gì đến bố con tôi nữa.

Nói rồi bố bế tôi lên xe, bố đi nhanh quá nên tôi không thể nhìn được biểu cảm trên gương mặt mẹ. Cũng không thể biết được mẹ đang buồn hay vui, mẹ có chút gì hụt hẫng, đau lòng khi tôi dời đi hay không tôi cũng không thể thấy được.

Bố thấy tôi khóc nhiều quá thì sợ tôi ngã lên liên tục nhắc:

- Ôm chặt lấy bố, ngồi cẩn thận nhớ chưa.

Tôi không trả lời chỉ siết chặt vòng tay thêm một chút, bố lúc này như một chiếc phao cứu sinh, nếu tôi không giữ chặt tôi sẽ bị những đau thương kia cuốn phăng đi mất.

Bố đi rất chậm vì còn mãi vòng một tay ra phía sau giữ tôi vì thế lâu lắm mới về tới nhà. Vừa xuống xe tôi đã lao luôn vào trong nhà ôm chặt lấy bà vừa khóc vừa nói:

- Bà ơi cháu khổ lắm, cháu không ở với mẹ nữa đâu, cháu sợ lắm...

Bà dù chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng vẫn ôm chặt tôi xót xa nói:

- Khổ thân cháu tôi, mới có bằng này tuổi đầu đã khổ.

Cả bố và bà không một ai nhắc tới mẹ, có lẽ hai người sợ nếu nhắc tới tôi sẽ đau lòng nên chỉ nhìn nhau thở dài. Tôi khóc lâu lắm mới có thể bình tĩnh trở lại, đúng lúc ấy cô Tươi cũng lai cái Hương về. Có lẽ ban nãy vội quay lại đón tôi nên bố nhờ cô đón cái Hương. Tôi không rõ cô có biết chuyện của tôi không mà đuôi mắt cô lại ướt nước. Cô ôm lấy tôi rồi nói:

- Không sao rồi, từ nay về đây ở với bà với bố, có bà có bố có em có mọi người thương con đừng sợ nữa. Không sao nữa đâu.

Câu nói ấy của cô vừa dừng thì nước mắt tôi lại tiếp tục rơi, cái Hương thấy tôi khóc thì ra vẻ anh hùng bảo:

- Ai trêu Chi, ai trêu Chi để em đánh cho nhé.

Tôi lắc đầu ôm lấy em khóc lớn hơn, tiếng khóc của tôi lúc ấy có lẽ thể thương quá nên cả nhà khóc theo tôi.

Nguyên một ngày hôm đó tôi nằm bẹp trên giường, cơ thể lúc nóng lúc lạnh có lẽ là tôi đau lòng tới mức đổ bệnh luôn mất rồi.

Chiếc khăn ướt trên trán được bà liên tục thay mới, cái Hương cũng kiên nhẫn nằm bên cạnh tôi không chạy đi chơi như mọi khi. Còn bố hình như mới đi mua đồ về nấu cháo cho tôi, tôi ngửi thấy mùi xương hầm bốc lên thơm phức mà nước mắt lại chảy ra.

Khi ở với mẹ cũng có lần tôi bị ốm, nhưng mẹ chỉ đưa cho tôi mấy viên thuốc đắng nghét cùng bát cháo mẹ mới mua ở ngoài hàng về chứ chẳng hề vào bếp nấu cho tôi như bố.

Cứ nghĩ đến mẹ tôi lại đau lòng, lại khóc, hôm nay cô Tươi cũng không về nhà mà ở lại nói chuyện động viên cho tôi bớt buồn. Mọi người càng quan tâm tôi càng buồn, càng chạnh lòng khi so sánh với mẹ để rồi lại khóc. Hai mắt đã bắt đầu sưng húp nhưng vẫn chẳng thể nào thôi khóc.

- Nín đi con đừng khóc nữa, con cứ khóc mãi thế bố đau lòng lắm.

- Con có khóc đâu, nước mắt nó cứ tự nhiên chảy ra mà bố.

- Ừ bố biết rồi, bố biết rồi. Bố xin lỗi con, là tại bố ép con về đây ở, chính bố là người gây ra mọi chuyện.

Tôi cố nắm lấy tay bố mệt nhọc nói:

- Không phải đâu, không phải tại bố đâu, bố đừng nói thế.

- Nếu bố không vô dụng, nếu bố cố gắng hơn một chút để lo cho cả 2 đứa thì có phải là con sẽ không chịu cảnh này không. Bố bất tài, bố vô dụng.

Vừa nói bố vừa tự đâm vào ngực mình, chắc là bố đang tự dần văn bản thân mình nhiều lắm. Bà nhìn cảnh ấy cũng bật khóc mà nói:

- Thôi chuyện đến mức này rồi thì lỗi của ai đâu quan trọng nữa, quan trọng là con bé Chi đây này.

Thấy bà phân tích có ý đúng bố mới thôi không đâm vào ngực mình nữa mà nhìn sâu vào mắt tôi nói:

- Từ giờ con sẽ ở đây, 4 người chúng ta sẽ nương tựa vào nhau, bố nhất định sẽ không để bất kỳ ai làm tổn thương con thêm nữa.

Tôi khẽ gật đầu, nhìn sâu vào trong mắt bố tôi chỉ thấy rõ sự đau lòng đến bất lực.

Cái Hương nghe thấy bố nói tôi ở hẳn đây thì hỏi lại:

- Chị Chi sẽ về đây ở hẳn thật hả bố.

- Thật từ giờ hai chị em sẽ ở với nhau, Hương có thích không.

- Dạ thích ạ, chị Chi về vậy là mẹ cũng về phải không bố?

Nụ cười gượng gạo trên môi tôi lại vụt tắt, cũng chẳng trách được con bé, năm nay nó mới bắt đầu vào lớp 1. Lại chưa từng chứng kiến cái cách mà mẹ đối xử với tôi nên trong lòng nó vẫn còn nhớ thương mẹ nhiều lắm.

Bố lặng im không nói gì, còn bà thì tỏ rõ vẻ không vui bảo:

- Từ nay không được nhắc đến mẹ nữa kẻo làm chị buồn.

Cái Hương ngơ ngác chẳng hiểu gì, nó hết nhìn bà lại nhìn sang bố như chờ một câu giải thích cho câu nói vừa rồi của bà.

Bố thở dài nói:

- Thôi nó còn nhỏ, từ từ nó sẽ hiểu.

Nói xong bố đi múc cho tôi bát cháo nhỏ, ngồi bên cạnh dỗ dành cho tôi ăn. Miệng tôi đắng nghét chẳng cảm nhận được mùi vị gì nhưng vì không muốn bố lo nên vẫn cố ăn vài thìa.

Ăn xong lại uống thuốc, cũng nhờ tác dụng phụ của thuốc mà cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến. Tạm thời tôi có thể chạy trốn vào cơn mơ để né tránh những nỗi đau.

Phải mất đến 2 ngày tâm trạng mới bình ổn trở lại nhưng vẫn chưa thể cắt cơn sốt. Ốm lại thêm tâm trạng không vui nên càng cảm thấy khó chịu hơn rất nhiều. Vậy mà ngóng mãi cũng chẳng thấy mẹ điện thoại hay nhắn cho tôi 1 cái tin hỏi thăm. Tôi chẳng dám mơ mẹ sẽ lên đây thăm tôi, chỉ mong mẹ hỏi thăm tôi 1 lời để lòng tôi bớt đau mà sao khó đến vậy.

Buổi tối hôm ấy tôi nghe rõ tiếng trống các bạn gọi nhau đi tập trung thu. Nếu là trước kia tôi đã vội vàng chạy ra hòa cùng đám đông ấy mà nô đùa. Còn bây giờ lòng tôi không một chút hào hứng hay vui mừng. Chỉ nằm im chậm chậm đếm nhịp trống đang đều đều vọng lại.

Cái Hương thấy tôi buồn nên cũng không đi xem anh chị tập trại mà ở nhà cùng tôi.

Trung thu năm nay tôi bị mẹ đuổi khỏi nhà, cũng là cái năm mà đau khổ nhất cuộc đời tôi. Chưa đầy 1 năm chuyển trường đến 2 lần, chưa đầy 1 năm mà biết bao bất hạnh rơi xuống đầu tôi. Đã có lúc tôi tưởng như mình không thể nào chống đỡ nổi. Nếu không phải có bà, có bố và cái Hương luôn ở bên cạnh thì tôi thật sự không dám tưởng tượng xem mình sẽ ra sao.

- -----*-----*-----

Tôi trở lại trường vào ngày khai giảng, sau khi tâm trạng đã bình ổn hơn đôi chút. Trường mới, nhưng các bạn cũ mà sao tôi chẳng tìm nổi một chút niềm vui. Bạn bè ai nấy đều hào hứng tươi cười, chỉ riêng tôi thu mình một góc không nói, không cười, lòng cũng không cảm xúc. Ngồi đó lặng im nhìn sang ngôi trường cấp 1 bên cạnh. Nhớ về quãng thời gian học sinh vui vẻ khi xưa. Nhớ cô giáo Hạnh người đã chủ nhiệm tôi gần 5 năm học, cũng là người đã ngồi hàng giờ để lắng nghe tâm sự của tôi.

Còn ở đây chẳng có ai giống cô, chẳng ai bận tâm đến cảm xúc của học sinh. Hay vì chúng tôi đã chuyển cấp nên phải học luôn cách trưởng thành?

- Chi, sao cậu chuyển trường đi với mẹ mà lại về?

Cái Lan, bạn thân một thời đang ngồi nhìn xoáy sâu vào tôi mà đặt câu hỏi. Nó thật sự quan tâm tôi hay chỉ là đang tò mò? Tôi không đoán nổi mục đích của nó nên chị gườm cười bảo:

- Tại nhớ mọi người quá nên chuyển về đây, trường ở đây vui hơn.

- ở dưới đó không có bạn mới hay sao mà không vui?

- Cũng có, nhưng không vui bằng trên này.

Cái Lan vỗ mạnh tay xuống chiếc ghế nhựa trước mặt rồi bảo:

- Thế mà thằng Hùng lại bảo với tớ là cậu bị mẹ đuổi về. Đúng là thằng Hùng béo chuyên bốc phét.

Nó nói xong cũng bỏ luôn đi tìm thằng Hùng béo, chắc là để chửi vì đã lừa nó. Còn tôi vội bỏ chạy ra phía sau trường, nơi có mấy hàng cây cổ thụ, đứng nép mình ở gốc cây phượng già mà khóc.

Tôi hiểu cái Lan không cố tình làm tôi buồn, nó chỉ là vô tư nói thế. Nhưng chính cái sự vô tư ấy một lần nữa khiến tôi phải đối mặt với hiện thực tàn nhẫn rằng tôi chính là đứa con bị mẹ ruột của mình ruồng bỏ.

- ----*-----*-----

Guồng quay của năm học mới cũng dần khiến tôi bận rộn tới mức không còn nhiều thời gian để nghĩ về nỗi buồn trong lòng nữa. Tôi nghỉ học quá nhiều, tháng học hè ấy tôi gần như không học, lực học vốn đã kém giờ lại càng không theo nổi các bạn.

Nhiều khi ngồi nghe cô giảng mà tôi có cảm giác mình giống như một con vẹt đang nghe sấm chứ chẳng phải ngồi học. Cái Hoa như không tin mà hỏi tôi:

- Chi cậu đang giả vờ hả?

- Giả vờ gì cơ?

- Giả vờ không hiểu bài ấy.

Tôi cười buồn bảo:

- Chỉ có giả vờ hiểu bài chứ ai lại đi giả vờ không hiểu bài, cậu hỏi gì lạ thế.

- Tớ chả tin, học sinh giỏi như cậu mà lại bảo không hiểu bài có mà tớ đi đâu xuống đất.

Cái Hoa nó chỉ biết tôi trong quá khứ chứ không tiếp xúc với tôi ở thời gian tôi chuyển về sống cùng mẹ. Ký ức của nó về tôi cũng là ký ức về cái Chi của trước kia, của cái thời gia đình tôi còn trọn vẹn. Có thể vì thế nên khi thấy tôi không hiểu bài nó mới không tin. Nhiều khi tôi cũng không biết lý do vì sao mà sức học của tôi lại tuột dốc không phanh đến vậy. Nên đổ lỗi cho hoàn cảnh, do tôi nghỉ học và bị buộc thay đổi môi trường quá nhiều, hay là do bản thân tôi chưa thật sự cố gắng?

Tôi nhìn nó đáp trả:

- Thế cậu đi dần đi, tớ không hiểu thật mà.

Hai em kia đứng lên, trong giờ học mà dám nói chuyện riêng không tập trung nghe giảng. Đi xuống gộc lớp đứng, mau lên.

Tôi nhìn thầy sau đó mau chóng đi xuống cuối lớp, cái Hoa vừa đi vừa cố nói:

- Tại cậu đấy, ai bảo cứ giả vờ không hiểu bài.

Tôi chán chẳng muốn giải thích với nó, mà chỉ đang để ý câu nói của thầy:

- Ngày mai cả hai em mời phụ huynh đến gặp tôi. Bài thì không làm được mà còn ngồi nói chuyện riêng.

Tôi không sợ cái khoản phụ huynh này lắm, vì tôi cũng bị mời mấy lần ở dưới kia rồi. Chỉ là cảm thấy không hiểu bài nên bắt đầu sinh ra cái cảm giác chán học.

Tan học tôi đạp xe sang bên trường cấp 1 đón em, chẳng hiểu nay cô giáo nó dặn dò cái gì mà trường về gần hết vẫn chưa thấy lớp nó ra.

Đang ngó nghiêng thì bất ngờ cô Huệ mẹ thằng Hùng béo hỏi tôi:

- Chi, cô tưởng cháu xuống dưới kia.

- Xuống đâu ạ.

- Xuống chỗ mẹ mày ấy.

Con mụ này là chứa nhiều chuyện lại có thêm cái tính đâm bị thóc chọc bị gạo nên làng tôi ai cũng ghét. Nhưng vì là người lớn nên tôi vẫn trả lời:

- Không, cháu ở với bố, xuống đấy làm gì chứ, cháu còn đi học mà.

Mụ ta chép miệng nhìn tôi, cố tình nói to hơn một chút:

- Cái con này, mẹ mày chuẩn bị lấy chồng mới, không biết à?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 18

Nghe xong tôi quên luôn rằng mình đang chờ đón cái Hương, cứ thế quay ngoắt xe đạp một mạch về nhà. Vừa đi vừa cầu mong mấy lời kia chỉ là sự bịa đặt, là bà ta muốn trọc ngoáy vào gia đình tôi nên nói thế.

Mẹ sẽ không lấy chồng, sẽ không thể nào lấy chồng ngay khi mà tôi mới dọn về ở cùng bố chưa đầy 1 tháng cho được. Tôi không tin, có chết tôi cũng không muốn tin vào điều ấy.

Vậy nhưng khi tôi về đến nhà, hỏi bà, hỏi bố thì cả 2 đều im lặng, chẳng một ai chịu nói với tôi rằng đó không phải sự thật. Kể cả là mắng tôi vì tội nói nhảm nhí cũng được, một lời thôi tôi sẽ không đau đến mức này.

Hóa ra mẹ đuổi tôi đi không phải vì giận bố, cũng chẳng phải vì tôi không ngoan, mà là để đón ông ta về ở chung. Với mẹ ông ta quan trọng hơn chị em tôi, chỉ cần có ông ta mẹ sẵn sàng ruồng bỏ chị em tôi, mẹ thật nhẫn tâm.

Tôi cứ thế ngồi thu mình lại mà khóc, bất ngờ bố hỏi tôi:

- Chi, em đâu?

Em? Phải rồi tôi có nhiệm vụ đưa đón em đi học cơ mà, ban nãy tôi cũng đang đứng chờ em, vậy em đâu? Tôi lo cho cái Hương nên quên luôn cả nỗi đau trong lòng mình, ngược mắt lên nhìn bố tôi sợ hãi nói:

- Con... con.. con xin lỗi... để con đi đón em.

Bố cũng có chút giận nhưng có lẽ hiểu cho cảm xúc của tôi nên không nỡ nặng lời chỉ thờ dài bảo:

- Thôi con ở nhà để bố đi cho nhanh.

Nói xong bố cũng đi luôn, chỉ còn tôi và bà ở nhà, nỗi đau ban nãy lại trỗi dậy tàn phá tim gan tôi, đau đến mức tôi tưởng như bản thân sắp không chịu nổi. Cũng may có bà tiến tới ôm chặt tôi vào lòng mà an ủi:

- Đừng buồn nữa con, nó không quan tâm tới mình thì mình cũng không cần nghĩ đến nó đâu con ạ.

Không nghĩ, tôi cũng mong bản thân có thể ngừng nhớ tới mẹ, nhưng mà không thể. Dù có ghét mẹ, giận mẹ tới cỡ nào thì mỗi lần ngủ say tôi vẫn mơ được mẹ ôm vào lòng, được mẹ tết tóc, hỏi han quan tâm. Và tôi cũng thừa nhận mỗi khi vô tình gặp cảnh ai đó được mẹ của mình yêu thương cưng nựng, tôi đều chạnh lòng mà nhớ tới mẹ.

Bố chở cái Hương về, mắt nó còn đỏ ngầu, mặt thì còn vương đầy nước mắt, hình như nó mới khóc xong. Nó nhìn tôi oán trách nói:

- Sao em gọi chị mà chị không thừa, chị cứ đạp xe bỏ về để em đứng đó một mình.

- Chị, lúc đó chị nhớ là lớp em chưa tan mà.

- Em ra tới cửa lớp thì thấy chị với mấy người nữa ở cổng, nhưng mà không hiểu sao chị lại quay xe đi về. Em sợ quá chạy ra gọi nhưng chị cứ đi tiếp chẳng thèm ngoái đầu lại. Em cứ thế cố chạy thật nhanh không ngờ bị vấp ngã.

Tôi nghe thấy nó nói bị ngã thì có chút áy náy hỏi:

- Ngã chỗ nào, có đau lắm không.

- Không, chỉ hơi xước da tí thôi, nhưng mà em sợ, đứng ở cổng trường một mình sợ lắm. Em cứ tưởng chị cũng lại bỏ rơi em nốt nên sợ ới là sợ.

Nhìn cái vẻ mặt đáng thương xen lẫn một chút tủi thân của nó khi ấy tôi thật sự thấy hối hận. Hối hận vì đã khiến nó phải sợ, ôm nó vào lòng tôi hứa:

- Chị không bao giờ bỏ em cả, cả đời này cũng sẽ bên cạnh em. Ban này chị có việc đột xuất, chị xin lỗi. Hứa lần sau sẽ không bao giờ để em phải một mình nữa.

Dù lòng còn buồn nhưng thương em nên tôi luôn cố gắng tỏ ra là không có chuyện gì cả. Chờ đến khi màn đêm buông xuống, cả nhà ngủ say tôi mới lặng lẽ khóc thầm. Cái cảm cảm giác bị chính mẹ ruột mình bỏ rơi nó vô cùng kinh khủng, nó thật sự khiến tôi gần như phát điên lên mỗi khi nghĩ tới.

Nhất là khi thằng Hùng béo mỗi lần đi qua chỗ tôi ngồi lại hát:

- Trời mưa bong bóng phập phùng, mẹ đi lấy chồng con ở với ai.

Nó chỉ hát băng quơ như thế nhưng tôi thừa hiểu mục đích của nó là gì. Nó và bà Huệ giống hệt nhau, đem nỗi đau của người khác ra làm trò tiêu khiển của bản thân.

Mấy lần tôi tức tới mức chỉ muốn lao vào đâm vỡ mặt nó ra, nhưng nhìn lại nó đồ con như thế, còn tôi thì bé tí tí lại gầy gò. Chưa kể nếu tôi nổi nóng chẳng khác nào tự mình làm lớn chuyện, khiến cả lớp biết chuyện tôi bị chính mẹ ruột mình bỏ rơi để đi lấy chồng.

Tôi không thích người ta nhìn tôi bằng ánh mắt thương hại xen lẫn tò mò. Mặc ánh mắt ấy ở làng tôi đã nhận quá đủ rồi, tôi không muốn cuộc sống của mình vây quanh bởi toàn sự thương hại, cũng không muốn người khác biết nhiều về hoàn cảnh của bản thân nên tôi chọn cách nhẫn nhịn.

Dù đã chọn cách nhẫn nhịn nhưng lòng tôi vẫn dần sinh ra chán ghét, tôi đã bắt đầu nghĩ đến việc bỏ học để không phải nghe mấy lời châm chọc của thằng Hùng béo, nhưng vẫn còn chưa dám thực hiện.

Ở lớp thì như thế, về làng lại nghe người ta xì xào:

- Nhìn hai đứa con như thế mà nỡ bỏ nhỉ.
- Thì cũng tại nợ nần chứ sao.
- Nợ thì nợ chứ, con mình đẻ ra mình phải xót. Phụ nữ bỏ chồng chứ ai bỏ con như nó.

Bà kia xua tay đáp:

- Phụ nữ hay đàn ông thì cũng có người này người kia thôi bà. Ai bảo cái thằng kia lăm tiền làm gì nó chả mê.
- Gớm làm vợ 4 của nó chứ hay ho thì đâu...

À hóa ra người đàn ông mẹ tôi cặp đã từng có 3 đời vợ trước, người ta bảo đàn ông ly hôn lần đầu là báu vật, còn ly hôn lần sau thì chỉ là thứ vất đi. Vậy mà mẹ lại mê muội cái thứ vất đi ấy đến mức vất bỏ luôn con ruột. Đau, quá đau.

Mẹ và ông ta không hẳn là tổ chức đám cưới mà chỉ là làm vài mâm cơm báo cáo với gia tiên và thêm chút kẹo bánh để mời họ hàng. Sau ngày cưới 1 tuần mẹ dúi cho chị em tôi 1 bọc kẹo thật lớn, trong đó có đủ các loại bánh kẹo. Mẹ không dám vào nhà mà chờ chị em tôi ở ngoài đường, vừa nhác thấy chúng tôi đi học về qua mẹ đã vẫy tay gọi:

- Chi, Hương, lại mẹ bảo.

Tôi giận mẹ, hận mẹ nhưng vẫn dừng lại để xem mẹ nói gì. Mẹ dúi túi bánh kẹo vào giỏ xe rồi bảo:

- Mẹ mang cho hai chị em chút bánh kẹo, hai đĩa...

- Kẹo này là kẹo gì?

Thấy câu hỏi cùng giọng nói sắc tựa dao của tôi mẹ hơi có chút bất ngờ mà ấp úng nói:

- À là kẹo của mẹ, hôm trước mẹ... mẹ định đón hai đứa xuống mà sợ nhiều việc không lo được nên hôm nay đem qua cho hai chị em.

- Kẹo cưới của mẹ, mẹ mang tới đây để khoe với con là mẹ đã lấy chồng mới. rằng mẹ đã thành công khi đuổi con đi để rước ông ta về. Mẹ hả hê lắm đúng không.

- Mẹ, ơ mẹ không...

Tôi ném luôn cái túi bánh ấy xuống đường rồi rướn người đạp xe đi. Cái Hương có lẽ mấy nay cũng đã nghe đủ những lời xì xào của dân làng nên nó biết chuyện gì đang xảy ra. Bởi thế nó chỉ ngồi lặng im phía sau lưng tôi, không hỏi cũng chẳng thắc mắc bất cứ điều gì. Hình như nó có ngoái đầu lại phía sau, tôi không chắc chỉ là cảm thấy xe có chút lắc lư nên đoán thế.

Chuyện hôm ấy tôi không kể lại với ai, phần vì thấy mẹ quá đáng phần vì tôi cũng chẳng muốn khơi dậy nỗi đau trong lòng mình. Chẳng biết cái Hương có lặng im giống tôi không chỉ thấy bố và bà cũng chẳng ai dă động đến chuyện đó chắc là do họ cũng không biết.

Mẹ lấy chồng nên hùn toàn bộ số tiền tiết kiệm của bản thân, cùng với tiền của chồng mới để mua một căn nhà nhỏ chung sống. Lúc mẹ chuẩn bị cưới thì người ta trêu tôi rằng:

- Không xuống mà làm phù dâu cho mẹ mà à?

Giờ thì người ta lại bảo:

- Mẹ mày chuẩn bị đẻ em đấy, sắp sửa lại được bế em sướng nhá.

Tôi chẳng biết họ nói những câu ấy có thấy vui hay không mà sao lần nào gặp tôi họ cũng nhai đi nhai lại. Hay với họ được chà đạp lên nỗi đau của tôi khiến họ vui. Họ chẳng thèm bận tâm xem chị em tôi cảm thấy thế nào, đau lòng và đáng thương ra sao, họ chỉ cần biết nói cho sướng cái mồm của bản thân mà thôi. Đúng là miệng đời, thật sự vô cùng đáng sợ, chẳng những thế mà người ta nói lời nói có thể giết chết được một con người.

Càng ngày tôi càng sợ tiếp xúc với mọi người, sợ đi học, sợ những lời đàm tiếu trên ghế. Hôm qua tôi đã quyết định trốn 2 tiết cuối chỉ để lang thang trên đường cho đỡ áp lực.

- -----*-----*-----

Hôm nay lại là cuối tuần, chị em tôi được nghỉ học nên đều ở nhà. Cả 2 đứa đều không muốn ra đường nên chỉ ở nhà xem tivi và tự chơi với nhau. Hai chị em tôi thống nhất mỗi đứa sẽ được chọn kênh 1 lần, lần trước tôi đã chọn, giờ đến lượt cái Hương.

Nó chuyển kênh 1 hồi rồi quyết định ở một kênh hoạt hình, trên đó bộ phim “công chúa tóc xù” đang chuẩn bị bắt đầu. Nội dung bộ phim khá đơn giản, vì là hoạt hình nên khá dễ hiểu. Bộ phim ấy nói về một cô công chúa đang tuổi nổi loạn. Phần vì bố mẹ của cô công chúa nhỏ chưa biết cách thể hiện tình yêu với con, phần vì cô bé là công chúa nên việc răn dạy phải nghiêm khắc hơn. Có lẽ vì thế nên cô bé nghĩ rằng mẹ không thương mình, cứ thế hiểu lầm mỗi ngày một tăng cô bé càng ngày càng trở nên bướng bỉnh.

Cho đến một ngày cô bé bỏ trốn ra khỏi hoàng cung và gặp nguy hiểm, chính mẹ đã bất chấp mọi thứ để cứu cô bé. Sau lần ấy cô bé chợt nhận ra

được tình yêu của mẹ dành cho mình, tình yêu ấy lớn tới mức cô bé phải bật khóc xin lỗi mẹ.

Xem tới đây cái Hương cũng bật khóc, nó khóc lớn lắm, tôi dỗ mãi nó cũng không nín. Bà thì mới đi đâu đó, bố nghe tiếng nó khóc xót ruột quá nên chạy về nhìn tôi quát:

- Chi, lại trêu em đúng không?

Tôi bị bố mắng oan nên tức quá cãi lại:

- Con có trêu đâu, là nó xem phim xong tự nhiên khóc mà, lúc nào bố cũng đổ lỗi cho con.

Bố nghi hoặc nhìn lên màn hình tivi, trên ấy công chúa tóc xù đang được mẹ ôm trong lòng, hai mẹ con vừa khóc vừa nói yêu thương. Bố như hiểu ra mọi chuyện ôm chặt cái Hương trong lòng, bố cứ ôm rồi lau nước mắt cho nó chứ tuyệt nhiên không nói lời nào. Có lẽ bố cũng không biết phải nói gì để nó bớt tủi thân trong hoàn cảnh này cả.

Chờ tới khi tiếng nấc của cái Hương thưa dần, thưa dần bố mới quay sang nhìn tôi. Ánh mắt bố khi ấy chỉ toàn bất lực và đau lòng. Bố mấp máy môi định nói gì đó mà tôi không nghe rõ. Sau cùng bố không cố nói nữa mà kéo tôi vào lòng, ba bố con ôm chặt nhau trong im lặng.

Tôi dám chắc lúc này bố lại đang tự trách mình không cho chị em tôi được một gia đình trọn vẹn.

Tôi chưa từng trách bố, kể cả khi mấy người nhiều chuyện kia nói rằng mẹ bỏ đi lấy chồng khác vì bố không biết tính toán làm ăn, rồi lại nợ nần chồng chất nên mẹ chán mẹ tự giải thoát bản thân.

Dù có là như thế thì lý do nào mà mẹ bỏ bố còn bỏ lại cả 2 chị em tôi? Vì sao tôi đã về ở với mẹ mà còn hắt hủi và đuổi tôi đi? Chỉ có thể là vì mẹ ích

kỷ mẹ muốn sống một cuộc sống tự do bên chồng mới. Hoặc là do ông ta không muốn nuôi con riêng của vợ còn mẹ lại quá yêu và cần ông ta nên quyết định đem tôi ra đánh đổi.

_____ * _____ *

Có quá nhiều chuyện đau lòng liên tiếp xảy ra khiến cho tôi dần trở nên bất cần. Mới đầu chỉ là cúp 1 2 tiết học, sau là đến cả buổi học. Từ một học sinh giỏi tới giờ thì lực học của tôi luôn dưới trung bình. Hầu như thứ 2 đầu tuần nào cũng bị nhắc nhở trước toàn trường.

Càng kỷ luật, càng nghiêm khắc tôi càng trống đối, trước kia tôi ngoan, cố gắng học mẹ vẫn bỏ tôi thì bây giờ tôi muốn thử hư hỏng một lần xem mẹ có lo lắng hay không.

Bố vừa nuôi hai chị em tôi ăn học, vừa gồng gánh đồng nợ nên suốt ngày quay cuồng với công việc chẳng còn mấy thời gian để ý đến chị em tôi như trước.

Bà thì vì suy nghĩ nhiều mà sinh ra tâm bệnh, sức khoẻ ngày một yếu nói mấy câu là lại dừng lại thở hổn hển.

Hôm ấy, khoảng 12h trưa tôi đang cùng đám bạn chơi trong một quán game với trò Audition khá nổi tiếng thời bấy giờ thì điện thoại liên tục reo vang, là bố gọi, đang dở ván nên tôi mặc kệ không nghe. Tới khi xong thì bố không gọi nữa mà để lại tin nhắn. Chán ghét mở ra thì đập vào mắt tôi là mấy chữ khô khốc:

- Về ngay, bà muốn gặp con lần cuối...

Tim tôi như hẫng đi một nhịp cứ thế tôi tháo tai nghe vắt xuống bàn rồi vội vã đi về. Cảm giác lo sợ tới mức lồng ngực đau tức liên tục. Bà của tôi, có khi nào bà cũng lại bỏ lại tôi hay không?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 19

Tôi đi thật nhanh về nhà nhưng nhà trống trơn chẳng có ai, xe của bố vẫn còn ở nhà mà sao lại chẳng thấy người. Tôi gọi khắp nơi cũng không ai thưa, gọi điện thoại thì bố không nghe máy. Mãi sau ông Tư thấy tôi gọi nhiều quá mới chạy sang bảo:

- Bà đi cấp cứu rồi cháu không biết à?
- Bà cháu đi cấp cứu ạ, cấp cứu ở đâu, sao mà phải cấp cứu hả ông.
- Chắc là ra viện tỉnh ông không đi nên không rõ.

Bà tôi đi cấp cứu, tại sao chứ, đêm qua hai bà cháu vẫn còn nói chuyện rất lâu cơ mà. Bà còn dặn dò tôi đủ thứ, còn khuyên tôi:

- Chi này, con cứ mãi chơi thế bà buồn lắm, bà chỉ mong con nghĩ lại, chú tâm mà học hành không sau này lại hối hận.

- Bà không phải lo, con tự biết sắp xếp.

- Mỗi lần bà thấy có giấy mời phụ huynh vì con bỏ học là đêm ấy bà lại không ngủ được. Bà thì già rồi trời gọi lúc nào đi lúc ấy, bố chúng mày giờ thì lo nợ nần rồi tiền học hành cho 2 đứa cũng chẳng còn nhiều thời gian. Con thương bà, thương bố thì chịu khó học hành cho bà vui.

Tôi lặng im không nói gì vì tôi biết bản thân tôi hiện tại gần như là đã mất gốc kiến thức nên mỗi lần nghe giảng nó cứ từ tai nọ sang bên tai kia,

cảm giác mông lung không hiểu mình đang học gì. Cộng thêm với việc của mẹ càng khiến tôi chán nản.

Lâu dần tôi đã gặt đầu đi theo đám bạn, bỏ học lần 1 lần 2 còn thấy sợ chứ từ lần thứ 3 trở đi là lại thấy vui. Đi cùng với đám bạn mà mọi người vẫn hay gọi là xấu ấy tôi lại thấy thoải mái, thấy bản thân được sống là chính mình. Chúng nó chẳng bận tâm xem gia cảnh nhà tôi thế nào, chẳng trêu ghẹo tôi về việc mẹ có chồng mới. Chúng nó chỉ cần tôi chơi hết mình chỉ vậy thôi.

Hai cảm xúc ở hai môi trường trái ngược nhau lại càng khiến tôi bị hút theo đám bạn ấy. Dần dần tôi thành cạ cứng trong nhóm lúc nào chẳng hay. Tôi nhìn thấy bà buồn, đọc được sự thất vọng trong mắt bố nhưng lại chẳng thể dứt khỏi đam mê.

Trò chơi Audition như đưa tôi vào một thế giới mới, thế giới mà tôi có thể sống bằng con người mà tôi tự vẽ ra theo ý thích của mình. Chẳng gò bó bởi những lễ nghi, cũng không có khuôn phép, ở đó mọi người được thoải mái thể hiện bản thân, có lẽ chính điều đó đã cuốn hút giới trẻ bọn tôi.

Tôi không ngờ, mãi mãi cũng không thể ngờ nổi đó lại là lần cuối cùng bà khuyên bảo tôi, lần cuối cùng tôi được nói chuyện với bà. Bởi vì bố nói:

- Con đi đón em về hộ bố, bố gọi cho cô giáo chủ nhiệm lớp em rồi, con cứ đến nói với cô rồi đón em về.

- Sao lại đón em về giờ này hả bố, mà bà sao rồi bố.

- Bà không ổn con ạ, thôi con đi đón em đi, bố làm nốt mấy thủ tục còn đưa bà về.

Sau cuộc điện thoại ấy lòng tôi bỗng nóng như lửa đốt, chân tay thì gần như không còn sức lực, dường như có một nỗi bất an mơ hồ đang bao trùm lên tôi. Luống cuống đến mức dắt xe đạp ra mà cũng đánh đổ mấy lần, khi

tôi chuẩn bị đi thì thấy cô Tươi cùng mấy người họ hàng nữa đến. Không ai bảo ai họ cứ thế chia nhau dọn dẹp quét tước nhà giúp tôi từ trong ra ngoài.

Khó hiểu quá tôi kéo tay cô Tươi hỏi:

- Cô, sao mọi người lại sang nhà cháu thế, nhà cháu sạch mà sao phải dọn nữa.

Cô thở dài bảo:

- Dọn để còn đón bà về con ạ, thế cái Hương đâu, đã đi đón em chưa.

- Giờ cháu mới đi.

- Đi nhanh đi kéo lại không kịp nhìn bà lần cuối.

Hai chữ “lần cuối” của cô như xoáy sâu vào trí óc tôi, nó khiến cho cơ thể tôi mất tự chủ mà đổ nhào xuống sân khóc mếu mếu:

- Lần cuối là sao hả cô, sao lại lần cuối?

Cô không trả lời câu hỏi ấy chỉ bảo tôi mau đi đón em, nhưng vì thấy tôi cứ liên tục bị ngã nên đành nói:

- Thôi để cô đi cho, chứ may thế này rồi không khéo mà tai nạn. Cất xe đi rồi vào xem dọn dẹp phụ với mọi người.

Cho tới khi cô đón cái Hương về đến nhà tôi vẫn ngồi nguyên vị trí đấy, không nhúc nhích, không khóc mà cứ thế bất động như một pho tượng. Cái Hương chắc cũng được cô tươi nói qua tình hình, nó tiến đến tôi với bộ dạng khóc mếu mà hỏi:

- Chị Chi ơi, bà không ở với chị em mình nữa đâu.

Tôi ôm em chẳng biết phải nói gì, trong đầu tôi những ký ức, những khoảnh khắc hạnh phúc bên bà đang được tái hiện lại. Lúc tôi ôm bà thức cả đêm để chăm, khi tôi bị mẹ đuổi đi cũng là bà ôm tôi vào lòng an ủi. Những lúc tôi tủi thân vì miệng đời cũng chỉ có bà và bố giúp tôi vượt qua. Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày phải xa bà, dường như sự chia cắt này tôi chưa từng chuẩn bị tâm lý nên hoang mang, chới với vô cùng.

Phía ngoài cổng có xe của mấy cô chú trong nhà, có cả bác cả và ông nội về nữa. Gương mặt ai cũng đau buồn, ngay cả bầu trời trên kia hôm nay cũng mang một màu xám tro u uất.

Bố tôi là con trai út nên được ở trên đất ông cha, có trách nhiệm hương khói cho các cụ. Còn ông nội thì đang ở với bác cả ở ngoài thành phố. Trước kia bà cũng ở đó nhưng vì thời gian đó bố mẹ tôi bận quá nên có ra đón bà về phụ giúp.

Có lần thấy bà vất vả tôi đã nói:

- Bà, sau này con lớn nhất định con sẽ báo đáp bà.

Vậy nhưng tôi cũng chẳng biết bản thân có còn cơ hội báo đáp nữa hay không.

- Hai chị em sao lại ngồi cả đây, cặp sách cũng chưa cởi nữa, vào nhà đi cháu.

Tiếng ông nội cất lên phá tan dòng ký ức của tôi, chị em tôi dù không gần gũi với ông như bà. Nhưng ông cũng thương chị em tôi nhiều lắm, ông từ từ đỡ cái hương dầy, tháo cặp sách cho nó rồi lại quay sang đỡ tôi. Ba ông cháu cùng bám lấy nhau đi vào trong nhà chờ bà về.

Một lát sau tôi cũng nghe thấy tiếng xe cấp cứu đang vọng lại, không cần ai nói cứ thế tôi chạy vội ra ngõ. Bà đang nằm kia, bất động trên chiếc cáng, bên cạnh là bố đang bóp quả bóng hơi giúp bà cầm cự. Bà của tôi

hôm nay không vẫy tay gọi tôi lại gần, cũng chẳng còn nhìn tôi rồi cười trêu mếu nữa. bà cứ nằm đó lặng im khiến tôi đau lòng tới mức chạy xồ đến ôm bà mà hét lên:

- Bà ơi, bà nhìn cháu này, chỉ cần bà mở mắt ra nhìn cháu thôi sau này bà nói gì cháu cũng nghe, cháu nhất định sẽ ngoan, sẽ đi học đều, bà muốn gì cháu cũng đều làm theo cả, bà nhìn cháu đi mà bà ơi.

Bố nén sự kích động mà nhắc tôi:

- Chi, con để bố đưa bà vào nhà đã, vào nhà rồi nói, bà yếu lắm không ở ngoài này lâu được đâu.

Tôi vâng lời phụ cùng bố đưa bà vào trong nhà, các cô nhìn thấy bà cũng đau lòng quá mà khóc lớn. Bác cả thấy thế thì quát:

- Nín ngay, không ai được khóc cả, không được khóc để ảnh hưởng đến mẹ.

Bà vẫn còn thở nhưng không còn nhận được nữa, bà rất yếu, cầm cự được từ viện về đến nhà đã là rất cố gắng rồi. Đặt bà nằm ngay ngắn trên giường, mấy bác mấy cô mau chóng giúp bà lau người và thay một bộ quần áo mới.

- -----*-----*-----

Đám tang của bà chính là ngày buồn nhất với tôi, buồn hơn cả lúc tôi bị mẹ đuổi đi. Tôi hối hận, tôi day dứt nhiều quá mà chẳng thể thay đổi được gì. Mặc cho mọi người khuyên bảo tôi nhất quyết không chịu dời xa linh cữu nửa bước. Tôi không khóc mà chẳng hiểu sao nước mắt cứ rơi, làm mờ đi cả di ảnh của bà trong mắt tôi.

Mọi người an ủi tôi rằng:

- Bà cũng lớn tuổi rồi nên việc ra đi là hợp với lẽ trời đất. Biết là con buồn nhưng mà bà đi cũng nhẹ nhàng nên con đừng khóc nữa kéo bà lại lưu luyến.

Tôi đâu có khóc chỉ là nước mắt tự rơi trong vô thức thôi bà, phải rồi bà cũng đã gần 80, chỉ có tôi là không nhận ra rằng tuổi già đã cận kề với bà như thế. Chỉ có tôi hư nên mãi chơi khiến bà phiền lòng, để bây giờ bà ra đi mới ân hận thì đã quá muộn.

Tôi nhìn sang bên cạnh thấy cái Hương cũng đang ngồi trong lòng cô Tươi mà thất thần nhìn linh cữu của bà. Chẳng biết nó có hiểu thế nào là chết không, chỉ thấy nó buồn lắm, gương mặt, ánh mắt cứ trùng xuống, buồn bã vô cùng.

Bố cũng đau buồn chẳng kém tôi, nhưng vì là con trai nên phải cùng các bác tất bật lo tang lễ ngoài kia chứ chẳng có thời gian ngồi bên cạnh bà như chị em tôi.

Đêm hôm qua bà nói chuyện với tôi rất nhiều, khi thì thủ thỉ khuyên bảo, lúc lại nghiêm giọng răn đe, vậy mà tôi lại không nhận ra dấu hiệu lạ của bà. Có lẽ bà mơ hồ cảm nhận được mọi thứ nên mới như thế, tôi không ngừng trách mình vì sự vô tâm ấy.

Đám tang của bà mẹ tôi cũng xuất hiện, tôi nhìn mẹ chăm chăm nhưng không thể đọc nổi mẹ đang vui hay buồn. Mẹ thắp hương bà rồi ra phía ngoài nói chuyện với mấy người hàng xóm cũ. Mấy người ngồi tiếp chuyện cùng mẹ đa phần đều chẳng tốt đẹp gì.

Nhất là bà Huệ, mẹ thằng Hùng béo, ở giữa đám tang của bà nội tôi mà mẹ ta lại đi hỏi về người chồng mới của mẹ. Căm hận hơn khi tôi thấy gương mặt mẹ thoáng ý cười khi nhắc đến ông ta.

Vẫn biết giữa mẹ và bà bây giờ cũng chỉ là người dưng, nhưng ít nhất gần ấy năm là con dâu mẹ cũng nên giải bộ đau buồn lấy một chút chứ.

Nếu không phải vì sợ bà sẽ đau lòng mà không siêu thoát được thì tôi đã lao ra ngoài kia mà đuổi họ đi.

Kết thúc đám tang của bà mọi người cũng về cả, chỉ còn lại ba bố con tôi trong căn nhà hưu quạnh. Mỗi buổi sáng sau khi lai cái Hương tối trường tôi lại vòng xe về để ra mộ bà. Vừa là để nói ra hết mọi thứ cho nhẹ lòng, và cũng vì tôi sợ bà ở đó một mình sẽ buồn nên ngồi đó hàng giờ, lúc thì tôi nhắc lại về ký ức bên bà, khi lại tâm sự cùng bà những suy nghĩ trong lòng tôi.

Có mấy lần đám bạn rủ tôi đi chơi game nhưng tôi đều từ chối cả, bọn chúng tưởng tôi quay lại làm trò ngoan nên có vẻ không vui chứ không hề biết rằng toàn bộ thời gian ấy tôi dành để nói chuyện với bà.

- -----*-----*-----

Người chết cũng đã chết, người sống vẫn cứ phải tiếp tục sống, và nỗi đau nào rồi cũng sẽ nguôi vì thời gian chính là liều thuốc có thể chữa lành tất cả.

Tôi bỏ học nhiều quá nên nhà trường bắt đầu gửi giấy về nhà, nội dung thì thông báo rằng nếu tôi nghỉ thêm thì sẽ bị buộc thôi học vì nghỉ quá số tiết quy định. Tôi chẳng mấy quan tâm đến điều ấy vì tôi đã xác định sẽ nghỉ học. Lý do là vì tôi tự thấy với lực học hiện tại tôi sẽ không theo nổi. Thứ 2 tôi cũng chẳng có hứng thú với việc đi học mà bắt đầu có suy nghĩ sẽ đi làm hoặc kiếm một mặt hàng nào đó để kinh doanh. Bố vừa đỡ 1 khoản học phí cho tôi mà biết đâu nếu thuận lợi tôi còn có thể phụ với bố để trả nợ.

Tôi đã suy nghĩ mấy đêm liền nên dù bố có nói thế nào tôi cũng quyết không trở lại trường mà ở nhà tính toán xem sẽ làm gì. Đi làm công ty thì tôi chưa đủ tuổi, mà kinh doanh thì lại chẳng có vốn. Có quá nhiều dự định mà không biết lựa chọn cái nào.

Bố thì lúc nào cũng nhẹ nhàng phân tích:

- Chi bố biết con nghĩ gì nhưng mà nghe bố còn còn nhỏ việc của con bây giờ là đi học. Không học nhiều thì cũng cố gắng mà lấy cái bằng tốt nghiệp cấp 3. Con thấy bây giờ làm công nhân người ta cũng cần phải có bằng chứ có như thời ngày xưa đâu.

- Con thấy con không phù hợp với việc học, con chỉ muốn đi làm thôi.

- Bố nói con không hiểu à, làm gì có công việc nào dành cho đứa chưa học hết lớp 7 không? Thời giờ mà không có bằng cấp là người ta coi khinh chứ ai người ta thèm thuê mà làm. Nghe bố mai đi học lại đi, sợ thì mai bố lai lên trường bố nói chuyện với thầy hiệu trưởng rồi xin cả cô chủ nhiệm cho.

Bố dừng lại nhìn tôi thấy tôi cứ lặng im không nói thì lại thở dài bảo:

- Con phải chịu khó học, phải nghe lời bố thì bố mới thanh thoi đầu óc để làm ăn. Chứ con cứ như thế này thì bố chết chứ bố chẳng sống được nữa. Bố buồn con lắm, đáng ra con là chị con phải làm gương cho em nó còn noi theo chứ con thế này thì bố còn nói sao được em. Bây giờ bà mất rồi, còn có 3 bố con mình nương tựa vào nhau, con lớn phải phụ bố lo cho em rồi cố gắng mà học hành. Chứ con mà thế này thì bố sống làm gì nữa.

Giọng nói của bố đang dần nghẹn lại, từng câu từng chữ đều thể hiện sự đau lòng, sự bất lực. Nhưng bố mãi mãi không hiểu tôi nghĩ học một phần do muốn cùng bố làm kinh tế để lo cho em. Vì tôi biết bản thân cố theo học cungz chỉ phí tiền chứ chẳng thể đi đến đâu.

Đáng tiếc là mấy lời ấy tôi lại không thể nói ra, tôi sợ nếu bố biết được sẽ càng dẫn vật và tự trách bản thân hơn. Nên thà để bố hiểu lầm về tôi còn hơn là để bố nghĩ rằng mình là một ông bố vô dụng.

Bố hết nhẹ nhàng khuyên nhủ lại quay sang van xin cuối cùng là đánh mắng tôi vẫn quyết không chịu đến trường.

Chẳng biết ai nói cho mẹ tôi biết tôi đã nghỉ học mà hôm đó mẹ đến từ sáng sớm, chẳng nói chẳng rằng mẹ chỉ vào mặt bố mà chửi:

- Mày đã sáng cái mắt mày ra chưa, tao đã bảo mày để con dùng điện thoại thì khác nào dạy hư con đâu. Giờ mày thấy chưa, mày làm hỏng cả tương lai của nó rồi đấy. Giờ mày có nói được không, nếu không thì để tao đưa nó về dưới kia tao tìm việc làm cho nó?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 20

Tôi nhìn mẹ, rồi lại nhìn sang bố, chẳng hiểu vì sao hai người cùng sinh ra tôi mà lại khác nhau đến thế. Bố thì luôn hỏi xem lý do vì sao tôi nghỉ học, rồi phân tích động viên để tôi hiểu ra mà quay trở lại trường.

Còn mẹ thì ngược lại, mẹ vào đây thậm chí còn chẳng nhìn tôi lấy một cái đã hùng hổ chửi bố. Cứ cho rằng bố làm hư tôi đi, nhưng sao mẹ không hỏi tôi lý do, hoặc là động viên tôi nên trở lại đi học mà lại đòi đón về dưới ấy để đi làm.

Đúng, tôi thích nghỉ học để đi làm nhưng không phải là về ở với mẹ, mẹ đã ruồng bỏ tôi 1 lần thì mãi mãi không bao giờ tôi có chuyện tôi sẽ về lại với mẹ. Nhất là khi mẹ đã là vợ người ta thì lại càng không.

Tôi còn đang ngẩn ngơ suy nghĩ thì giật mình bởi tiếng quát của bố:

- Mà có bị điên không, tao đang khuyên nó đi học không được mà lại đòi đưa nó về đi làm. Con nó còn bé như thế lo cho bản thân còn chưa xong thì làm được cái gì.

- Nó thích đi làm thì tao cho nó đi làm, nhưng mà tao phải đưa nó về dưới kia không thì sớm muộn gì cũng bị mà làm hỏng người.

- Mà xem con là món hàng à, mà thích thì mà ném đi giờ mà muốn mà lại đến đòi về. Tao nói cho mà tỉnh mộng, từ cái ngày mà đuổi con bé đi là mà đã đeo còn tư cách làm mẹ nó rồi. Tốt nhất mà cắt đi trước khi tao nổi điên.

Mẹ là một người cố chấp, nên nghe lời hăm dọa của bố mẹ càng tức hơn mà to tiếng nói:

- Tao thương hay không tự tao biết, còn cái loại mày lúc đéo nào cũng leo lẻo cái mồm yêu con, thương con. Đấy giờ làm hỏng con đấy thấy chưa, sáng cái mắt ra chưa. Thương con cái kiểu của mày thì chỉ hóa hại con thôi.

Nói rồi mẹ quay sang tôi bảo:

- Chi vào dọn quần áo đi rồi về với mẹ, về đấy muốn làm gì mẹ xin cho.

- Không, con ở đây với bố, mẹ về đi, con sẽ không bao giờ theo mẹ đâu, mẹ đi mà về với ông ta đi.

- Cái con này càng ngày mày càng mất dạy ra, tao tưởng bố mày nuôi mày thế nào chứ mất dạy thế này thì không ổn. Đi ngay, về ngay với tao tao rèn rũa chứ không thì hỏng.

- Mẹ thôi đi, lúc nào mẹ cũng nói con mất dạy, nói bố làm hư con nhưng mẹ nhìn xem mẹ đã làm được gì cho con. Con ốm mẹ cũng chẳng hỏi thăm, con nghỉ học mẹ cũng chẳng hỏi lý do. Ngày ấy mẹ đã chọn ông ta và đuổi con đi thì bây giờ mẹ cũng đừng tìm con nữa, con ghét mẹ, con hận mẹ.

Có bao nhiêu uất ức tủi hờn tôi nói ra hết, mẹ cứ đứng há hốc mồm nghe tôi gào thét. Mãi một lúc lâu sau mới hỏi lại:

- Là thằng bố mày dạy mày thế đúng không, là nó sui mày đúng không?

- Chẳng ai sui con cả, con lớn rồi, con tự biết cảm nhận, mẹ về đi cả đời này con chỉ ở với bố thôi, mẹ cứ về mà đẻ em bé khác đi đừng tìm con.

Bốp.

Một cái tát cháy má của mẹ đánh lên mặt tôi, cả tôi và bố đều bất ngờ vì không ai nghĩ mẹ sẽ làm như vậy. Bố xót tôi quá nên hẩy mạnh mẹ ra ôm

lấy tôi mà hỏi:

- Có đau không con, đau lắm không con?
- Hơi đau một chút thôi ạ.
- Thôi con vào trong nhà đi để bố nói chuyện với mẹ
- Không cần đâu là do con gây ra bố cứ để con giải quyết.

Tôi biết bố lo cho tôi, sợ tôi bị mẹ làm tổn thương nên mới thế. Nhưng tôi đã lớn, việc tôi gây ra thì cũng chỉ có tôi mới giải quyết được, bố đã khổ vì tôi nhiều rồi, tôi không muốn làm bố khổ thêm nữa.

Xoa nhẹ bàn tay lên má cho đỡ rát, tôi nhìn thẳng vào mắt mẹ mà hét lên:

- Mẹ về đi, đừng bao giờ đến đây nữa, cả con, cả cái Hương đều ghét mẹ. mẹ là người ích kỷ chỉ biết nghĩ cho bản thân mình. Mẹ chưa từng thương con thì cũng không cần phải bận tâm đến con. Gia đình của con chỉ có 3 người, bố, con và em Hương. Mẹ không còn thuộc về nơi này nữa, mẹ thuộc về người chồng mới của mẹ. Thế nên con đi làm, đi học hay thậm chí là chết cũng sẽ không liên quan đến mẹ.

Mẹ bất ngờ, sững sờ nhìn tôi, mẹ không nghĩ tôi sẽ nói được mấy lời cặn tình đến thế. Bản thân tôi cũng không nghĩ mình sẽ nói câu đó, nhưng là do mẹ ép tôi, bắt buộc tôi mới phải nói ra câu đó để từ nay mẹ đừng làm phiền cuộc sống của ba bố con tôi. Để bố sẽ không phải nhọc lòng cãi vã với mẹ, dù sao thì mẹ cũng đâu có thương tôi, thế nên có gặp mẹ hay không cũng không còn quan trọng nữa.

Nhìn mẹ buồn tôi cũng có chút đau lòng nhưng tôi thật sự không thể làm khác. Mẹ dẫu sao cũng còn có ông ta an ủi, còn bố chỉ có mỗi mình hai chị em tôi mà thôi.

- -----*-----*

Việc tôi cương quyết nghỉ học đã khiến bố vô cùng đau lòng, bố thức trắng mấy đêm liền để tự dẫn vật bản thân. Mới có mấy hôm thôi mà bố già hằn đi, tóc trên đầu bắt đầu điểm vài sợi bạc, gương mặt cũng hốc hác kham khổ hơn nhiều.

Tôi có chút áy náy nhưng đã quyết nghỉ rồi nên chỉ có thể lặng lẽ quan sát và chờ bố nguôi giận mà thôi.

Mấy ngày ấy ngoài ra mộ bà tôi chỉ ở nhà, ngay cả cái Hương cũng là bố đưa đi học vì tôi ngại gặp bạn bè, sợ chúng nó chê cười nên quyết không bước chân tới gần trường.

Thời gian đấy thầy giáo chủ nhiệm cũng tới tận nhà nói chuyện, có cả một số bạn cán bộ lớp nữa, nhưng tôi chỉ ngồi im lặng tuyệt nhiên không nói câu nào. Thầy nói mãi không thấy tôi thay đổi thì chán không nói nữa mà đi về. mấy bạn kia cũng chỉ tới nhà tôi 1 lần duy nhất ấy, thế cũng tốt tới nhiều tôi lại ngại mà cũng mất thời gian của mọi người.

Tôi quyết định nghỉ học đi làm nhưng chưa biết nên làm gì nên tạm thời vẫn ở nhà. Hôm ấy tôi đang lúi húi nấu cơm thì nghe tiếng chó sủa nên chạy ra, tôi không nghĩ cô giáo chủ nhiệm cũ lại tới nhà tôi. Tôi cũng không còn là học trò do cô đứng lớp mấy năm nay rồi, không hiểu sao cô lại tới đây.

Cô thấy tôi cứ lúng túng mãi thì hỏi:

- Sao thế, thấy cô không vui à mà sao không mời cô vào nhà.

- À, dạ không ạ, tại em vui quá, bất ngờ quá. Em mời cô vào nhà ạ.

Cô mỉm cười hiền hậu đi vào trong nhà, tôi rót nước mời cô rồi lễ phép hỏi:

- Cô đến nhà em có việc gì ạ.

- Ban này cô gặp bố em, có hỏi mấy câu thì biết em mới bỏ học, sao vậy Chi, Chi mà cô biết đâu phải người dễ dàng bỏ cuộc như thế?

Tôi xấu hổ cúi gằm mặt, không biết phải trả lời thế nào, ngày tôi chuyển trường đi theo mẹ cô đã khóc. Vừa khóc vừa dặn tôi cố gắng, dù có gặp chuyện gì cũng không được gục ngã. Vậy mà mới mấy năm thôi tôi đã phụ lại sự kỳ vọng của cô mất rồi.

- Chi, sang bên này ngồi cạnh cô được không?

Tôi vẫn không ngẩng đầu lên, cũng không nhúc nhích dù là nửa bước, thấy thế cô thở dài chủ động sang ngồi bên cạnh tôi. Năm lấy bàn tay đang run run của tôi mà hỏi:

- Có thể nói cho cô nghe thời gian qua em sống thế nào được không?

Tôi nhìn cô, mắt bắt đầu cay xè, giá như hôm trước mẹ tôi cũng hỏi tôi câu này, giá như mẹ cũng quan tâm đến cảm xúc của tôi có lẽ tôi đã không đi đến con đường này.

Thấy tôi khóc cô nhẹ nhẹ vỗ lưng để giúp tôi bình tâm lại, giọng của cô cũng bắt đầu nghẹn lại.

- Em sao thế, ngày trước có chuyện gì em cũng có thể tâm sự cùng cô cơ mà. Hay em không còn quý cô nữa, không còn xem cô là cô giáo của em nữa?

- Không phải đâu, không phải như thế đâu...

- Vậy có thể kể cho cô nghe được không, em sống thế nào, nói ra sẽ giúp em nhẹ lòng hơn rất nhiều.

Tôi khẽ gật đầu, gạt vội dòng nước mắt mà kể cho cô nghe. Từ chuyện tôi sống với mẹ thế nào, rồi mẹ đuổi tôi đi ra sao tất cả mọi thứ tôi đều nói hết. Thời gian gần đây tôi chỉ biết ra mộ tâm sự cùng bà, bây giờ nói ra được với cô nữa tôi cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Cô chăm chú nghe tôi kể, thi thoảng có gật đầu hoặc lau nước mắt giúp tôi để tôi biết rằng cô vẫn đang lắng nghe. Tới khi tôi kể xong thì mắt cô cũng đỏ hoe từ khi nào. Cô ôm chặt tôi vào trong lòng mà trách:

- Sao lúc em chuyển trường về đây em lại không tìm cô, không kể cho cô nghe. Cô cứ nghĩ em vẫn ở với mẹ nên không biết, cô không biết em lại chịu nhiều đau khổ tới vậy. Tại sao lại không đi tìm cô cơ chứ, cô đã nói em có thể tìm cô bất cứ lúc nào cơ mà.

- Em xin lỗi, có mấy lần em thấy cô ở phía bên trường em cũng muốn chào cô. Nhưng mà bây giờ em không còn là đứa học sinh mà cô kỳ vọng nữa, em học dốt, bỏ học đi chơi, vì vậy em chẳng còn mặt mũi nào gặp cô nữa.

- Em cũng biết nghĩ như thế à, biết như thế tại sao còn bỏ học. Nghe cô, bây giờ em trở lại trường vẫn chưa muộn, nếu muốn hàng ngày cứ đến nhà cô, cô sẽ kèm em học được không.

Tôi biết cô thương tôi, coi tôi như người thân nên mới dành nhiều thời gian quan tâm như thế. Nhưng mà tôi đã nghỉ rồi, bây giờ quay trở lại trường, sợ là...

- Sao thế Chi, có thể hứa với cô sẽ đi học lại được không, đừng bỏ học chi nhé.

- Em xin lỗi cô, em không làm được.

- Tại sao, em có khúc mắc chỗ nào nói cô nghe.

Tôi khẽ lắc lắc cái đầu sụi nói:

- Em cảm thấy em không phù hợp với việc học, hơn nữa càng học cao càng nhiều tiền, một mình bố sẽ không thể lo được cho cả 2 chị em em. Em muốn làm một cái gì đó để phụ cùng bố, giảm bớt gánh nặng kinh tế cho bố.

- Chi ơi là Chi, đúng em học sẽ tốn kém, nhưng em có nghĩ rằng chỉ có học mới giúp được cho tương lai của em sau này hay không. Em phải học giỏi, thật giỏi sau này mới có thể lo được cho bố, cho em của em. Chứ bây giờ em nghỉ em định làm gì, em chưa đủ tuổi sẽ chẳng chỗ nào nhận em làm cả, rồi lại lỡ dở cả tương lai. Nghe cô, nghĩ lại đi em.

Hôm ấy cô nói nhiều lắm, phân tích tất cả mọi thiệt hơn cho tôi nghe. Nhưng cuối cùng tôi vẫn không chịu thay đổi quyết định của chính mình. Cô buồn bã ra về, vẻ mặt của cô giống hệt với bố hôm trước, có một chút gì đó thất vọng, một chút dằn vặt và có cả đau lòng.

Cô về một lát thì bố mới cái Hương mới về, không cần nói tôi cũng đoán được là bố cố tình tránh đi để cô và tôi nói chuyện thoải mái hơn. Tiếc là tôi đã quyết nên sẽ không dễ gì thay đổi quyết định.

Mấy hôm sau ngày nào cô cũng tới nhà tôi, hôm thì chỉ kể cho tôi mấy câu chuyện về những học sinh nghèo vượt khó. Lúc lại cho tôi xem mấy bài báo viết về những người thành đạt. Là cô đang muốn gián tiếp nói với tôi rằng chỉ có con đường học tập mới có thể giúp tôi tới được với những thành công ấy.

Nhưng cô lại không hề biết rằng hôm trước để đáo hạn nợ cho ngân hàng bố tôi đã phải chạy vay cỡ nào. Để có tiền đóng học cho người ta bố đã cực khổ ra sao. Một mình bố, tiền ăn, rồi lại tiền học cho chị em tôi, không thiếu là may chứ lấy đâu ra dư giả mà trả nợ.

Tôi biết cô thương tôi nên mới bỏ nhiều công sức như thế, cũng biết cô đang cố gắng tưới nước để giúp tôi tươi xanh. Tiếc là tôi là cái cây héo úa quá lâu ngày bây giờ đã trở nên cằn cỗi mất rồi. Có tưới nước cỡ nào cũng chẳng thể sống lại nổi nữa.

Tôi cũng tự biết lực học của bản thân thế nào, có cố gắng cũng chỉ là gượng ép, chi bằng nên tự biết lượng sức mình sẽ tốt hơn.

- -----*-----*-----

Tôi vẫn quyết định nghỉ học, xin việc mấy nơi đều không được nhận vì còn quá nhỏ, mãi mới có một nhà hàng nhận tôi vào làm chân bưng bê. Công việc khá vất vả, lại không có nhiều thời gian nghỉ ngơi khiến cho tôi ốm liên tục. Cuối cùng không chịu nổi đành phải nghỉ ngang mà không nhận được đồng lương nào cả.

Chán càng thêm chán, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt bố mỗi khi nói chuyện. Cũng né tránh cô Hạnh mỗi khi cô gọi điện vào số của tôi, tôi cứ thế ngồi nhìn chiếc điện thoại đang rung lên từng nhịp từng nhịp rồi lại tự tắt.

Bố biết tôi buồn nên an ủi:

- Không sao đâu con, không phù hợp thì ta tính cách khác, nhưng bố vẫn muốn là sang năm con sẽ xin đi học lại.

- Con xin lỗi bố, con lại làm bố buồn rồi.

- Được rồi, dù sao cũng chỉ còn mấy ngày nữa là tết, con cứ ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe hẳn rồi sang năm bố con mình tính tiếp.

Ngoài nghe lời bố ra thì tôi đâu thể làm gì khác lúc này, tôi ốm còn chưa khỏe lại, đến cơm mỗi bữa cũng là bố nấu cho ăn thì làm được gì cơ chứ.

- -----*-----*-----

Tết năm nay buồn hơn mọi năm, buồn vì không còn bà, chỉ có 3 bố con tôi lủi thủi cùng nhau đón tết. Buồn vì năm nay tôi chỉ toàn khiến bố đau lòng, thật sự tôi ân hận nhiều lắm mà chẳng biết phải làm sao.

Cả tết tôi chẳng muốn đi đâu, mà thật ra là không dám đi đâu cả. Bố và cái Hương đã đi chúc tết họ hàng, còn mỗi mình tôi ở nhà trông nhà lại càng buồn hơn.

Đang nằm trùm chăn khóc bất ngờ tôi nghe thấy tiếng xe máy tay ga, bình thường khu tôi làm gì có ai đi xe tay ga, hay là ai đến nhà tôi chúc tết. Vội vã lau nước mắt để tiếp khách, nhưng không ngờ đó là mẹ. Xe này chắc mẹ mới mua, mẹ giờ có chồng giàu, muốn mua gì mà chẳng được, đâu có như ba bố con tôi, đi mãi một chiếc xe cà tàng, hỏng cũng chẳng có tiền mà sửa chứ đừng nói mua mới.

Mẹ thấy tôi đứng tần ngần ở cửa thì tháo mũ bảo hiểm hỏi:

- Em đâu con.

- Em đi với bố.

- Bực thật đã gọi điện trước rồi còn không đưa nó về, mất cả thời gian.

Lâu lắm mẹ mới về, chẳng thềm vào nhà thắp nén hương mà đứng đó cau có. Đúng lúc ấy thì bố tôi về tới, bố nhìn mẹ một lượt rồi hỏi:

- Có chuyện gì.

- Ngày mai ông Ngoại 2 đưa mừng thọ, tôi tới đón chúng nó về chúc thọ ông.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 21

Ông ngoại thượng thọ sao, tôi đâu có nghe bố nói trước đó đâu, hay là bố cũng chỉ vừa mới biết.

Tôi cứ ngỡ mẹ làm ngăn ấy chuyện bố sẽ không đồng ý cho đón chúng tôi, không ngờ bố lại bảo:

- Cái này cô phải hỏi ý con, xem con có muốn đi không.
- Nó bé nó biết cái gì, anh xếp cho chúng nó mỗi đứa 1 bộ đồ giúp tôi, chọn bộ nào đẹp một chút. Tôi đưa con đi chiều tối mai hoặc sáng ngày kia tôi đưa về.

Bố không làm theo yêu cầu của mẹ mà quay sang nói với chị em tôi:

- Năm nay ông ngoại thượng thọ 80, ông rất nhớ 2 đứa và mong 2 đứa đến chúc thọ ông. Hai đứa theo mẹ về chúc thọ ông nhé.

Tôi chẳng cần nghĩ nhiều mà trả lời luôn:

- Con không đi.
- Sao thế con?
- Con không thích, đi với mẹ lại ở cùng ông ta, con không đi.

Mẹ nghe tôi nói thì tức giận bảo:

- Cả đời ông mới mừng thọ 80 1 lần, không đi cũng phải đi. Đi về đó năm nay nhiều bác nhiều chú về lắm, về mà lấy lì xì dốt.

- Con không cần, mẹ thích mẹ cứ tự đi, con không đi. Lần trước ông ra nhà mẹ ông thấy mẹ chửi con ông không bênh mà còn hùa vào chửi con bảo con giống bố nên mất dạy. Thế nên con không đi.

- Ở hay cái con này, hư thì người lớn chửi là đúng rồi oan ức lắm hay sao. Mà dù ông có chửi oan thì mày vẫn phải về chúc thọ ông.

- Con đã nói không đi là không đi, mẹ chẳng có quyền gì mà ép con cả.

Nói xong tôi bỏ luôn vào giường trùm chăn, mẹ ở phía ngoài vẫn lăm lăm chửi nhưng tôi mặc kệ. Tôi không thích ông ngoại vì ông lần nào cũng bảo tôi giống bố nên láo hốn. Cũng chẳng thích gặp chồng mới của mẹ, dù tôi chưa tiếp xúc với ông ta, nhưng vì ông ta nên bố mẹ tôi mới bỏ nhau, chị em tôi mới phải khổ sở thế này nên tôi hận lắm.

Mãi nhớ lại những ngày tháng ấy tôi không biết ngoài kia mọi người nói gì với nhau, chỉ thấy bố chạy vào nhỏ nhẹ bảo:

- Chi này, em Hương thích đi với mẹ, mà em còn bé, con đi cùng em có gì còn để ý em giúp bố với.

- Con đã bảo con không thích đi rồi, nó thích đi thì kệ nó, nó cũng học lớp 2 rồi còn gì.

- Sao con cứ bướng bỉnh thế hả, em nó không cần trông sát sao, nhưng mà lâu lâu nó mới về nhà ông ngoại, ở đó tiếng là toàn họ hàng ruột thịt nhưng có mấy khi gặp nhau nên nó vẫn còn lạ lẫm. mà mẹ mày thì bố chẳng yên tâm, rồi sợ người ta nói vào nói ra con bé nó lại tủi thân. Con lớn, lại không hiền lành rụt rè như em, con đi theo em có ai nói gì em thì con bênh em, bảo vệ em. Rồi còn cả thằng cha kia nữa, bố không yên tâm.

Tôi khó chịu trộm chần kín mặt rồi bảo:

- Bố không yên tâm thì đừng cho nó đi nữa thế là xong, bố cho nó đi xong lại hành con.

- Không phải cái gì cũng có thể làm theo ý mình, mẹ con dù sao vẫn là người sinh là các con, mẹ có thể không nuôi 2 đứa nhưng mẹ vẫn có quyền thăm. Bố mà cấm cản chỉ e sau này các con lại trách bố. Ví như con con nói không muốn xuống ấy lại khác, còn em nó đồng ý xuống chẳng lẽ bố làm sao. Thôi con thương bố, thương em thì con chịu khó vậy.

Tôi thật sự khó chịu khi thấy bố cứ ép tôi đi theo để trông em, càng tức hơn khi cái Hương lại thích xuống dưới ấy. Nhưng bố nói đúng, nếu để nó đi một mình kiểu gì mấy bà độc mồm độc miệng cũng nói này nói nọ. Nó còn nhỏ, tình tình lại nhút nhát hơn tôi chắc chắn sẽ không dám nói lại.

Suy nghĩ một hồi tôi đành phải miễn cưỡng đi cùng mẹ dù trong lòng vô cùng khó chịu.

Về nhà ông ngoại trong trạng thái miễn cưỡng nên tôi cũng chẳng vui vẻ trò chuyện với mọi người như ngày nhỏ. Cứ mỗi lần định ra chúc thọ ông lại nhớ đến những gì ông từng đối xử với tôi mà ảm ức. nên lại rút lại, ngồi một mình một góc, còn cái Hương thì mãi nô với đám nhóc ngoài kia.

Cậu út thấy tôi ngồi đó thì gọi:

- Chi, sao không ra ngoài kia chơi ngồi đấy làm gì.

Tôi chỉ khẽ cười lấy lệ chứ chẳng trả lời, thấy vậy bác hai nhăn mặt hỏi:

- Con này, ai làm gì mà mày mày cái mặt mày cứ sừng lên một đồng thể hả, nay mừng thọ ông mà mày như thế ai vào lại tưởng mày làm sao.

Ông Ngoại thấy ồn thì bảo:

- Kệ nó đi, nó giống hệt cái thằng bố nó chẳng ai nói được.

Ông nói xong thì chẳng ai còn quan tâm đến tôi nữa, mọi người xúm nhau lại hỏi han chồng mới của mẹ. nào là khen anh ta đẹp trai, tài giỏi, còn bảo mẹ tôi tốt số khi lấy được ông ta.

Tốt đẹp đâu tôi chẳng biết, chỉ biết ông ta tới mừng thọ bố vợ mà mang theo đúng một chai rượu nhỏ xíu bỏ vừa cả túi quần. Không có nổi một phong bánh mà đặt lên ban thờ thắp hương. Đã thế còn mừng tuổi cho tôi với cái Hương mỗi đứa 5 nghìn. Ông ta nghĩ tôi là con nít hay sao mà mừng tuổi 5 nghìn, đến hàng xóm không thân thiết mấy người ta còn mừng được chị em tôi 10 nghìn nữa là. Cái Hương nó không biết nên nó nhận, chứ tôi quay đi luôn chẳng thèm nhìn, ông ta sượng quá thì cười cười bảo:

- Ở nhà mừng rồi, mà qua đây mừng mấy đứa nhỏ ở đây sợ chị em nó tủi thân nên mừng thêm. Chắc con bé nó nhận rồi nên không nhận nữa.

Đúng là có tiền thì nói gì cũng được, ông ta nói thế mà mọi người cũng tin, còn hòa nhau vào nói tôi:

- Chú biết nghĩ thế mà con Chi hư quá, ít nhiều cũng phải cảm ơn dượng một câu. Chắc ở với thằng bố nó, thằng bố nó không biết dạy nên thế. Đấy giờ còn bỏ cả học, không khéo sau này lớn lên thì hỏng.

Thật tình tôi chỉ muốn lao ra chửi vào mặt mấy người đang nói xấu bố tôi với ông ta một trận cho hả dạ. Nhưng mà lại không đủ can đảm nên chỉ có thể ngồi một góc mà chửi thầm trong bụng.

- -----*-----*

Đáng ra phải sáng mai mẹ mới chở chị em tôi về, nhưng tôi ghét ở đây nên nhất quyết đòi về:

- Mẹ cho con về đi, việc của ông cũng xong rồi, con không ở đây nữa.

- Ngủ lại đây 1 đêm rồi sáng mai về thì có sao.

Tất nhiên là không sao, nhưng mà tôi ghét tôi không thích ở cái nhà mà mẹ cùng mua với ông ta. Đây là tổ ấm của hai người họ chứ có dính dáng gì đến chị em tôi đâu mà ở.

- Không, con không thích, mẹ cho con về đi.

- Mai rồi về, giờ ăn cơm rồi đi ngủ, cả năm mẹ mới rảnh để đón em, mà đừng có nhiều.

- Con đã nói là con muốn về, mẹ lai con về hoặc con gọi bố xuống đón tùy mẹ.

Mẹ tức quá lồng lộn lên chửi tôi nhưng tôi vẫn nhất quyết đòi về còn giả bộ gọi cho bố. Sau cùng ông ta chắc khó chịu với tôi quá nên bảo mẹ:

- Thôi em cho nó về đi, mới đầu năm mới nó cứ thế này thì đông cả năm mất thôi.

Mẹ thấy ông ta khó chịu thì càng ghét tôi, nếu không có cái Hương chạy ra tôi đoán mẹ sẽ lại đánh tôi để nịnh nọt ông ta. Tôi ghét đến mức lên xe đi về cũng chẳng thèm chào ông ta lấy một câu khiến cả đoạn đường mẹ cứ lầm bầm chửi:

- Càng lớn mà càng mất dạy ra, ngày xưa mà có thể này đâu, ở với thằng bố mà một cái là mất dạy. Tao chỉ ước chưa từng đẻ ra mày thôi.

- Con cũng ước thế đấy.

- Con này, mà mất dạy quá rồi, để tí tao về tao bảo thằng bố mày để xem nó...

Tôi chán ghét cái kiểu đổ lỗi cho người khác của mẹ nên cắt ngang câu nói của mẹ:

- Bố dạy hư hay dạy khôn gì con không biết, con chỉ biết bố luôn yêu thương chị em con, còn mẹ vì muốn lấy chồng nên đuổi con đi thế thôi.

- Tao đuổi mày đi khi nào, mày thích ở với bố nên tao chiều theo ý mày giờ mày lại nói tao đuổi đi. Còn tao còn trẻ, tao cũng phải có cuộc sống của riêng tao, chẳng lẽ mày bắt tao ở thế cả đời à.

- Thì mẹ cứ lo cho cuộc sống riêng của mẹ đi, ai bảo sao đâu. Chỉ cần mẹ đừng làm phiền đến cuộc sống của bố con con là được.

Cái Hương ngồi ở giữa sợ quá cửa lên tục ngoái lại xua tay ra hiệu cho tôi đừng nói nữa. Nhưng mà tôi nhin tôi ầm ức suốt từ lúc mừng thọ ông rồi, nếu không nói ra tôi sẽ tức điên lên mất thôi.

Mẹ thấy tôi dám cãi tay đôi thì ghét lắm, vừa về đến nơi đã chửi bố:

- Ông xem lại cách dạy con của ông đi, đừng để thiên hạ nói tôi có đứa con mất dạy.

Bố chẳng biết truyện gì xảy ra nhưng vẫn bênh tôi:

- Mới đầu năm mới cô bỏ ngay cái kiểu chửi con đi, nếu cô cứ như thế này tốt nhất từ sau đừng đón chúng nó nữa. Mỗi lần cô xuất hiện là lại làm nó khổ thêm.

- Khổ, tôi làm cái gì chúng nó mà khổ, nó hư tôi dạy dỗ vào câu không được ạ.

- Thôi mời cô về cho, đầu năm mới tôi không muốn cãi nhau.

Tôi cũng chán ghét mà đi vào trong nhà, phía sau bố cũng đang cài lại khóa áo cho cái Hương rồi dẫn nó vào trong.

Mẹ tức tối dậm chân mấy cái rồi cũng lên xe bỏ về, sớm biết thế này tôi chẳng thèm xuống đây cho đỡ bực mình.

- -----*-----*-----

Ăn tết xong tôi cũng rục rịch đi kiếm việc làm, có đứa bạn cứ rủ tôi lên thành phố, nó bảo ở trên đó việc làm không hết chứ không khó như ở quê. Nghe nó nói bùi tai tôi cũng bạo dạn về xin bố, bố vừa nghe thấy vậy gạt đi luôn:

- Quê mình thiếu gì việc, mà kể cả không xin được việc thì ở nhà đưa đón em đi học, rồi phụ bố việc nhà. Bố nuôi được 2 đứa không phải đi đâu cả.

- Không con quyết rồi, con phải kiếm việc làm, không thể ở nhà được.

- Bố đã nói rồi, thích thì lên thị trấn rồi, ra thành phố biết bao nhiêu thứ, con lại còn bé bố không yên tâm.

Tôi đã có dự tính của riêng tôi rồi, cũng hỏi con bạn tôi kỹ lắm rồi. Nói là bạn nhưng thật ra nó hơn tôi 5 tuổi, ngày đó chơi game cũng xưng mày tao suốt nên quen miệng. Nó đi làm ngoài thành phố nửa năm rồi, bây giờ tôi ra sẽ ở trung phòng trọ với nó. Thích thì nó xin vào chung chỗ nó làm, còn không thì xin chỗ khác trên ấy chẳng thiếu việc.

Suy nghĩ mấy đêm liền tôi quyết định lén đập con lợn tiết kiệm của 2 chị em làm lộ phí phòng thân. Chờ đến khi đi tới thị trấn tôi mới nhắn tin cho bố nói rằng mình lên thành phố làm. Bố ngay lập tức gọi điện bắt tôi về nhưng tôi chỉ bảo:

- Con đi thử cho biết, nếu ổn thì tốt, không con lại về với bố.

- Nhưng mà con đi như thế rồi ăn đâu, ở đâu, tiền đâu mà tiêu. Sao không bảo với bố, bố đưa tiền mà chi tiêu hả con.

- Con đập lợn tiết kiệm có tiền rồi bố không phải lo, thôi ô tô tới rồi, lát tới nơi con gọi cho bố sau.

Tôi biết bố lo cho tôi, nhưng tôi lớn rồi cũng chẳng thể ở nhà mãi được, trước sau gì cũng phải đi làm. Cứ phải ra đời thì mới biết được có nên cơm cháo gì không chứ cứ ở nhà mãi thì chẳng bao giờ làm được việc gì nên hồn cả.

Vì là lần đầu tiên đi làm nên tôi quyết định làm chung chỗ với cái Nga, đứa bạn đã dẫn tôi lên thành phố. Tôi cứ nghĩ đơn giản là nó đã làm, mình vào làm cùng có gì không hiểu thì hỏi nó. Dù sao có chị có em vẫn đỡ hơn là đến nơi xa lạ hoàn toàn.

Quán nó làm là một quán karaoke khá có tiếng, tôi còn nhỏ nên họ giao cho công việc rửa cốc chén phía sau chứ không được bưng bê như cái Nga. Tuy là có vất vả hơn nhưng nếu đem so với việc lần trước tôi làm ở quê thì vẫn còn nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Quán có cả thầy hơn chục nhân viên, ngoại trừ tôi và cái Nga thì còn lại toàn là sinh viên đi làm thêm.

Tôi có nói qua về công việc cho bố, bố cũng đích thân tới xem chỗ tôi ở và xem qua chỗ tôi làm rồi mới yên tâm. Trước khi về bố cứ luôn dặn:

- Con ra ngoài này không được tin ai quá, còn nữa công việc mà vất vả quá cứ về quê với bố nghe không
- Con biết rồi mà, bố yên tâm đi.

Bố biết tính tôi nên sau khi dặn dò vài câu thì lại lúi thủi đi về, nhìn theo bóng lưng bố tôi tự hứa sẽ phải thật cố gắng. Phải kiếm thật nhiều tiền để sau này còn giúp bố lo cho em.

Tôi đi làm được 2 tuần thì nhớ nhà quá nên xin nghỉ 2 ngày để về quê. Chẳng hiểu sao đi đường mà mọi người cứ nhìn tôi rồi chỉ trỏ gì đó. Mãi sau này tôi mới biết họ cho rằng tôi đi làm ở quán karaoke là đi làm gái là hư hỏng. Chẳng trách mà tôi về đến nhà thì mẹ tới gào ầm lên:

- Con Chi, mày ra đây, tao để mày rút cả h.áng bây giờ mày đi làm cái nghề như thế à. Mày định bôi tro chát chấu vào mặt tao, định không cho tao ngẩng mặt lên nhìn đời à. Mày có biết mấy hôm nay dưỡng mày nói tao chẳng ra cái gì không?

- Nghề như thế là nghề như nào, mà ông ta liên quan gì đến con mà có quyền nhắc đến con.

- Mày còn dám mở mồm ra nói như thế à, ông ấy lo cho mày nên mới bảo tao nghỉ làm lên dạy dỗ không để cho mày hư hỏng thêm.

Nghe đến đây tôi phá lên cười, một nụ cười mỉa mai nhất từ trước tới giờ. Cười xong tôi xoay lưng luôn vào nhà. Đúng lúc ấy thì bố cũng về tới nơi, mẹ lại bốn cữ soạn lại, chửi bố, đay nghiến và cho rằng bố dạy hư tôi.

Bố không chửi lại mẹ nửa lời, chỉ lặng lặng đi vào trong nhà nói:

- Con không về thì bố cũng định tới tận nơi bắt con về. Bố ở quê nên không hiểu hết, giờ nghe người ta nói mới hiểu cái nghề ấy là như thế nào. Thiếu gì nghề sao con không làm mà lại đi làm cái nghề ấy hả con? Bố đã dạy nghèo cho sạch, rách cho thơm cơ mà.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 22

Tôi nhìn bố chẳng hiểu sao cái cảm giác tủi thân cứ dần bao trọn lấy tôi, người ta có thể nghĩ tôi thế nào cũng được, thậm chí ngay cả mẹ nghi ngờ tôi cũng thấy bình thường. Mà sao chỉ một câu nói nhẹ nhàng của bố lại khiến tôi đau lòng đến vậy.

Bố đã đến tận nơi tôi làm, thấy rằng công việc của tôi chỉ đơn giản là dọn rửa chén đĩa, rảnh thì phụ người ta dọn dẹp phòng, còn chẳng thể tiếp xúc với khách thì làm sao có thể như mọi người nói được. Tôi quyết tâm đi làm cũng là để san sẻ bớt gánh nặng với bố, nhưng cuối cùng lại chỉ nhận được sự nghi ngờ này sao?

Tôi không giải thích vì nghĩ bản thân không làm gì sai thì chẳng cần giải thích, nào ngờ sự im lặng của tôi lại là cái cớ để mẹ day nghiến bố thêm:

- Đấy nhìn nó đi, người lớn nói cái mặt cứ sưng lên không thèm nói, anh dậy nó như thế đấy. Giờ còn làm cái nghề nhơ nhớp ấy thì sao tôi ngẩng mặt mà nhìn người ta được.

Khác với mọi lần bố không chửi lại mẹ, chỉ lặng im nhìn tôi hồi lâu rồi đau lòng nói:

- Chi, nghe bố đừng làm chỗ đó nữa, về đi rồi sang năm học mới đi học lại nha con.

- Không công việc đó tốt như thế, con cũng chẳng làm gì sai sao phải nghỉ.

- Bất kể cái gì bố cũng có thể chiều theo ý con nhưng riêng chuyện này thì không được. Con phải nghỉ ngay chỗ ấy, về nhà làm thì làm, học thì học tuyệt đối không được bước chân vào chỗ ấy nữa. Có thể con không làm gì sai, con giữ mình nhưng nơi đó là nơi điều tiếng dù con có không làm sai người ta cũng nghĩ con xấu. Con là con gái lại còn nhỏ đừng đánh đổi tương lai của mình như thế con ơi.

Tôi vẫn cương quyết không chịu khiến bố phải gằn như van xin:

- Con ơi xem như con vì bố, con thương bố con về nhà đi. Con đi xa bố cũng chẳng yên tâm đêm nào cũng mất ngủ vì lo cho con, bố chẳng còn tâm trí nào để làm nữa. Con thương bố, con nghe lời bố nha.

- Con làm nửa tháng rồi giờ nghỉ thì mất không lương à, con phải làm nốt tháng để lấy tiền lương đã.

- Bố nói thế mà mày không hiểu à, cần gì mấy đồng tiền nhơ nhớp ấy, vất đi cũng không tiếc

Nhơ nhớp? là tiền tôi bỏ công bỏ sức ra làm chứ có phải ăn trộm ăn cắp gì đâu mà nhơ nhớp? Đã thế tiếng mẹ xúm vào đay nghiến càng khiến tôi tức giận nhiều hơn. Nhanh như cắt tôi chạy vào trong nhà xách luôn túi đồ chạy ra cổng.

Tôi đủ thông minh để hiểu nếu cứ chạy bộ kiểu gì bố mẹ cũng sẽ thấy tôi vậy nên tôi quyết định kiếm một chỗ trốn trước, chờ mọi người đi qua mới tiếp tục hành trình lên thành phố.

Người ta càng nghi ngờ tôi càng phải đi làm, phải chứng minh để họ thấy tôi không hề hư hỏng như lời đồn.

- -----*-----*-----

Vì đã xin nghỉ 2 ngày mà tâm trạng lại đang không vui nên tôi quyết định mượn xe đạp của một chị cùng xóm một mình đi dạo quanh thành phố, thưởng thức tất cả những món ăn vặt lề đường mà bọn cái Nga vẫn khen ngon. Chờ đến khi tâm trạng ổn hơn thì cái bụng của tôi cũng không còn chỗ chứa nữa nên phải đạp xe về phòng nghỉ.

Tôi ngủ một mạch từ chiều đến mãi tối muộn khi cái Nga tan làm mới tỉnh dậy. Ăn no ngủ kĩ nên mấy nỗi buồn kia cũng tiêu tan, tôi nhanh chóng quay trở lại guồng quay của cuộc sống.

Tháng lương đầu tiên được cầm trên tay niềm hạnh phúc ấy thật sự rất khó diễn tả bằng lời. Cuối cùng thì tôi đã tự mình kiếm ra tiền bằng chính sức lao động của mình, cuối cùng thì tôi cũng đã có thể tự hào khoe với bố về sự cố gắng của tôi. Nghĩ đến bố niềm vui trong tôi lại trùng xuống một chút, hôm trước bố có ra đây tìm nhưng tôi nhất quyết không về.

Khi ấy tôi phải cam kết với bố rằng:

- Con hứa với bố con sẽ không làm gì sai trái cả, con đi làm vì muốn bớt gánh nặng cho bố nên nhất định con sẽ không khiến bố buồn lòng đâu.

Bố biết tính tôi cố chấp nên cũng chỉ có thể dặn dò thêm rồi đi về, bây giờ nếu biết tôi đã nhận được lương không biết bố sẽ vui, hay buồn.

Tháng lương đầu tiên ấy ngoài trích ra 300 nghìn để đóng tiền nhà thì tôi tuyệt nhiên không mua sắm gì cho bản thân cả. Mặc dù tôi thích nhiều thứ lắm nhưng tôi tự nhủ rằng:

- Mà sẽ còn rất nhiều tháng lương tiếp theo, khi ấy mà có thể mua sắm thỏa thích, còn bây giờ là tháng lương đầu tiên nên dành trọn nó cho bố và em.

Tôi đang trong thời gian thử việc nên lương cũng chỉ vón vện 2 triệu 1, không quá nhiều nên phải tính toán thật kỹ.

Trước tiên tôi mua cho bố một chiếc áo phông mới, cái áo phông này tôi cũng chỉ có thể mua ở mấy quán vỉa hè chứ chưa đủ kinh tế để mua ở những quán sang trọng. Nhưng nó là cả tấm lòng tôi dành cho bố, lâu nay bố toàn mặc áo sờn vai, lâu lắm rồi chẳng thấy bố mua sắm gì cho bản thân nên tôi quyết định tặng bố món quà nhỏ này.

Tiếp đến tôi mua cho cái Chi 1 chiếc cặp sách và một đôi dép mới, tất cả đều có màu hồng nhẹ hàng và in hình công chúa Elsa nó thích. Đảm bảo thấy hai món này nó sẽ cười tí mắt cho coi.

Vậy là tổng cộng tôi đã mua hết 370 nghìn và 300 nghìn tiền nhà, tôi sẽ giữ lại 430 nghìn để dẫn túi, còn lại 1 triệu sẽ đưa cả cho bố để đóng học cho em.

Vì đang là cuối tuần đông khách nên tôi chưa thể xin nghỉ ngay mà phải chờ 3 4 hôm nữa mới có thể về quê được. Ngày nào tôi cũng lôi mấy món quà ấy ra ngắm nghía rồi lại tự mình tưởng tượng xem biểu cảm của bố và cái Hương như thế nào. Chắc bố sẽ tự hào về tôi nhiều lắm.

- -----*-----*-----

Cầm chiếc áo trên tay bố hạnh phúc đến mức khóe mắt đỏ hoe, cứ thế nắm tay tôi mà hỏi:

- Làm ở đó có mệt không, có vất vả không con, sao bố thấy con gầy thế này hả Chi.

- Không vất vả đâu bố chỉ là rửa chén cốc thôi mà, bố thử áo đi xem có vừa không.

- Ủ ừ bố cảm ơn con.

Hóa ra tôi cũng có mắt thẩm mỹ đấy chứ, chiếc áo ấy bố mặc vừa in, màu xanh coban rất hợp với bố. Chỉ là một chiếc áo mà bố đã cảm động

đến mức ấy vậy thì sau này tôi nhất định phải cố gắng nhiều hơn nữa.

Cái Hương đã lớn nó có thể tự đi học bằng chiếc xe đạp cũ của tôi nên bố không cần đưa đón mỗi ngày nữa. Dầu vậy tôi vẫn muốn lên trường đón nó, tôi nhớ nó tới mức không chịu nổi nữa rồi.

Tôi có gặp lại một số bạn học cũ nhưng cố tình nhìn ra hướng khác vì sợ chúng nó sẽ bắt chuyện. Cũng có chút xấu hổ vì bỏ học sớm nên tôi né tránh. Tới cổng trường thì cũng có mấy phụ huynh khác đang đứng.

Bác Hạ ở đầu làng nhận ra tôi thì gọi:

- Cái Chi à, tưởng mày đi làm trên thành phố.

- Dạ, nay được nghỉ nên cháu về quê.

- Đi đón em à.

- Dạ.

Tôi thấy ngại nên chỉ trả lời qua loa cho có nào ngờ bác kéo tôi lại mà bảo:

- Bác thấy họ khá nhau mày làm ở quán karaoke hả cháu.

- Dạ.

- Thiếu gì nghề mà phải làm ở đấy, mình là con gái phải giữ lấy cái tiếng sau còn lấy chồng cháu ạ.

Tôi nhìn bác, lời nói của bác giống hệt mấy câu bố vẫn hay nói vậy nên tôi vẫn trả lời câu quen thuộc ấy:

- Hư hay ngoan là ở mình bác ạ, cháu tự kiếm tiền bằng sức lao động của cháu có gì mà sợ.

- Thì biết thế, có thể cháu không hư, nhưng cái công việc ấy xưa nay ai nghe cũng đều lắc đầu rồi. Tìm việc khác đỡ phức tạp hơn mà làm cháu ạ.

Việc khác ở trên thành phố đúng là có rất nhiều việc, lần trước tôi cũng đã thử xin rồi nhưng tôi còn nhỏ tuổi quá chẳng chỗ nào người ta nhận.

Thấy tôi im lặng không trả lời bác cũng thôi không nói nữa, chờ thêm một lát nữa thì cái Hương cũng ra. Tan trường đông tôi phải gọi mãi nó mới nghe thấy, thấy tôi nó nhảy cẫng lên sung sướng hét:

- A, chị Chi về.

Cả quãng đường nó cứ liên mồm nói:

- Chị biết không chị đi làm em với bố ngày nào cũng nhớ chị, ngày nào bố cũng hỏi em là không biết chị đã ăn cơm chưa, sống ngoài đây có ai bắt nạt không. Đến khi em bảo gọi điện hỏi thì bố lại sợ chị đang trong giờ làm, rồi sợ chị lại suy nghĩ nên không dám gọi.

- Ủ, chị đi làm em ở nhà cố gắng nói chuyện nhiều với bố cho bố đỡ buồn.

- Em vẫn nói mà, à mà bữa cơm nào bố cũng lấy cả bát cho chị, đến lúc em bảo 2 người sao bố lấy 3 bát thì bố mới sượng lại, hình như lại buồn vì nhớ chị.

Nghe nó kể tự nhiên tôi lại muốn bỏ hết công việc để ở hẳn nhà với bố, nhưng nghĩ lại hoàn cảnh nhà mình không cho phép nên lại thôi.

Tôi ở nhà 2 ngày rồi lại quay lại thành phố, trước khi đi tôi đưa cho bố 1 triệu nhưng bố kiên quyết nói:

- Con cầm lấy mà phòng thân ngộ có chuyện gì còn có cái lo.

- Con để lại một ít đây rồi, con đi làm cả ngày, cơm cũng ăn cả ở chỗ làm thì cần gì nhiều.

Vậy nhưng bố vẫn không chịu nhận, tới khi tôi phải nói khó:

- Bố cầm xem như giữ hộ con cũng được, chứ con ngoài đó là phòng trọ không có chỗ cất.

- Vậy bố giữ hộ, lúc nào cần cứ bảo bố đưa.

Nói rồi bố cất tiền cẩn thận rồi lai tôi ra đầu đường bắt xe, nhìn qua cửa kính ô tô thấy bố ở phía sau đang nhìn theo mà thương vô cùng.

Mấy tháng sau tôi vẫn dành phần lớn tiền lương để gửi về nhà, tới mức mấy chị làm cũng cứ trêu:

- Cái con này mày đi làm được 10 đồng thì cũng phải tiêu lấy 3 – 4 đồng chứ. Đằng này 10 đồng mày gửi về quê 9 đồng thì lấy gì mà tiêu.

- Em vẫn còn tiền tiêu mà.

- Chịu luôn, chưa thấy đứa nào tiết kiệm như mày.

Tôi cười mà không giải thích bởi các chị không ở hoàn cảnh của tôi nên không thể hiểu được.

- -----*-----*-----

Tôi đi làm được gần 1 năm thì cái Hương lấy máy của bố nhắn cho tôi khoe:

- Chị, bố có bạn gái mới đó.

- Sao mày biết?

- Em xem trộm tin nhắn của bố, dạo này bố cũng diện hơn hẳn.

Bố có bạn gái, rồi từ bạn gái sẽ thành mẹ kế của tôi, có khi nào sau đó bố cũng lại ruồng bỏ chị em tôi giống mẹ hay không. Tôi đã đi làm đã có thể tự lo cho mình, nhưng còn cái Hương, nó còn nhỏ quá tôi không muốn nó phải trải qua những đau khổ giống như tôi.

Ngay lập tức tôi gọi lại hỏi:

- Bố đã đưa bà ta về nhà bao giờ chưa, bà ta như thế nào.

- Em không biết là ban nãy em định nhắn tin cho chị thấy có tin nhắn đến em lên đọc trộm nên đoán vậy thôi.

Tôi trầm tư suy nghĩ hồi lâu sau đó nhắn tin cho cái Hương bảo:

- Nếu bố có đưa bà ta đến chơi thì em phải tỏ ra thật hư, thật ghét bà ta, phải làm sao để bà ta thấy sợ mà không dám lấy bố nữa nhớ chưa?

- Sao phải làm vậy hả chị?

- Cứ làm theo lời chị đi, mà xóa tin nhắn đi không bố đọc được đấy.

Dặn dò cái Hương xong tôi nằm dài ngẫm nghĩ, đang mãi nghĩ thì cái Nga gọi:

- Này, không nghỉ trưa đi ngăn ngở cái gì đấy.

Từ ngày tôi ra đây làm cũng chỉ có nó để tâm sự, nó trải đời hơn tôi nên khá hiểu chuyện. bản thân cũng đang bế tắc nên tôi quyết định kể cho nó nghe, nghe xong nó lườm tôi rồi bảo:

- Mà chưa nghe cái câu con chăm cha khôn bằng bà chăm ông à, sao mà ích kỷ thế phải để bố mà tìm hạnh phúc chứ.

- Mà không hiểu đâu mẹ tao cũng vì chồng mới mà bỏ tao, giờ bố tao có vợ cũng lại bỏ chị em tao thì cái Hương biết phải làm sao.

- Mày ngáo à con này, bố mày thương chị em mày thế nào mày không biết hay sao. Sẽ không có chuyện bố mày vì ai đó mà bỏ chị em mày, bởi nếu bố mày như thế sẽ không bao giờ đón mày về trong khi đang nợ nần ngập đầu như thế.

- Nhưng mà...

Nó không để cho tôi giải thích mà nói luôn:

- Chị em mày là con gái trước sau gì cũng đi lấy chồng, lúc đấy mày để bố mày sống một mình à. Chưa kể bố mày còn trẻ cũng cần phải có người tâm sự, san sẻ mọi thứ. Một mình gà trống nuôi con vất vả lắm, nếu có thêm người về đỡ đần công việc chẳng phải tốt hơn à.

- Tao có biết bà ta thế nào, nhớ bà ta độc ác đánh đập cái Hương thì sao?

Nó ngẫm nghĩ một lát rồi gật gù nói:

- Mày nói cũng đúng, cái Hương nhà mày nó lại hiền lành quá nếu mà có lỡ bị bắt nạt cũng không biết cách mà chống lại.

Có thể tôi ích kỷ, nhưng tôi thật sự chỉ mong bố ở mãi với chị em tôi mà thôi. Đợt này cũng đang vào dịp hè, quán khá là vắng khách nên tôi quyết định xin nghỉ một tuần để về nhà xem thế nào. Chị chủ quán thấy tôi vừa nghỉ tuần trước giờ lại nghỉ thì có vẻ không vui, nhưng khi nghe tôi trình bày hoàn cảnh chị cũng đồng ý còn nói thêm:

- Ai cũng có nhu cầu hạnh phúc em ạ, nghĩ thoáng ra một chút đừng ích kỷ quá.

Trên xe tôi cứ suy nghĩ mãi về câu nói ấy của chị chủ quán, tôi nghĩ xem mấy năm qua liệu bố tôi có thật sự vui vẻ hạnh phúc hay không. Nhưng tôi lại chẳng thể có câu trả lời bởi chị em tôi đã quen nhận sự quan tâm của bố, chưa từng một lần nhìn lại để xem cuộc sống của bố thế nào.

Một tuần ở nhà tôi lén quan sát bố thật kỹ, bố tôi hay cười hơn, yêu đời hơn, niềm hạnh phúc của bố lớn đến nỗi chị em tôi cũng cảm nhận được. Bất giác tôi nghĩ tới lời của cái nga “bố mày đã vất vả chăm lo cho chị em mày rồi, chả lẽ mày ích kỷ không cho bố mày được hạnh phúc bắt bố mày cô đơn cả đời”. Tôi nửa muốn bố hạnh phúc, nửa lại sợ bố có hạnh phúc riêng sẽ bỏ rơi chúng tôi thành ra tâm trạng cứ mãi bế tắc, u uất không biết phải nên làm gì.

Cuối tuần ấy bố bất ngờ đưa một người phụ nữ lạ về nhà, và giới thiệu là bạn bố ghé chơi. Tôi nhìn qua cũng đoán được cô ta là ai, cái Hương nhớ lời tôi dặn nên tỏ ra rất ghét cô ấy. Còn tôi lặng lẽ quan sát thật kỹ phản ứng của người đàn bà mà bố giới thiệu tên Hân kia.

Cảm nhận ban đầu tôi thấy cô ấy rất hiền, mặc kệ cái Hương phá tới cỡ nào vẫn luôn nhẹ nhàng. Đặc biệt là nấu ăn ngon và cực quan tâm tới bố.

Bố ra vườn cô xả sẵn một chậu nước để lát bố về rửa cho mát. Vì bể nhà tôi ngoài trời nên buổi trưa nước khá nóng. Cô còn cẩn thận pha sẵn một cốc chanh đường bố về chỉ việc thêm đá là uống. Ngay cả đến chiếc khăn cho bố lau mặt cô cũng chuẩn bị cẩn thận. Bố nhận được sự quan tâm của cô Hân thì hạnh phúc mỉm cười nhưng rồi vô tình bắt gặp ánh nhìn của tôi nên nụ cười ấy vội tắt.

Đêm ấy tôi thấy bố ngồi mãi ngoài hiên nên lò dò đi ra ngồi bên cạnh, lòng có rất nhiều điều muốn hỏi mà chẳng thể mở lời. Bố nhìn tôi hít một hơi thật sâu rồi dè dặt hỏi:

- Chi à, bố... lấy vợ... được không?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 23

Tôi nhìn bố, chút ánh sáng mờ nhạt từ chiếc đèn ngủ hắt ra không đủ để cho tôi thấy rõ từng đường nét trên gương mặt khắc khổ ấy. Cũng không thể nhìn sâu vào mắt bố để xem bố đang nghĩ gì. Chỉ có thể qua giọng nói ấy mà đoán tâm trạng của bố hiện tại.

Trong lòng ngổn ngang biết bao suy nghĩ nên chẳng biết phải trả lời câu hỏi ấy thế nào. Bố lấy vợ có được hay không, tôi thật sự không dám trả lời.

Thấy tôi cứ lặng im không nói bố lại khẽ thở dài bảo:

- Thôi cũng muộn rồi con đi ngủ đi.

Tôi phân vân một lúc rồi lí nhí hỏi:

- Bố bố có bao giờ bỏ bọn con không?

Bố hơi sững người rồi ôm chặt tôi vào lòng mà nhẹ nhàng trách:

- Sao con lại hỏi như thế, hai đứa là tất cả của bố. Bố hi sinh cũng chỉ vì hai đứa, sẽ không bao giờ bố bỏ hai đứa đâu.

- Vậy nếu bố có vợ mới bố còn thương bọn con không, bố có chọn bà ấy không.

- Không bao giờ, hai đứa là mạng sống của bố, sẽ không bao giờ bố đem hai đứa lên bàn cân để chọn lựa, cũng không bao giờ đánh đổi lấy bất kỳ thứ nào khác. Nếu như bắt buộc phải chọn bố sẽ luôn chọn các con, sẽ không vì bất kỳ thứ gì mà rời bỏ con của bố.

Phải rồi bố thương chị em tôi mà, làm sao tôi lại có suy ấy chứ, nếu bố không thương thì sao phải hi sinh mọi thứ cho tôi thế này được. Nếu không thương thì trước đây bố không tranh thủ thời gian ghé thăm tôi chỉ vì sợ tôi ở một mình sẽ buồn. Bố chấp nhận để mẹ chửi chỉ vì lo lắng cho tôi. Vậy mà suýt chút nữa tôi lại quên.

Hai bố con cứ ngồi lặng im như thế mãi một lúc lâu sau bố mới giục tôi vào nhà ngủ.

Sáng hôm sau tôi đạp xe ra nhà cô Tươi, tôi rất cần một lời khuyên chân thành từ một người lớn. Mà người lớn duy nhất tôi có thể tin tưởng cũng chỉ có mình cô. Cô có lẽ cũng đã biết chuyện bố tôi có bạn gái nên khi nghe tôi hỏi cũng không quá bất ngờ. Cô nhìn thẳng vào mắt tôi rồi hỏi:

- Hôm trước cháu tiếp xúc với cô ấy cháu thấy thế nào.
- Mới gặp có 1 ngày cháu cũng không biết nữa.
- Vậy cháu thấy cô ấy có quan tâm bố không?

Tôi không cần ngẫm nghĩ mà gật đầu luôn, cũng vì thấy cô ấy quan tâm bố nên tôi mới băn khoăn chứ nếu không tối qua tôi khi bố hỏi tôi đã nhất quyết không đồng ý rồi.

Cô quan tâm bố từ những điều nhỏ nhất nhất, những thứ mà chỉ có người trong nhà mới cảm nhận được. Có những việc cô làm cho bố mà đến ngay cả mẹ tôi trước đây cũng chưa từng làm.

Cô Tươi thấy vậy thì nhẹ nhàng nói:

- Thật ra thì cô không cần nghe cháu nói cũng biết người ta thương bố cháu thật lòng. Thương thì mới đồng ý quen với người đã qua một đời vợ lại nuôi 2 đứa con riêng. Nhà mình cũng chẳng có kinh tế gì thậm chí còn đang nợ nần nên chẳng thể nào nói người ta quen vì tiền được. Cháu nghĩ

mà xem nhà mình như thế, lại còn đang nợ nần có cô ấy về chẳng phải sẽ san sẻ gánh nặng cùng bố hay sao. Hơn nữa bố bọn cháu cũng đã ở vậy 3-4 năm nay rồi, khó khăn lắm mới gặp một người thương bố. Chẳng lẽ cháu không mong bố được hạnh phúc? Cháu đã đi làm xa, em Hương rồi cũng phải lớn, khi ấy cháu đành lòng để bố sống một mình hay sao.

Cái này, tôi chưa từng nghĩ tới, tôi chỉ nghĩ làm sao để giữ bố cho riêng chị em tôi, chưa từng nghĩ là bố cũng mưu cầu 1 hạnh phúc. Nhưng người ta vẫn nói” một lần bị rắn cắn, cả đời sợ dây thừng”, tôi cũng vậy rất sợ khi bố có hạnh phúc mới sẽ lại lãng quên chị em tôi như mẹ.

Như đọc được suy nghĩ của tôi cô Tươi vội trấn an:

- Cô biết cháu lo sợ điều gì, nhưng cô khẳng định bố cháu sẽ không bao giờ như vậy. Nếu bố chỉ quan tâm đến hạnh phúc của mình thì sẽ không hỏi ý cháu về việc lấy vợ. Càng không đón cháu về nuôi trong khi cuộc sống đang vô cùng khó khăn như thế. Bố thương hai đứa thế nào chẳng lẽ cháu không biết, sẽ không có chuyện bố sẽ vì ai đó mà hết thương 2 đứa, cháu phải tin bố chứ.

Đúng rồi tôi phải tin bố, phải nghĩ cho bố chứ không thể nào ích kỷ chỉ nghĩ cho bản thân mình được. Như hiểu ra mọi chuyện tôi chào cô Tươi ra về, ngày mai tôi lại quay lại thành phố làm việc rồi tôi muốn dành nốt thời gian này bên bố và em.

- -----*-----*-----

Trước khi bước lên xe ô tô để ra thành phố, tôi vội vàng nói với bố:

- Nếu bố cảm thấy vui thì bố cứ lấy vợ, chị em con sẽ vẫn ở bên cạnh bố.

Tôi nhìn thấy rõ sự bất ngờ ở gương mặt của bố, bố bất ngờ tới mức xe đã lăn bánh được một quãng mà bố vẫn ngây người đứng đó. Chắc bố không nghĩ tôi lại dễ dàng đồng ý đến vậy.

Tôi nghĩ kỹ rồi, bố coi chị em tôi như mạng sống thì chị em tôi cũng thế, chỉ cần bố thấy vui thế là được.

Tối ấy cái Nga có hỏi:

- Sao, chuyện bố mày lấy vợ thế nào rồi.

- Tao nghĩ thông rồi, có một người lo cho bố tao cũng yên tâm hơn.

- Nghĩ thoáng thế là chuẩn đấy thời đại này rồi phải tiên tiến lên, biết đâu bà ta lại phụ với bố mày chăm lo cho cái Hương chả tốt hơn à.

Tôi chẳng dám mong người ấy sẽ chăm lo cho em tôi, chỉ cần người ta đừng hắt hủi nó là tôi đã mừng lắm rồi.

Tôi cứ nghĩ nhận được sự đồng ý của tôi thì mối quan hệ của bố cùng người phụ nữ ấy sẽ mau chóng tốt đẹp hơn. Nào ngờ một tháng sau tôi được nghỉ nên về thăm nhà thấy bố cả ngày chẳng cười nổi 1 cái thì hỏi cái Hương:

- Bố sao vậy, tao thấy bố cứ buồn buồn kiểu gì vậy Hương.

- Bố đang thất tình đấy.

- Thất tình, sao lại thất tình.

Nó chép miệng ra dáng bà cụ non rồi bảo:

- Thì chắc là chia tay người yêu nên thất tình chứ còn sao nữa, dạo này em thấy bố ở nhà suốt, ăn mặc cũng không còn chỉnh chu nữa. Nhất là đợt này không còn nhắn tin gọi điện cho nhau nữa nên em chắc chắn là thất tình.

Tôi nhìn nó nghi hoặc hỏi:

- Nhưng mà tao với mày đồng ý cho bố lấy vợ rồi mà, hay bà ta chê bố?

- Không phải đâu, mẹ biết bố có người yêu thì không vui, mấy lần cứ về đây nói xấu cái cô kia với mọi người trong làng. Còn bảo cái gì mà nhìn mặt gian ác, sợ sẽ làm khổ chỉ em mình. Mẹ còn bảo với họ là nếu bố lấy vợ mẹ sẽ đón chị em mình về nuôi chứ không cho chị em mình sống cảnh mẹ ghẻ con chồng. Thế rồi tự nhiên em thấy bố gấp cái áo sơ mi với đôi dép mới bỏ trong hộp cất đi. Chắc là quà của cô kia tặng cất đi để đỡ nhìn thấy lại đau lòng.

Hóa ra là vậy, bảo sao bố lại buồn thế, bố thương người ta nhưng vì chị em tôi mà đành phải bỏ lỡ. Nhìn bố rầu rĩ tôi lại càng thấy đau lòng, pha một cốc nước mát mang ra vườn cho bố rồi chủ động hỏi:

- Bố, cô Hân đâu rồi, bố gọi cô ấy về nhà mình chơi đi, con muốn tiếp xúc với cô ấy cho quen dần.

Nghe xong tâm trạng bố càng buồn hơn, bỏ dở luôn cốc nước bố cứ thế nhìn lên trời chẳng nói gì. Tôi thì vẫn vờ như không biết chuyện gì mà nói tiếp:

- Con thấy cô ấy cũng thương bọn con, lại biết quan tâm bố, có cô ấy về chắc nhà mình sẽ vui hơn.

- Đừng nói nữa, cô ấy sẽ không về nữa đâu.... Bố nghĩ kỹ rồi.... bố chọn hai đứa.

Nói xong bố đứng dậy bỏ đi, bỏ mặc tôi ngồi bên cạnh cốc nước chanh đã tan hết đá nhạt thêch bên cạnh. Bóng dáng đau khổ của bố dần khuất sau rặng ổi, có cố nhìn cũng chẳng thấy nữa.

Mấy chữ “bố chọn hai đứa” nghe sao mà đau đớn đến vậy, vậy mà trước đó tôi cứ lo sợ bố sẽ hết thương chị em tôi, cuối cùng vẫn là bố đánh đôi

hạnh phúc chỉ để lo cho chúng tôi. Hóa ra tôi vẫn mãi là đứa con ích kỷ, khiến cho bố phải sống tiếp những tháng ngày cô đơn.

Biết bố buồn nhưng tôi cũng chẳng thể nghỉ nhiều ở nhà, đành dặn cái Hương để ý hơn đến bố rồi dời đi.

- -----*-----*-----

Tôi đã bắt đầu bước sang tuổi 15, cơ thể cũng bước vào giai đoạn dậy thì đầy bỡ ngỡ. Còn nhớ tối hôm đó tôi đau bụng dữ dội, đau đến mức phải xin nghỉ làm nằm ở nhà. Mỗi hồi liên tục túa ra ướm đầm, tôi cứ nghĩ bệnh đau dạ dày năm xưa lại tái phát. Cho tới khi dưới đáy quần có một thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra khiến tôi thật sự hoảng loạn, vội vã bấm máy cho cái Nga khóc mếu nói:

- Nga ơi, tao sắp chết rồi.
- Làm sao, sao lại sắp chết.
- Tao chảy máu, chảy máu sắp chết rồi.

Nói được mấy nhiều từ là tôi lại khóc, cái Nga lo quá nên cũng xin nghỉ làm về để xem tôi thế nào. Tối khi nghe tôi kể lại bệnh tình mặt nó hầm lại lớn tiếng chửi:

- Con ngu, có hành kinh cũng không biết.
- Hành kinh, hành kinh là cái gì, không phải tao sắp chết hả?
- Hành kinh là mày đã lớn, là chu kỳ hàng tháng của phụ nữ, không ai nói với mày à.

Tôi lắc đầu, tôi học còn chưa hết lớp 7, mấy vấn đề này chưa từng học qua. Còn ở nhà cũng chẳng ai nói tới nên thật sự là không biết. Thấy cái mặt ngố tàu của tôi con Nga không nhịn nổi cười, vừa cười vừa bảo:

- Dậy rửa sạch sẽ đi, tao đi mua cho gói băng, hôm nay tao sẽ là cô giáo dạy mày bộ môn giới tính.

Vừa một chút tò mò, lại thêm chút ngượng ngùng, con gái phức tạp thật đấy, có cả những chuyện này. Vậy là tôi đã dậy thì, đã trưởng thành rồi, chẳng trách mấy tháng trước tôi thấy một vài vùng nhạy cảm bắt đầu mọc mấy sợi lông đen đen.

Cái Nga mua cho tôi một gói băng siêu mỏng có cánh, còn cẩn thận dạy tôi cách dùng, cách vệ sinh khi tới chu kỳ để tránh viêm nhiễm. Nó còn dùng toàn bộ kinh nghiệm của bản thân để dạy cho tôi về giới tính.

Nghe nó nói mới chợt nghĩ ra, có khi mấy thứ này bố cũng chẳng biết vì bố là đàn ông đâu có trải qua đâu mà có kiến thức dạy tôi. Nếu như có mẹ chắc tôi sẽ không ngỡ, và không biến thành trò cười của cái Nga ngày hôm nay.

Một chút tủi thân nhưng rồi lại phải tự mình xua đi cảm giác ấy. Có buồn có đau mọi thứ cũng chẳng thể thay đổi, thôi thì quên đi để sống sẽ tốt hơn.

- -----*-----*-----

Một thời gian sau chị chủ quán có đề nghị chuyển tôi lên bộ phận bưng bê mà tôi còn phân vân chưa dám nhận lời. Cái Nga thì bảo:

- Bưng bê thì nhàn hơn, lương cũng cao hơn nhưng đương nhiên sẽ phức tạp hơn nhiều đấy, mày cứ suy nghĩ cho kỹ đi.

- Thế sao ngày trước bắt tao rửa bát giờ lại gọi lên nhỉ.

- Mày ngu thật hay giả ngu đây, ngày mày mới về đây làm nhỏ thó, đen đúa. Giờ sau 2 năm mày lớn phổng phao, có da có thịt lại hợp nước nên trắng bóc. Bà ấy lại là dân kinh doanh, ngu gì không đưa mày lên để đẹp mặt quán.

Làm ở đây 2 năm tuy chưa mấy lần tiếp xúc trực tiếp với khách, nhưng cũng hiểu được mấy cái phức tạp mà con Nga nhắc đến. Bởi thế tôi mới phân vân chưa dám nhận lời.

Đối công việc lương sẽ cao hơn, tôi có thể phụ với bố nhiều hơn, có điều nếu bố biết chắc chắn sẽ không đồng ý, thậm chí còn bắt tôi nghỉ việc. Càng nghĩ càng đau đầu, lại đang đến chu kỳ nên khó chịu vô cùng. Hôm sau tôi quyết định sử dụng 2 ngày phép của mình để về quê. Cần thư thả đầu óc thì mới nghĩ được.

Lần nào về quê tôi cũng gọi bố ra đón, chẳng hiểu sao lần này gọi mãi mà chẳng thấy bố nghe máy. Ruột gan cũng nóng lên theo từng cuộc gọi, xuống xe tôi vội vã bắt xe ôm về nhà.

Giờ này cái Hương vẫn còn đang ở trường, cổng thì cài nhưng cửa nhà lại mở, xe máy của bố vẫn còn ở nhà nên chắc chắn bố không đi đâu cả. Vậy tại sao tôi gọi vẫn không thấy bố nghe máy? Hay là bố chạy sang hàng xóm nhỉ.

Nghĩ vậy tôi một mình đi ra vườn, định bụng kiếm quả gì đó ăn cho đỡ buồn mồm. Vườn nhà tôi hầu như mùa nào cũng có quả ăn nên cứ về quê là tôi lại chạy tót ra ngoài này.

Vẫn như mọi lần tôi ngồi đu đeo trên cây ổi cao nhất thì bất ngờ nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc của bố. Chuông điện thoại ở gần đây chắc chắn bố cũng ở quanh đây, nghĩ vậy tôi lớn tiếng gọi:

- Bố ơi, bố..

Ngoài tiếng gọi của tôi vọng lại thì không hề thấy tiếng bố trả lời. vội tụt xuống khỏi cây vừa đi vừa gọi:

- Bố ơi, bố làm chỗ nào đấy.

Vẫn không có tiếng đáp lại, vội móc điện thoại gọi cho bố để lần theo tiếng chuông. Cứ thế tôi bước đi theo lối mòn ra sát bờ ao thì hoảng hồn đánh rơi luôn điện thoại.

Bố đang nằm ở kia, thiếu một chút nữa thôi là ngã xuống ao, sợ hãi tôi vội chạy ra lay lay bố gọi:

- Bố, bố ơi, bố làm sao thế, bố ơi...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 24

Bố nằm sát mé bờ ao, người thì vẫn nằm trên đất nhưng tay trái và chân trái đã buông thõng xuống ao. Phía gần đó còn có gánh cỏ vương vãi, ở đây mới mưa lúc sáng nên mấy lá cỏ kia vẫn còn ướt, một chút ánh nắng mặt trời chiếu vào khiến những hạt nước ấy bất ngờ trở nên long lanh như ngọc.

Tôi vừa gọi vừa dùng hết sức kéo bố dịch vào vì sợ một cái trở mình thật nhẹ cũng có thể khiến bố ngã luôn xuống ao. Nghĩ lại tôi vẫn thấy sợ, nếu ngày hôm ấy bố nhích thêm một chút nữa là chị em tôi trở thành mồ côi mất rồi.

Tôi cố gắng gọi vừa gọi vừa lay người bố thật mạnh nhưng bố vẫn chẳng chịu mở mắt, lúc đó tôi sợ đến mức chỉ biết ngồi khóc, cứ thế ôm chặt lấy bố gục đầu xuống mà khóc thảm thiết. Trong đầu chỉ nghĩ rằng bố đã bỏ lại chị em tôi chứ chẳng nghĩ được phải làm gì để cứu bố.

May sao khi đó điện thoại của bố tiếp tục đổ chuông, tôi không biết ai gọi chỉ thấy bố lưu tên là – Luân lái buôn, mặc kệ họ có là ai, chỉ cần biết họ gọi đúng lúc bố con tôi cần giúp đỡ, vậy là tôi vội vã bắt máy nói:

- Alo, giúp cháu với, bố cháu bất tỉnh rồi, giúp cháu với...

Đầu dây bên kia vọng lại tiếng nói của đàn ông:

- Bình tĩnh, chú đang ở sân nhà cháu đây, nói chú nghe bố con cháu đang ở đâu.

- Chú ơi cháu với bố ở bờ ao, cạnh cây mít, chú cứu bố cháu với...

Mấy phút sau người đàn ông đó tìm được bố con tôi, hóa ra là chú chuyên thu mua hoa quả của gia đình tôi, chú thường tới tận vườn hái nên chỉ cần miêu tả qua là chú có thể định hình được chỗ bố con tôi. Cả khu bờ ao cũng chỉ có duy nhất có góc này là có cây mít chòi ra còn đâu toàn bộ bố đều trồng cây chanh cả.

Ngày hôm ấy nếu không có chú thật sự tôi không dám tưởng tượng xem bố sẽ thế nào. Chú bấm ngón tay cái vào ngay dưới mũi nhưng bố vẫn không tỉnh, ngay lập tức chú nhìn tôi nói:

- Cháu cùng chú đỡ bố lên lưng, chú cháu mình phải nhanh không là không kịp.

Câu nói vội vàng của chú lại càng khiến tôi run sợ hơn, chân tay cứ luống cuống hết cả lên nên mãi mới có thể đỡ bố ngay ngắn trên lưng chú. Bố không quá béo nhưng lại đang bất tỉnh cộng với bờ ao hơi dốc nên chú di chuyển có phần khó khăn.

Chú không phải người ở đây nên ngoài lại hỏi tôi:

- Trạm xá có gần đây không cháu.

- Dạ tầm 2km thôi ạ.

- Vậy được lát chú để bố cháu lên xe cháu ngồi phía sau đỡ nhé. Có đỡ được không.

Tôi chưa làm việc đó bao giờ nên ấp úng bảo:

- Cháu... không chắc nữa.

- Mà thôi, cháu gọi xe đi, chúng ta đưa thẳng ra viện.

- Gọi xe, xe nào hả chú?

Chú vừa chạy vừa bảo:

- Xe cứu thương, hoặc taxi đều được.

Chẳng hiểu tôi bị cái gì mà đầu không nặn ra nổi 1 con số nào để gọi. Cuối cùng vẫn lại là chú gọi giúp 1 chiếc taxi để đưa đi viện. Mới đầu chú không định đi cùng nhưng có lẽ nhìn hoàn cảnh tôi thương quá nên lại leo lên xe rồi hỏi:

- Cháu có đem theo tiền không.

- Cháu... cháu có mỗi hơn 1 triệu ở đây thôi ạ.

Chú thở dài rồi bảo:

- Lần trước lấy hàng chú vẫn chưa trả tiền cho bố cháu, có gì lát chú đưa thêm cho. Mà cháu không gọi cho người nhà đi chứ mình cháu làm sao mà lo nổi.

Người nhà tôi thật sự không biết gọi ai lúc này cả, mẹ tôi chắc chắn bà ấy sẽ không đến. Các cô các bác thì cũng bận làm, hơn nữa từ sau khi nhà tôi nợ nần mọi người cũng không còn quan tâm đến nhiều như trước nữa. Chỉ có duy nhất cô Tươi là lâu lâu vẫn hỏi han chị em tôi, nhưng mà ban nãy tôi gọi định nhờ cô đi đón cũng chẳng thấy cô nghe máy. Chắc cô đang bận, nếu không cô đã gọi lại cho tôi rồi.

Tôi cứ thế lặng im nhìn bố, ước nguyện duy nhất lúc này là mong bố bình an. Nếu bố có mệnh hệ gì, thật sự tôi chẳng biết phải làm sao cả.

Chú Luân nhìn bố con tôi thương cảm thốt lên:

- Khổ thân, hôm trước bố mày đã kêu hay tức ngực khó thở, chú bảo nghỉ một hôm mà đi khám mà không chịu, giờ thành ra thế này. Rõ khổ.

- -----*-----*

Tới bệnh viện vẫn là chú giúp tôi làm thủ tục, còn tôi chỉ biết chạy theo xe của bố rồi ở phía bên ngoài phòng cấp cứu cầu nguyện. Cả một dãy hành lang chỉ có một mình tôi đơn độc, nỗi sợ hãi và cô đơn đang dần sâu lắng khiến đôi mắt tôi bắt đầu ngấn lệ. Nhìn về phía cánh cửa phòng lạnh lẽo kia tim tôi thắt lại chỉ sợ bố sẽ có chuyện gì. Suy nghĩ ấy càng khiến cho tim tôi quặn lên vì đau đớn nhiều hơn.

Trái tim tôi lúc này tựa như có muôn vàn nhát dao đâm vào, tôi rất muốn được vào cùng bố, được ở bên cạnh để truyền thêm sức mạnh cho bố mà không thể. Không gian xung quanh tôi dần trở nên lạnh lẽo, cô đơn đến mức khiến tôi cảm thấy ghê sợ.

Một lúc sau chú Luân mới tới bên cạnh, đưa cho tôi một chiếc khăn nhỏ trong túi áo rồi an ủi:

- Mạnh mẽ lên cháu, lúc này cháu cần phải mạnh mẽ để còn lo cho bố chứ.

Chiếc khăn ấy vẫn còn vương chút mùi mồ hôi của chú, nhưng lại là chiếc khăn thơm nhất mà tôi từng được nhận.

- -----*-----*-----

Cuối cùng thì cửa phòng cấp cứu cũng chịu mở ra, tôi lau vội nước mắt để đứng bên cạnh chú Luân nghe kết quả của bác sĩ:

- Bệnh nhân bị tăng huyết áp đồng thời làm việc quá sức nên cơ thể suy kiệt dẫn tới bị ngất. Nên chú ý đến vấn đề dinh dưỡng cho bệnh nhân, đặc biệt cần nghỉ ngơi trong thời gian tới.

Tôi chỉ quan tâm rằng bố không sao thế là mừng. Vừa khóc vừa meo nói với chú:

- Chú ơi, bố cháu không sao rồi, không sao rồi chú ạ.

- Chú biết rồi, bố sau là người tốt, nhất định sẽ không sao.

Cả tôi và chú đều mừng rỡ đi cùng với y tá để đưa bố sang phòng hồi sức. Nhẹ nhàng nắm lấy tay bố tôi nói:

- Bố ơi, con gái về rồi, con về rồi đây.

Bố vẫn còn ngủ, bác sĩ nói khoảng 1 đến 2 giờ nữa bố mới tỉnh, không sao tôi có thể chờ được, chỉ cần bố khỏe lại bao lâu tôi cũng có thể chờ.

Xong xuôi chú cũng phải về vì còn phải lo công việc chứ không thể nào ở mãi đây với bố con tôi được. Dù sao chú cũng chỉ là người ngoài, giúp được đến đây là tôi cảm kích lắm rồi.

Chú về tôi không dám rời bố nửa bước sợ bố tỉnh dậy không thấy ai bên cạnh sẽ buồn. Cũng tuyệt nhiên không dám khóc, tôi không muốn bố nhìn thấy cái dáng vẻ yếu đuối của tôi lúc này. Tôi ép bản thân phải thật mạnh mẽ, có như thế bố mới có thể yên tâm là nghỉ ngơi.

Tối ấy cô Tươi có gọi lại cho tôi,

nghe tin bố nhập viện cô hốt hoảng hỏi:

- Ở viện nào, bố giờ sao rồi hả Chi.

- Dạ bố cháu ổn rồi cô ạ.

- Thế ai đang ở trong đó với cháu

Tôi nén nỗi tủi thân lại mà trả lời:

- Dạ, có mình cháu thôi ạ.

- Vậy để cô bảo chú chờ qua đó chứ mình cháu làm sao được.

- Thôi cô ạ, bố cháu cũng khỏe có thể tự đi lại được rồi. Cô chạy qua xem cái Hương thế nào giúp cháu, ban này bố cháu có gọi nhờ ông Tư rồi nhưng chắc nó ở nhà một mình vẫn sợ. Cô đón nó ra nhà cô hộ cháu, lúc nào bố ra viện thì cháu đón nó về.

Nói chuyện với cô thêm một lát nữa thì tôi cũng cúp máy, nhìn cái dáng vẻ tiêu tụy của bố tôi lại thấy xót xa.

Bất giác tôi lại nhớ tới cô Hân rồi lại tự trách mình, nếu ngày ấy tôi không ích kỷ, không lưỡng lự có lẽ bố đã có một người bên cạnh để cùng đồng hành trong cuộc sống. Tất cả là tại sự ích kỷ của bản thân mới khiến bố tôi phải sống những tháng ngày vất vả trong nỗi cô đơn. Tôi thì đi làm xa, cái Hương thì bận học, bố thật sự không có lấy một aid để san sẻ cũng như tâm sự chuyện buồn vui.

Tôi hối hận, hối hận nhiều lắm, nếu có một ai đó bên cạnh bố sẽ không phải làm việc quá sức. Có ai đó bên cạnh bố cũng sẽ không tới mức ngất đi mà không ai biết. Nếu không phải vì tôi nhớ nhà nên nóng lòng trở về thì sẽ thế nào.

Nhưn góc hối hận thế nào thì cũng đã muộn, bố đã từ chối người ta sẽ không thể nào có chuyện hai người lại có thể tiến tới với nhau được nữa.

Càng nghĩ lại càng trách bản thân, chỉ vì ích kỷ mà khiến bố khổ.

- -----*-----*-----

Bố nằm viện 3 ngày thì được về, 3 ngày ấy mọi người cũng đến thăm bố, có bác thấy tôi mệt thì nói tôi đi về để bác ở lại thay nhưng tôi quyết không đồng ý, tôi muốn ở bên cạnh bố lúc này nên dù có mệt đến đâu cũng sẽ cố.

Bố về nhà nhưng sức khỏe có vẻ yếu đi trông thấy nên không làm được nhiều như trước.

Bản thân tôi nữa muốn ở nhà bên cạnh bố để lúc ốm đau còn có người nọ người kia. Nhưng nghĩ lại giờ bố đã như thế tôi cũng bỏ việc nốt thì kinh tế gia đình sẽ làm sao. Về quê làm thì công việc vừa vất vả mà lương lại thấp. Vậy nên dù thương bố, thương em nhưng tôi vẫn phải trở lại thành phố.

Tôi vẫn chưa trả lời đề nghị hôm trước của chị chủ quán vì bản thân tôi cũng có một chút lo sợ nếu như chuyển đổi công việc. Thôi thì tạm thời cứ làm công việc cũ còn đâu sau này tới đâu hay tới đó. Bản thân tôi cũng không xác định gắn bó với cái nghề này lâu dài, chỉ làm cho tới khi đủ tuổi sẽ chuyển một công việc khác ổn định hơn.

Một tháng sau bố liên tục bị đau lưng, ngực cũng đau tức khó thở, mới đầu bố giấu và cố chịu đựng sau cái Hương lén gọi điện kể tôi mới biết.

- Chị, sao tháng này chị không về?

- Tháng trước chị nghỉ chăm bố nên tháng này làm bù qua, bố thế nào có khỏe không.

- Mấy hôm nay bố toàn nằm 1 chỗ thôi, bố bị đau lưng, đau đỏ cả mặt nhưng bảo đi khám thì bố không chịu. chắc là sợ tốn tiền.

Tôi nghe xong thì hoảng hốt hỏi lại:

- Đau thế nào, đau lâu chưa?

- Bố đau hơn tuần rồi nhưng vẫn túc tắc đi lại được, hôm trước bố định bơm ao nên vác cái ống bơm lên đau quá nằm bẹp mấy hôm nay chưa thấy đỡ.

Tôi hiểu tính bố rất cố chấp, đợt này sức khỏe bố cũng yếu không làm ra tiền nên không dám đi khám bệnh. Suy nghĩ một lúc tôi quyết định đi nói

khó với chị chủ quán, cũng may chị thông cảm cho hoàn cảnh của tôi lại đang muốn tôi chuyển lên làm bưng bê nên đồng ý luôn.

Ngày chiều hôm đó tôi khăn gói về qua, nhất quyết bắt bố đi khám nhưng bố không nghe cứ cố nói:

- Bệnh của bố bố biết, nằm nghỉ là khỏe lại ngay không có vấn đề gì cả.

- Bố nằm mấy hôm nay còn định nằm đến bao giờ, bố đau đến mức mặt lúc nào cũng nhăn nhó sao cứ cố chịu. Phải đi khám xem bệnh gì để mà biết đường chữa trị nữa, phát hiện sớm thì mới mau khỏi.

- Làm gì có bệnh gì, có tuột rồi thì xương cốt nó đau nhức chứ sao mà phải khám.

- Bố không đi khám từ nay con không về nữa.

Cuối cùng sau sự bắt ép của chị em tôi bố mới miễn cưỡng đồng ý đi khám. Lần này có nhờ thêm cô út đi cùng vì bố đau đến mức đi lại cũng khó khăn, còn tôi thì còn nhỏ mấy khoản thủ tục rồi tiền viện phí không rành cho lắm.

Ba người lại gọi xe ra bệnh viện đa khoa tỉnh để thăm khám kết quả bố bị thoái hóa đốt sống lưng số 4 và số 5 hai đốt quan trọng nhất. Về nguyên nhân bác sĩ có nói:

- Có rất nhiều nguyên nhân gây ra thoái hóa, nhưng với công việc của anh thì nguyên nhân chính gây đến bệnh là do thường xuyên làm việc nặng và quá sức khiến cơ thể phải gồng lên để chịu đựng sức nặng từ đó gây ra thoái hóa.

- Vậy có thể chưa khỏi dứt điểm được không?

- Hiện tại, chưa có bất kì phương pháp nào điều trị khỏi hoàn toàn căn bệnh này. Mọi phương pháp điều trị chỉ dừng lại ở việc ngăn chặn thoái hóa tiến triển, tiêu diệt triệu chứng và dự phòng biến chứng. Bệnh nhân phải uống thuốc thường xuyên và hạn chế làm việc nặng cũng như vận động mạnh. Hiện có rất nhiều cách chữa như tiêm steroid ngoài màng cứng: tiêm trực tiếp vào phần bên ngoài của túi màng cứng, bao quanh tủy sống, giúp giảm đau tạm thời bằng cách giảm viêm quanh rễ thần kinh bị nén. Phương pháp này cũng chỉ giảm đau tạm thời mà chi phí thì cao hơn các phương pháp khác. Ngoài ra còn có thể châm cứu để giảm cơn đau, xoa bóp kết hợp vật lý trị liệu, đeo nẹp để cố định cột sống, đồng thời dùng thuốc điều trị liên tục.

Bố thở dài sầu não hỏi:

- Phương pháp nào tốt mà chi phí thấp nhất hả bác sĩ.
- Thường thì nên kết hợp tất cả những phương pháp trên để đạt kết quả điều trị tốt nhất. Nhưng nếu bệnh nhân không có điều kiện thì tôi khuyên nên dùng thuốc, đồng thời đeo đai nẹp kết hợp với tập vật lý trị liệu là cũng có kết quả khả quan rồi.

Bố nghe theo hướng dẫn của bác sĩ lấy thuốc về uống kết hợp với dùng đai nẹp cố định. Vậy nhưng cơn đau cũng chỉ giảm đi, hết thuốc lại đau trở lại, đến đi lại vận động còn khó khăn chứ đừng nói đến làm việc.

Cơn đau của bố ngày một tăng nó dần xuống hông, mông, có nhiều lúc bố còn cảm thấy chân như bị tê liệt không thể cử động. Dạo gần đây chân bố còn có dấu hiệu phù nước, mới đầu thì phải để ý kỹ mới thấy, nhưng bây giờ thì nó phù căng cứng khiến bố vô cùng khó chịu

- ----*-----*-----.

Hôm đó là giỗ bà, mọi người về ăn giỗ thấy bệnh tình của bố tôi ngày càng trở nặng thì khuyên bố lên thẳng bệnh viện K khám xét cho

yên tâm. Mới đầu bố cũng không chịu đi, nhưng sau bác cả phân tích:

- Chú cứ ở nhà mãi thì bệnh nó cũng chẳng tự khỏi được, thôi thì cứ đi khám một lần xét nghiệm tổng quát xem thế nào để còn biết hướng điều trị. Chú còn phải lo cho 2 đứa chứ có phải mình chú đâu mà để dai dẳng được.

Ngẫm nghĩ một hồi bố mới gật đầu đồng ý cùng bác cả đi lên Bạch Mai khám tổng quát.

Làm hết các thủ tục cũng như khám xét theo yêu cầu của bác sĩ, nhưng kết luận lại là:

Chưa xác định được chính xác bệnh, cần nhập viện để theo dõi thêm.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 25

Sau mấy ngày khám tổng quát cùng với những xét nghiệm chuyên sâu thì bác sĩ cũng kết luận:

- Bệnh nhân bị thoái hóa đốt sống số 4 và số 5 nhưng do không nghỉ ngơi mà cố vận động khiến hai đốt sống cọ sát vào nhau quá nhiều ảnh hưởng đến dây thần kinh xung quanh mới dẫn đến cảm giác tê liệt đôi chân tạm thời. Còn về phần phù nề là do thận quá kém, cộng với việc dị ứng với thuốc điều trị nên mới sinh ra phù nề. Bây giờ cần ngưng sử dụng thuốc tây và chuyển qua dùng biện pháp đông y kết hợp với châm cứu để giảm tình trạng phù nề.

Bác cả nghe xong thì khẽ thở phào nhẹ nhõm rồi hỏi:

- Liệu em tôi có phục hồi được không bác sĩ.
- Cái này còn tùy thuộc vào việc bệnh nhân đáp ứng với biện pháp điều trị đến đâu.
- Vậy có nhất thiết phải nằm viện không bác sĩ.

Vị bác sĩ trẻ khẽ nhíu mày nhìn bác, có lẽ anh ta khó chịu với câu hỏi ấy nên trả lời không còn nhẹ nhàng như trước:

- Nên nằm viện đến khi nào hết phù nề và có thể vận động trở lại.
- Khoảng bao lâu hả bác sĩ.
- 1 tuần đến 10 ngày tùy vào sức khỏe của bệnh nhân.

Hỏi xong những thứ cần hỏi tôi và bác cũng lững thững đi về phòng bệnh. Bác đưa cho bố mấy đồng rồi dặn:

- Chiều cái út nó lên thì tôi về, cũng muốn ở lại với chú mà lại vướng công việc ở nhà. Chú ở lại nếu có việc gì gấp cứ gọi cho tôi.

- Em cảm ơn bác, bác cứ về đi đừng lo cho em quá.

Ở viện được 3 ngày thì vấn đề phù nề của bố cũng có thuyên giảm. chân cũng không còn tê nhiều mà đã có thể đi lại thoải mái. Mấy ngày đầu thì các cô các bác còn luân phiên nhau ở với bố, nhưng sang ngày thứ 5 thì chỉ còn lại 2 bố con. Tôi cũng hiểu rằng “anh em kiến giải nhất phận”, mọi người cũng còn phải lo cuộc sống cơm áo gạo tiền cho gia đình riêng, giúp bố con tôi thế này đã là cảm kích lắm rồi.

Nằm cũng phòng với bố là một bác gần 50 tuổi, ấn tượng của tôi về bác là một người đàn ông có phần to béo, hòa đồng đặc biệt bác có khướu hài hước cao. Bác luôn là tâm điểm của mọi câu chuyện và hầu như ai nói chuyện với bác cũng đều phải bật cười thú vị.

Bác thương hai bố con lủi thủi nên bữa nào bác cũng kêu vợ bác mua luôn đồ giúp nhà tôi với lý do:

- Cái con bé này mà đi mua thế nào cũng bị chúng nó bắt nạt. Mấy đứa bán hàng ở đây nó ghê lắm, ngu ngơ một cái là nó ăn thịt ngay.

Bác gái cũng là người tốt bụng, có nhiều lần bác còn mua hoa quả cho bố con tôi mà nhất quyết không chịu lấy tiền. Có lẽ bác thấy bố con tôi tiết kiệm quá nên thương.

Bác trai thấy có mỗi 2 bố con chăm nhau thì hỏi:

- Người nhà đâu mà lại có 2 bố con, mà con bé này không đi học hay sao mà ở với bố cả tuần thế.

Tôi cúi gằm mặt không trả lời, bố nhìn tôi đầy thương cảm rồi bảo:

- Nhà em khó khăn nên cháu nó đi làm rồi bác ạ.
- mấy tuổi mà đã đi làm.
- Cháu nó cũng qua tuổi 16 rồi nhưng khổ thân đi làm cũng 2 năm nay rồi. Cũng tại em cả.

Nói rồi bố kể cho bác nghe tường tận về hoàn cảnh gia đình tôi. Chưa bao giờ tôi thấy bố kể lể hay than vãn điều gì với ai, vậy mà hôm nay bố lại nói nhiều đến vậy. Có lẽ là do mệt mỏi tích tụ lâu nay, hoặc bố thấy bác là người tốt, lại thật sự quan tâm đến hoàn cảnh gia đình tôi nên quyết định kể ra cho nhẹ lòng.

Bác nghe xong câu chuyện thì thở dài nhìn tôi, chẳng hiểu sao tôi thấy bác buồn đến vậy, cái buồn vì cuộc đời của một người dường như bác thật lạ.

Tôi né tránh cái ánh mắt thương hại ấy bằng cách đứng lên tiến ra phía cửa sổ mà nhìn ngắm đất trời. Bầu trời hôm nay cao và xanh quá, chẳng biết rồi cuộc đời bố con tôi có thể tươi đẹp được như thế không.

Bất chợt có một chú chim nhỏ bay qua trước mặt rồi xà xuống cây phượng đối diện chỗ tôi mà đậu xuống. Chú chim ấy cứ nghiêng nghiêng cái đầu mà nhìn về phía bên này. Quá thích thú nên tôi khẽ đưa cánh tay lên vẫy vẫy, chẳng ngờ chú chim ấy lại bay vút lên trời xanh.

Còn nhớ năm học lớp 5 tôi đã từng ước mình được giống như loài chim kia, tự do bay nhảy, tự do đến những nơi mình thích mà chẳng vướng bận điều gì. Bây giờ tôi vẫn có mong ước như thế, chỉ là trách nhiệm làm con cả đã níu tôi lại nơi này. Tôi còn quá nhiều thứ phải lo nên chưa thể nào sống cho riêng mình được.

Từ sau khi nghe câu chuyện cuộc đời của bố con tôi xong tôi cảm nhận được sự quan tâm rõ rệt từ hai bác. Bố con tôi luôn gửi bác mua 2 phần cơm rẻ nhất, nhưng xuất cơm lần này trái ngược hoàn toàn với trước kia. Nó đầy ắp rau và thịt chứ không khô khốc như trước kia.

Nhìn qua cũng biết gia đình hai bác có điều kiện, bác trai thì có một chiếc vòng vàng to như ngón tay út của tôi, mặt của nó là một chiếc nanh hổ nhọn hoắt. Tay thì nào đồng hồ vàng, nhẫn vàng. Bác gái cũng thế, nguyên cái cách ăn mặc của bác cũng toát lên vẻ sang trọng rồi.

Một chút này so với hai bác chẳng là gì nhưng tôi lại cảm thấy khó chịu. Giống như thể người ta vì thương hại mà bố thí cho bố con tôi. Hình như bố cũng có chung suy nghĩ với tôi nên mới bảo:

- Mai khi nào bác đi mua cơm con đi mua chung với bác, ăn gì thì gọi rồi trả tiền nha, gửi bác mãi cũng ngại.

Tôi hiểu ẩn ý sau câu nói ấy nên nhanh chóng gật đầu, bệnh của bác nhẹ nên xuất viện trước bố tôi. Ngày bác trai ra viện có cho tôi 1 triệu, tôi nhất quyết không lấy nhưng bác lại bảo:

- Cầm lấy đi, bố cháu bệnh tật như thế, cầm lấy mà mua cái gì bồi dưỡng cho bố mau khỏe. Bác thật sự thương hai bố con chứ không có ý gì.

Thấy tôi cứ ngần ngại bác gái lại nói thêm:

- Ông ấy nói đúng đấy cháu, bác hiểu cháu đang nghĩ gì nhưng sức khỏe của bố vẫn là quan trọng nhất.

Tôi lén nhìn bố, bố đang ngủ say nên không biết, còn tôi trong túi cũng dần cạn tiền. Vậy là tôi đưa tay ra nhận, cho đến bây giờ nghĩ lại tôi vẫn mong một lần được gặp lại hai bác ấy để nói tiếng “cảm ơn”.

- -----*-----*

Bố mãi mãi không hề biết tôi đã hứa hẹn với chị chủ quán rằng:

- Chị cho em nghỉ nốt đợt này, chờ tình hình bố em ổn định thì em quay lại. Lần này chắc em sẽ làm bùng bê chứ không dọn dẹp ở dưới nữa, chị sắp xếp giúp em với nhé.

Mới đầu thấy tôi xin nghỉ nhiều chị cũng cáu, nhưng thấy tôi hứa hẹn như thế chị lại tươi cười bảo:

- Cứ lo cho bố đi, bố khỏe rồi quay lại làm cho yên tâm. Mà em quyết định thế là đúng đấy, làm trên này vừa nhàn vừa lương cao. Bố em bị thoái hóa dù có khỏe thì cũng chẳng làm việc nặng được, chưa kể bệnh đó gắn liền với thuốc tốn kém lắm em.

- Dạ cũng vì thế nên em mới quyết định lên đây làm.

- Uk thế bao giờ về, mà chị cho ứng trước nửa tháng lương này, cầm về mà còn lo cho bố.

Tôi biết chị cho ứng chỉ để níu chân tôi, nhắc tôi phải biết giữ lời chứ không hẳn là vì lòng tốt nhưng vẫn phải rối rít cảm ơn.

Ngày tôi trở lại thành phố bầu trời trên đầu chẳng hiểu sao lại chuyển màu đen kịt. Những tia sét dọc ngang như muốn xé tan bầu trời khiến ai nấy trên xe đều khiếp sợ. Âm ảnh nhất vẫn là những tiếng sấm vang trời như đang cảnh báo cho tôi thấy cuộc đời phía trước của chính mình vậy.

Tôi ngồi nép sát vào ghế, tay ôm chặt chiếc balo nhỏ với vài bộ quần áo lèo tèo mà lòng đầy lo lắng. Tôi không biết quyết định của tôi là đúng hay sai, cũng chẳng biết con đường này rồi sẽ đưa tôi đến đâu, chỉ biết tôi cần phải cố gắng, phải thật cố gắng để cái Hương có thể học hành thành tài.

- -----*-----*-----

Cái Nga biết chuyện thì kéo tôi ra một góc hỏi:

- Mày suy nghĩ kỹ chưa.

Tôi không đáp lại mà chỉ khẽ gật đầu, nó cũng lặng im một lát rồi bảo:

- Thật ra nếu nói hư hỏng thì cũng không phải, hư hay không còn do mình, mình không đồng ý thì sẽ không ai ép mình được cả. Nhưng mày phải hiểu làm trên này nếu phục vụ khách thường thì chỉ ăn lương thôi. Còn phòng VIP thì sẽ có tiền bo, mà chả ai cho không ai cái gì bao giờ nên có tiền thì đương nhiên sẽ có đụng chạm. Tất nhiên sẽ là trong giới hạn thôi chứ không quá như mọi người vẫn nói. Nhưng tao vẫn phải bảo trước để mày cân nhắc, không đến lúc không chấp nhận được thì mày xác định nghỉ việc ở đây luôn chứ không quay về việc cũ được đâu đấy.

Tôi tròn mắt nhìn nó, rất muốn nói là không muốn làm nhưng lại thôi. Tiền đã nhận của người ta rồi, đâu thể nay nói làm mai lại nói thôi được. Hơn nữa bố tôi một tháng cũng hết mấy triệu tiền thuốc, tôi đâu thể nào kén chọn công việc được nữa.

Thời gian đầu chị chỉ xếp cho tôi ở những phòng thường, công việc chỉ là mang hoa quả, sắp xếp đồ trong phòng, khách cần gì thì lấy cho khách. Phòng này đa phần là sinh viên, hoặc mấy người công nhân viên chức rủ nhau đi vui chơi nên vô cùng lành mạnh. Bản thân họ cũng không thích có nhân viên trong phòng vì cảm thấy mất tự nhiên. Bởi vậy tôi chỉ cần sắp xếp đủ nhưng thứ khách yêu cầu là có thể ra phía ngoài ngồi chơi, khách cần lấy thêm gì thì phục vụ không thì chờ đến lúc họ về kiểm kê lại số lượng và mang xuống quầy thu ngân để họ tính tiền thế là xong.

Bản thân tôi thấy công việc này nhàn hơn trước rất nhiều nên khá thoải mái. Nhưng chị chủ lại bảo:

- Chờ khi nào em quen việc chị sẽ cho em lên làm phòng VIP sau.

- Chị cứ để em làm mãi ở đây cũng được không sao đâu.

- Con này ngổ thế, làm trên kia còn có tiền bo, lắm khách nó bo 1 lần bằng cả tháng lương chứ chẳng đùa đâu.

Tôi chỉ cười trừ không đáp, người ta là lấy tiền để tôi phục vụ, có qua có lại cả chứ nào phải cho không.

Thấy tôi định đi chị lại gọi giật lại nói:

- Mà chị này chị nghĩ em nên chú ý ăn mặc một chút, nên mua mấy bộ váy mà đi làm, ai lại cứ suốt ngày quần bò áo phông như thế.

- Dạ, em cứ tưởng mặc vậy cho năng động, làm việc cho tiện ạ.

- Trước dọn dẹp thì như thế thật, nhưng giờ lên đây rồi thì phải thay đổi. Còn nữa nên đánh thêm tí son tí phấn vào cho tươi em ạ

Tôi làm gì có tiền mà mua mấy mỹ phẩm ấy kia chứ, thấy tôi cứ ngần ngại chị lại bảo:

- Cần thì chị ứng trước cho rồi trừ dần vào lương cũng được.

Tôi ngẫm hiểu đó là mệnh lệnh chứ không phải câu góp ý đơn thuần. Dù lòng tiếc tiền nhưng vẫn phải căn rắng nhờ cái Nga cùng tôi đi mua mấy bộ đồ tươm tất.

Cái cảm giác lần đầu tiên mặc một chiếc váy sịn và ngắm mình trong gương đến bây giờ tôi vẫn không thể quên nổi. Một thứ cảm giác hạnh phúc xen lẫn thích thú khiến con tim bé nhỏ của tôi ngất ngây.

Cô gái trong gương không quá phổng phao nhưng có nước da trắng, 1 bên má lúm mà mỗi khi cười ai cũng khen là duyên. Đặc biệt là tôi có một chiều cao mà con Nga lần nào đi cùng tôi cũng ca thán:

- Ăn cái gì mà cao thế, này vài năm nữa chắc tao không dám đi cạnh mày đâu.

Nói chung tụi nó nói nếu chấm điểm về nhan sắc thì tôi cũng được cỡ 6-7 điểm. Còn so với những người làm cùng quán thì tôi đúng là hoa khôi của quán. Có lẽ vì thế mà lương của tôi cũng nhỉnh hơn mọi người đôi chút. Đặc biệt mỗi khi có phòng VIP chỉ chủ luôn ưu tiên bảo tôi trước, nếu tôi bận mới gọi đến mấy người còn lại.

- -----*-----*

Ấn tượng khiến tôi cả đời không thể quên có lẽ là khi lần đầu tiên tôi được chị chủ xếp cho phục vụ ở phòng VIP. Dù trước đó đã được cái Nga nói qua một số điều cơ bản nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, nhất là cái ánh mắt của người đàn ông ấy nhìn tôi. Ánh mắt ấy khiến tôi cảm thấy ngạt thở, nó làm cho chân tay tôi bối rối chẳng biết nên làm gì.

Tôi cứ ngỡ biểu hiện ấy của tôi sẽ khiến ông ta khó chịu, nhưng ngược, ông ta lại tỏ ra vô cùng thích thú. Cứ thế cười khà khà vào mặt tôi rồi hỏi:

- Em là nhân viên mới đúng không.

- Dạ cháu, cháu làm...

- Ừm sao lại cháu, nhìn anh già lắm hay sao?

Cái Nga thấy vẻ luống cuống ấy của tôi thì nhẹ nhàng nắm tay tôi để trấn an, sau đó cười giả lả nhìn nọt ông ta:

- Anh thông cảm, con bé này là em em, nó mới nên chắc còn run.

Ông ta không nhìn cái Nga, đôi mắt hau háu kia vẫn dán chặt về phía tôi. Miệng ông ta phả đầy mùi rượu ngoại và thuốc lá vào mặt khiến tôi có cảm giác khó thở.

Mặc dù tôi đã cố tự trấn an bản thân rằng:

- Không sợ, chỉ là bấm bài và rót rượu thôi mà. Ở đây còn có cái Nga ông ta sẽ không làm gì được mình đâu.

Đã tự nhủ hàng trăm lần câu đó trong đầu mà sao chân tay vẫn run đến mức làm đổ cả rượu ra bàn. Cũng may ông ta dễ tính nên không nặng nhẹ câu nào chỉ bảo:

- Thả lỏng đi em, anh có ăn thịt em đâu mà sợ.

Tôi cũng chỉ biết vâng dạ mà gật đầu, phía dưới đùi truyền đến cảm giác nhột nhột. Giật mình nhìn xuống mới phát hiện bàn tay ông ta đang để sai vị trí, là ông ấy cố tình, bởi ông ta còn khẽ xoa phần đùi non của tôi mấy cái rồi cười thích thú.

Lần đầu tiên bị một người đàn ông sàm sỡ tôi có phần kích động mà hất mạnh tay ông ta ra rồi hét lên:

- Chú làm cái trò gì đấy, bỏ ra.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 26

Tiếng tôi quát lớn quá khiến ông ta giật mình rút tay lại, gương mặt ông ta trong ánh đèn bảy màu chớp nháy càng trở nên hung dữ hơn bao giờ hết. Ánh mắt hí kia không còn sự dâm dề như trước, mà thay vào đó là lửa giận ngùn ngụt. Ông ta nhìn tôi rồi hất hàm nói:

- Gọi chủ quán vào đây.

Cái Nga biết ông ta vì thẹn quá mà hóa giận, lại thêm người bạn đi cùng đang cười cợt chọc quên nên máu nóng của ông ta càng bốc lên. Nó nháy mắt tôi ra hiệu xin lỗi ông ta, nhưng tôi nghĩ tôi chẳng làm gì sai cả nên quyết không nói. Nó vì sợ chuyện đến tai chị chủ nên đẩy tôi ra rồi rút một cốc bia, dựa hẳn vào cái bụng phê ấỵ mà lả lơi nịnh:

- Anh thông cảm, nó mới nên chắc bị giật mình thôi chứ không có ý gì cả đâu.

- Tao nói gọi chủ quán nhanh lên.

- Anh cứ uống cốc này cho bớt giận rồi em gọi.

Mặc cho cái Nga có ngọt nhạt thế nào ông ta cũng nhất quyết đòi gọi chủ quán bằng được. Không còn cách nào khác tôi đành phải ló đầu ra ngoài ra hiệu cho người khác gọi giúp chị chủ lên phòng.

Vẫn nụ cười lả lơi cùng ánh mắt gợi tình, chị lướt đến phòng như một cơn gió rồi nhỏ nhẹ hỏi:

- Anh cho gọi em.

- Cô xem lại nhân viên của cô đi, chúng tôi mất tiền để được phục vụ vậy mà xem nó làm gì.

Chị sớm đã được người ta nói lại nên cau mày gắt với tôi:

- Mày làm cái trò gì thế hả Chi, mày có biết người ta là ai không, ra ngoài đi.

Tôi chẳng muốn thanh minh mà mau chóng rời đi, phía sau, lẫn trong tiếng nhạc vẫn còn loáng thoáng nghe thấy chị chủ đang dịu giọng xin lỗi ông ta:

- Nhân viên mới chưa biết anh thông cảm, để em đổi người khác cho anh. Bữa này em xin phép được mời hai anh không biết có được không ạ.

Với tài nịnh nọt cộng thêm với thân hình khiêu gợi được nịt chặt trong bộ đầm đỏ bó sát của chị thì ông ta dĩ nhiên là đồng ý, và đến khi người mới lên lả lơi vài động tác ông ta cũng quên luôn tôi là ai mà mau chóng nhập cuộc vui.

Còn tôi ở đây bị chủ chủ mắng xối xả:

- Mày làm cái gì vậy Chi, phục vụ cái kiểu gì mà khiến người ta nổi điên lên vậy hả.

- Tại ông ta cứ sờ đùi em khiến em giật mình.

- Tao đã nói trước là làm cái nghề này thì sẽ có va chạm, và phải va chạm như thế thì chúng mày mới có tiền. Làm cái gì nó cũng có giá của nó cả, không có chuyện ngồi mát mà ăn bát vàng được đâu. Mày nên nhớ xã hội này nó là như vậy, và công việc của mày thì phải như thế.

- Nhưng lúc bảo em lên trên này chị nói chỉ cần bấm bài rồi hát cùng khách thôi cơ mà. Nếu thế này thì chị cho em phục vụ phòng thường hoặc xuống vị trí cũ cũng được.

Chị quay sang lườm tôi rồi nói:

- Đã chấp nhận làm thì không có quyền lựa chọn, hôm nay toàn bộ chi phí phòng VIP 3 sẽ trừ vào lương của mày. Chị cũng không muốn đâu nhưng phải như thế thì lần sau mày mới rút được kinh nghiệm..

Nói rồi chị đi thẳng còn tôi đứng đó một mình cay đắng tủi nhục, chị Phụng người bấy lâu nay vẫn ganh ghét vì tôi được chủ quán ưu ái hơn giờ thấy thế thì nhếch mép cười mỉa mai nói:

- Đừng cố tỏ ra mình thanh cao, lòng vả cũng như lòng sung thôi, rồi có khi đi khách lúc nào không biết đâu.

Tôi không cãi thêm cãi lại mà bỏ ra sau quán đứng khóc, khóc đến mức chỗ mascara ban sáng cái Nga đánh cho tôi lem hết cả ra, hòa lẫn cùng lớp phấn dày cộm, biến gương mặt của tôi trở nên lem luốc đến đáng sợ.

Lúc tôi bước vào quán chị chủ còn suýt ngã người sợ hãi hỏi:

- Mày làm cái trò gì thế hả Chi, vào kia rửa mặt trang điểm lại ngay. Có biết giờ đang giờ đông khách không hả. Mày mà cứ thế này chị không dám thuê đâu.

Cơ thể tôi khi ấy rệu rạo thiếu sức sống, tâm tình cũng chán chường chỉ muốn buông xuôi mọi thứ. Nhưng rồi nhìn vào hình nền điện thoại, ở đó là bức ảnh 3 bố con tôi đang cùng cười tươi rạng rỡ tôi vội sốc lại tinh thần. Bây giờ là lúc tôi cần phải cố gắng, tôi không thể bỏ cuộc vào lúc này, không thể ích kỷ sống cho bản thân vào lúc này được.

Nhìn ngẫm bức ảnh quen thuộc ấy thêm một lát tôi hít một hơi thật sâu sau đó tiến hành tẩy trang. Tôi chỉ biết đánh son và một chút về dặm phấn, còn chuốt mi đánh mày thì tôi chịu, ở quán cũng chỉ có mình cái Nga là giúp tôi trang điểm, nhưng giờ nó đang bận nên đành phải tự phục vụ vậy.

Bôi qua một chút son, dặm một lớp phấn nhẹ sau đó chỉnh lại đầu tóc là tôi đã sẵn sàng làm việc. Khách hàng của tôi lần này là những công tử nhà giàu, bọn họ nổi tiếng thác loạn và ăn chơi nên việc đi karaoke gọi tay vịn cũng chẳng có gì lạ.

Vẫn những cái đụng chạm ghê người, vẫn mấy câu ong bướm lá lơi và tôi vẫn phải cố gắng gượng cười phục vụ. Mỗi khi bàn tay của họ để sai vị trí tôi lại mượn cớ bấm bài hoặc rót bia để né dịch ra.

Bia rót thì phải uống, uống khắc sẽ say, một con nhà quê như tôi ngày hôm ấy đã say đến mức bò cũng không bò nổi. Cứ thế nằm gục luôn xuống sàn bên cạnh là bãi nôn đang bốc mùi chua lè mà lịm đi.

Cái Nga kể lại rằng:

- Hôm ấy chị chủ mà không xuất hiện thì tụi nó kéo mày đi ăn thịt rồi Chi ạ. Uống kiểu gì mà ghê thế, uống cầm chừng vừa phải thôi chứ. Còn không thì trước khi vào phòng uống thuốc giải rượu đi đã.

- Có thuốc giải rượu hả.

- Mày không biết hả con ngố này.

Nói rồi nó lôi trong túi ra một vỉ Kolukald màu trắng, vì có 4 viên nhưng 2 viên đã bị bóc chắc là cái Nga đã uống. Nó dúm vào tay tôi rồi bảo:

- Đây này, cái này là vật bất ly thân của tao đấy, cứ làm một viên rồi mới vào phòng cho yên tâm. Tao thử mấy loại rồi nhưng thấy cái này ok nhất.

Tôi gật gù cầm vỉ thuốc lên đọc từng chữ một, đọc tới đâu đầu óc tôi mở mang ra đến đấy. Hóa ra làm nghề nào cũng cần phải có mẹo riêng, và mẹo của chúng tôi chính là vỉ thuốc này.

- -----*-----*-----

Những ngày sau đó tôi bớt dần cảm giác ghê sợ khi khách hàng khoác vai hay nắm tay. Nhưng khi họ có ý muốn tiến xa hơn tôi đều né tránh. Đối với người vẫn còn chút tỉnh táo thì không vấn đề, nhưng với kẻ đã say thấy tôi như thế rất hay nổi khùng. Lúc đó tôi lại phải ngọt ngào mời bia rượu để bịt miệng họ.

Chủ quán cũng nói:

- Em phục vụ nhưng phải khéo léo làm sao cho khách gọi thật nhiều đồ, đồ trên bàn càng được bóc nhiều càng tốt. Bia rượu càng đắt càng tốt, nếu làm được chị sẽ thưởng thêm.

Tôi đã quen dần với nghề nên mấy câu nịnh nọt lá lơi không còn ngượng miệng nữa. Cũng may trời phù cho tôi giọng hát hay nên khá được lòng khách.

Khách càng quý thì tôi càng trở thành cái gai của mấy nhân viên khác. Sau cùng ở quán tôi chỉ nói chuyện với cái Nga, chị chủ và mấy người cùng dọn dẹp ngày xưa.

Mấy người kia thấy thế lại được dịp nói tôi chảnh chọe, cứ gặp tôi ở đâu là lại móc mĩa ở đấy:

- Cậy mình được chị chủ quý, được khách thích nên lên mặt đó mà. Chờ xem mới nên chúng nó thế thôi, một thời gian nữa tã rồi để xem có chảnh chọe với ai.

Mấy lời này nghe nhiều cũng quen tai, tôi chẳng còn để ý nhiều đến bọn họ nữa. Cái Nga thì lúc nào cũng vậy, nó tức thay cho tôi mà nghiêng răng chửi thề:

- Mẹ kiếp. mấy con c.hó cái ghen ăn tức ở. Thua người ta thì đổ ky, nhìn đã ngứa mắt rồi.

- Kệ bọn họ đi, cũng tại tao cướp miếng ăn của họ nên họ tức tối là đương nhiên.

- Đương nhiên cái gì, chúng nó già chát thì khách nó chả chán. Ai cũng có thời của riêng mình, lộc ai nấy hưởng sao mà phải sân si. Cái nghề này vốn dĩ nó đã bạc rồi mà còn sống c.hó nữa thì vớt.

Nhìn lại nghĩ nó mới là người bị cạnh khốe chứ chẳng phải tôi. Lần nào cũng vậy lúc thì ra mặt bệnh vực, khi thì lại ngồi lăm bằm chửi như muốn đòi lại công bằng cho tôi. Ở chốn này tôi chỉ cần một người bạn như thế đã là may mắn lắm rồi.

Đám người kia có lẽ thấy chúng tôi thân thiết quá lại khó chịu nên chia rẽ:

- Con Nga nó chẳng tử tế gì đâu, trước sau gì mày cũng bị nó đâm sau lưng cho thôi.

- Chị nói với tôi mấy lời này làm gì, Nga thế nào tự tôi biết.

- Tao ghét mày thật đấy, nhưng mà ghét là tao thể hiện luôn chứ không như mấy đứa miệng nam mô bụng một bồ dao găm.

Nói xong nó đi lên phía trước khẽ so vai rồi băng quơ nói:

- Cảnh cáo thế thôi, tin hay không tùy.

Tất nhiên là tôi chẳng đời nào tin vào mấy lời ấy, tôi biết cái Nga từ lâu, những ngày đầu chân ướt chân ráo tới đây chính nó đã giúp tôi có chỗ ở lại có một công việc ổn định.

Ngày ấy nếu không có nó đứng ra bảo lãnh thì chị chủ cũng chẳng nhận tôi đơn giản bởi vì tôi chẳng có một giấy tờ tùy thân nào cả.

Đến bây giờ cũng chính nó luôn bên cạnh, lúc tôi buồn nó an ủi, tôi say nó chăm sóc. Còn tận tình chỉ cho tôi những mẹo và mẹo khéo làm sao để moi tiền khách được nhiều nhất.

Có thể nói đối với tôi nó chính là ân nhân nên sẽ chẳng thể nào vì mấy lời nói đâm chọc kia mà đánh mất tình bạn này được.

- -----*-----*

Làm một thời gian tôi cũng quen việc không còn cảm giác sợ hãi mà đã thích nghi hoàn toàn với công việc. Công việc này có thể nói là nhàn, mà tiền thu được thì khá cao nên có rất nhiều người chấp nhận đánh đổi.

Cũng có người vì hoàn cảnh mà nhắm mắt đưa chân, nhưng cũng có người làm đơn giản chỉ vì muốn có thật nhiều tiền cho bản thân. Giống như chị Hà, nhà chị ở Thái Bình, bố mẹ dư sức lo cho chị một cuộc sống sinh viên đầy đủ nhưng vì muốn thể hiện đẳng cấp, muốn được dùng hàng hiệu sa sỉ nên mới tìm đến nghề này. Nói chung mỗi người một hoàn cảnh, một lý do, và đã bước vào nghề thì phải chấp nhận sự coi khinh của xã hội.

Góc khuất của nghề luôn có, và tai nạn cũng không ít. Điển hình là gặp những ông khách say rồi quậy phá, những ca này thường là phải gọi bảo vệ chứ chúng tôi không thể nào giải quyết được.

Cũng có lần khách muốn sàm sỡ tôi mà không được quê quá nên quay qua kiểm chuyện chửi bới.

- Mày thấy bọn tao say nên cố tình khui bia để tính tiền đúng không.
- Là anh mới nói em khui nên em mới khui chứ em đâu có dám.
- Tao nói khi nào, tao chả biết tổng cái chiêu trò của mấy con đĩ rẻ tiền nhà mày rồi, định qua mặt thằng này hả.

Cái giọng lè nhè của anh ta nghe thật sự khó chịu, dù rõ ràng anh ta kêu tôi mở bia nhưng ở đây thì ai tin lời của hạng gái như tôi nên vẫn phải cắn răng mà cúi đầu xin lỗi. Nếu mấy người đi cùng dễ tính thì mọi chuyện sẽ được bỏ qua, còn không mà gặp một hội bạn hắc ám thì chuyện ăn trộm một lý bia vào mặt ướn nhẹp cũng không phải không có.

Cuộc sống mà, làm gì mà chẳng có tai nạn nghề nghiệp, đã chọn nghề thì phải chấp nhận luôn những góc khuất ấy không được phép than vãn, kêu than.

- -----*-----*-----

Số tiền tôi kiếm được tôi trích ra một ít để mua sắm, cái nghề của tôi bắt buộc phải chưng diện, phải đẹp thì khách mới thích. Cứ một vòng luẩn quẩn như thế dần dần tôi bị nghiện mua sắm lúc nào chẳng hay.

Tôi không còn là con nhỏ làm 10 đồng thì tiết kiệm 9 xưa kia nữa. Mà bây giờ đã biết ăn diện, biết trang điểm thành thực. Có mấy lần cái Nga thấy tôi dám chi tiền mua một bộ cánh hàng hiệu mà nhăn mày nói:

- Con này mày đốt tiền à, mua hàng đấy làm gì.
- Kệ đi đẹp thì mua.
- Nghề nào cũng có thời thôi, tao với mày cũng chẳng thể làm mãi ở đây được. Tiết kiệm đi rồi một vài năm nữa còn có tí vốn mà dặt lưng để đổi nghề khác.

Đổi nghề, tôi cũng muốn có một công việc nào đó đơn thuần một chút, lương thấp cũng được, vất vả cũng được nhưng nó chân chính. Có điều bố vẫn phải sống nhờ thuốc, lại chẳng thể làm việc nặng nhọc được. Nghề nông mà không nặng nhọc thì làm được cái gì, thuê người thì tốn kém mà chẳng để ra được bao nhiêu. Cái Hương cũng lên cấp 2, học chính, học thêm đủ thứ tiền.

Bao năm nay mẹ đâu có còn ngó ngang đến chị em tôi, giá mà có mẹ cùng lo cho em chắc tôi cũng có thể bỏ nghề mà đi làm công nhân.

- -----*-----*-----

Đêm ấy tôi lại mơ thấy gia đình tôi ngày còn hạnh phúc, thấy mẹ đang mang bầu em Hương còn bố thì cùng tôi bóp chân cho mẹ. Cuộc sống khi ấy sao mà vui đến vậy, dù vẫn có những cái vã giận hờn nhưng chưa bao giờ bố mẹ thôi dành ánh mắt yêu thương cho nhau.

Rồi lại đến cảnh cả nhà tôi cùng đi chơi, tôi một bên nắm tay bố, một bên nắm tay mẹ, cả nhà cùng nhau đi dạo trên con đường nhuộm đầy nắng hoàng hôn. Cứ thế vừa đi vừa cười đùa vô cùng hạnh phúc.

Tôi vẫn nhớ mỗi bữa cơm bố luôn dứt cơm cho tôi để mẹ được ăn trước, bố nói mẹ làm việc nhà vất vả nên đói, còn bố là đàn ông, ăn sau một chút không sao.

Cho tới tận bây giờ tôi vẫn thèm khát được một lần sống trong yêu thương trọn vẹn như thế. Dù chưa một lần nói ra nhưng lúc nào trước khi đi ngủ tôi cũng đều hồi tưởng lại những ký ức đẹp đẽ ấy và ước nguyện rằng ngày mai khi thức giấc tất cả những đau thương này đều chỉ là mơ, tỉnh dậy sẽ tan biến sạch. Tôi vẫn luôn cố tin như thế, cho tới khi bị ánh bình minh thức dậy, đối mặt với hiện thực và rồi tim lại khẽ nhói lên vài nhịp.

Cuối cùng sự thật ấy vẫn chẳng thể thay đổi, gia đình tôi mãi mãi không trở lại như xưa. Và tôi vẫn phải thực hiện tốt vai trò chị cả trong gia đình,

mặc cho bao sóng gió có thể ập đến tôi vẫn phải oằn mình mà cố gắng.

Hôm nay thứ đánh thức tôi không phải ánh nắng bình minh hay tiếng gọi chưa lè vương lẫn mùi bia rượu của cái Nga. Mà là một cảm giác nhồn nhột, giống như ai đó đang mân mê cơ thể tôi vậy.

Cảm giác ấy khó chịu đến mức dù đang vô cùng buồn ngủ vẫn phải cố hé mắt ra nhìn.

Tôi đang ở một nơi xa lạ, nằm trên một chiếc giường trải ga trắng tinh, cơ thể cũng chỉ còn lại duy nhất bộ đồ lót. Thứ đang mân mê tôi kia là một gã đàn ông trung niên, ông ta có một cái đầu hói và một chiếc bụng bia nhìn vô cùng gớm ghiếc.

Bản năng mách bảo rằng tôi đang gặp nguy hiểm, phải chiến thắng cơn buồn ngủ kia để bảo vệ bản thân. Nhưng mà cơ thể tôi đang bị lão ta đè lên, dường như lão vẫn chưa biết tôi đã tỉnh nên vẫn dùng chiếc lưỡi gớm ghiếc kia mà liếm dọc phần bụng của tôi.

Tôi không có nhiều thời gian để nghĩ xem vì sao mình lại ở đây, chỉ có thể tập trung nghĩ xem phải làm gì để thoát khỏi đây.

Phải làm sao, làm sao bây giờ, hình như lão ta đang có ý định cởi bung chiếc áo lót màu hồng phấn của tôi. Không được, không thể nào được...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 27

Có một vài cảnh trong những bộ phim tôi từng xem bỗng xoẹt qua trong trí nhớ lúc này, liệu tôi có rơi vào thảm cảnh như trong bộ phim ấy. Ngoài cửa kia có ai canh gác và cuộc đời tôi từ hôm nay liệu sẽ đi về đâu.

Căn phòng này cách bài trí nhìn qua cũng có thể đoán được là khách sạn, một khách sạn hạng sang. Mà khách sạn thì không thể nào chạy thoát bằng cửa sổ vì đa phần chẳng có khách sạn nào có phòng ở tầng trệt cả.

Chỉ còn con đường duy nhất đó là cửa chính, cánh cửa gỗ màu nâu kia chắc chắn ông ta đã chốt trong, để thoát ra được ít nhất cũng phải mất hơn 1 phút. Trong khoảng thời gian đó cần phải có thứ gì đó giữ chân ông ta nếu không ông ta nhất định tôi sẽ bị giữ lại.

Tất cả những suy nghĩ ấy chỉ gói gọn trong vòng vài giây, cho tới khi chiếc khay cài áo bật ra cũng là lúc tôi co giò đạp thật mạnh vào hạ bộ người đàn ông ấy. Ông ta bất ngờ nên ngã luôn xuống sàn, hai tay đau đớn ôm chặt vùng tôi mới đạp mà gào lên chửi bới:

- Con khốn, mày ... mày dám...

Tôi không có nhiều thời gian quan tâm, vợ vội cái váy ở đầu giường để che tạm cơ thể rồi mở chốt cửa thật nhanh chạy ra ngoài. Bản thân đã dự trù sẽ chạy bằng thang bộ vì sợ không có thời gian chờ thang máy. Nhưng không ngờ tới nơi thì cửa thang máy bất ngờ mở ra, trong đó là một nhân viên dọn vệ sinh đang chuẩn bị đẩy đồ ra ngoài.

Thường thì nhân viên dọn phòng đa phần là phụ nữ luống tuổi, không hiểu sao ở đây lại là nam. Do bị kín mặt nên tôi không đoán được tuổi tác, cũng chẳng mấy bận tâm đến điều đó, với tôi bây giờ mỗi bận tâm duy nhất là làm sao thoát khỏi đây.

Nhanh như cắt tôi chạy vào trong bấm nút cho cửa đóng lại. Trong lúc bấm nút tôi cũng có liếc qua bảng điều khiển, trên đó nút số 7 đang sáng đèn, điều đó có nghĩa là tôi đang ở trên tầng 7. Nếu mà cửa thang máy không mở kịp lúc để tôi đi thang bộ chắc tôi cũng hụt hơi mà chết mất thôi.

Nhân viên kia nhìn một lượt từ đầu đến chân của tôi rồi khó chịu nói:

- Tôi còn chưa ra sao cô đã đóng cửa.

- Tôi xin lỗi, xin lỗi, anh làm ơn có đường nào thoát khỏi đây nhanh nhất chỉ giúp tôi với.

Có lẽ cái bộ dạng của tôi khi ấy khó coi quá nên anh ta quay mặt đi rồi bảo:

- Mặc đồ cho tử tế vào đi, tôi nghèo lắm không có tiền đâu.

Nghèo, ý anh ta là tôi định mời chài anh ta hay sao, nhưng anh ta nói đúng tôi cần phải mặc đồ thật tử tế thì mới mong cầu xin được sự giúp đỡ của những người qua đường.

Hôm nay tôi mặc một chiếc váy hai dây màu vàng chanh vì thế không mất quá nhiều thời gian để luồn chiếc váy ấy vào cơ thể. Thoáng nhìn thấy bóng mình phản chiếu ở cánh cửa thang máy.

Đầu tóc thì xộc xệch, gương mặt nhợt nhạt, ngay cả đến bộ đồ lót ban nay cũng bị bung nút thì sao người đàn ông này không khinh thường tôi cơ chứ. Có thể anh ta nghĩ tôi là gái, một thứ gái tẻ tiền nên coi khinh.

Ting...

Cánh cửa thang máy bật mở, ngay lập tức tôi co giò chạy thật nhanh ra khỏi khách sạn, phía sau có tiếng người đàn ông ban nãy gọi với:

- Này...

Tôi đang vội nên chẳng ngoái lại mà liếc nhanh sang hai bên xem con đường nào thuận tiện nhất để trốn. Tôi lên thành phố tính đến giờ cũng sắp được 3 năm, không được gọi là biết mọi ngõ ngách của thành phố nhưng vẫn có thể xác định được con đường nào thuận tiện hơn trong lúc này.

Bầu trời trên đầu chỉ toàn một màu đen kịt, tối tăm hết như lòng tôi lúc này. Cũng may vẫn còn một vài ánh đèn đường leo lét chiếu sáng, nhờ thế tôi xác định phương hướng dễ hơn.

Một đứa con gái đầu bù tóc rối, chân không giày dép thì sẽ chẳng có taxi nào dám chở. Tốt nhất vẫn nên tự thân vận động, không nên chạy ở đường lớn mà rẽ vào những ngõ nhỏ có lẽ an toàn hơn.

Cứ thế chạy, vừa chạy vừa cố há miệng thật to để hít lấy từng ngụm không khí lấy sức chạy tiếp. Chạy tới đâu, tiếng chó sủa vang tới đấy. Chạy đến khi dưới bàn chân truyền đến cảm giác phồng rộp mới dừng lại thở hổn hển. Dựa hẵn người vào bức tường cạnh đó mà thở, từ đây về đến phòng trọ còn khá xa. Tôi lúc này lại chẳng có một đồng, điện thoại cũng không đem theo, bộ dạng này chẳng biết về bằng cách nào.

Ban nãy nguy hiểm rình rập, bản năng sinh tồn trỗi dậy nên chỉ nghĩ xem làm cách nào để thoát thân. Bây giờ an toàn rồi, chợt nghĩ lại mấy chuyện ban nãy thấy sao nhục nhã đến vậy. Nước mắt ở đâu thì nhau rơi ra không ngừng, từng tiếng nấc bất lực cũng khẽ vang lên. Tôi muốn khóc, khóc thật to cho nhẹ lòng.

Nơi tôi đang đứng là một đường hẻm nhỏ, ô tô không thể qua lại, giờ chắc cũng đang là nửa đêm chẳng ai rảnh rỗi mà đi lại. Vậy nên tôi càng có thể thỏa sức mà khóc, tiếng khóc ấy hòa cùng màn đêm tĩnh mịch rồi tan biến.

- -----*-----*-----

Về đến phòng trọ thì cơ thể tôi cũng mệt rũ rời, lòng bàn chân tứa cả máu đau rát. Không có chìa khóa cổng, lại chẳng thể lớn tiếng gọi lúc nửa đêm, chẳng phải tôi sợ làm phiền đến mọi người. Cái tôi sợ là họ sẽ thấy tôi trong bộ dạng này, sợ người ta sẽ vì thế mà tò mò soi mói cuộc sống của tôi.

Lâu lâu vẫn vọng lại tiếng chó ở đâu đó đang tru lên từng hồi, tôi lại thu mình ngồi nép sát vào cánh cổng. Xóm trọ nơi tôi sống không có đèn, một chút ánh sáng phía ngoài đường hắt vào chẳng để tôi nhìn rõ thân thể tàn tạ của mình. Nhưng lại đủ cho tôi cảm nhận được những nhọc nhằn, tủi nhục đang dâng lên cuộn cuộn trong tim.

Tôi khóc, vừa khóc vừa oán trách số phận, oán mẹ trách cha, sao đã sinh ra tôi mà lại không cho tôi một gia đình trọn vẹn. Để cuộc sống kia đưa đẩy tôi đến con đường đau đớn thế này.

- Mẹ à, con chưa lập gia đình, cũng chưa từng sinh con nên không hiểu hết được mọi thứ. Nhưng người ta nói một cơn đau đẻ tương đương với gãy 9 chiếc xương sườn. Chưa kể những nỗi vất vả cực nhọc suốt 9 tháng trời mang thai. Đau đớn, vất vả đến thế mẹ còn có thể vượt qua để đem chị em con đến với cuộc sống này. Tại sao một chút nghèo đói mẹ lại chẳng thể chịu nổi để rồi bỏ mặc chị em con đi tìm hạnh phúc mới?

Tôi hận mẹ, đã có lúc tôi từng mong mẹ và người đàn ông kia sẽ cơm chẳng lành, canh chẳng ngọt. Tôi mong gia đình mới của mẹ sẽ tan vỡ, có như thế mẹ mới có thể trở về với chị em tôi.

Dù mẹ đã từng tệ với tôi, từng bỏ mặc tôi, nhưng mà sao ngay cả đến những tế bào nhỏ nhất trên cơ thể tôi vẫn không ngừng nhớ mẹ. Tôi chưa một lần thôi nuôi hy vọng rằng mẹ sẽ trở về, gia đình tôi sẽ lại như xưa.

Trong đầu tôi lúc này chỉ còn lại bi thương, tất cả những mệt mỏi, đau đớn trong cuộc đời cứ thế lần lượt hiện về. Nó một lần nữa nhấn chìm tôi, khiến cho trái tim nhỏ bé của tôi nghẹn lại, đau đến không thở nổi.

Tôi khóc, tôi oán trách rồi lại tự hỏi xem tôi đã sai ở đâu, tôi sai điều gì mà ông trời cứ liên tiếp đày đọa tôi, làm khổ bố con tôi. Đến chừng nào ông mới thôi cay nghiệt với bố con tôi hả ông trời.

Không một tiếng đáp trả, cũng chẳng có nổi một câu trả lời, tôi cứ thế lịm dần, lịm dần trong đêm tối. Cơ thể lúc nóng, lúc lạnh khiến tôi mê man trong sự khó chịu. Cổ họng tôi khi ấy vẫn vô thức phát ra tiếng gọi mẹ, tiếng gọi ấy nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hẳn.

Kia rồi, bà đang ở cuối con đường, bà cười với tôi nhưng nhất quyết không chịu lại gần tôi dù chỉ một bước. Tôi càng chạy, bà càng xa, có lẽ nào bà cũng ghét tôi. Bà giận vì tôi đã đi vào con đường này, làm cái nghề này nên không còn muốn gần tôi nữa.

- -----*-----*

Khi tôi tỉnh lại thì đã là chuyện của ngày hôm sau, cánh tay tôi hình như có gì đó vướng lại, khẽ nhúc nhích tôi dơ tay lên nhìn thì cái Nga lo lắng nhắc:

- Nằm im đi đang truyền nước đấy.

Tôi mệt mỏi nhìn nó, nhất thời chưa nhớ ra chuyện tôi qua nên ánh mắt như muốn hỏi dò. Nó khẽ đặt tay tôi lại cho ngay ngắn rồi hỏi:

- Chi, mày thấy trong người thế nào, có mệt chỗ nào không.

Tôi khẽ lắc đầu rồi hỏi:

- Sao tao phải truyền nước:

- Mày còn hỏi à, mày dọa tao thiếu chút nữa thì đứng tim đấy. Đi đâu mà lại ngất ở ngoài cổng, bọn cái Nhài nó dậy đi học thấy nên gọi điện cho tao. Vẫn còn say nhưng lo cho mày nên phi như điên về nhà, nhìn cái bộ dạng của mày khi ấy tao sợ đến tỉnh cả rượu. Chỉ lo mày làm sao, cũng may giờ mày tỉnh rồi.

Tôi theo lời nó kể mà từ từ nhớ lại từng chuyện một, từ việc tôi đi làm rồi chẳng hiểu sao lại mơ thấy những kỉ niệm cũ thừa còn hạnh phúc của gia đình tôi. Rồi đến khi mở mắt ra lại thấy một người đàn ông to béo đang mân mê cơ thể mình.

Nhớ lại cảnh ấy tôi có chút cảm giác ghê tởm, rất muốn đi tắm để gột sạch những nhớ bấn ấy khỏi cơ thể mà còn đang truyền nên đành nằm đợi.

Cái Nga thì vẫn không ngừng hỏi:

- Cuối cùng thì đã có chuyện gì xảy ra với mày, làm sao mà chân mày chỗ thì phồng chỗ thì tướp cả da chảy máu như thế hả.

- Tao chạy bộ tít từ phố Nguyễn Huệ về.

- Từ Nguyễn Huệ, quán mình ở Quang Trung mà, mày đi ra Nguyễn Huệ làm gì. Mà mày có thần kinh không mà đi bộ, từ đấy về đây xa như thế mà đi bộ tao cũng lạy mày. Đi cái kiểu gì mà chân tay như thế này, này là đi trên đá chứ đi bộ nổi gì.

Vừa nói nó vừa chạm vào lòng bàn chân đang băng trắng của tôi khiến tôi khẽ nhúu mày kêu đau. Nó nhìn tôi xót xa hỏi:

- Mà mày có việc gì mà lại tới đó.

Nghe nó hỏi tôi lại buồn, thật sự không muốn nhớ lại mấy chuyện ấy mà vẫn phải nhớ. Tôi biết với thân phận và cái nghề tôi đang làm thì sẽ chẳng thể làm gì ai, nhưng ít nhất tôi cũng muốn biết được sự thật. Muốn biết ai là người đưa tôi tới nơi quỷ quái đó để dâng cho lão già kia.

Theo như suy luận của tôi thì chỉ có thể là người trong quán là có khả năng hại tôi. Tôi không biết chính xác là ai chỉ biết chắc chắn là người ở chỗ tôi làm.

Kể lại cho cái Nga nghe tất cả những gì mà tôi nhớ được, kể tới đâu sắc mặt nó thay đổi đến đó. Tới khi tôi vừa dứt lời thì nó cũng dấm mạnh xuống giường mà chửi thề:

- Mẹ kiếp, may mà mày tỉnh đúng lúc... tao mà biết đứa nào làm thế tao sẽ cùng mày băm nó ra trăm mảnh

Cũng may ở đây là y tế dự phòng nên ngoại trừ tôi ra thì giường bên cạnh chẳng có ai. Nếu không chắc họ sẽ tò mò về hai đứa con gái như tôi nhiều lắm.

Tôi biết cái Nga thương tôi, xem tôi như em út trong nhà nên mới phản ứng mạnh như thế. Cũng vì tin tưởng nó nên tôi mới kể toàn bộ những gì tôi có thể nhớ được đến thời điểm này. Nhìn sâu vào mắt nó tôi hỏi:

- Nga, mày nghĩ là khách đưa đi hay ai cố tình hại tao?

- Người ghét mày đâu có ít, hơn nữa cũng có khả năng khách nó thấy mày sau nên tự ý đưa đi. Mấy chuyện đấy đâu phải chưa xảy ra, hôm trước con Phượng cũng bị còn gì, mà mày cũng từng bị, nếu mà chị chủ không thấy giữ mày lại thì mày cũng lên thớt còn đâu đến giờ này.

Cái Nga nói cũng đúng, nghề của tôi tai nạn nhiều, mấy việc tương tự đâu phải chưa từng xảy ra. Tôi ra hiệu cho nó lặng im để tôi cố nhớ thêm. Hôm qua lại là cuối tuần nên khá đông khách, dù đã uống thuốc giải rượu

từ trước mà tôi vẫn chân nam đá chân chiêu. Lúc khách của tôi trả phòng cũng là lúc con Nga nhận phòng mới, nó chạy ra chỗ tôi lèm bèm nói:

- Đúng lúc hết thuốc giải rượu thì gặp ngay cái đoàn khách choai choai, mấy thằng oắt con thể mà uông khỏe, hại tao đến giờ vẫn còn phê. Giờ đéo biết có tiếp được nữa không. Mà còn viên nào không tao viên.

Tôi lục túi nhưng sui cho nó hôm nay tôi cũng hết thuốc, khách thì đang gọi nên nó đành cắn răng mà vào tiếp. Tôi đã ngà ngà say mà giờ này cũng vắng khách nên tôi mò ra phòng nghỉ của nhân viên ở phía sau ngả lưng, tiện chờ con Nga rồi cùng về.

Tôi nhớ trong phòng còn mấy đĩa nữa chắc cũng say nên nằm dài, mà lúc đó mệt quá nên tôi chẳng để ý xem những đĩa nào chỉ tìm đại một chỗ trống rồi nằm xuống.

Phải rồi, tôi nhớ đang nằm thì thằng Thành có tới gọi kêu chị chủ tìm tôi, tôi biêng biêng đi lên thấy ở quầy tiếp tân có cốc nước nên tu đại để giải rượu.

Tôi không nhớ rõ chị chủ nói những gì, hình như chị ấy sai tôi làm gì đó. Trời ơi, đầu óc của tôi, tại sao lại quên ngay khúc quan trọng thế chứ.

Tôi thở dài nãy giờ nhìn con Nga, nó suy tính một hồi rồi bảo:

- Nếu mà chỉ nhớ đến đoạn đó, thì tốt nhất là nên tìm chị chủ hỏi xem. Vì chị ấy là người cuối cùng mà nhớ được, biết đâu chị ấy nói mà lại nhớ thêm điều gì thì sao.

Tôi cũng đang có suy nghĩ như nó nên gật đầu đánh rụp đồng ý, nó tặc lưỡi rồi dặn tôi:

- Chuyện này không biết chắc là ai, nên mà hỏi gì thì cũng hỏi khéo một tí, đừng có làm bà ấy mất lòng không sau này lại mệt.

- Tao biết rồi đi thôi.

- Chưa truyền xong mà, chờ tí đã rồi đi.

Tôi dứt phật chiếc kim truyền rồi hỏi:

- Tao không chờ được, đi mau lên...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 28

Cơ thể vẫn còn mệt, đầu óc cũng có chút chuyển choáng nên phải lắc đầu vài cái mới có thể đặt chân xuống giường. Bàn chân đêm qua đã phồng rộp nay chạm đất ngay lập tức tôi phải rút lại mà nhăn nhó. Từ nhỏ tới lớn chưa từng chịu cơn đau nào lớn đến vậy. Đau đến mức hai đuôi mắt tôi bắt đầu ướt nước.

Cái Nga nhìn tôi rồi bảo:

- Hay thôi, để mai.

- Thôi tao sốt ruột lắm, muốn đi hỏi luôn.

Cái Nga hiểu tính tôi cố chấp nên đành dìu tôi ra ngoài hành lang đứng, còn nó thì chạy đi lấy xe.

Ngồi lên lan can ngắm nhìn ngắm trời mây mới thấy bầu trời hôm nay cao và xanh, chim vẫn hót và mây vẫn bay. Còn tôi tự hiểu mình vẫn phải tiếp tục bám trụ lấy cái nghề ấy, chỉ có nó mới có thể giúp tôi lo được cho gia đình, ít nhất là cho tới khi tôi tròn 18 tuổi.

Cả quãng đường quen thuộc tôi chẳng nói một câu nào, chỉ mãi mê nghĩ xem lát nữa sẽ bắt đầu từ đâu. Trí nhớ của tôi mờ lung quá, chẳng biết gặp chị chủ rồi sẽ hỏi những gì. Nếu như tôi có thể nghĩ việc thì dễ rồi, đằng này tôi vẫn phải bám trụ lại nên rất sợ làm gì đó phật lòng người ta. Đi làm mà để chủ ghét, chủ đi thì sẽ rất mệt, bởi vậy tôi mới phải đau đầu đắn đo.

Lúc đi thì hùng hồn như thế, nhưng đến khi tới nơi tôi lại có một chút lưỡng lự. Cái Nga thấy tôi cứ ngồi mãi trên xe không xuống thì hỏi:

- Sao vậy, mệt hả.

- Không, tại nghĩ này giờ mà vẫn chưa nghĩ ra sẽ hỏi cái gì.

- Thì cứ hỏi đại đi, hỏi xem tối qua chị kêu em có việc gì, hoặc hỏi xem chị ấy có nhớ mày về lúc mấy giờ và đi cùng ai không. Hỏi để biết thêm thông tin chứ tao nghĩ muốn làm rõ thì phải cần nhiều thời gian đấy.

Vậy là nó lại vất vả dìu tôi vào trong, mỗi bước đi là một cái nhúu mày đau đớn, nhưng đã tới tận đây chẳng lẽ lại quay về nên đành cắn răng chịu đựng.

Hôm nay đầu tuần nên quán khá vắng vẻ. Chị chủ đang ngồi ở quầy xem gì đó ở máy tính trước mặt, miệng chị khẽ mấp máy chắc là hát theo. Nhìn từ góc độ này quả thật chị rất xinh, gương mặt dù đã ngoài 30 nhưng còn rất trẻ. Nhân viên ở quán tôi tất cả đều chưa đến 25 vậy mà có mấy đứa nhìn còn già hơn cả chị.

Chị yêu tự do, cuộc sống lại khá phóng khoáng nên tôn thờ chủ nghĩa độc thân. Chị có đến một hàng dài người trồng cây si nhưng chị luôn nói:

- Nó tán tỉnh thì nó đội mình lên đầu vậy chứ lấy về được mấy thằng tử tế em ơi. Thế nên cứ yêu thôi đừng có đại mà cưới, mình có nhan sắc, lại tự chủ về kinh tế thì cần gì phải dựa vào đàn ông hả em.

Có lẽ nhờ cái lối suy nghĩ ấy mà chị càng hấp dẫn hơn với cánh đàn ông. Ở khu này chẳng thiếu gì quán hát, nhưng quán tôi lúc nào cũng đông khách nhất một phần cũng nhờ chị chủ xinh đẹp khéo chiều lòng khách này.

Chị và tôi có cái tên gần giống nhau, chị tên Kiều Diễm, còn tôi thì lại là Diễm Chi. Mới nghe ai cũng tưởng là hai chị em, nhưng chỉ có đám nhân

viên như bọn tôi mới biết đó chỉ là tên chị tự đặt cho mình để nghe cho sang chứ thật ra tên trên giấy khai sinh của chị là Phạm Thị Hà.

Như cảm nhận được ai đó đang nhìn mình nên chị quay qua, thấy tôi chị quan tâm hỏi:

- Sao cái Nga nó bảo mày ốm, nó xin cả hai đứa nghỉ, ốm thì cứ nghỉ đi mai đi làm cũng được.

- Dạ em cũng đỡ rồi, em chỉ định đến hỏi xem hôm qua mấy giờ em về thôi ạ.

- Mày về mày lại hỏi chị, làm sao mà chị biết được.

Tôi cười cười giả vô tư nói:

- Qua em say có nhớ cái mẹ gì đâu, mà tối qua chị gọi em ra dặn em cái gì nhỉ, em chẳng nhớ nổi nữa.

Chị chủ chẹp miệng rồi bảo:

- Tao bảo mày cái Nga nó say quá, xem có thay cho nó được không mà mày cũng say nên tao lại gọi con Phượng.

- Xong rồi sao hả chị.

- Thì tao kiểm tra lại sổ sách coi xem ngày hôm qua doanh thu thế nào chứ sao.

- Vậy chị không biết mấy giờ em về hả.

Chị chủ ngẫm nghĩ một lát rồi nói:

- Mày có chào chị, mà chị không để ý đồng hồ nên chẳng biết chính xác chắc cũng cỡ 1h hoặc hơn. Lúc đó chị còn hỏi sao say không ở lại ngủ với

cái Nga mà về một mình, mà còn kêu có hẹn với bạn còn gì.

Tôi nhìn chị, nhìn thật sâu vào mắt chị, ở đó không có một chút nào thay đổi, cũng chẳng có nổi 1 tia lừa dối. Nếu như chị nói đúng thì tôi tự ra về và đi gặp bạn sau đó thì xảy ra chuyện.

Nhưng mà tôi ở đây ngoài tụi con Nga tôi cũng đâu có thân với ai tới mức nửa đêm vẫn còn hẹn gặp nhau.

Càng nghĩ càng rối, càng rối tôi càng đau đầu, không sao phân biệt nổi đâu là thật đâu là giả nữa.

Dường như chị cũng cảm nhận được tôi có gì đó khác lạ nên nhíu mày hỏi:

- Mà sao, mày hỏi làm gì mà như kiểu hỏi cung thế.

Tôi cười xòa bảo:

- Có gì đâu, em không nhớ nên hỏi vậy thôi ạ.

Chị lườm tôi rồi mắng:

- Con điên, có mỗi thế mà mò tới tận đây.

Tôi cười hềnh hếch cố tỏ ra là mình đang vô tư rồi bảo:

- Không, em đến để xin chị nghỉ mấy hôm, chân em đau quá không làm nổi. Mà gọi điện sợ chị không tin nên phải tới đây trình diện.

Vừa nói tôi vừa cố dơ cao chân trái lên cho chị xem, chị nhìn qua một lượt rồi cũng miễn cưỡng đồng ý cho tôi nghỉ:

- Tối thứ 6 phải đi làm đấy, mày nghỉ lắm mấy đứa kia nó lại tị kêu tao thiên vị.

Tôi rồi rít cảm ơn chị rồi nhờ cái Nga đèo ra về, vậy là tôi có mấy ngày nghỉ ngơi để suy nghĩ thật kỹ xem đã có chuyện gì xảy ra tối hôm ấy.

- -----*-----*-----

Lạ một chỗ là không thấy người đàn ông to béo kia tìm tôi tính sổ vì tội dám đập vào hạ bộ của ông ta. Hay là ông ta có gì đó mờ ám nên không xuất hiện, hay do tôi còn đang nghỉ làm mà ông ta không biết chỗ ở của tôi nên tạm thời chưa hỏi tội.

Chuyện này cần phải tìm hiểu kỹ hơn nữa, nhưng trước tiên tôi cần phải khỏe lại cái đã. Trước kia mỗi lần mệt mỏi hay bế tắc điều gì tôi thường tìm về nhà, về nơi mà tôi cảm thấy bình yên nhất để suy nghĩ. Còn bây giờ với bộ dạng này có cho tiền tôi cũng chẳng dám về. Tôi không muốn để bố phải lo lắng cho tôi.

- -----*-----**-----

Cái Nga chỉ nghỉ 1 hôm, hôm sau lại phải đi làm, dãy trọ 6 phòng cũng đi hết, mỗi người mỗi việc còn lại mình tôi cô đơn ngồi ở cửa. Lâu lắm rồi tôi mới có thời gian thanh thoi nhìn ngắm nơi tôi ở.

Đây là một dãy trọ nhỏ, gồm có 6 phòng chạy dài, mái được lợp bằng tôn, bên trong có thêm một lớp nhựa tạm bợ gọi là để chống nắng. Tôi với cái Nga cũng chỉ cần một chỗ nghỉ chân nên cũng không quá quan trọng.

Được cái khu này an ninh, lại toàn người đi làm bận rộn chẳng có ai rảnh để soi mói đời tư của người khác, tiền phòng lại rẻ nên bọn tôi không muốn đi đâu cả.

- -----*-----*-----

Trời bắt đầu sang thu, cái Hương lại chuẩn bị bước vào một năm học mới, lại một khoản học phí cần đóng. Bố từ dạo bị thoái hóa đốt sống thì

chỉ có thể tức tặc làm mấy việc nhẹ nhẹ gọi là cho khỏi buồn chân buồn tay. Vườn cây, ao cá bỏ không thì tiếc nên thuê người làm, tính ra cũng chẳng bỏ ra được mấy đồng chỉ gọi là đủ chi phí thuốc men hàng ngày của bố.

Nhìn mấy lá vàng khô bị gió cuốn bay mà sao tôi thấy lòng mình buồn đến vậy. Bận bè đồng trang lứa của tôi ai nấy đều háo hức chờ ngày tự trường, còn tôi, ở đây với bao nỗi lo cơm, áo, gạo, tiền.

- -----*-----*-----

Hết mấy ngày nghỉ, tôi vẫn chưa nghĩ ra được gì cả, đành nghe lời cái Nga:

- Việc này một là mày tự nguyện, 2 là bị bắt ép. Nhưng khả năng tự nguyện có lẽ loại bỏ vì nếu mày tự nguyện mà sau lại đập lão ta thiếu điều tuyệt tự tuyệt tôn như thế thì chắc chắn lão ta sẽ phải tìm mày trả thù. Đẳng này mấy hôm nay lại im hơi lặng tiếng chứng tỏ chỉ có thể là khả năng thứ 2. Lão ta cùng 1 ai đó lừa mày, mà lừa thì đương nhiên làm sao lão có thể tìm mày được.

- Vấn đề ở đây là làm sao mà biết được lão là ai, và ai lừa tao.

- Mày chết cũng không bỏ được cái tật hấp tấp. Người ta lừa mày như thế ắt hẳn phải lên kế hoạch từ trước. Để gì để mày tìm ra, tạm thời cứ đi làm đi rồi từ từ thăm dò. Tao dám khẳng định chỉ có người trong quán làm việc này chưa chả có đứa chết mẹ nào ở ngoài cả.

Tôi cũng có cùng suy nghĩ với nó, thôi thì tạm thời cứ đi làm đã, kẻ có tật trước sau gì cũng sẽ giết mình. Tôi không tin là tôi không tìm được nó.

- -----*-----*-----

Chân tôi đã bớt đau, nhưng vẫn chưa thể đi giày cao gót như trước nên đành phải đi tạm đôi tông lười. Cũng may chị chủ quý tôi nên khi nào thật

sự cần mới bắt tôi ra tiếp còn không thì toàn để tôi nghỉ ngơi.

Mấy đứa ngày trước khó chịu vì bị tôi tranh mất khách nay thấy tôi như thế thì hả hê ra mặt. Đúng mấy đứa nhỏ mọn, sông có khúc người có lúc, khi hoạn nạn chẳng giúp đỡ nhau thì lúc bình yên cũng đừng đòi hỏi.

Ngày trước tôi chỉ tập trung làm, hạn chế nói chuyện với mấy đứa kia thì nay tôi luôn cố gắng tìm cách tiếp cận và nói chuyện với chúng nó. Dù biết chúng nó ghét nhưng tôi vẫn phải giả lả mà cười nói. Chỉ có cách này mới có thể thăm dò từng đứa một.

Không đứa nào có biểu hiện gì lạ cả, chúng nó vẫn chờ tôi sơ hở là túm lại nói móc rồi cười hả hê.

Con Phượng còn cao giọng hỏi:

- Sao, biết đợt này xuống cấp nên định lân la làm thân với bọn chị nhờ vả hả.

Đúng con mụ dở hơi, tôi có xuống cấp thì so với nó cả về tuổi tác lẫn nhan sắc đều đều năm phần hơn. Rõ là không biết tự lượng sức mình.

Ghét đấy, chửi thầm trong bụng đấy nhưng ngoài mặt tôi vẫn cười tươi mà bảo:

- Dạ không, em chỉ nghĩ chị em mình làm cùng quán, cả ngày ra vào đối mặt thôi thì bỏ qua chuyện cũ cho dễ sống thôi ạ.

- Tưởng mày vẫn còn kênh kiệu ta đây,

- Không, tại em thấy các chị không ưa em nên em mới không dám lại gần chứ không phải em kênh kiệu gì đâu.

Thấy tôi nhún nhường con Phượng cũng có vẻ hài lòng, nó lên mặt đàn chị dậy dỗ tôi mấy câu rồi ngoay ngoáy cái mông mà bỏ đi tiếp khách. Tôi

nhìn theo nó mà nhếch mép cười khẩy.

- -----*-----*-----

Chấp nhận để chúng nó mĩa mai lên mặt mà một tuần rồi tôi với cái Nga vẫn chưa thấy có gì lạ. Bọn nó thậm chí còn chẳng có lần nào nhắc đến chuyện của tôi. Có khi nào chúng nó không biết gì. Không, tôi không tin là như thế. Chắc chắn chúng nó biết tôi đang thăm dò nên mới không đả động tới.

- -----*-----*-----

Tôi không còn cố gắng làm thân với chúng nó nữa mà trở lại như cũ, vì tôi nghĩ rồi, tôi càng làm thân chúng nó càng đề phòng. Muốn quán sát thì nên đứng từ xa chứ không nên lại gần, càng gần càng lộ.

Mấy đứa kia thấy tôi như thế lại được dịp mà nói xấu:

- Tưởng thế nào, mấy hôm trước ốm thì quy lụy bọn này, giờ khỏe một cái trở mặt ngay.

Tôi chẳng thèm đôi co với bọn nó mà đi vào phòng, mấy lũ dở hơi cứ thích tự biên tự diễn thì mặc kệ cho chúng nó diễn trọn vai, bà đây không rảnh mà quan tâm.

- -----*-----*-----

Mới đấy mà lại tới chủ nhật, tối chủ nhật bao giờ cũng đông khách nhất, mấy đứa nhân viên bọn tôi ngày này lúc nào cũng căng như dây đàn vì hoạt động hết công suất.

Thậm chí nhiều khi còn phải giả bộ xin đi vệ sinh để sang phòng mới tiếp. Một lát lại bài cũ để trở về cứ thế chạy như con thoi mà nịnh nọt hồng lấy tiền bo.

Chị em tôi chỉ thật sự được nghỉ ngơi khi trời đã gần sáng, đưa nào đưa đấy mệt nhoài tới mức chẳng còn sức lết về nhà mà nằm bẹp luôn ở phòng nghỉ của nhân viên.

Tôi cũng như bọn nó, nằm hàng dài ra đó mà cố dỗ mình vào giấc ngủ để ngày mai còn bắt đầu một guồng quay mới.

Hôm nay khách đa phần là uống bia, báo hại tôi phải dậy đi vệ sinh tới mấy lần. Đang ngủ ngon mà phải mất giấc ngủ thật khó chịu.

Còn chưa kịp bấm nước xả thì nghe có tiếng bước chân ở phòng bên cạnh. Chắc là đưa nào cũng đi xả lũ giống tôi. Nghĩ vậy tôi chẳng quan tâm nữa mà tập trung chỉnh lại váy cho ngay ngắn.

Tay vừa chạm vào nút xả còn chưa kịp bấm thì đã nghe thấy giọng chua như dấm của con Dung cất lên:

- Con ranh Chi, nay có mấy phòng ngon nó hốc hết, để chị em mình mấy phòng khoai không đỡ được. Hát cụt cả hơi mà bo được mấy đồng lẻ.

- Nghĩ thì cũng cay đấy, nhưng thôi nó cũng sắp hết thời rồi, cứ chờ mà xem, lần trước nó bị lão kia ăn trình hụt. Kiểu gì lão cũng tìm cách ăn trình nó bằng được. Lão Hùng hỏi ấy mà còn lạ gì, lắm tiền, lại chỉ thích săn trình gái quê. Con ấy nó ngu, cứ tin con Nga rồi đến lúc mất sạch đéo biết.

Tôi sốc đến mức đứng cũng không vững mà ngã ngồi luôn xuống nền. Hóa ra bấy lâu nay tôi mới là con ngốc, hóa ra là chúng nó lừa tôi chứ chẳng phải là tôi tiếp cận chúng nó tìm hiểu. Hóa ra tôi là con ngốc bị người ta dắt mũi mà không biết.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 29

Tôi cứ ngồi mãi ở đó, ngồi tới khi cơ thể dần tê cứng mới vội vã lau nước mắt mà đứng lên.

Thật sự lúc mới nghe bọn con Dung con Phượng nói xong tôi chỉ muốn chạy thật nhanh tới mà chất vấn cái Nga. Hỏi xem vì sao nó lại lừa tôi, vì sao nó lại giấu tôi mọi chuyện như thế.

Nhưng rồi đôi chân tôi nặng trĩu chẳng thể đứng dậy nổi nên cứ ngồi mãi đây. Hay chính xác hơn là tôi không đủ can đảm để hỏi, xưa nay tôi xem nó chẳng khác nào người thân. Tôi cũng cảm nhận được rằng nó lo lắng cho tôi, quan tâm tôi như người nhà.

Nếu nói một ai đó ngoài nó ở đây lừa dối tôi, gài bẫy tôi tôi sẽ tin ngay mà không cần suy xét. Nhưng còn nó, thật sự tôi không muốn tin, ngàn vạn lần cũng không muốn.

Ở cái chốn phồn hoa đô thị này nếu nó cũng không thật lòng với tôi thì tôi còn biết tin vào ai được nữa.

Ngày tôi ốm nó nghỉ làm để chăm sóc, tôi buồn nó sẵn sàng thức trắng đêm để nghe tôi tâm sự dù rằng ngày mai lại phải đi làm. Bất kỳ một ai bắt nạt tôi nó đều nhảy dựng lên để bảo vệ.

Nó cũng là người tận tình chỉ dạy cho tôi mọi thứ ở đây, làm sao để khách gọi nhiều đồ, nói gì để khách bo nhiều hơn, tất cả mọi mảnh khoe trong nghề ngày hôm nay của tôi đều do 1 tay nó chỉ dạy.

Bây giờ bắt tôi phải tin nó chính là người đã đâm sau lưng tôi thật sự không làm nổi.

Nãy giờ tôi cũng suy nghĩ, cũng phân tích rất nhiều, tôi luôn hi vọng rằng bọn kia biết tôi đang ở đây nên cố tình nói cho tôi nghe. Bởi hôm đấy sự thật đúng là nó đã say mềm, không thể nào còn đủ tỉnh táo để móc nối với ai ngoài kia để bán trình. Nhất là cái cách nó lo lắng khi thấy tôi gặp chuyện, cách nó cùng tôi tìm hiểu sự thật khiến tôi càng không thể chấp nhận được rằng nó chính là thủ phạm.

Hơn nữa tôi ở với nó gần như cả ngày, điện thoại lắm khi nó cũng gửi tôi cầm, không lý nào có gì đó mờ ám mà tôi không biết.

Lòng tôi lúc này như chia là đôi, một nửa cố chấp tin tưởng cái Nga, tin rằng bọn kia cố tình nói thế để chia rẽ tôi và nó. Nửa còn lại đang gào thét oán hận cái Nga, trách nó vì sao lại phụ lại lòng tin của tôi.

Hai nửa cứ thế giằng xé khiến tôi đau đớn tựa như bị xé ra làm hai. Đau đớn, giận hờn, oán trách đủ cả, tất cả những thứ ấy khiến cho tôi có cảm giác mình đang ở tận cùng của nỗi đau.

Tối khi trời tờ mờ sáng tôi bắt buộc phải lết trở về phòng, tôi không muốn để bọn con Phượng thấy tôi trong bộ dạng này, cũng muốn về để nhìn kỹ lại một lần nữa cái Nga. Tôi vẫn không thể tin rằng nó là người lừa dối đem tôi đi bán trình như thế.

- -----*-----*-----

Cái Nga đang nằm ngủ say, chắc có lẽ nó mệt nên ngủ phát ra tiếng ngáy hơi nhỏ. Bình thường hôm nào nó ốm hoặc mệt quá vẫn thường như thế. Có lẽ vì vậy mà mấy đứa ở đây có chút khó chịu vì nói rằng ồn không ngủ được. Còn tôi đã quen nên thấy bình thường, nó cũng đâu có muốn như thế, chỉ là mệt quá nên mới vậy.

Gương mặt nó hơi dài, gò má lại có chút cao nên hay bị nói rằng có tướng sát phu. Nhưng tôi lại thấy mấy góc cạnh đó trên mặt nó khá là cá tính. Nếu nó sở hữu thêm một nước da trắng nữa thì quá tuyệt, tiếc là da nó lai thuộc kiểu “ngăm ngăm da trâu nhìn lâu cũng đẹp”. Bù lại nó rất khỏe, hiếm khi nào nó ốm chứ chẳng như tôi ốm vặt liên miên.

Vừa nhìn nó, vừa nhớ lại những kỷ niệm hai đứa từng trải qua mà đau lòng. Nếu nó lừa dối tôi tôi sẽ phải đối diện với nó thế nào. Hay cứ vờ như chưa biết để vẫn mãi là bạn thân?

Không được, nếu thế thì tôi khác nào một con lừa để nó dặt mũi đâu cơ chứ.

Nhưng tôi thật sự không muốn mất đi tình bạn này, không muốn một chút nào cả.

- ----*-----*-----

Sau cùng tôi quyết định chưa vội nói ra mọi chuyện mà sẽ tìm hiểu kỹ thêm một chút nữa rồi mới quyết định.

- Ahhhhh, ui giật mình, mà làm gì ngồi một đống ở đó nhìn tao vậy.

Tiếng con Nga cất lên kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ của mình, tôi chờ cho nó tỉnh ngủ hẳn rồi nhìn thẳng vào mắt nó hỏi:

- Nga, đã bao giờ mà làm gì có lỗi với tao chưa.

Ánh mắt nó khẽ đảo qua lại một chút rồi mới lúng túng trả lời:

- Mà.. mà nói linh tinh cái gì đấy, tao chả hiểu gì. Thôi tao đi đánh răng rửa mặt cái đã.

Vậy là đã rõ, nó lảng tránh như thế chắc chắn là có gì đó giấu tôi. Sao mà tôi muốn gào lên, chửi thẳng vào mặt nó đến thế này, muốn tung hô mọi thứ

mặc kệ ngày mai ra sao thì ra.

Đúng khi tôi tưởng như mình sắp không tìm được cơn giận thì điện thoại của tôi đổ chuông, là bố gọi, không biết có việc gì mà bố lại gọi sớm thế. Tôi hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân rồi mới trả lời:

- Con nghe đây bố, có việc gì mà bố gọi con sớm thế.

- Bố chỉ định hỏi xem con thế nào, mấy hôm nay không thấy con gọi về nên sốt ruột.

Mấy nay mãi mê suy nghĩ đến việc kia nên tôi cũng quên mất, có một chút áy náy tôi nói:

- Con xin lỗi, tại con bận quá, thế lưng bố thế nào rồi.

- Bố đỡ nhiều rồi, con không phải lo. À mà này, tuần tới giỗ bà, con nhớ thu xếp về con nhé. Chắc năm nay nhà mình sang cát cho bà luôn con ạ.

- Sang cát, con tưởng để 5 năm chứ ạ, mới 3 năm có sớm quá không bố.

- Bác cả xem rồi, xem mấy chỗ người ta đều bảo sạch nên bác ấy muốn làm sớm. Đợt này sức khỏe bác ấy cũng yếu, để thêm 1 2 năm nữa bác ấy sợ không lo chu toàn được cho bà.

Bác cả đã quyết thì cứ thế mà làm, tôi chỉ là cháu, chưa được quyền lên tiếng. Nói chuyện với bố thêm một lát thì tôi cũng chào rồi tắt máy.

Cũng may bố gọi tới chứ nếu không ban này tôi đã vì nóng giận mà phát điên lên mất rồi. Giờ nghĩ lại mới thấy may, cái Nga nó đã lừa tôi như thế chắc chắn nó cũng đã có tính toán từ lâu. Còn tôi lại chẳng có bằng chứng gì ngoài mấy lời nghe được từ cái Dung cái Phượng. Cái Nga lại là đứa sành sỏi tôi nói mà không khéo còn bị nó bắt bẻ thêm thì khó.

Thôi thì tôi cũng đã biết bộ mặt thật của nó để đề phòng, sau này sẽ không để nó có cơ hội lừa tôi lần thứ 2 nữa. Còn chuyện hôm trước, cần thêm một chút thời gian nữa để điều tra, nó đã làm nhất định sẽ có sơ hở.

Nghĩ là làm, tôi sốc lại tinh thần và coi như chưa có chuyện gì xảy ra, lúc con Nga từ nhà tắm ra hỏi:

- Nay mà lại làm sao mà hỏi tao lạ thế.

- Làm sao đâu, tự nhiên nghĩ lại chuyện hôm trước thiếu chút nữa thì bị vào tròng nên cay.

- Đừng có nói với tao là mà nghi ngờ tao nên hỏi nhá.

Câu nói của nó còn kèm theo chút giận giữ, đúng là tôi nghi ngờ nó thật, nhưng hiện tại chưa phải lúc nói ra.

Khẽ thở dài tôi bảo:

- Mà dờ hơi à, tao hỏi thế vì bế tắc quá thôi, mà đói quá, kiếm gì ăn đã, ăn bún bò Huế không, nay tao mời.

Con Nga thấy được khao nên cười tí mắt khoác vai tôi đi ra cửa, tôi cũng cười nhưng lòng thì đang dần sinh ra cảm giác bài xích với con bạn thân.

- -----*-----*-----

Tủ đồ của cái Nga hồng khóa, nên nó thường hay để nhờ mấy thứ quan trọng sang tủ của tôi. Hôm nay cũng thế, nó đem túi xách bỏ vào đó trước khi vào phòng VIP.

Tôi chờ cho nó đi khuất mới lén lấy điện thoại của nó vào nhà vệ sinh để kiểm tra. Nhưng bấm mãi không thể vào được, tôi nhớ rõ mấy hôm trước tôi còn mở máy nó được, không lý nào tôi lại quên mật khẩu. Chắc chắn là

nó đã đổi mặt khẩu, chắc chắn câu hỏi sáng nay của tôi làm nó chột dạ nên đề phòng.

Loay hoay một hồi vẫn chẳng mở nổi, tôi thất thểu đi ra quầy tiếp tân ngồi nói chuyện với chị chủ.

- Sao thế, chị nhìn mày có chuyện gì đúng không.

- Em hơi buồn chút thôi.

- Lúc tao nói mày vào phòng VIP mày đùn cho cái Nga đi là tao đã nghi rồi mà. Thế có chuyện gì, nói chị xem nào.

Tôi nhìn chị, chị cũng được coi là người từng trải, vốn sống khá nhiều. Nhưng để nói đến hai chữ tin tưởng thì hơi khó. Dẫn đo mãi tôi mới e dè hỏi:

- Chị đã từng bị bạn thân phản bội chưa.

- Chưa, mày lạ gì chị, chả bao giờ tin ai nên làm gì có khái niệm bạn thân. Mà khoan, đừng có nói mày với cái Nga có chuyện gì nha.

Tôi sợ mọi chuyện bị lộ nên vội chối:

- Không, em với nó đi làm sắp mặt, thời gian nghỉ còn chả có, rảnh đâu mà lừa nhau hả chị.

- Hôm trước mày không nhớ nổi về lúc nào, giờ mày lại hỏi câu này, bảo không có gì có ngu mới tin. Nói, có chuyện gì.

Tôi biết không thể qua mặt được chị chủ nên bịa đại câu chuyện mà kể:

- Hôm qua em mơ thấy mẹ, mẹ em giờ có gia đình mới, lâu rồi chẳng thăm hỏi đến bọn em, thế mà hôm qua em lại mơ thấy mẹ mua quần áo mới cho em. Tỉnh dậy em vẫn thấy buồn, mẹ em với bố trước cũng yêu nhau,

tìm hiểu nhau mấy năm mới cưới. Cuối cùng vẫn phản bội nhau, nên em chợt cảm thấy mọi thứ trên đời này đều không thể tin tưởng nổi. Rồi tự nhiên em sợ, sợ nếu bạn thân em, à không sợ cái Nga nó cũng phản bội em nữa chắc em chẳng sống nổi ở đây.

Chị chủ nghe xong thở dài rồi mắng:

- Con hâm, tình yêu và tình bạn khác nhau lắm, chị cũng chẳng biết phải nói thế nào. Nhưng khi bước chân vào hôn nhân con người ta còn khoác thêm nhiều thứ trách nhiệm khác. Còn tình bạn thì không, dù năm 10 tuổi, 20 tuổi hay 100 tuổi thì tình bạn vẫn vô tư như thế. Đừng vì một người không tốt mà cho rằng cả thế giới này xấu. Ở đâu chị không biết, nhưng ở đây, nơi công việc cạnh tranh thế này mà có tình bạn như hai đứa thì thật sự em nên trân quý nó.

Chị nói đúng, công việc của tôi cạnh tranh quá, có lẽ vì nó như thế nên tôi mới vô tình không nhận ra sự thay đổi của cái Nga. Cho đến thời điểm hiện tại tôi vẫn không tài nào lý giải nổi vì sao nó lại làm như thế.

Vì lòng đố kỵ, vì tiền hay đơn giản chỉ là bản chất con người nó là như thế?

- -----*-----*-----

Tôi sốc mất 1 tuần chẳng thể tập trung làm nổi việc gì, đầu chỉ quanh quẩn nghĩ xem vì sao cái Nga lại nỡ đối xử với tôi như vậy.

Ngoài mấy lời nói hôm trước tôi nghe được cùng thái độ lảng tránh của cái Nga thì tôi thật sự chưa thấy có gì lạ. Đã có lần tôi định tới hỏi thẳng bọn con Phượng, nhưng tôi biết chúng nó ghét tôi, hỏi chắc gì chúng nó đã nói. Chúng nó hả hê khi thấy tôi bị chính bạn thân lừa gạt, chẳng đời nào nó tử tế để nói sự thật cho tôi nghe. Hoặc là nó im lặng, hoặc là nó thêm mắm dặm muối để cho tôi mông lung thêm.

Phải rồi, tôi nhớ ngày trước nó từng cảnh cáo tôi về cái Nga, nó có nói:

- Con Nga nó chẳng tử tế gì đâu, trước sau gì mà cũng bị nó đâm sau lưng cho thôi.

Khi ấy tôi đã ngây thơ nghĩ rằng nó thấy bọn tôi thân nhau nên cố tình nói xấu để chia rẽ. Giờ nghĩ lại mới thấy mình ngốc, có khi nào cái Nga nó không thật với tôi từ đợt ấy mà tôi không hay biết, mà thôi, dù nó có phản bội tôi ở thời điểm nào đi nữa thì vẫn là phản bội. Do tôi ngu không nhận ra thì phải chịu thế thôi.

- -----*-----*-----

Hàng ngày tôi vẫn ăn cùng ngủ cùng với cái Nga, nhưng lòng thì thật sự ghét nó đến mức chỉ muốn đâm vào gương mặt giả tao kia của nó vài cái. Có lần tôi hỏi dò nó pass điện thoại nhưng nó lại bảo:

- Cần xem gì tao mở cho mà xem.

- Điện thoại tao hết tiền, mượn gọi cho ông già hỏi xem giỗ bà thế nào. Có mình bố tao ở nhà, lưng lối lại đau thế nên muốn hỏi xem có cần gì thì tao mua ở ngoài này về cho đỡ vất vả.

Nó không nói gì chỉ lặng lẽ bấm mã rồi đưa cho tôi, vậy là nó không còn tin tưởng tôi như trước. Nó không muốn nói thì tôi cũng chẳng ép, vờ đi ra phía ngoài rồi gọi về cho bố hỏi thăm mấy thứ rồi trả điện thoại lại cho nó.

Hôm tôi về quê nó còn cẩn thận mua một chút hoa quả đưa cho tôi đem về để thắp hương bà. Thà rằng nó không gửi gì tôi còn đỡ khó chịu, đằng này nó chu đáo như thế tôi lại càng ghét thêm.

- -----*-----*-----

Những lần trước tôi từ quê lên thường chọn giờ quán vắng khách để gọi nó ra đón, hai đứa cùng nhau nhâm nhi chút hoa quả ở quê rồi cùng cười. Nó thích nhất mấy quả ổi vườn nhà tôi, nên lần nào tôi cũng để riêng cho nó một túi ngon nhất, số còn lại mới đem chia cho mọi người làm cùng.

Lần này tôi vẫn đem theo thứ quà quê mà nó thích, nhưng lại không gọi nó ra đón. Thật ra tôi đã hỏi dò và biết hôm nay nó nghỉ làm, nên muốn lên bất chợt, dù chưa biết để làm gì nhưng tôi vẫn muốn như thế.

Xách theo túi ổi nặng trĩu tôi khẽ khàng mở cổng, thoáng thấy cửa phòng tôi không khóa ngoài, chứng tỏ con Nga đang ở nhà. Tôi thật sự muốn biết không có tôi nó sẽ làm gì đến đi rón rén thật nhẹ nhàng.

Còn chưa kịp hé mắt qua khe cửa nhìn đã nghe giọng nó oang oang nói:

- Từ từ đã anh, nó bắt đầu nghi ngờ rồi. Cũng tại anh lần trước không chú ý nên lần này mình phải cẩn thận hơn. Lần này mà anh còn hổng nữa là em với anh hết cơ hội đấy.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 30

Mấy ngày trước tôi từng cầu xin ông trời, xin cho mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, là bọn con Phượng nó cố tình lừa tôi. Nhưng bây giờ thì hết rồi, hết thật rồi, chẳng còn một lời nào để ngụy biện nữa.

Đứa bạn thân, đứa mà tôi xem như ruột thịt, vui buồn gì tôi đều kể cho nó nghe bây giờ đã phản bội tôi. Không những thế nó còn đâm cho tôi một nhát dao chí mạng. Thiếu chút nữa thôi là đời tôi xem như chẳng còn gì.

Thất vọng, đau lòng và một chút giận giữ khiến tôi không kiềm chế được bản thân mà đạp mạnh vào cánh cửa. Vẫn biết cái Nga chốt trong mà sức tôi cũng chẳng đủ để đạp bung cánh cửa ấy, nhưng tôi vẫn làm vì tôi đang rất cần một chỗ để xả cơn giận trong lòng.

Cái Nga không biết tôi lên, nó tưởng đứa nào trêu nó nên lằm bằm chửi:

- Con ch.ó nào đấy, có thích trêu không, bà lại ra bà cho cái dép vào mặt giờ.

Tôi biết nó ghét nhất cái kiểu bị trêu thế này, vậy nên lại co chân lên đạp cái nữa. Ngay lập tức nó lao như tên ra mở cửa, nhìn cái điệu bộ của nó là biết nó đang chuẩn bị gào lên chửi bới, rửa xả cái đứa mà nó cho là trêu nó. Nhưng không ngờ thấy tôi nó sững lại, rồi nhăn mặt hỏi:

- Mà lên lúc nào sao không gọi tao ra đón.

- Tao gọi mà máy mà bạn có gọi được đâu.

Tôi nói thế chỉ để thử xem nó sẽ phản ứng thế nào, quả nhiên ngay lập tức nó sượng mặt rồi bảo:

- À, à, ban này mãi buôn quá nên không để ý, cũng tại mày lên xe mà không nhắn tin báo tao trước như mọi lần cơ. Mà đừng nói với tao mày tức tao không ra đón nên đập cửa nha. Mày biết tao...

Nó vừa đi vừa nói, tới khi đi vào tới giường mà vẫn thấy tôi đứng cuộn tay thành nắm đấm ở cửa thì bỏ dở câu nói chạy ra nhìn một vòng rồi cao giọng trách:

- Con điên này, đồ rơi lung tung cả rồi, không nhặt đi mà còn đứng đấy à. À hiểu rồi, tức vì tao không đón nên định bắt tao tự nhặt chứ gì. Cũng được, dù sao chỗ này cũng là quà quê mày mang lên cho tao, mày bỏ của, tao bỏ thêm tí công nhặt vẫn ok. Vào đi, để đó tao lo cho, gồm đúng kiểu gái mới lớn, động tí là dỗi.

Tôi nhìn nó, nhìn chăm chú không chớp mắt, không thể tưởng tượng nổi nó đã từng lừa tôi, dăng trình của tôi cho kẻ khác mà giờ nó vẫn thản nhiên như không có chuyện gì. Vẫn vui vẻ nói cười, quan tâm tôi.

Nhếch mép cười khẩy 1 cái tôi nói:

- Nga này, hôm trước mày vẫn chưa trả lời câu hỏi của tao.

- Câu hỏi nào, mày hỏi cái gì hỏi lại đi.

- Tao hỏi mày đã từng lừa dối tao cái gì chưa.

Nghe xong ngay lập tức nó dừng lại 3 giây, sau đó bỏ luôn việc nhặt ổi mà ngược lên nhìn tôi hỏi:

- Chi, mày có chuyện gì hả?

- Mày cứ trả lời tao đi, trả lời thật lòng đi.

Gương mặt nó tái dần, tái dần, nó không trả lời câu hỏi của tôi mà hỏi ngược lại:

- Mà... biết hết rồi hả Chi.

Chỉ chờ có thể toàn bộ cơ thể tôi như nổ tung, sự tức giận dồn nén này giờ tôi xả hết vào mặt nó:

- Phải, tao biết, biết từ lâu mà tao cứ cố chấp không chịu tin. Cho đến ban này tao nghe chính miệng mày nói chuyện điện thoại thì tin. Tại sao vậy Nga, tao làm gì mày, đã từng làm gì mày mà mày đối xử với tao như thế hả. Mày nói đi, nói cho tao nghe đi tại sao?

Vừa nói tôi vừa đánh vào nó, tôi vốn tưởng nó đã phản bội tôi thì sẽ không còn coi tôi là bạn nữa. Nếu bị tôi đánh nó sẽ đánh lại không ngờ nó đứng im chịu trận. Đôi môi hơi mím lại còn nước mắt thì chảy đầy gương mặt thanh tú.

Tôi khóc, nó khóc, cả hai đưa cứ thế nhìn nhau mà khóc. Tôi khóc vì đau, vì bị đứa bạn mình tin tưởng phản bội, còn nó khóc vì ăn năn, vì hối hận hay vì sao tôi cũng chẳng còn muốn biết nữa.

Tôi chạy thẳng vào phòng, thu dọn toàn bộ đồ đạc, mặc kệ cho nó van xin:

- Chi, mày nghe tao nói đã, nghe tao nói đã.

- Mày cút đi, giờ còn gì phải nói nữa, những gì cần nghe tao đã nghe đủ, cần biết tao cũng biết cả. Từ này tao sẽ xem như chưa từng có đứa bạn là mày. Tao hận, hận vì không đủ can đảm đâm vỡ cái bộ mặt giả tạo của mày. Hận vì mày phản bội tao mà tao vẫn đau lòng, hận bản thân đã quá ngu ngốc tin lầm đứa như mày Nga ạ.

- Mày đi đâu, mày định đi đâu.

- Nếu như không phải vì tao đang cần một nghề để kiếm cơm thì tao chắc hẳn sẽ đi thật xa đi đến một nơi không còn phải thấy cái bản mặt mày nữa. Nhưng tiếc là hiện tại tao vẫn chưa thể, thế nên từ hôm nay dù có gặp tao ở bất cứ đâu cũng xem như chưa từng quen biết. Bởi vì bây giờ tao thật sự vô cùng kinh tởm mày.

Chưa bao giờ tôi phản ứng mạnh như thế, kể cả khi bố mẹ ly hôn, hay lúc mẹ bỏ tôi để đi lấy chồng khác tôi cũng không cảm thấy muốn bùng nổ như bây giờ.

Cái Nga lần đầu tiên chứng kiến tôi mất bình tĩnh đến thế thì sốc quá mà đứng đơ ra đó khóc. Nếu không phải vì tôi vẫn xem nó là bạn thì tôi còn nói những câu nặng nề hơn thế nhiều lần. Tiếc là thấy nó khóc tôi vẫn có chút thương nên không độc mồm độc miệng được.

Tôi và nó không nấu nướng gì, thời gian đa phần là ở quán nên ngoài mấy bộ quần áo với vật dụng linh tinh ra thì cũng chẳng có gì.

Xếp xong đồ tôi kéo thẳng ra cổng mà không hề ngoái lại, ở đây vẫn còn vương vãi vài quả ổi, mỗi quả lăn một nơi, có quả thì lăn cả và đông cát bắn thiêu. Tôi tiến thẳng tới qua ổi trước mặt, đưa chân dẫm nát nó như dẫm đi cái tình bạn bấy lâu nay của tôi và cái Nga.

- -----*-----*-----

Chưa thể tìm cho mình một chỗ ở mới nên đành đến chỗ làm, nói khó với chị chủ cho ở nhờ mấy hôm tới khi tôi tìm được phòng mới sẽ chuyển đi. Chị nhìn tôi hất hàm hỏi:

- Hôm trước tao đã nghi rồi, giờ thì sao, mày với con Nga có chuyện gì.

Tôi không muốn lôi vết thương lòng của mình ra xát muối thêm vào nên từ chối không kể lại cho chị nghe. Còn chị nhìn tôi khuyên can:

- Đến anh em ruột thịt còn có lúc hiểu lầm cãi vã thì chúng mày làm sao tránh khỏi. Chị khuyên thật, em cứ bình tĩnh lại, đừng có nóng vội kéo đánh mất tình bạn. Ở đây tìm được đứa bạn thân khó lắm, đừng có vì một chút hiểu lầm để sau này phải hối hận.

- Rốt cuộc chị có cho em ở không, không thì để em đi tìm chỗ khác.

- Được rồi, ở thì cứ ở thoải mái tao cũng chẳng tính mày tiền nhà hay điện nước đâu, phòng đằng nào cũng để không, mày ở hẳn cũng được. Nhưng chị vẫn khuyên mày nên bình tĩnh, đừng quyết định bất cứ thứ gì trong lúc nóng giận cả kéo sau này hối cũng không kịp đâu.

Chị làm gì có bạn thân, nên làm sao hiểu được cái cảm giác bạn thân phản bội là thế nào. Mỗi mỗi chị cũng không thể hiểu được nỗi đau tôi đang phải gánh chịu nó lớn tới đâu. Mặc kệ chị đang đứng đó giảng đạo, tôi xoay lưng kéo luôn vali của mình vào phía trong. Chị thấy thái độ của tôi thì mắng với:

- Tao đang nói mà mày bỏ đi thế à

Chị không thấy tôi đáp thì đi theo sau, ở đây có tổng cộng 3 phòng cho nhân viên ở. 1 phòng cho Nam, còn 2 phòng nữ vì nữ ở đây đông hơn, nhưng phòng phía ngoài do nắng chiếu trực tiếp vào tường làm cho không khí lúc nào cũng ngột ngạt nên bọn tôi chẳng bao giờ ở đấy mà dùng để đựng mấy đồ linh tinh. Tôi không thể chiếm phòng nghỉ ngơi của mọi người nên đành chấp nhận ở phòng đó.

Chị chủ có nói tôi ở hẳn đây cũng được nhưng tôi không muốn, phần vì ở đây quá phức tạp, phần vì tôi không xác định làm cái nghề này lâu dài. Trước có đứa bạn thân tâm sự thì còn muốn phấn đấu, giờ đến bạn thân cũng trở mặt tôi thật sự chẳng muốn làm ở đây thêm chút nào nữa cả.

Tôi dự định làm thêm một vài tháng rồi nói khó với chị chủ rồi xin nghỉ, lúc đó tôi cũng đủ 18 tuổi, sẽ kiếm một nghề nào đó làm cho gần bố, gần

em chứ tôi sợ cái chốn phồn hoa đô thị này lắm rồi.

- -----*-----*

Bọn con Phượng thấy tôi dọn tới đây ở thì thừa biết chuyện gì xảy ra, xem chừng bọn nó hả hê lắm nên cứ đưng mặt tôi chỗ nào là móc mĩa chỗ đấy. Đang buồn lại gặp mấy con điên cà khía tôi sôi máu mà chửi:

- Chúng mày lên cơn à hả mấy con chó đại kia, chúng mày có ngứa miệng không, có thích chọc ngoáy chuyện của tao không.

Con Phượng đứng đầu, thấy tôi chửi thì chửi lại:

- Con ranh con, tí tuổi đầu mà bố lão, tao việc đéo gì phải chọc ngoáy mày. Sự thật là ở đây có hai con thân nhau như cú.c với đ.ít vừa trở mặt thì tao nói thế. Mày làm sao, mày muốn gì.

- Tao muốn chúng mày câm mồm lại để cho tao yên.

- Bà mày đ.,éo câm đấy thì mày làm sao, mày làm được cái gì thì mày làm hộ tao cái.

Ba máu sáu cơn tôi điên quá lao luôn vào con Phượng mà tóm tóc rồi vả cho 2 vả. Nó vì bất ngờ nên không kịp phản ứng nhưng phe của nó lại đông hơn nên ngay lập tức mấy con kia giữ tay tôi lại được. Chúng nó cứ thế giữ chặt tôi để cho con Phượng mặc sức đánh đấm.

Con Phượng xưa nay nổi tiếng là thâm độc, nó toàn nhắm chỗ hiểm tôi mà đánh, từng cú thúc vào bụng khiến tôi đau điếng. Như chưa thỏa cơn điên nó còn cào thẳng vào mặt tôi khiến hai bên má rớm máu.

Tối tận lúc này chị chủ với cái Nga mới ở dưới tầng chạy lên, chị chủ thì không ngừng chửi mắng chúng tôi vì tội dám đánh nhau. Còn con Nga nhìn thấy tôi như thế thì xót quá, chạy luôn tới hỷ bọn kia ra rồi chửi:

- Mấy con ch,ó này, chúng mày xúm vào đánh một mình nó thế à. Có giỏi thì đánh tay đôi với tao đây này.

Con Dung nhìn tôi rồi nhìn cái Nga phá lên cười mỉa mai:

- Xem kìa, xem gương vỡ lại lành kìa, có khi sau lần này nó lại lừa cho vố nữa cũng nên.

Tôi biết nó đang ám chỉ điều gì nên cay cú đẩy con Nga ra rồi chửi con Dung:

- Câm cái mồm ch.ó của mày lại, đừng để có ngày không có răng ăn cơm con ạ.

- Con đ.ĩ non này mày vẫn chưa chừa à, vẫn muốn ăn thêm trận nữa có đúng không.

Đúng lúc tất cả mấy đứa có mặt ở đây đang hăng máu nhất thì chị chủ quát:

- Mấy cái con này, chúng mày không coi ai ra gì đúng không, tao bảo giải tán cơ mà. Khách khứa nó mà thấy thì đứa nào nó thêm vào nữa. Còn con Chi, tối nay tao cho nghỉ, đi thay đồ rồi mua thuốc mà bôi vào đi. Mặt mũi thế kia để mà nhát ma à.

Tiếng quát của chị uy lực đến mức chúng nó ngay lập tức tản hết ra, còn tôi lững thững đi về phòng lấy gương soi. Con Phượng đúng là thâm thật, nó biết cái nghề của tôi quan trọng nhất là gương mặt nên nó cố tình cào để cho tôi phải nghỉ làm.

Vừa chạm vào mấy vết cào ngang dọc vừa nhúu mày vì đau thì chợt thấy con Nga đứng ở cửa. Nó thấy tôi nhìn thì ấp úng bảo:

- Tao.. tao mua cho mày lọ kem nghệ, rửa sạch mặt đi rồi bôi vào kéo sẹo.

Nhìn thấy nó tôi lại tức, tôi đánh nhau nguyên nhân cũng vì chuyện nó đâm sau lưng tôi mà ra. Cứ nghĩ đến là máu tôi lại sôi lên sùng sục, tôi đi thẳng ra đóng cửa cái rầm một cái rồi bỏ vào giường nằm.

Dù thời tiết đang sang thu nhưng căn phòng này vẫn bí bách, ngột ngạt, nó khiến tôi càng cảm thấy khó chịu nhiều hơn.

- -----*-----*-----

Nhờ con Phượng nên tôi được nghỉ 3 ngày, tranh thủ thời gian ấy tôi đi tìm phòng trọ. Yêu cầu của tôi không quá cao nên mất chưa đến 1 ngày tôi đã tìm được phòng mới. Tôi dành 2 ngày còn lại để dọn dẹp lại phòng và chuyển đồ đến ở.

Chỗ ở mới của tôi chỉ cách quán 300m nên có thể đi bộ đi làm, ở đây khá yên tĩnh, tôi có nhiều thời gian nghỉ ngơi chứ không ồn ào như ở quán.

Xong xuôi mọi thứ tôi tự thưởng cho mình một buổi tối lượn lờ mua sắm. Mỗi khi tâm trạng không tốt mua sắm chính là cách xả stress tốt nhất. Tôi mua được cho bố và cái Hương mỗi người một bộ đồ mới. Còn tôi tự thưởng cho mình chiếc đầm ôm sát màu ánh bạc cùng bộ mỹ phẩm đắt tiền mà bấy lâu nay tôi thích nhưng chưa dám mua.

Đúng là có tiền thật thích, mỗi khi buồn có thể dùng tiền để tiêu khiến mua vui. Tiếc là nhà tôi quá nghèo, vì nghèo nên tôi mới phải đi tới đây.

- -----*-----*-----

Tôi quay trở lại với công việc, mặt vẫn còn mờ mờ vài vết sẹo nên phải trang điểm thật đậm để che đi. Kiểu trang điểm này khiến tôi như già thêm mấy tuổi, nhưng tôi lại thấy thích. Tôi thấy lớp trang điểm kia như một

chiếc mặt nạ, nó che đi con người thật của tôi, giúp tôi làm việc được tốt hơn.

Bọn con Phượng thấy tôi thì vẫn nói đùa liên tục, nhưng lần này tôi chẳng thèm đáp lại nữa lời nên chúng nó tức lắm.

Tâm trạng đang không vui nên khách mời ly nào tôi nốc cạn ly đấy, hôm nay tôi muốn say, muốn thật say để quên hết sự đời. Vì say quá nên tôi quên mất mình đang ở đâu, quên đi rằng nguy hiểm đang rình rập tôi mọi lúc mọi nơi, vì kẻ muốn bán trình của tôi vẫn còn ở đó.

Và rồi, một lần nữa trong cơn say tôi lại rơi vào miệng cộp...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 31

Ngày ấy tôi không làm lớn chuyện là bởi vì lòng tôi vẫn coi nó là bạn, dù rằng nó hại tôi thật nhưng tôi cũng không thể phủ nhận được tình cảm mình dành cho nó. Không ngờ đôi khi nhân từ quá lại tự làm hại chính mình. Người còn chưa kịp gài bẫy tôi đã tự đưa mình vào hiểm nguy.

Tôi buồn quá nên tìm đến cơn say, say để quên đi sự đời. Không ngờ lòng người nguy hiểm quá, họ nhân lúc tôi không làm chủ được bản thân để cho tôi vào tròng. Nghĩ lại ngày hôm đó không cần ai nói tôi cũng đoán được trong rượu của mình có thứ gì.

Khi cơn say vừa ngấm cơ thể tôi bỗng nhiên khác đến lạ thường. Hơi thở gấp gáp, toàn thân nóng bừng, nóng đến mức chỉ mặc mỗi chiếc váy hai dây trễ ngực mà tôi vẫn muốn cởi phăng nó ra. Rồi tìm đến một cái gì đó mát mẻ mà dựa vào cho dịu cơn nóng.

Tôi điên cuồng, thác loạn còn người ta lại thích thú ngắm nhìn tôi, xem như tôi một món hàng. Món hàng đang tự mình phô diễn thanh xuân mơn mớn của mình cho người ta chiêm ngưỡng.

Đáng trách ở chỗ chỉ sau một vài động tác mơn trớn chuyên nghiệp của người ta, tôi lại bỗng nhiên trở nên chủ động, tôi lao vào như một con hổ đói vồ mồi. Tôi van xin họ dù chẳng thể nhìn rõ người trước mặt mình đáng vẻ ra sao:

- Giúp tôi, giúp tôi đi mà.

Có tiếng đàn ông phá lên cười thích thú, hình như trong cơn mê tôi có nghe được hẳn ta sung sướng nói:

- Con mèo nhỏ, em mạnh dạn hơn anh tưởng đấy.

Tôi chẳng bận tâm người đó là ai, cũng chẳng biết vì sao hẳn lại gọi tôi là mèo nhỏ. Cái tôi quan tâm là đôi tay của hẳn bất chợt dừng lại, không còn xoa nhẹ nơi đáy quần nhỏ của tôi nữa. Cơ thể mới được thỏa mãn đôi chút, nay lại bị đột ngột cắt ngang thì khổ sở van xin:

- Làm ơn đi, tiếp tục đi, đừng dừng lại mà.

Cứ thế tôi van xin trong những ma mị của hoan lạc, đôi tay thô ráp của một gã nào đó cứ thế không ngừng xoa nắn vùng núi đôi còn chưa phát triển hết. Toàn bộ cơ thể chưa lớn tròn vẹn này bị chiếc lưỡi điêu luyện của hẳn lướt qua không chừa một khe hở.

Tôi oằn mình tê dại, cứ thế sung sướng hưởng thụ những đê mê xác thịt mà lần đầu tiên trong đời tôi được cảm nhận. Tôi không biết do mình say, hay do thứ thuốc người ta cho vào rượu của tôi mà lại có thể biến tôi thành một con người khác đến vậy. Tôi thậm chí còn chủ động đem tay người ta đặt vào nơi tư mật nhất của mình mà ép họ xoa nắn.

Cho đến khi vật thể cứng ngắc kia tiến thẳng vào nơi ẩm ướt ấy thì một cơn đau kéo đến. Đau như ai đó đang xé toạc thân thể tôi ra làm đôi, cơn đau ấy đã giúp tôi đánh thức toàn bộ hệ thống thần kinh đang ngủ quên, nó giúp tôi nhận thức được mình đang làm gì. Một chút tỉnh táo cuối cùng để tôi thấy được cơ thể mình đang không một mảnh vải che thân. Bên cạnh là người đàn ông cũng lỏa lồ thân thể như tôi. Ông ta, ông ta đang cố gắng tiến sâu vào cơ thể tôi, mặc kệ tôi đau đớn kêu gào. Mặc cho nước mắt tôi có chảy, hay tôi có van xin:

- Đau quá, đau quá, dừng lại đi.

- Em yêu, chính em yêu cầu anh làm nhanh lên mà, sao giờ lại đổi ý.

- Không, tôi không chịu nổi nữa, ra khỏi người tôi đi, tha cho tôi đi mà.

Mặc kệ cho tôi có cố vùng vẫy thế nào, cũng chẳng thể thoát ra nổi sự kìm kẹp của hắn. Tay hắn giữ chặt tay tôi, ép tôi phải dơ cao trên đầu, còn miệng của hắn thì ngậm chặt đầu nhũ hoa nhỏ xinh, lưỡi hắn đánh qua đánh lại làm cho cơ thể tôi trở nên khó chịu vô cùng.

Hắn đang thỏa mãn, tôi nhìn được rõ sự mê mẩn trong mắt hắn, và càng rõ hơn nỗi nhục nhã đang dâng kín trong lòng mình.

Một kẻ say làm sao thắng nổi gã đàn ông đang khát tình. Nên tôi chỉ còn cách nằm im chịu trận mong cho cơn đau kia có thể dịu xuống.

Hắn liên tục ra vào, mỗi cú huých của hắn ban đầu luôn khiến tôi phải nhăn nhó mới có thể đón nhận. Nhưng sau một vài lần cơ thể tôi không những không bài xích thứ lo lớn kia, mà ngược lại còn dần trở nên ẩm ướt hơn để đón nhận trọn vẹn nó.

Hắn có vẻ hài lòng với sự ướt át ấy nên không ngừng rên rỉ, cho tới khi không chịu nổi nữa thì gầm nhẹ lên một tiếng rồi đổ gục trên thân thể tôi, tôi cảm nhận được có một thứ chất lỏng ấm nóng vừa mới được phóng thích vào cơ thể mình. Thật ghê tởm!

Vậy là hắn chiếm trọn cái lần đầu tiên của tôi như thế.

Còn tôi sau cơn đau xen lẫn mê mẩn kia thì cũng dần lịm đi, tôi chẳng biết tôi ngủ bao lâu, chỉ biết tới khi tỉnh dậy thì người đàn ông ấy đã đi. Trên đầu giường có một xấp nhỏ tiền để lại cho tôi cùng một tờ giấy nhắn. Trên đó hắn có ghi:

- Phần này thưởng thêm cho em vì sự tuyệt vời đêm qua.

Tôi nhục nhã vò nát tờ giấy rồi vợ luôn đồng tiền kia mà ném xuống đất. Đau đớn ôm đầu gào khóc.

Tôi đã thành đàn bà, đã thành một đứa con gái hư hỏng, đã phụ lại lòng tin của bố và cũng đã đánh mất chính mình.

Là do tôi, tất cả là tại tôi ngu dại nên mới khiến mình tự mắc bẫy. Chẳng thể trách ai ngoài bản thân, thậm chí tôi còn không dám lật chiếc chăn trên người ra. Tôi sợ, sợ sẽ phải thấy một vệt máu đỏ trên ga giường trắng muốt, sợ cái màu đỏ ấy sẽ ám ảnh tôi cả cuộc đời nên cứ thế ngồi khóc đến lạc cả tiếng.

Tôi biết mình chẳng thể ở mãi đây nên nhích từng chút từng chút một, cố làm sao để chiếc chăn ấy không bị lật lên, để tôi che giấu được cái sự thật ghê tởm về bản thân mình.

Cơ thể tôi chi chút dấu hôn, trên mặt, trên cổ, và cả trên bầu ngực này cũng toàn là dấu vết của hắn. Thân thể thì đau đớn khắp nơi, nhất là phần hạ thân, đau đến mức đi lại cũng phải rón rén vì chỉ cần bước mạnh một chút lập tức hai hàng nước mắt sẽ rơi vì quá đau.

Tôi cố cắn răng chịu đựng để lết mình vào nhà tắm, xối nước lên toàn bộ cơ thể, những mong dòng nước kia sẽ giúp tôi gột rửa được hết những nhơ nhớp hắn để lại. Mà sao càng xối mấy dấu hôn kia lại càng hiện rõ. Bất lực tôi lại ngồi thụp xuống nền nhà lạnh lẽo mà khóc.

Khóc đến khi thấm mệt mới đứng dậy mặc lại quần áo mà ra về. Tôi mặc chiếc váy hai dây trễ ngực nên dù có cố kéo thế nào cũng chẳng thể nào che giấu nổi ánh mắt người đời. Những dấu hôn ấy cứ ở đó, như một sự tố cáo nhục nhã nhất dành cho con đàn bà nhơ nhớp là tôi.

- -----*-----*-----

Trở về phòng trọ ngay lập tức tôi thay một bộ đồ mới, chọn một bộ kín nhất mặc vào để hòng che đi mấy dấu hôn như nhóp kia. Xong xuôi tôi lên luôn giường nằm, cơ thể mệt mỏi nên chẳng muốn làm gì. Ngay cả gọi một cuộc điện thoại xin chị chủ nghỉ tôi cũng lười biếng chẳng muốn làm. Tôi cứ nằm thế trong trong nhìn lên trần nhà, lúc ở khách sạn tôi khóc nhiều bao nhiêu thì bây giờ mắt tôi ráo hoảnh bấy nhiêu.

Tôi không biết bản thân nên hận rượu vì nó đã gián tiếp biến tôi thành đàn bà. Hay nên cảm ơn rượu vì nhờ nó tôi đã không thể nhớ hết mọi chi tiết đêm qua, nhờ nó mà tôi bớt đi một chút ký ức đau thương. Để mỗi khi vô tình nhớ lại tôi cũng không có nhiều chuyện để tự dằn vặt mình như khi tỉnh táo.

Càng nằm tôi càng thấy đầu mình đau như búa bổ, còn toàn thân thì nặng trĩu như hàng ngàn tảng đá đang đè lên. Cơ thể tôi đang dần nóng lên, nhưng nó không phải cái nóng của dục vọng đêm qua mà là do tôi sốt.

Tôi không thể nào mở mắt nhìn lên trần nhà như mấy tiếng qua tôi vẫn làm được nữa. Đôi mi của tôi nó nặng quá, nó đang dần khép lại, đẩy tôi vào cơn mê man.

Tôi không biết vì sao hôm nay tôi nghĩ không báo trước mà không thấy chị chủ gọi điện réo chửi như mọi lần. Trước kia tôi với con Nga chỉ cần đi muộn một chút thôi là chị gọi điện thoại réo rất chửi rồi. Thế mà lần này tôi nằm ở nhà cả ngày cũng chẳng có lấy 1 tin nhắn chửi rửa nào.

Nhắc đến cái Nga tôi lại thêm đau lòng, tôi không nghĩ nó táng tận lương tâm đến mức này. Thật sự quá đau lòng!

Trong cơn mê man ấy hình như tôi nghe thấy tiếng chuông điện thoại quen thuộc đang vang lên, nhưng tôi mệt quá, không mở nổi mắt ra để nhìn xem ai gọi nữa rồi.

Nhạc chuông cứ vang lên rồi lại tắt, vang rồi lại tắt vài lần thì không gian cũng trở lại im lặng.

Chỗ ở mới của tôi không một ai biết cả, tôi mới đến nên cũng chẳng quen ai để mà nhờ mua giúp liều thuốc. Cứ vậy tôi nằm mê man tới tận sáng hôm sau thì bị đánh thức bởi tiếng đập cửa liên hồi.

Cơ thể càng lúc càng đau nhức, cố gắng lắm tôi mới lết được ra mở cửa. Không ngờ người đứng ngoài đó lại là cái Nga. Nhìn thấy nó máu nóng trong người tôi lại sôi lên, lấy hết sức lực còn lại tôi định đóng cửa lại mà nó nhanh hơn, nó đẩy cửa ra rồi chạy vào nhà hỏi:

- Con này, sao 2 hôm nay mày không đi làm, gọi điện cũng không được, bị cái gì mà mặt mũi tái nhợt đi thế kia hả.

Nó vừa nói vừa tiến lại gần chạm vào tôi, nhưng vừa chạm tới nó liền rút tay lại hốt hoảng nói:

- Nóng quá, sao mày nóng thế này, ốm sao không nói, ăn uống thuốc thang gì chưa.

Nhìn nó kìa, từ ánh mắt, cử chỉ đến lời nói tất cả đều toát lên sự lo lắng chân thành. Nó đóng kịch giỏi quá, nếu không phải chính tai tôi nghe thấy cuộc hội thoại của nó cùng lão ta thì lúc này tôi đang cảm động rớt nước mắt.

Tôi cười khinh khi một cái rồi bảo:

- Mày không cần phải diễn cái trò mèo khóc chuột ở đây, cút đi trước khi tao nổi điên lên.

- Nhưng mày bị làm sao, làm cái gì mà ra nông nổi này.

Nó còn vẫn có thể vờ như không biết gì cơ đấy, nếu không phải tôi đang mệt, rất mệt thì tôi sẽ chửi thẳng vào mặt nó cho hả giận.

Tôi xua xua cái tay mệt mỏi nói:

- Nhờ ơn mày cả đấy, làm ơn biến khỏi mắt tao dùm cái, thấy mày cuộc đời tao chỉ có thể thảm hơn. Mày cũng không phải diễn trò bạn thân nữa đâu. Cút đi.

Tôi nói xong thì leo lên giường, cũng chẳng thèm quan tâm xem nó về hay ở. Bản tính của nó tôi biết, lì hơn cả trâu, nếu nó không thích có lấy xẻng hót nó cũng chẳng chịu đi. Mà tôi thì kiệt sức rồi, cả ngày hôm qua không một hột cơm vào bụng, cộng thêm cơn sốt hành hạ càng khiến cơ thể tôi suy nhược hơn.

Tôi nghe thấy tiếng nó khép cửa lại, chẳng hiểu sao lòng tôi lại dâng lên cảm giác tủi thân xen lẫn một chút thất vọng. Có người từng nói khi ốm là lúc chúng ta trở nên yếu đuối nhất. Quả đúng là như thế, tôi nhớ cái ngày tôi với cái Nga vẫn còn thân, khi đó đứa này ốm thì đứa kia chăm. Bọn tôi cũng chỉ là đi mua cháo nấu sẵn ngoài hàng, nhưng lúc ốm đau có người hỏi han quan tâm thấy cơ thể mình khỏe hơn rất nhiều.

Lần này tôi lại ốm, ốm còn nặng hơn trước rất nhiều nhưng lại chẳng có ai cạnh bên. Ôi sao tôi thèm một câu hỏi thăm, thèm một bát cháo nóng đến vậy.

Tôi cũng hiểu bản thân hiện tại chỉ có một mình, ở đây cũng chẳng ai thân thích, chỉ có thể tự thân vận động mà thôi.

Cũng may tôi vẫn còn lưu số mấy người ship hàng nên order luôn một bát cháo nóng, tiện nhờ luôn họ mua giúp ít thuốc cảm vì cũng có chút thân quen nên người ta nhận lời.

Tôi cố dỗ mình vào giấc ngủ để quên đi hết thảy những chuyện buồn đau thì cánh cửa kia lại một lần nữa mở ra. Lại là cái Nga, trên tay nó vẫn là cốc cháo, một ít sữa tươi và túi thuốc quen thuộc như những lần tôi ốm trước kia.

Tôi nhìn nó, nó vẫn chăm sóc tôi như chưa hề có chuyện gì xảy ra, cứ thế nhẹ nhàng đỡ tôi dậy rồi đưa cho tôi cốc cháo nóng hồi mới mua.

Tôi rất muốn nhận, thật sự rất muốn nhưng nghĩ đến tất thảy những gì nó làm thì tôi lại đưa tay hất đổ nó đi. Cái Nga nhìn tôi, gương mặt có chút tức giận nhưng vẫn kiên nhẫn đứng lên lấy hộp sữa rồi đưa cho tôi, không gian ngoài tiếng bước chân của nó thì tuyệt nhiên không còn tiếng động nào nữa. Dường như tất cả đều đang nín thở để xem tôi sẽ hành động thế nào.

Lần này tôi không hất đổ, thật lòng thì muốn hỏi em vì sao nó lại đối xử với tôi như thế. Muốn trách hờn, rửa xả nó nhưng tôi mệt quá, chẳng còn đủ sức nữa nên chỉ nhìn thẳng vào mắt nó hỏi:

- Tao thế này mà mày có thấy hả hê không.

Nó hơi sững người lại mấy giây rồi đau lòng hỏi lại:

- Mày nói cái gì thế hả, tao sai khi tao lừa dối mày, nhưng mà tao cũng thật lòng không muốn...

- Im đi... Nga à, coi như tao xin mày đấy, mày về đi có được không, làm ơn đừng ám tao nữa. Tao mệt mỏi lắm rồi, buông tha cho tao đi. Đời tao chẳng còn gì cho mày nữa đâu.

Nó cứ thế há hốc mồm nhìn tôi, hình như muốn nói gì đó, nhưng lại thôi. Lát sau nó đặt hộp sữa xuống bên cạnh tôi rồi buồn bã nói:

- Mày không muốn tao ở đây nữa tao sẽ về, nhưng mày uống sữa đi, thuốc nữa, đừng nằm mãi thế không khỏi được đâu. Mày còn phải lo cho bố

mày với cái Hương nữa nên phải cố lên, nhá. Tao xin lỗi.

Tôi không muốn nghe thêm nữa nên từ từ nằm xuống kéo chăn trùm kín đầu mà khóc thầm. Tôi đã cố quên đi chuyện nhơ nhớp tối qua mà thấy nó tôi lại chẳng thể nào quên nổi. Tôi tự khinh bỉ chính bản thân mình, một con đàn bà hư hỏng.

Cái Nga dọn dẹp xong thì lặng lẽ ra về, đúng lúc đó thì chị giao hàng cũng gọi lại cho tôi hỏi đường. Cái Nga nói đúng, tôi còn bố, còn cái Hương, nhất định phải ăn, ăn để khỏe lại. Ăn để có sức còn trả thù những kẻ đã hại đời tôi nữa chứ.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 32

Tôi không động đến mấy thứ cái Nga mua mà ném hết vào sọt rác sau đó mới mở hộp cháo mới mà ăn. Miệng đắng nghét khiến miếng cháo cũng trở nên vô vị. Cố gắng lắm cũng chỉ có thể ăn được vài thìa, sau đó thì uống thuốc rồi lại leo lên giường, cố dỗ mình vào giấc ngủ để không phải nghĩ tới những chuyện đau lòng mà sao không tài nào chợp mắt nổi.

Ký ức đêm qua cứ thể hiện về ngày một rõ trong đầu tôi, nó như một cuốn băng tua chậm cứ thể phát từng chút từng chút một ép tôi phải xem lại bằng hết. Mấy hình ảnh nhơ nhớp đó tựa như một con dao cứa vào cơ thể tôi chi chút những vết thương, vết vào cũng chảy máu nhày nhụa.

Tôi đau quá, đau đến mức cả cơ thể chẳng có lấy một chỗ lành lặn, lúc này sao mà tôi nhớ bố, nhớ cái Hương đến vậy. Giá mà cơ thể tôi chưa vấy bẩn, giá mà tôi chưa nhơ nhớp có lẽ tôi sẽ chạy ngay về để xà vào lòng bố mà khóc.

Tiếc là bây giờ tôi không thể, tôi không muốn trở về để vấy bẩn luôn cả căn nhà nhỏ của bố con tôi. Tôi càng không thể để bố thấy tôi trọng bộ dạng này. Bố sẽ vì thương tôi mà đau lòng chết mất.

Tôi nhớ bố đã từng nói rằng:

- Hai chị em con là sinh mạng của bố, bố chẳng mong gì nhiều chỉ mong các con khỏe mạnh mà lớn lên. Gở mồm mà nói, nếu như hai đứa có mệnh hệ gì thì bố cũng chẳng sống nổi nữa.

Vì câu nói ấy nên tôi đã luôn cố gắng, có vất vả khổ cực đến đâu tôi cũng có thể vượt qua. Bố xem tôi như sinh mạng thì bố và em cũng là cuộc sống của tôi. Bây giờ biết tôi thế này bố sẽ lại tự dẫn vật bản thân cho mà xem.

Còn mẹ nữa, bà ấy sẽ chẳng thèm hỏi lý do, cũng không nhìn lại bản thân mình một lần mà sẽ day nghiêng bố không thôi. Chỉ cần chị em tôi không ngoan, chỉ cần một chút thôi là mẹ đã chửi bới, trách móc bố rồi. Vậy nên tôi càng không thể trở về lúc này.

Năm mãi không ngủ được tôi quyết định lấy điện thoại ra gọi cho chị chủ, dù sao tôi vẫn còn là nhân viên ở đó, nghỉ cũng phải xin một câu cho tử tế.

Chị vừa nghe thấy tiếng tôi đã hỏi:

- Mà làm cái gì mà nghỉ từ qua đến giờ không nói một tiếng vậy.
- Em xin lỗi chị, em bị cảm, cứ mê man từ qua tới giờ mới tỉnh. Chắc chị cho em xin nghỉ thêm 1 2 hôm nữa khỏe em sẽ đi làm ngay.
- Suốt ngày nghỉ, mà nghỉ nhiều chúng nó đang tị ầm lên nói tao thiên vị kia kìa. Liệu mà thu xếp đi làm sớm đấy, đừng có thấy tao chiều mà sinh hư.

Cái bà này lúc nào cũng chua ngoa như thế nên tôi cũng quen rồi, cảm ơn một câu cho phải lễ rồi tắt máy. Suy nghĩ vẫn vơ thêm một lúc thì tôi ngủ lúc nào chẳng hay. Tới khi tỉnh dậy thì trời cũng đã xế chiều, nhanh thật đấy, vậy là một ngày nữa lại sắp trôi qua. Cơ thể tôi cũng đã khỏe hơn đôi chút, dù phía dưới hạ thân vẫn truyền đến cảm giác đau rát nhưng vẫn cố đi ra ngoài mua một cái gì đó để ăn.

Không khi bên ngoài giúp cho tâm trạng tôi tốt hơn đôi chút, có lẽ nhờ thế mà tôi cũng ăn được quá nửa bát phở. Mua thêm ít bánh ngọt rồi mới

trở về phòng. Tôi là tín đồ của đồ ngọt, và hy vọng số bánh này sẽ giúp cho tâm trạng của tôi được tốt hơn đôi chút.

Cái Nga có nhắn tin nhưng tôi không đọc mà xóa luôn đi, đã hại nhau đến thế này thì còn gì lưu luyến nữa mà hỏi thăm. Thà rằng nó bạc ác luôn đi thì tôi còn đỡ tức đặng này lúc nào nó cũng tỏ vẻ quan tâm càng làm tôi khó chịu hơn.

- -----*-----*-----

Ở nhà thêm 2 ngày nữa thì tôi quyết định trở lại với công việc, vì tôi sợ nếu cứ ở một mình tôi sẽ tự nhấn chìm mình trong đau khổ. Tôi cần phải bận rộn, bận để không còn thời gian để suy nghĩ lung tung nữa. Cũng may dấu hôn trên cổ tôi đã mờ, phía dưới hạ thân cũng thôi đau đớn nên tôi gần như đã trở lại trạng thái bình thường.

Bọn con Phượng thấy tôi thì vẫn tiếp tục sóc sía:

- Tưởng có anh nào bao nuôi, không cần đi làm nữa.
- Cái loại nó có chó nó đặng, gớm đi làm thì lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây, thích là nghỉ, thích là nghỉ, không phải quán đang thiếu nhân viên thì con này chẳng bị đuổi ra đường từ lâu rồi.

Khác với sự im lặng mọi lần, tôi quay lại hỏi thẳng luôn:

- Chúng mày không còn việc gì làm à, nếu rảnh quá thì đi lấy cái gương mà soi lại nhân phẩm của mình đi. Xem tử tế hơn ai mà chê bai.
- Con ranh, hôm nay mày thích gây sự có đúng không, lần trước ăn đòn vẫn chưa nhớ nên hôm nay lại ngứa người à.
- Tự nhìn xem con chó nào cắn hóng trước, bà mày đây còn bận tiếp khách, khách gọi nhiều quá lại toàn khách VIP nên chẳng có thời gian đây

lời với lũ hết date bọn mày.

Nói rồi tôi một nước đi thẳng, mặc kệ mấy con đời ấy đang ở phía sau đậm chân chửi đồng. Bọn này ấy mà không một lần làm căng thì nó lại nghĩ mình ngu rồi treo lên đầu lên cổ mình ngồi mãi.

Từ nay tôi cũng chẳng cần gì phải đóng vai tử tế nữa, đứa nào đối với tôi thế nào tôi sẽ đáp lại y nguyên như thế. Tốt tôi đây sẽ tốt lại, còn bằng không chưa biết ai thê thảm hơn ai.

Mối thâm thù với cái Nga tôi vẫn ghim chặt trong lòng, chờ khi có cơ hội nhất định tôi sẽ ra tay.

- -----*-----*-----

Đạo này chị chủ cũng đoán ra được mâu thuẫn giữa tôi và cái Nga nên không còn xếp cho bọn tôi tiếp chung một phòng nữa. Không phải nhìn thấy cái bản mặt nó cũng đỡ tức nhưng mà lại không có nhiều cơ hội ra tay.

Tôi biết rõ nó không còn trinh, cái này chính nó nói với tôi là nó đã dâng cho thằng người yêu ở làng từ nhiều năm trước. không ngờ tới khi chiếm được nó rồi thằng ấy bỗng nhiên trở mặt. Cũng vì hận tình nên nó mới bỏ lên phố và làm cái nghề này chứ không nó đã ở quê để đi làm công nhân bình dị như bố mẹ nó.

Cũng vì nó không còn trinh nên có lẽ tôi phải tình cách khác trả thù, phải tính cách gì mà khiến cho nó thật thê thảm tôi mới hả lòng.

- -----*-----*-----

Thời cơ cuối cùng cũng đã đến, hôm đó mấy con ở quán đều bận bắt buộc chị chủ phải xếp cho tôi và cái Nga vào chung một phòng, trước khi đi chị còn dặn:

- Tao không cần biết chúng mày có mâu thuẫn gì, nhưng công việc là công việc, đừng có đem đời tư cá nhân vào. Nếu chúng mày mà làm mất khách thì đừng có trách tao ác.

Tôi nhìn chị chủ nháy mắt một cái rồi đáp:

- Chị yên tâm, nhất định mấy khách ấy hôm nay em sẽ phục vụ khiến cho họ phải vượt ngưỡng hài lòng thì thôi.

- Mày bắt đầu có tố chất rồi đấy, độ này đây đà hăn ra, thẳng nào vào quán cũng dán mắt vào mày. Mày ngoan, nhất định chị sẽ không tệ.

Nháy mắt với chị mấy cái tôi lướt qua cái Nga để vào phòng trước, quả thật cơ tôi dạo này bắt đầu phát triển mạnh, ngực, mông chỗ nào cũng đầy đà hăn lên. Có ông khách mới vào thán trước thán này thấy tôi còn phải há hốc mồm ngạc nhiên hỏi:

- Em gái mới đi tân trang hay sao mà nhìn ngon thế.

- Anh này, hỏi gì mà thô lỗ thế, em ăn còn chả đủ tiền đâu mà đi làm mấy thứ xa xỉ ấy.

- Xem cái miệng kia, lúc nào cũng than, đây, chỗ này là để em phục vụ anh nhiệt tình đây.

Vừa nói lão vừa nhét mấy đồng polymer màu xanh vào ngực tôi. Việc này với tôi đã quá quen nên cứ mặc nhiên cười lả lơi mà cảm ơn. Nghề của tôi nó phải thế, không lằng lơ sẽ không có tiền. Chờ lão nhét tiền xong tôi ghé sát tai lão mà nói:

- Đêm nay em sẽ có quà cho anh, đảm bảo anh sẽ thích mê.

Lão háo sắc này mấy lần có ý định xơi tái tôi nhưng không thành, giờ nghe tôi nói thế lại tưởng được bật đèn xanh nên cái tay bắt đầu không an

phận. Lão hơi quá đà nên tôi phải nghiêm mặt bảo:

- Không phải em, sẽ có em khác chiều anh, à không chiều tất cả các anh.

Lão ngạc nhiên nhìn tôi mà hỏi:

- Tất cả, là cả ba người bọn anh.

- Đúng rồi anh yêu, anh có thích không nào.

- Thích, rất thích là đằng khác.

Nói xong lão cười một điều cười đều giả nhất mà tôi từng nghe. Cứ thế tôi lả lớn trong lòng mấy người ấy rồi mượn cớ chúc sức khỏe mấy kẻ bên cạnh để thực hiện kế hoạch của mình.

Từ sáng tới giờ con Nga cũng đã tiếp đến gần chục phòng, tuy chưa đến mức gọi là say nhưng cũng chẳng còn tỉnh nữa. Nhân lúc nó đang mải dựa vào lòng lão già bên cạnh song ca tôi có thả một viên màu trắng vào cốc bia của nó.

Viên thuốc ấy gặp nước lập tức sủi bọt rồi tan ra ngay, tôi ngồi nhìn những bóng nhỏ còn sót lại mà nhếch mép cười:

- Nga à, chiều này là mày dậy tao đó.

- -----*-----*-----

Quán không có quy định cấm chúng tôi ra ngoài với khách, mà nếu khách có nhu cầu và chúng tôi cũng đồng tình thì cứ việc kiếm thêm thu nhập, bởi vậy không quá khó để mấy lão kia dìu con Nga trong trạng thái kích tình ra ngoài.

Tôi đứng đây nhìn theo bóng lưng nó mà nói nhỏ:

- Ba người liệu đã đủ cho mày phải lết về nhà như tao hôm trước chưa hả Nga?

- Con này, mày làm cái gì mà đứng đây lăm bằm một mình thế hả.

Tiếng chị chủ đột ngột cất lên khiến tim tôi như muốn bắn ra ngoài lồng ngực, đúng là kẻ có tật thì sẽ giật mình, nghe chị hỏi tôi lại đột nhiên trở nên lúng túng:

- Em, em đang... à em có làm gì đâu.

- Nhìn mặt mày gian lắm, nói mau vừa làm cái gì mờ ám.

- Không có, em chẳng làm gì cả, chỉ đang chuẩn bị về thôi.

Chị chủ nhìn chăm chăm vào mặt tôi rồi hất hàm hỏi:

- Có thật không.

- Thật.

- Tao đếch tin, cái lúc mày bảo tao sẽ khiến khách vượt ngưỡng hài lòng là tao đã nghi rồi. Khai mau, có phải mày chơi xấu cái Nga đúng không.

Làm mấy năm ở đây cũng đủ cho tôi hiểu được đôi chút về chị ta, chỉ khi nào chưa chắc chắn chị ta mới dùng chiêu hỏi dò như thế. Tôi chẳng phải con ngốc nên chả dại gì mà đứng đây cho chị ta bắt thóp cả.

- Tin hay không kệ chị, muộn rồi, em về đây.

Nói xong tôi đi thẳng ra ngoài, mặc kệ chị ta với ánh mắt soi mói ở đấy. Chị chủ ưu ái tôi hơn bọn khác thật đấy nhưng là vì tôi là cái cần câu cơm của chị chứ chả phải như chị vẫn nói:

- Chị thương hoàn cảnh của em lắm, thương em phải lo cho gia đình nên ưu ái em hơn, em đừng nói ra kéo bọn kia nó tị.

- -----*-----*-----

Về đến nhà chẳng hiểu sao bỗng nhiên tôi lại có chút gì đó day dứt, tôi hận con Nga, hận kẻ đã nhiều lần tiếp tay cho người khác hại đời tôi. Hận đến mức ngày đêm nung nấu ý định trả thù, vậy mà sao tới khi ý định sắp thành tôi lại day dứt đến vậy.

Tôi đang làm đúng hay sai, tôi không thể nào có câu trả lời thỏa đáng. Bởi mỗi khi nghĩ tới cảnh tôi như một con nghiện lao vào người đàn ông kia vì khát tình thì nỗi căm hận ấy lại len lỏi vào tận xương, tận tủy.

Tôi và nó biết nhau đã lâu, lại sống cùng nhau 3 năm có lẽ, thời điểm ấy hai đứa thân nhau thế nào người ngoài nhìn qua là thấy. Chẳng hiểu vì đâu mà bây giờ lại quay ra hãm hại lẫn nhau thế này.

Đã có lúc tôi tặc lưỡi nói:

- Kệ mày, tao chỉ trả lại những gì mày gây ra cho tao thôi mà.

Thế nhưng tôi lại cứ trăn trở mãi không ngủ nổi, trong đầu tôi cứ liên tục hiện ra hình ảnh con Nga bị ba gã đàn ông to béo kia vờn như mèo vờn chuột. Đầu tôi còn nghe rõ tiếng nó kêu gào trong đau đớn, nó liên tục trách tôi, hỏi tôi vì sao lại làm thế với nó.

Tới khi không chịu nổi nữa tôi cũng chạy vội ra ngoài đường, tôi muốn đi tìm nó, tôi không muốn trả thù nữa. Có điều bây giờ biết nó ở đâu mà tìm, điện thoại cho nó thì chẳng thấy nghe, còn mấy lão kia tôi lại chẳng có số.

Phải rồi định vị, ngày trước khi tôi mới lên làm phục vụ cái Nga có cài định vị cho tôi khi ấy tôi có hỏi nó cài để làm gì thì nó cốc đầu tôi bảo:

- Mà mới lên đây chưa hiểu hết những phức tạp của cái nghề này. Mà tao thì không phải lúc nào cũng có thể để mắt đến mày được nên cứ làm thế này cho chắc.

- Nhưng cái này để làm gì.

- Để khi có chuyện gì không hay tao sẽ tìm được mày, hạn chế tối đa nhất chuyện xấu xảy đến với mày thế thôi.

Tôi vui lắm, vui khi thấy nó quan tâm tôi hết như một người chị quan tâm đứa em gái nhỏ. Nhưng bản tính nghịch ngợm nên vẫn bấu môi nói:

- Mày khéo lo, có khi mày còn bất cần hơn tao ấy.

- Thì nếu 1 trong hai có chuyện thì người kia sẽ tìm được thông qua cái này. Làm cái nghề này chẳng ai nói trước được nên cứ cẩn thận vẫn hơn.

Có lẽ lần trước con Nga tìm được phòng trọ của tôi cũng nhờ vào cái này, thế mà này giờ tôi lại chẳng nghĩ ra.

Nghĩ là làm, ngay lập tức tôi mở máy lên để xem con Nga đang ở đâu rồi gọi taxi lần tới đó, tìm bằng định vị hơi khó một chút nên phải mất gần một tiếng tôi mới đứng trước khách sạn Hồng Loan nơi con Nga đang ở trong đó cùng 3 người đàn ông.

Nó bị tôi bẫy thuốc giờ này có lẽ cũng đang thác loạn giống tôi hôm trước, mà không thời gian lâu như thế có khi nó đã bị mấy lão kia xơi tái rồi cũng nên. Lần ấy tôi chỉ có một người thôi mà đã ốm liệt giường đến mấy ngày, bây giờ con Nga tới tận 3 người, không biết có chịu nổi không.

- Mày đừng có chuyện gì nhé.

Cầu nguyện xong tôi rảo bước thật nhanh sang bên kia đường, bước thẳng vào trong khách sạn, bây giờ đã là quá nửa đêm nên chỉ có duy nhất 1

nhân viên đang trực. Không đợi cậu nhân viên ấy lên tiếng tôi gấp gáp hỏi luôn:

- Phòng của bạn chị là phòng số mấy?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 33

Tôi vẫn nhớ mãi cái ánh mắt cậu nhân viên đó nhìn tôi, ánh mắt ấy có chút gì đó quen thuộc nhưng tôi lại không nhớ nổi mình đã gặp ở đâu.

Cậu ta đứng dậy, nhìn một lượt từ đầu tới chân tôi, cậu ta nhìn chăm chú đến mức tôi cũng phải tự nhìn lại mình. Trên người tôi là một bộ đồ ngủ pijama màu hồng phấn có họa tiết mickey màu đen, nhưng dưới chân lại là đôi dép bánh mì màu vàng chanh, còn tay thì cầm con điện thoại có ốp lưng màu bạc. Tổng thể thì có chút không liên quan đến nhau, nhưng bây giờ không phải lúc bàn đến thời trang. Điều duy nhất bây giờ tôi muốn biết chỉ là con Nga đang ở đâu, chính xác là nó đang ở phòng nào, thế tôi.

Cậu nhân viên đó có lẽ cũng cảm nhận thấy sự nóng ruột của tôi nên thôi nhìn mà từ tốn hỏi:

- Sao chị không thử gọi cho bạn chị để hỏi.
 - Chị.. chị gọi mà không được bạn chị đã say, rất say rồi, em làm ơn đi, mau lên, chị xin em đấy.
 - Rất xin lỗi chị, nhưng đây là nguyên tắc, bọn em không thể tùy tiện cung cấp cho chị thông tin được, mong chị thông cảm.
- Tôi biết, biết rất rõ cái quy tắc ấy nhưng vẫn mong có một chút may mắn nên cố van xin:
- Bạn chị đi cùng 3 người đàn ông, nó say rồi, nó bị lừa. Em chỉ cần nói nó ở tầng nào thôi cũng được, rồi chị sẽ tự tìm.

- Xin lỗi chị nhưng em không thể làm khác. Bây giờ nếu chị muốn thuê phòng em sẽ làm thủ tục cho chị. Còn không thì em xin lỗi vì không thể giúp gì cho chị được.

Câu nói ấy khiến cho tất cả mọi hy vọng trong tôi đều bị dập tắt. Đau lòng, ân hận, bế tắc cứ thế tôi đứng khóc ngon lành trước mặt cậu nhân viên đó. Có lẽ không ngờ được tình huống này nên cậu ta vô cùng bối rối chẳng biết phải làm gì. Một lát sau mới lật đật đưa cho tôi một ít khăn giấy rồi nói:

- Đây là nguyên tắc em không thể làm khác được, mong chị đừng làm khó em nữa.

- Chị biết, nhưng mà bạn chị.. bạn chị... nó là bị chị gài.

Cậu ta nghe xong thì há hốc mồm nhìn tôi, có lẽ trên đời này cậu ta chưa từng thấy ai kỳ dị như tôi. Gài bẫy bạn để trả thù, sau rồi lại lật đật chạy đi tìm bạn. Sự lạ đời đó của tôi khiến cậu ta chỉ còn biết thở dài rồi bảo:

- Chị cứ đứng đây khóc chủ quán check camera thấy lại phạt em.

Không phải cậu ta đang kể khổ mà đang tìm cách đuổi khéo tôi đi. Tôi cũng tự biết mình phiền phức nên lủi thủi đi ra ngoài.

Chẳng biết phải đi đâu vào lúc 3h sáng thế này nên đành ngồi luôn xuống vệ đường đối diện mà khóc. Vừa khóc vừa cố gọi vào số cái Nga hy vọng sẽ có người nghe nhưng đáp lại chỉ là tiếng tút dài vô vọng.

Cả đoạn đường vắng tanh không một bóng người nên tôi có thể thoải mái khóc cười mà chẳng sợ ai để ý. May là trên phố có đèn đường chứ mà tối thui như ở quê tôi chắc tôi cũng chả có gan mà ngồi đây.

Trời đã vào thu, bầu trời đêm khá nhiều sao và một chút ánh trăng mờ nhạt, nhưng điện cao áp sáng quá nên trăng chẳng đủ sức để len lỏi tới đây.

Nó xa vời tựa như cái hy vọng tìm được cái Nga và đưa nó về nguyên vẹn trong tôi vậy.

Sương buổi đêm rất lạnh, lạnh tới mức tôi cứ thế co quắp mà trấn an bản thân:

- Sắp sáng rồi, cố chờ chút nữa thôi, nó ra rồi còn đưa nó về chứ mình nó sao đủ sức mà lết.

Tôi thì ngồi đây co quắp còn cậu nhân viên kia ngồi ghế dựa, ung dung gác chân sang ghế bên cạnh mà nhìn tôi chịu khổ. Hận, thật sự hận đến mức muốn lao vào đâm luôn cho cậu ta một trận mà lại phải kìm lòng lại. Vì tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Thời gian cứ thế nặng nề trôi, tôi cứ ngỡ mình phải ngồi được mấy tiếng thì nhìn đồng hồ mới chỉ có mấy chục phút. Vừa lạnh, vừa muỗi đốt khiến can đảm của tôi đang dần dần bị bào mòn.

Đúng lúc định bỏ cuộc thì cậu nhân viên kia đi ra đưa cho tôi một cốc nước ấm rồi bảo:

- Chị uống đi cho đỡ lạnh.

Vừa ban nãy còn chửi rủa người ta nên bây giờ cầm cốc nước tôi có chút ngưỡng ngừng mà nói:

- Cảm ơn.. em.

- Trước cửa khách sạn ở góc tay phải có một chỗ camera không soi tới được. Nếu chị muốn thì qua đó ngồi cho đỡ lạnh, nhưng chị phải nhớ ngồi ngoài hiên thôi đừng vào trong kẻo em lại bị phạt.

- Chị, có thể ngồi nhờ thật hả.

- Thật.

Tôi như người chết đuối vớ được cọc, ban nãy còn khóc lóc sụt sùi giờ đã cười tươi rói vội vã nói lời cảm ơn cậu ta. Cậu ta nhìn tôi gương mặt điển trai với sống mũi cao thẳng tắp, chẳng rõ đang vui hay buồn chỉ lạnh lùng buông câu:

- Không có gì, mà em 24 tuổi rồi.

24 tuổi, tức là hơn tôi tận 6 tuổi liền, ôi mẹ ời thế mà nãy giờ cứ xưng chị ngọt lịm đi thôi. Ngượng ngùng chẳng biết nói sao nên đành cười trừ rồi đi theo cậu ta. Cậu ta chỉ cho tôi chỗ ngồi còn tốt bụng cho tôi mượn thêm chiếc ghế nhựa đỏ rồi mới đi vào chỗ trực của mình.

Nhờ sự giúp đỡ ấy mà tôi cảm thấy bớt lạnh hơn, thời gian cũng trôi nhanh hơn rất nhiều.

- -----*-----*-----

Khách sạn này có lẽ phải được xếp vào khách sạn 5 sao, không biết chính xác nó bao nhiêu tầng nhưng khá cao, cộng thêm lối kiến trúc cổ điển và những chùm đèn vàng trang trí càng làm bật lên cái vẻ sang trọng vốn có của nó.

Để mà thuê được một phòng ở đây chắc hẳn phải là người có tiền, cái này thì ba gã đàn ông kia không thiếu, bọn họ thậm chí còn thừa tiền đến mức đem ra mua vui nữa cơ mà.

- -----*-----*-----

Ngồi lâu mệt quá nên tôi ngủ gục lúc nào chẳng hay, chiếc ghế nhựa đỏ không có điểm tựa nên mỗi lần gật một cái là tôi như muốn ngã luôn cả người xuống sàn. Chỗ này hơi khuất hi vọng người nhân viên kia không thấy, nếu không thì xấu hổ chết mất.

Gật đầu đến độ muốn gãy luôn chiếc ghế thì trời cũng hửng sáng, phía trong đại sảnh 3 người đàn ông tối qua đang thư thả đi ra, nhìn cái bộ dạng thỏa mãn của họ tôi cũng có thể đoán được kết cục bi thảm của cái Nga ra sao.

Họ thấy tôi thì ngạc nhiên lắm, người đàn ông đêm qua được tốt rót rượu còn nháy mắt với tôi một cái rồi bảo:

- Cảm ơn em yêu, nhờ có em mà bọn anh có một đêm đáng nhớ. Cô bạn của em thật sự rất tuyệt.

Nhìn cái dáng vẻ dê xồm của ông ta tôi hận không thể giơ chân lên mà sút luôn một cái vào mồm để ông ta câm mồm lại. Dù căm ghét nhưng tôi vẫn phải giả là cười rồi hỏi:

- Thế con bạn em sao rồi.

- Bạn em còn đang ở trên đó, đêm qua chắc mất sức nên chưa tỉnh.

Lão nói xong hai tên còn lại cùng lão phá lên cười, điệu cười khốn nạn nhất mà tôi từng được nghe. Nén cơn giận, tôi gần như van xin mà hỏi hẩn:

- Vậy, nó đang ở phòng nào, anh nói cho em được không, em lên để đưa nó về.

- Sao thế, xót bạn à, xót mà còn dăng cho bọn anh sao, em thật lạ đó.

Tôi chẳng quan tâm đến cái ánh mặt dê xồm của ông ta đang thăm dò mình, cứ thế bỏ qua liêm sỉ mà níu tay lão van nài:

- Anh nói đi, nó đang ở đâu, nói đi được không.

- Phòng 701.

Tầng 7 sao, hình như lần trước tôi cũng chạy ra từ khách sạn nào đó từ tầng 7. Nhưng hôm đó hoảng sợ quá nên không nhớ nổi tên, có khi nào lại là khách sạn này không nhỉ. Cũng có thể nhầm chứ, bởi khách sạn ở cái đất này nhiều vô số, nhưng khách sạn cao cấp thế này thì lại không nhiều.

Lắc mạnh đầu tôi tự trấn an bản thân.

- Chắc không phải đâu.

- -----*-----*-----

Biết số phòng của con bạn rồi nên tôi chạy vội lại quầy lễ tân trả anh ta chiếc ghế đã mượn rồi hỏi:

- Anh ơi, bạn em ở phòng 701, em có thể lên xem nó thế nào được không.

- Không được đâu, giờ này ông chủ dậy rồi, em mà để người lạ vào là chết.

- Hôm qua anh nói không biết phòng không cho vào, giờ tôi biết phòng rồi anh lại lấy lý do khác. Anh định trêu tôi có đúng không?

Thấy tôi đột ngột to tiếng gương mặt anh ta thoáng một chút không vui nhưng vẫn nhã nhặn bảo:

- Đây là quy định của khách sạn, em không thể làm khác được.

Biết mình nổi nóng là vô lý nhưng vì lo lắng quá nên tôi chẳng thể kiềm chế được bản thân. Van xin gãy cả lưỡi anh ta vẫn không chịu cho tôi vào nên đành lùi thui ra ngoài hiên đứng chờ.

Chờ đến 8h vẫn chẳng thấy con Nga xuống khiến ruột gan tôi càng ngày càng nóng như lửa đốt. Sốt ruột quá tôi lại liếc mình thử vào van xin anh ta một lần nữa nhưng chỉ nhận lại được câu nói lạnh lùng:

- Em đang giao ca rồi, xin lỗi vì không thể giúp cho chị được.

Anh ta cố tình làm khó tôi mà, nếu mà không phải còn đứng chờ con Nga chắc tôi đâm luôn vào cái bản mặt kia vào cái cho bồ tức. người gì đâu cũng gọi là đẹp trai mà lại xấu bụng.

Thấy tôi lườm lườm anh ta dơ tay lên nhún vai một cái ra vẻ bất lực. Hành động ấy càng khiến tôi ngứa mắt hơn, tính đòi co với anh ta mấy lời thì thấy con Nga đi xuống.

So với tôi hôm trước hình như con Nga còn thê thảm hơn nhiều. Tóc tai nó bù xù, gương mặt và cơ thể còn có vài nốt bầm tím, nhất là một bên quai váy bị đứt khiến nó vừa đi vừa phải giữ váy nên càng đáng thương hơn rất nhiều.

Tôi chạy vội lại phía nó hỏi:

- Nga, mày có sao không, có đau lắm không để tao đỡ mày.

Nó nhìn tôi, nhìn hồi lâu rồi hỏi:

- Sao mày lại ở đây?

- Tao.. là tao... lần theo định vị hôm trước mày cài... nên...

Nó còn chẳng thèm nghe tôi nói hết câu đã vội đi lướt qua người tôi mà tiến tới quầy lễ tân. Tôi không biết nó có biết việc này do tôi bày ra hay không nhưng nhìn thái độ này tôi dám chắc nó đang hận tôi.

Biết lỗi nên tôi chạy lại đỡ nó rồi bảo:

- Đi chậm thôi, cần làm gì bảo tao để...

Nó không đáp mà gỡ tay tôi ra rồi đầu đón đi tới quầy lễ tân nhờ gọi hộ một chiếc taxi.

Hai người ở đó một người là kẻ đêm qua cho tôi mượn ghế một người là còn lại chắc là đang thay ca. người còn lại là nữ, hình như đã quá quen với công việc này nên chị ta chẳng thèm nhìn cái Nga lấy mộ cái mà bấm máy gọi luôn.

Chỉ 5 phút sau có một chiếc xe đỗ xích ở ngay trước cửa khách sạn, gã tài xế đã quá quen việc nên khẩn trương lại dìu con Nga ra xe, còn không quên dành tặng cho tôi và nó một ánh mắt khinh bỉ. Có thể gã tài xế ấy nghĩ tôi với con Nga làm gái, hoặc là bay lắc nên mới ra nông nỗi này. Cũng đúng thôi, nếu tôi vào địa vị của ông ta tôi cũng sẽ nghĩ như thế.

Rảo bước đi theo phía sau hai người họ định bụng sẽ lên xe cùng nhưng cái Nga lại lạnh lùng nói với người tài xế:

- Anh đóng cửa giúp em, đừng để ai khác lên xe cả.

Gã tài xế mau chóng làm theo yêu cầu của nó, còn tôi thì đứng chôn chân ở lòng đường nhìn theo bóng dáng chiếc xe cho tới khi khuất hẳn.

- ----*-----*-----

Là tôi, chính tôi đã bày ra cái trò này, thế thì giờ tại sao lại đau lòng lại hối hận kia chứ. Tôi từng chửi con Nga giả bộ mè nheo khóc chuột, nhưng giờ nghĩ lại chính tôi mới là kẻ khốn nạn ấy.

Đang khóc thì điện thoại tôi đổ chuông, cứ nghĩ con Nga gọi nên vội bắt máy, nào ngờ là chị chủ, giọng chị chua như dấm hỏi tôi:

- Mấy giờ rồi mà mày còn chưa đi làm hả Chi. Mày có làm nữa không hay để tao cho mày nghỉ, chứ mày cứ vô tổ chức như thế này tao mệt lắm.

- Em xin lỗi, tại em có việc.

- Đến ngay đi, không thì nghỉ đi.

- Dạ vậy chị cho em nghỉ cũng được.

Đáp lại câu trả lời nhẹ hều của tôi là tiếng hét muốn cháy luôn cái máy điện thoại của chị:

- Đừng thấy tao quý mà quá trớn, đến ngay đây, đừng để tao nói nhiều.

Chẳng đợi cho tôi kịp nói thêm câu nào chị tắt luôn máy, tâm trạng tôi không tốt, không muốn đi làm một chút nào cả. Thật sự chỉ muốn trốn vào góc nào đó thật tối để khóc cho nhẹ lòng mà lại lo cho cái Nga nên cố lết đến chỗ làm.

Chị chủ nhìn tôi từ đầu đến chân rồi quát:

- Mà mày cố tình chống đối tao đúng không Chi.

- Em không.

- Không mà mày mặc như này đi làm à, nhìn đi xem có giống con dở hơi không. Này tóc tai mặt mũi nữa này, mà mày vừa khóc đầy hả.

Tôi thật thà xác nhận mọi chuyện rồi nhờ chị gọi hỏi thăm tình hình của cái Nga. Chị chép miệng vài cái rồi nhìn tôi bảo:

- Chúng mày như hai cái con dở hơi ấy. Đợt trước thì con kia cuống lên nhờ tao đi tìm mày. Còn bắt tao... à à mà thôi, con Nga nó gọi cho tao nói nhà có việc xin nghỉ mấy hôm rồi.

Tôi biết nó sẽ nghỉ nên mới nhờ chị hỏi thăm vì tôi gọi cháy cả máy nhưng nó không chịu nghe. Còn đến phòng trọ cũ thì chắc chắn nó cũng chẳng mở cửa đâu.

Mà khoan, chị chủ nói lần trước nó nhờ chị tìm tôi, lần đó là khi nào. Tôi nghỉ hoặc hỏi lại nhưng chị lại bảo:

- Tao trăm công nghìn việc nhớ chính xác làm sao được, hỏi linh tinh.

Nhìn thái độ của chị tôi biết là chị nhớ nhưng không nói, cũng chẳng cần chị nói tôi cũng có thể tự đoán ra được khi đó là khi nào. Nhưng liệu có gì đó sai sai hay không, nó là người thừa nước đục thả câu, bán trình tôi cho kẻ khác thì tại sao lại phải tìm tôi.

Phải rồi, chắc nó cũng như tôi, đến nửa chừng thì hối hận. Nếu vậy thì việc tôi làm cũng chỉ là trả đũa lại thôi mà, không có gì phải áy náy cả. Tôi cứ thế nhủ thầm để vơi đi cái cảm giác tội lỗi trong lòng mình lúc này.

Từ ngoài con Phượng xách một túi bánh cuốn chả đi vào, nhìn thấy tôi nó giật mình hỏi:

- Chi, có phải mày không đấy, sao như con dở hơi ấy vậy.

Tôi chẳng có tâm trạng để trả lời nên lờ nó một cái rồi thôi, nó thấy vậy thì cố tình huých mạnh vào vai tôi một cái rồi tiến đến nịnh nọt chị chủ:

- Chị, món bánh cuốn ở quán chị thích này, em phải xếp hàng mãi mới mua được đấy. Đông kinh khủng khiếp luôn, chị ăn luôn cho nóng.

Nhìn túi bánh cuốn tôi biết ngay nó mua ở hàng bà Béo, hàng này nổi tiếng ngon, ngày nào mọi người cũng xếp hàng dài để mua. Tôi cũng nghiện bánh cuốn của bà ấy nhưng lại lười xếp hàng nên hôm nào con Nga mua thì ăn ké chứ chẳng bao giờ đứng chờ cả nửa tiếng chỉ để mua được xuất bánh cuốn chả ăn sáng cả.

Giờ nhìn thấy nước miếng tôi lại tứa cả ra, tôi cố gắng hít thật nhiều cái hương vị thơm thơm của hành phi hòa cùng chút béo ngậy của thịt băm kia cho đỡ con thèm. Còn chưa kịp hít cho đầy lồng ngực thì cơn buồn nôn bất ngờ ập đến.

- ủa.. ủa...

Con Phượng nhìn tôi chửi:

- Con ch,ó này mà cố tình đúng không.

Còn chị chủ thì lườm nó rồi hỏi tôi:

- Chi, mà làm sao đấy.

Tôi có chân chạy vội vào nhà vệ sinh, cơn buồn nôn kinh khủng đến mức tôi chẳng thể nào trả lời câu hỏi của hai người kia được. Tôi chưa từng bị như thế này bao giờ, ngày trước bị đau dạ dày cũng có lần bị buồn nôn nhưng chỉ nôn 1 2 cái là đỡ. mà lần này nôn tới mặt xanh mặt vàng vẫn chưa hết buồn nôn.

Đang nôn thốc nôn tháo thì chị chủ tiến đến vỗ nhẹ lên lưng cho tôi dễ chịu rồi hỏi:

- Chi, mà có gì rồi hả?

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 34

Đang trong cơn buồn nôn nên tôi chẳng suy nghĩ được nhiều chỉ xua tay ra hiệu mình không có gì. Chị chủ vẫn đều tay vỗ lưng cho tôi rồi bảo:

- Tao nhìn qua là tao biết, mày qua được mắt ai chứ mày qua sao được mắt tao. Nói trề kinh bao lâu rồi.

Lần này cũng như lần trước, phải mất mấy giây tôi mới có thể tiêu hóa được câu hỏi ấy, trề kinh, đúng là lâu lắm rồi tôi không thấy nguyệt san ghé thăm nhưng mà chính xác là bao lâu thì tôi không nhớ nổi. Kinh của tôi không đều có những đợt 20 ngày đã có, nhưng cũng có lần tận 2 tháng mới thấy lại, chính vì thế nên tôi cũng không biết chính xác được nó là ngày nào.

Thấy tôi dừng hẳn động tác nôn, chị khẽ cúi người hỏi nhỏ:

- Chi, chị hỏi thật mày ngủ với người ta không dùng biện pháp đúng không?

- Cái này... em.. em...

- Em cái gì, nói thật ra có gì chị còn biết đường giúp chứ mày cứ giấu diếm là khổ mày chứ chả khổ ai đâu.

Tôi cũng biết điều đó, ở đây tôi cũng chỉ có mỗi cái Nga mà giờ tôi với nó cũng đã trở mặt nếu không muốn nói thành kẻ thù của nhau. Không nghĩ ngợi nhiều tôi gật luôn đầu xác nhận. Chỉ chờ có thế chị chủ hỏi luôn:

- Con ngu này, có chữa rồi mà còn không biết, thế hôm đó chính xác là mày không dùng biện pháp gì đúng không?

Tôi ngây ngô ngô hỏi lại:

- Biện pháp... là sao hả chị?

- Giờ còn sao trắng gì nữa, đi khám đi rồi xem thế nào giải quyết luôn.

Nghe tới đây sự sợ hãi lẫn át hết lý trí, tôi bất ngờ òa khóc. Chị thấy vậy vội bịt miệng tôi lại rồi mắng:

- Khóc cái gì, mày muốn cho cả thiên hạ biết mày không chồng mà chữa hay sao mà khóc hả?

- Nhưng mà em sợ lắm, em chẳng biết phải làm sao cả, chị ơi, chị cứu em với, bố em mà biết thì giết em chết.

- Giết cái gì, chả bố mẹ nào giết con cả, không phải sợ. Trước mắt mày cứ đi khám cho chắc ăn cái đã. Rồi kết quả thế nào thì về báo với chị, chị tính tiếp cho.

Tôi níu tay chị ánh mắt như van nài mà cầu xin:

- Chị ơi, em không biết phải khám ở đâu khám những gì cả.

- Cái con này, mày ngố nó cũng ngố vừa phải thôi chứ, cứ đến phòng khám sản rồi bảo cháu bị trễ kinh muốn khám sản là người ta sắp xếp. Nhớ vào phòng khám tư nhân cho nhanh, vào bệnh viện thủ tục lằng nhằng lắm.

Tôi rồi như canh hẹ vừa mếu vừa bảo:

- Chị dẫn em đi được không, em sợ lắm, em xin chị đấy.

Chị cau mày nhìn tôi đầy khó chịu, sau đó nói:

- Để chị viết địa chỉ cho, mày cứ gọi xe bảo nó đưa tới đó, vào trong thì nói y như những gì chị dặn là được. Xong xuôi thì đem kết quả về đây chị sẽ tính tiếp. Nhớ kỹ nếu người ta hỏi mày bao nhiêu tuổi thì nói 20 hay 21 cũng được, đừng có đại mà khai thật tuổi đấy.

Tôi không biết tại sao lại nói dối tuổi của mình trong khi rõ ràng tôi sắp tròn 18 tuổi, mấy ngày nữa là tới sinh nhật của tôi. Thế nhưng tôi đang hoảng loạn nên chị nói cái gì tôi cũng đều gật đầu như cái máy. Theo chị ra quầy lễ tân, chị tra một chút thông tin trên mạng rồi đưa cho tôi mảnh giấy dặn:

- Lên xe cứ đọc địa chỉ là được, nhớ kỹ mấy lời chị dặn, thôi đi luôn đi mấy việc này không để lâu được đâu.

Tôi sợ đến mức hai chân đá cả vào nhau, trong đầu không xác định nổi tiếp theo mình sẽ phải làm gì cứ thế tôi vô thức bắt xe rồi đọc địa chỉ phòng trọ cũ nơi tôi đã từng sống với cái Nga. Tới khi tới nơi mới giật mình nhận ra, định bảo chú tài xế quay xe lại đi đến địa chỉ trên giấy này nhưng mà tôi sợ quá, chẳng đủ can đảm để nói nên đành trả tiền rồi xuống xe.

Tôi vẫn còn chìa khóa cổng, nên có thể mở ra để vào trong sân, mọi thứ vẫn nguyên vẹn như cái ngày tôi bỏ đi. Những cánh cửa vẫn đóng im lìm, mấy bộ quần áo phơi trước cửa mỗi khi có cơn gió nhẹ đi qua vẫn nhẹ nhàng bay theo.

Cả dãy trọ đều khóa ngoài, chỉ duy nhất cửa phòng cũ của tôi là chốt trong. Con Nga chắc chắn đang ở phía trong ấy nhưng tôi lại không đủ can đảm gõ cửa. Chuyện của nó, chuyện của tôi đủ thứ chuyện ập đến khiến tôi rối như tơ vò. Mệt mỏi tôi ngồi luôn xuống phía ngoài tựa lưng vào cửa mà khóc.

Tôi khóc vì sợ hãi, vì bất lực, tôi còn chưa tròn 18 tuổi, nếu như... nếu như tôi thật sự có thai, tôi chẳng biết sẽ phải làm gì.

Phá bỏ như cái cách người ta làm trong mấy bộ phim tôi từng xem thì tôi không đủ can đảm. Còn để lại để nuôi thì tôi sợ mình sẽ không đối mặt nổi với những đàm tiếu của người đời. Cũng chẳng có đủ kinh tế mà chăm lo cho nó nên người.

Còn bố nữa, ông sẽ đau lòng thậm chí có khi từ luôn mặt đứa con hư hỏng này mất thôi.

Tôi sợ, sợ đến mức cứ thế ngồi co rúm lại một góc mà khóc nức lên. Tiếng khóc ấy to đến mức cái Nga ở bên trong kéo then cửa mà tôi chẳng nghe thấy gì, tới khi nó mở cánh cửa ra tôi mới theo quán tính mà ngã nhào ra nền nhà.

Tôi nhìn nó, còn nó quay mặt đi, ngồi ở dưới này nhìn lên càng thấy nó tiều tụy hơn. Chiếc váy ngủ không đủ che đi mấy vết bầm tím trên cơ thể nó lúc này. Chúng cứ thể hiện hữu trước mắt tôi như đang nguyên rủa trách cứ kẻ đã gián tiếp khiến mấy vết bầm ấy có mặt trên cơ thể đứa bạn đã từng thân.

Hai đứa cứ lặng im tới khi cái Nga không chịu nổi nữa mà cất tiếng trước:

- Màm tới đây làm gì.

- Tao... tao...

- Thôi không cần nói nữa, tao với màm không còn là bạn nữa, từ nay màm cũng đừng tìm gặp tao làm gì. Bây giờ thì về đi cho tao nghỉ ngơi.

Tôi lắc đầu, nhích người lên ôm chặt lấy chân của cái Nga mà khóc, hình như tôi làm nó đau nên nó khẽ nhăn mày xuyết xoa.

Thiếu chút nữa là tôi hét lên khi tự tay vén lớp váy mỏng của nó lên để nhìn. Hai bên đùi của nó tím bầm tựa như bị ai tra tấn, xót qua tôi bất giác

chửi thế:

- Mẹ kiếp ba thằng chó ấy dám làm thế này với mày sao.

Nó hẩy mạnh tay tôi ra rồi lạnh lùng nói:

- Là nhờ mày đó, mấy lão ấy nói với tao chính mày là người dưng tao cho bọn họ. Mày nhận tiền nên tao phải phục vụ, phải chiều theo đủ mọi sở thích quái đản của các lão ấy bây giờ mày còn giả bộ à. Mày không còn là con Chi tao biết nữa, mày cút đi, cút cho khuất mắt tao, tao không muốn nhìn thấy mày nữa. Cút đi!

Phải là tôi, là tại tôi đã khiến nó ra nông nổi này, nhưng tôi trở thành thế này là vì ai, vì ai mà bây giờ tôi khổ như thế. Bao nhiêu uất ức dồn nén bấy lâu tôi cứ thế gào thét vào mặt nó rằng:

- Phải, là vì tao, vì tao đẩy nhưng mày đã từng nghĩ xem vì sao mà tao trở nên như thế này không. Vì mày, vì chính mày hại đời tao nên tao mới trở nên khổ nạn như thế đấy.

Tôi nói xong thì phá lên cười, con con Nga cứ đứng đó sững sờ nhìn tôi không chớp mắt. 1 giây, 2 giây, 3 giây trôi qua nó vẫn nhìn chăm chăm vào người tôi. Tới khi tôi dứt tiếng cười nó cũng nhếch môi nói:

- Ra là thế, tao hiểu rồi, hiểu rồi. Nếu mày cứ nghĩ thế thì cứ cho là thế đi. Dù sao tao với mày cũng chẳng còn là bạn nữa nên chẳng việc gì phải giải thích. Nếu mày nghĩ rằng mày làm thế chỉ vì trả thù tao thì cứ việc nghĩ thế cho nhẹ lòng đi.

Cái gì mà giải thích, cái gì mà nhẹ lòng sao nó nói như thế nó bị oan ức lắm vậy, rõ ràng hôm trước chính tai tôi nghe thấy nó nói chuyện với lão già bụng phệ đó mà.

Khoan đã, tôi chỉ nghe chứ không có nhìn thấy người nói chuyện điện thoại với nó là ai. Là tôi tự đoán đó là lão già bụng phệ hôm trước định hại đời tôi chứ nó chưa từng thừa nhận.

Tôi rất muốn hỏi cho rõ xem có chuyện gì xảy ra nhưng nó lại nhất mực đẩy tôi ra ngoài. Nó vừa trải qua một đêm bị hành xác nên chẳng thể nào khỏe bằng tôi. Tôi đẩy luôn nó xuống giường rồi quát:

- Tao hỏi mấy câu xong rồi sẽ đi.

- Hỏi, giờ còn hỏi để làm gì, để giải quyết cái gì.

Sẽ chẳng thể giải quyết được gì nhưng ít nhất nếu như có hiểu lầm sẽ có thể hóa giải. Vậy nên tôi can đảm hỏi:

- Lần trước cái lần tao bị ngất phải truyền nước mày biết nguyên nhân đúng không.

Cái Nga nhìn tôi, môi hơi mím lại rồi gật đầu. Tôi biết ngay là nó biết mà, hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh bản thân tôi tiếp tục hỏi:

- Vì sao mày biết, vì mày chính là người gài bẫy tao có đúng không.

- Tao nói rồi mày muốn nghĩ gì cứ nghĩ tao chẳng việc gì phải nói với mày cả. Tao không trả thù lại mày đã là nhân nhượng với mày lắm rồi. đừng có chọc tao nổi điên lên.

- Không được, mày phải trả lời tao, dù cho không làm bạn nữa cũng phải cho rõ ràng. Nói, vì sao?

Nó bị cơn lửa giận ngút trời của tôi làm giật mình, khẽ lườm tôi một cái rồi nói:

- Vì chính mày kể với tao chứ còn vì sao, chẳng phải mày còn bảo tao với mày cùng điều tra xem ai gài bẫy mày. Như thế tao không biết thì ai

biết.

Tôi vỗ mạnh vào đầu một cái, đúng là nhiều chuyện quá tôi trở nên hồ đồ mất rồi.

- Vậy hôm tao ở quê lên bất ngờ, mày nói chuyện điện thoại với ai?

- Cái này... mày hỏi làm gì.

- Hỏi vì nó quan trọng, tao nghe thấy mày nói rõ ràng là: “Từ từ đã anh, nó bắt đầu nghi ngờ rồi. Cũng tại anh lần trước không chú ý nên lần này mình phải cẩn thận hơn. Lần này mà anh còn hổng nữa là em với anh hết cơ hội đấy.” mày giải thích thế nào. Mày nói chuyện với cái lão béo bụng phệ, mày móc nối với lão bán trình tao phải không?

Lần này thì tới lượt cái Nga cười, nó vừa cười vừa nhin vì chạm vào mấy vết thương ở khoe miệng nên đau, cười chán chê nó bảo:

- Mày đánh giá tao hơi cao rồi đấy, tao mà làm như thế được tao đi làm tú bà chứ đi làm con nhân viên quèn làm gì để cho khách nó sỉ nhục.

- Vậy câu nói ấy là ý gì.

- Ý gì, ý là đang tao cặp bồ chứ ý gì.

Tôi ngây người nhìn nó hồi lâu như không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cuối cùng nó lại là người thông nào cho tôi. Hóa ra nó cặp bồ với mục đích kiếm một đại gia cung phụng cho mình. Nào ngờ lão ta sơ xuất để vợ biết được nên mới có đoạn hội thoại kia. Và cũng chính vì thế nên tôi mới một mực cho rằng cái Nga là người làm hại đời tôi.

Cũng vì thế mới mày trò để gài bẫy nó, bây giờ nghe nó giải thích tôi mới thấy bản thân mình quá ngu ngốc khi không chịu suy xét kỹ mọi

chuyện. Càng ngu ngốc hơn khi ngay từ đầu không chịu hỏi nó để cho hiểu lắm tới mức không còn cứu vãn được nữa.

Tôi thờ dài trách nó:

- Thế tại sao khi tao hỏi mày có lừa dối tao không mày lại né tránh? Tại sao lúc tao bị hăm hại lại xin lỗi tao, còn nói đã lừa dối tao. Tại sao chứ, nếu mày không nói mấy câu ấy thì tao cũng đâu có nghĩ mày là người gài bẫy tao.

Lần này thì cái Nga đã khóc, nó không khóc lớn như tôi, chỉ có hàng nước mắt lặng lẽ lấm dài trên gương mặt bầm tím của nó. Lặng im hồi lâu để cho nước mắt khô hẳn nó mới nói:

- Tiện đây tao cũng nói hết luôn, dù sao tao cũng không muốn mày làm ở đó nữa. tao cũng xác định nghỉ rồi nên sẽ nói cho mày nghe luôn. Tao xin lỗi là vì có một lần bà Diễm Hương có khách, lão ta béo lắm, cái bụng tròn như cái thúng còn cái đầu lại hói tới tận sau gáy. Ban đầu tao để ý vì thấy lão ta buồn cười quá, sau mới chợt nhớ tới người đàn ông mày miêu tả hôm trước nên tranh phần rót nước để nghe lén. Nhờ vậy tao biết chính bà ấy là người bán trinh mày, lão kia làm ăn thua lỗ nên muốn mua trinh để giải đen. Lão là người có tiền nên yêu cầu cũng cao hơn người bình thường. Lão yêu cầu phải gái quê, mà phải là 18 tuổi, tuổi ấy mới giúp lão làm ăn phát lên nên mục ta mới nghĩ ngay đến mày. Sau đó như nào thì mày cũng biết rồi đấy.

- Thế tại sao mày không nói với tao, tại sao?

- Thì tao biết cái tính của mày biết nhất định sẽ làm lớn chuyện. mà tao với mày đầu với mục ta khác nào trứng chọi đá nên nghĩ đơn giản là tao với mày cẩn thận hơn một chút là được. Chờ chuyện lắng xuống thì xin nghỉ, nào ngờ mày dùng dùng bỏ đi nên tao nghĩ mày biết chuyện và giận tao không nói ra nên mới xin lỗi mày. Mà xét cho cùng cũng là lỗi của tao một

phần, nếu tao chịu nói ra chắc mày không bị mụ gài bẫy lần nữa. Bởi vậy lúc biết mày bị lừa tao mới cảm thấy có lỗi, thấy ân hận vô cùng.

Nó nói đến đây thì bật khóc, tôi cũng khóc theo. Hóa ra là thế, hóa ra trước đến nay nó đều nghĩ cho tôi vậy là tôi lại nghi ngờ nó. Còn hại nó thâm như thế này nữa. Tôi nhìn nó rồi nói trong nước mắt:

- Nga, tao xin lỗi. mày chửi tao đi, đánh tao cũng được, là tại tao mà. Tao xin lỗi.

- Không cần đâu, dù sao tao cũng... mà thôi bỏ đi, thật ra tao biết chuyện đó mày cũng chỉ là con tốt thí của mụ ta thôi. Chứ mày nghĩ mày tài giỏi đến mức nói được ba lão đó cùng ngủ với tao hay sao. Người ta là người có tiền, dễ gì dùng chung gái hả mày. Thế nên tao mới không nuôi ý định trả thù, chứ không mày nghĩ mày yên ổn với tao chắc.

Phải rồi, đến bây giờ tôi mới được thông nào, tôi lại cứ hả hê vì giật dây được mấy lão ấy, không ngờ chính tôi mới là con rối trong tay bọn họ. Thế mà cứ mãi u mê không chịu tỉnh ngộ, để bây giờ để lại hậu quả như thế này. Cúi đầu xuống nhìn chiếc bụng phẳng lỳ kia của mình, nỗi căm hận trong tôi lại trào dâng. Tôi đi thẳng vào phía trong rút con dao nhỏ mà trước kia hay dùng để gọt hoa quả rồi hùng hổ chạy thật nhanh ra ngoài. Con Nga đang đau cộng thêm với bất ngờ nên chẳng kịp ngăn tôi lại.

Còn tôi cứ thế mang theo cơn giận ngút trời mà chạy chân trần theo con đường quen thuộc ấy.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 35

Tôi đang đi thì nghe tiếng con Nga hét lên:

- Chi, đứng lại...

Nghe thấy đấy nhưng lửa giận trong tôi đang ngùn ngụt nên tôi mặc kệ mà chạy tiếp. Phía sau tiếng con Nga nhỏ lại một chút chắc do nó không đuổi kịp tôi.

- Chi, nghe tao nói đã, đứng lại đã, nghe xong đi đâu tao sẽ đi với mày. Dừng lại đi, tao xin... Á... tao đau quá!

Tiếng nó gọi không đủ sức níu chân tôi, nhưng tiếng la đau đớn đó lại khiến tôi hẫng lại một nhịp, quay đầu nhìn lại mới thấy con Nga bị vấp ngã, đầu nó đập vào bên cạnh vỉa hè nên rớm máu. Lúc này tôi nửa muốn đi tiếp nửa thấy lo cho nó nên, đứng lại suy nghĩ. Bất ngờ dưới bụng khẽ cuộn lên một cảm giác khó chịu.

Cảm giác ấy khiến tôi có một chút chậm lại, cộng với việc thấy máu trên trán cái Nga chảy nhiều hơn nên tôi quyết định quay lại đỡ nó dậy. Tiện nghe xem nó muốn nói gì.

Cái Nga thấy tôi lại gần thì túm chặt tay tôi không chịu buông, dường như nó sợ tôi sẽ chạy đi tiếp. Phải đến khi tôi nói sẽ không đi nữa nó mới chịu thả lỏng ra một chút, nhân cơ hội đó tôi thả con dao, rồi rút tay ra rít lấy vết thương trên trán nó rồi hỏi:

- Có đau không?

Nó không trả lời mà đánh nhẹ vào người tôi mà trách:

- Con điên, mày dọa tao đứng tim.

- Dọa cái gì, tao cũng tính tới đối chất một lần để xem mày ta nói gì.

Nó đưa một tay còn lại ấn đầu tôi rồi hỏi:

- Mày nghĩ mày ta sẽ thừa nhận, mà cứ cho là thừa nhận đi thì mày định làm gì.

- Tao.. tao chưa nghĩ ra, cứ để xem mày ta nói gì rồi tình tiếp.

Nó thở dài nhìn tôi rồi than:

- Bao giờ mày mới lớn hả Chi, mày nghĩ mọi thứ quá đơn giản rồi đấy. Mày xem mày ta là ai, ở đây nói tai to mặt lớn thì không phải nhưng cũng gọi là người có máu mặt. Có thể mới trụ được với cái nghề này bao năm. Xã hội đen hay công an bà ấy đều quen cả, tao với mày là hai đứa nhà quê ra không tiền không địa vị. Bà ấy di tay một cái là chết cả đám.

Cái này tôi hiểu chứ, hiểu quá rõ là đẳng khác, cũng vì hiểu nên mới chọn cách quay lại.

Bất chợt dưới bụng tôi lại khẽ cuộn lên một cơn đau, cơn đau này đau đến mức tôi phải khẽ nhăn mặt một cái. Cái Nga thấy tôi nhăn nhó thì hỏi:

- Mày sao đấy.

- Tao đau bụng.

- Sao mà đau, đến tháng hả. Bình thường đến tháng mày có đau đâu, hay lại đau dạ dày?

Nhìn cái vẻ lo lắng lộ rõ trên gương mặt của nó mà tôi thật thà thú nhận:

- Không, mụ ta bảo tao có chữa.

- Mụ nào, mụ chủ hả, mà sao lại là mụ ấy bảo, tao không hiểu.

Tôi thở dài rồi kể lại cho nó nghe đầu đuôi câu chuyện, nghe xong mặt nó xám ngoét đầy lo lắng. Nó nhìn tôi nửa giận nửa thương mà mắng:

- Con ngu này, đừng nói với tao thuốc hôm trước tao mua mà không uống nhé.

- Tao.. lúc đó tức quá nên vất sọt rác rồi.

- Ngu ời là ngu, tao biết ngay mà rồi tao ra là mày chết. Tao đã cố tình mua thêm một viên khẩn cấp bỏ vào đấy thế mà không chịu uống. Bây giờ thì mày thấy cái giá của việc không nghe lời tao chưa hả con ngu.

Tôi đang lo sợ lại nghe nó chửi nên quẫn quá mà khóc luôn, mặc kệ một vài người đi đường đang nhìn tôi cứ ngồi thế mà khóc như đứa trẻ lạc mất mẹ. Cái Nga thương tôi quá cũng khóc theo, hai con cứ thế ngồi giữa cái nắng vàng vọt, hanh hao của mùa thu mà khóc.

Bầu trời trên kia mây đen kéo đến lúc nào cũng chẳng hay biết, tới khi cả hai bị mưa ướt hết mới thôi khóc nhìn nhau. Trời đã vào cuối thu vậy là lại có một cơn mưa rào như thế đang đầu hạ. Một chút ngạc nhiên nhưng lại thích thú, nhìn cái Nga tôi mạnh bạo đề nghị:

- Tao với mày tắm mưa đi, chẳng nào cũng thế rồi, tắm mưa một lần hy vọng trôi bớt cái đen đi. Cũng xem như gột rửa lại con người tao với mày, sau hôm nay thì nghỉ ở đó về quê làm lại cuộc đời.

- Không được, mày đang thế mà tắm là dễ cảm lạnh.

- Quan trọng gì, nếu tao có thật cũng chả đủ sức lo cho nó. Mày cứ kệ tao một lần cho thoải mái. Mà cái vết thương của mày có xót không, có sợ

nước vào nhiễm trùng không.

Nó nhìn tôi khẽ lắc lắc cái đầu rồi kéo tôi chạy thật nhanh, hai đứa con gái cứ thế nắm tay nhau vừa chạy vừa la hét. Người ngoài nhìn sẽ chửi chúng tôi hâm, nhưng họ đâu biết do lòng hai đứa tôi chất chứa nhiều nỗi đau quá nên đành phải nhờ tới cơn mưa để mong xoa dịu được vết thương lòng.

Chạy được chừng 10 phút thì tôi không thể cố thêm nữa mà phải quay về vì bụng tôi càng ngày càng đau. Cái Nga lại cố gắng dìu tôi về, tôi thậm chí còn không dám dựa vào người nó vì sợ sẽ chạm vào mấy vết bầm trên kia làm nó đau, cứ thế cố cắn răng mà đi về phòng trọ.

Tôi đã dọn hết đồ khỏi đây nên đành lấy tạm quần áo của nó mặc, tôi cao hơn nó nửa cái đầu nên mặc đồ của nó nhìn có chút buồn cười. Hai đứa nhìn nhau lại cười một trận sáng khoái, nhưng rồi tôi cũng không thể tiếp tục cười vì càng cười thì cơn đau càng dồn dập tới.

Cái Nga đỡ tôi nằm xuống giường rồi bảo:

- Nghỉ một lát đi nếu vẫn không đỡ đau tao đưa mày đi khám, chắc tại mới dính mà chạy nhiều nên ảnh hưởng đấy.

- Thôi tao ngại lắm, không dám đi đâu.

- Đẳng nào mà chẳng phải đi, khám một lần để xem tình hình thế nào còn biết đường mà tính. Cái gì trì hoãn được chứ việc này là không được, càng để lâu cái thai càng to, càng nguy hại cho sức khỏe của mày.

Tôi nhìn nó dè dặt hỏi:

- Ý mày là...

Nó không chờ tôi hỏi hết câu mà gật đầu luôn xác nhận:

- Đúng, ý tao là nếu lỡ có thật thì nên bỏ đứa nhỏ đi.

- Nhưng mà..

- Nhưng nhị cái gì mà mày còn nhỏ còn cả tương lai phía trước, bây giờ mày sinh nó ra xem như vất bỏ luôn tương lai. Hơn nữa mày có thai thì cùng lắm đi làm được 1 2 tháng nữa khi lộ bụng rồi sẽ chẳng ma nào nó thuê nữa. Khi ấy đến cái thân mày mày còn chẳng lo xong thì lấy gì mà lo cho đứa nhỏ. Còn bố mày nữa, ông ấy sẽ sống sao khi mày vác cái bụng về. Bố mày khổ cả đời rồi đừng để ông ấy phải chịu thêm điều tiếng nữa. Cả cái Hương nữa, bố mẹ mày ly hôn nó đã bị bạn bè nói ra nói vào giờ lại thêm mày nữa thử hỏi nó có nghi ngang như mày ngày xưa hay không?

Nó nói tới đâu tôi khóc tới đấy, dù mấy lời ấy là tàn nhẫn, dù có người nói nó độc ác khi đang tâm giết đi một sinh linh nhưng xét cho cùng cũng vì nó lo cho tôi. Và mấy lời nó nói cũng chính là điều mà tôi đang nghĩ.

Nó lau nước mắt cho tôi rồi an ủi:

- Thôi nín đi, còn có tao đây, tao sẽ lo ổn thỏa cho mày không phải sợ gì cả. Tước đi mạng sống của nó là tàn nhẫn nhưng đem nó đến cuộc đời mà không thể cho nó những gì tốt đẹp nhất thì cũng độc ác không kém.

Tôi rúc sâu thêm một chút nữa vào lòng nó, tôi muốn tìm một chút hơi ấm để có cảm giác an tâm. Cứ thế hai đứa nằm ôm nhau mỗi đứa theo đuổi một suy nghĩ khác nhau.

Tôi không rõ nó đang nghĩ gì, còn tôi thì nghĩ về những điều mà nó phân tích. Tôi đã từng có quãng thời gian lủi thủi một mình do mẹ bận làm, hơn ai hết tôi hiểu cảm giác tủi thân và đau lòng khi thiếu thốn tình cảm ra sao. Chính vì thế tôi không muốn đứa nhỏ này lại rơi vào hoàn cảnh giống tôi, không muốn mỗi khi đêm về nó lại ngược lên nhìn tôi mà hỏi:

- Mẹ ơi, bố đâu, sao ai cũng có bố còn con thì không?

Dù tôi biết quyết định ấy là tàn nhẫn là độc ác, nhưng nếu tôi trưởng thành hơn một chút, gia đình tôi có kinh tế hơn một chút thì mới có thể lựa chọn. Còn bây giờ tôi chẳng có gì trong tay đành phải phó mặc đời mình cho số phận.

- -----*-----*-----

Ngẫm nghĩ hồi lâu tôi sực nhớ ra mà lay cái Nga nói:

- Chết rồi tao bỏ quên con dao của mày ở ngoài đường, chỗ mày bị ngã ấy.

- Con điên giờ này còn nghĩ đến mấy việc ấy. Thôi tạnh mưa rồi, dậy đi ăn cái gì rồi tao đưa mày đi khám.

- Nhưng mà mày người ngợm thế kia đi kiểu gì.

- Không sao mặt thì trang điểm đậm lên, sau đó mặc bộ đồ dài tay là ok. Quan trọng phải lo cho cái bụng mày trước đã.

Quãng thời gian ấy tôi thực sự biết ơn con Nga nhiều lắm, đã có lúc tôi nhìn cái cách nó lo lắng cho tôi mà chạnh lòng nhớ tới mẹ. Nếu có mẹ cạnh bên thì liệu tôi có thể giữ lại đứa nhỏ hay không. Nghĩ rồi lại tự cười chính mình, nếu mẹ vẫn thương tôi thì đời tôi đâu phải làm cái nghề nhơ nhớp này, thế nên cũng đâu cần phải suy nghĩ đến việc giữ hay bỏ kia chứ.

Mãi tới khi cái Nga hối thúc tôi mới vợ lấy chiếc túi xách màu bạc ban nãy bị tôi vất chổng chơ dưới nền nhà do cú mở cửa bất ngờ của con Nga. Cầm đến rồi theo thói quen tôi mở ra lấy điện thoại kiểm tra, có cả thấy 5 cuộc gọi nhờ, 2 cuộc của bố tôi và 3 cuộc của mẹ chủ. Cái Nga có ý bảo tôi gọi lại cho bố nhưng tôi lắc đầu từ chối:

- Thôi, tao sợ nghe thấy giọng bố lúc này tao sẽ tủi thân mà khóc mất. Chờ đến khi nào ổn thỏa một chút tao sẽ gọi lại.

- Thế có gọi lại cho mẹ ta xem mẹ hỏi gì không.

- Kệ đi, chắc mẹ hỏi xem tao đi khám thế nào thôi. Lúc sáng còn dặn tao không được khai tuổi thật mà phải bảo 20 21 tuổi nữa cơ.

Cái Nga nghe tôi kể thì nhếch mép cười rồi lăm bầm:

- Mẹ này cũng lo xa đấy.

Tôi nghe không được rõ lắm nên hỏi lại, nhưng nó lại nhún vai hỏi tôi:

- Mà biết vì sao mẹ ta dặn thế không.

- Chắc là sợ nhỏ tuổi thì bác sĩ không khám hả.

- Con điên, vì mẹ là chủ mưu, mà mẹ khi ấy chưa đủ 18 tuổi mẹ sợ dính dáng đến luật pháp nên phải đề phòng.

Tôi vẫn ngây ngô chưa hiểu gì, cái Nga phải kỳ công giảng giải thêm một hồi nữa tôi mới hiểu ra. Hiểu rồi thì đầu tôi lại lóe lên một suy nghĩ:

- Hay tao với mẹ kiện mẹ ta, hai đứa mình không xử được mẹ thì mượn pháp luật xử.

- Rồi mẹ sẽ mất nhiều thứ hơn nữa, mẹ tưởng kiện được mẹ là đơn giản. Phải có người trong ngành chống lưng mẹ mới mua bán dâm trá hình như thế được. Hơn nữa mẹ kiện cho sự việc bung bét thì người nhục nhã nhất sẽ là mẹ, là gia đình mẹ. Nghĩ đi cái nghề của mình thì ai người ta tin? Rồi cả mẹ, bố mẹ và cái Hương nữa sẽ chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn đời đâu.

Vẫn luôn là nó suy nghĩ thấu đáo, ngày hôm nay nếu không có nó thì chẳng biết tôi sẽ mắc thêm bao nhiêu sai lầm nữa. Ngậm ngùi phận con kiến nên đành nghe theo sự sắp xếp của cái Nga, đi ăn tạm bát phở lấy sức còn đi khám.

Tâm trạng không tốt nên tôi cũng chẳng nuốt nổi, nhìn sang bên cạnh cái Nga cũng bỏ dở hơn nửa bát. Hai đứa nhìn nhau thở dài rồi tiếp tục công việc quan trọng nhất.

Xe chạy tới đường Trần Đăng Ninh thì dừng lại trước một phòng khám phụ sản khá lớn. Phía bên trên có một biển hiệu màu xanh dương ghi đậm dòng chữ “Phòng khám sản khoa Quốc Việt”. Đứng ngoài này cũng có thể nhìn thấy mấy bệnh nhân đang ngồi hàng ghế chờ ở phía trong. Hầu như ai cũng có chồng đi cùng, chỉ có mình tôi là không.

Tôi run lảo không dám bước qua cửa khiến cái Nga phải cau mày nói:

- Ở nhà tao đã nói sao rồi, vào đi mày không có nhiều lựa chọn đâu, đừng có mà để mọi người ở đây chú ý.

Tôi bị cái trợn mắt của nó dọa cho đến mất luôn cả hồn vía mà ngoan ngoãn làm theo lời nó yêu cầu như một cái máy. Từ việc đăng ký tên đến việc cần làm những xét nghiệm gì nó đều đăng ký cho tôi cả. Việc của tôi là ngồi chờ tới lượt thì vào khám. May mà có nó ở bên cạnh nắm tay động viên nên cũng bớt run đi nhiều.

Sau khi thử nước tiểu thì tôi với cái Nga ra hàng ghế chờ đến lượt siêu âm. Ngồi khoảng 30 phút thì tới lượt, vừa nghe thấy gọi đến tên mình mà tim tôi như quả chuông bị gõ mạnh một cái khiến cho tứ chi đều rụng rời. Cố lắm mới lết được đến giường khám, nhưng vị bác sĩ nam kia lại yêu cầu:

- Cởi cúc quần ra, rồi kéo trễ xuống một chút.

Tôi tuy làm nghề này nhưng ở đây vẫn có chút run phải tới khi bác sĩ hối thúc lần nữa tôi mới mau chóng làm theo. Bác sĩ có bôi một thứ chất lỏng gì đó sau đó di chuyển đầu siêu âm quanh bụng. Phần dưới rốn là bác kiểm tra kỹ nhất, sau đó hơi cau mày đọc kết quả:

- Thai tương đương 7 tuần 4 ngày, chưa có tim thai. Có dấu hiệu động thai cộng bóc tách 30%. Bây giờ bảo người nhà đưa lên tầng hai khám phụ sản sau đó lấy đơn thuốc. về nhà nhớ tuyệt đối không vận động mạnh, tạm thời tránh quan hệ và hạn chế đi lại nhiều. Uống thuốc đúng theo đơn rồi 1 tuần sau quay lại đây bác kiểm tra lại. Có gì muốn hỏi thêm có thể ra quầy, cô sẽ giải thích kỹ hơn cho cháu hiểu.

Tôi vâng dạ cảm ơn bác sĩ rồi cùng cái Nga ra quầy để cô giải thích thêm:

- Tình trạng của cháu là đang bị động thai khá nặng, thời gian này phải tuyệt đối nghỉ ngơi, hạn chế đi lại và uống thuốc đúng theo đơn của bác sĩ nhớ chưa.

Cái Nga nghe đến đây thì nhanh nhẩu hỏi:

- Động thai thì có dễ xảy thai luôn không cô.

- Sản phụ động thai lại kèm theo bóc tách 30%, khả năng sảy thai rất cao. Vì thế phải tuyệt đối tĩnh dưỡng và uống đúng theo đơn thuốc của bác sĩ kê. Bây giờ có đăng ký khám phụ sản luôn không để bác viết giấy.

Tôi còn chưa kịp gật đầu thì cái Nga kéo mạnh tôi ra một góc rồi bảo:

- Khám xét làm gì nữa cho tốn tiền, kết quả như vậy là ông trời thương mày rồi. Nếu sảy thai tự nhiên mày sẽ không phải đau đớn đi nạo, lại đỡ tốn tiền. Đi bây giờ đi về nhà tao có cách giúp mày rồi.

Nói rồi nó cũng chẳng chờ tôi đồng ý mà kéo tôi luôn ra ngoài, phía trong mấy người đang nhìn hai đứa tôi bằng ánh mắt khó hiểu. Có thể họ đã đoán được mục đích của bọn tôi nên có người hơi nhếch mép khinh bỉ một chút.

Tôi không bận tâm mấy thứ ấy vì xét cho cùng tôi chẳng biết họ là ai và họ cũng chẳng biết tôi nên không quan trọng. Cái quan trọng bây giờ là cái Nga có cách gì cho cái thai của tôi.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 36

Về đến nhà dù cơn đau bụng càng ngày càng tăng nhưng cái Nga không cho tôi nằm nghỉ mà bắt tôi phải vận động liên tục. Nó còn lên mạng đọc xem ăn món gì sẽ bị xảy thai rồi đi mua về cho tôi ăn.

Lúc thì canh rau ngót với trứng, khi lại mua nộm đu đủ xanh, dưa, rồi lại quay sang uống nước dừa. Mấy món đó không đáng sợ bằng việc nó ép tôi phải ăn rau răm sống bằng được. Xưa đến giờ tôi chúa ghét rau thơm nên cứ chưa nuốt vào đã nôn sạch ra, nôn hết nó lại mua bắt ăn tiếp với lý do:

- Mà muốn tốt thì cố mà ăn vào, chứ không là đụng đến dao kéo coi như xong.

Cơn đau hành tôi đến mặt mũi tái mét nhưng vẫn phải cố há miệng cho nó nhét chút rau răm vào. Chưa bao giờ tôi thấy bản thân khổ sở đến thế này nên cố van xin:

- Mà cho tao ăn mấy món kia thôi được không, tao sợ món này lắm.

- Không được tao thấy họ liệt kê mấy món này, cũng chẳng biết là món nào hiệu quả nên cứ ăn cả cho chắc. Mà không nghe lời tao mà đi làm thủ thuật lấy thai thì còn vừa đau vừa tốn tiền mà lại hại người hơn nhiều đấy.

- Nhưng mà tao đau quá, cảm giác như có cái gì cuộn lên trong bụng vậy.

Nó thâm nhẹ mồ hôi trên trán của tôi rồi khích lệ:

- Tao biết mày đau, nhưng mà cái này là do mày sơ xuất nên phải ráng chịu. Mà đau này còn chưa ăn thua, tao thấy bảo trên đời này đau đẻ là đau..

Nó nói tới đây thì chợt khựng lại nhìn tôi, chắc biết bản thân lờ lờ nên không dám nói tiếp nữa. Tôi chưa từng biết cơn đau đẻ như thế nào chỉ biết hiện tại đang vô cùng khó chịu. Bụng vừa cuộn lên vừa như có cái gì đó sắp sửa tuột ra. Tôi vội vã bảo cái Nga:

- Mày dìu tao đi vệ sinh với.

Vào tới nhà vệ sinh bụng tôi vẫn cuộn lên từng hồi, càng lúc càng đau hơn. Cố gắng lắm tôi mới có thể ngồi ngay ngắn trên bồn vệ sinh, nhưng hình như có cái gì đó vừa tuột ra khỏi cơ thể tôi, cảm giác này lạ lắm. Tôi vội vã đứng lên và nhìn xuống, ở dưới đó có một cục gì đó bằng đầu ngón tay út, nó không tròn mà hơi dài, nhìn giống với con nòng nọc chỉ khác một chút là nó to và đều hơn mà thôi.

Thấy lạ tôi vội gọi thất thanh:

- Nga, Nga ơi.

Con Nga đẩy nhà vệ sinh ra rồi hỏi:

- Gì đấy, đã xong chưa?

- Nhìn này, vừa có cái gì nó rơi ra ấy.

- Con này điên à, cầm đầu vào cái bồn cầu không thấy ghê hả?

Miệng nó lăm bằm như thế nhưng vẫn làm theo yêu cầu của tôi, nó nhìn chăm chú một chút rồi chạy ra ngoài, chẳng biết nó làm gì chỉ thấy một lát sau nó vào thản nhiên bảo:

- Tốt rồi, tốt quá rồi cái thai của mày đã bị sảy ra ngoài rồi, may quá.

Cái thai, vậy ra kia là con tôi, đứa con còn chưa kịp thành hình đã bị tôi nhấn tâm vất bỏ. Đã vậy còn bị rơi xuống chỗ bẩn thỉu thế này nữa chứ. Tôi đau lòng quá, thật sự rất đau, cảm giác vừa mất đi một thứ gì đó vô cùng quan trọng. Dù vẫn biết là tôi không thể giữ con mà sao tôi vẫn có cảm giác đau đớn không nguôi.

- Mà làm gì đấy.

Cái Nga thấy tôi định vớt cái thứ kia lên thì vội vã giữ lại, nó nhăn mặt rồi bảo:

- Bắn bỏ xừ.

- Nhưng đó là con tao mà...

Nghe thấy chữ con nó chột khựng lại rồi bảo:

- Biết là vậy nhưng nó cũng đã ra rồi, xối nước đi là xong chứ bắn thỉu thế thò tay vào làm gì.

- Không, tao không muốn nó bị trôi xuống hồ ga, tao phải vớt nó lên. Đã không cho nó được sống thì ít nhất cũng phải để nó nằm ở chỗ nào sạch sẽ một chút chứ.

- Mà lắm chuyện, nó chưa có tim thai thì cũng chỉ là cục máu thôi chứ là cái gì. Đây, nếu thích lấy lên thì lấy cái đĩa này này, đừng có lấy tay. Xong thì vất luôn cái đĩa vào thùng rác cho tao nhé.

Nó luôn thế, miệng thì hay căn nhắc những hành động thì vẫn chiều theo ý của tôi.

Tôi lấy đôi đũa cẩn thận gắp nó lên, xối nhẹ qua vòi nước rồi đặt vào một tờ giấy ăn cho thấm nước. Sau đó nhờ cái Nga kiếm một hộp nhỏ bỏ vào và mang ra khu đất trống phía trước để chôn.

Tôi không thể chôn cất cho con đàn hoàng, chỉ có thể để con nằm dưới gốc cây phượng già để đánh dấu. Cánh Phượng cuối cùng còn sót lại trên cây bỗng nhiên lìa cành rơi đúng chỗ tôi mới chôn cái hộp nhỏ kia. Hình như cây cũng có cảm xúc nên mới dùng cánh phượng sặc sỡ ấy như một chiếc chăn để ủ ấm cho đứa nhỏ xấu số này.

Một vài tia nắng yếu ớt cuối cùng của ngày hôm nay cũng bắt đầu tắt, để lại trên bầu trời những khoảng sáng tối loang lổ không rõ hình thù vậy mà sao tôi lại tưởng tượng chúng thành những đứa trẻ đang khóc đòi mẹ bế. Cứ thế tôi nhìn mãi lên những đám mây ấy rồi bật khóc trong đau đớn. Đó là thứ cảm xúc mà trước đó tôi chưa từng trải qua.

Cái Nga thở dài vài cái rồi giục:

- Thôi vào nhà đi, ở mãi đây người ta lại để ý.

Tôi không đáp lại chỉ lẳng lặng đi theo nó, tôi cũng không biết lý do vì sao cứ nhất quyết vớt nó lên và đem ra đây chôn, chắc là do bản năng của tôi mách bảo.

Tôi chỉ vừa mới biết đến sự tồn tại của nó, nhưng rồi còn chưa thể bên nhau cho trọn một ngày nó đã ra đi. Thời gian không đủ nhiều để sinh ra cảm giác quyến luyến. Hơn nữa tôi biết điều này là tốt cho cả tôi, cả nó, mà sao lòng vẫn chẳng thể vui nổi.

- -----*-----*-----

Từ sâu thẳm trong tâm hồn tôi cảm thấy trống rỗng vô cùng, suốt buổi tối hôm ấy tôi cứ vô thức nhìn lên trần nhà mà khóc. Điện thoại đổ chuông cũng chẳng buồn nhìn xem ai gọi, cứ thế chỉ khóc và khóc.

Trải nghiệm này trong đời là thứ mà chưa từng có ai bảo trước cho tôi, thậm chí tôi cũng chẳng có nổi một chút thời gian để chuẩn bị tâm lý cho mình nên sốc vô cùng.

Tôi khóc đến mức gần như khó thở, cơ thể bị bắt đầu kéo đến một vài cơn đau nhức.

Tôi luôn nghĩ ông trời sẽ rất công bằng, nhất định sẽ không lấy của ai tất cả mọi thứ, nên luôn nghĩ chỉ cần mình cố gắng hết sức nhất định sẽ thành công. Nhưng rồi sao chứ, cuộc đời tôi kể từ khi chưa đầy 10 tuổi đã toàn là bất hạnh, cho đến tận bây giờ bất hạnh vẫn chưa chịu buông tha cho tôi dù chỉ 1 ngày. Những nỗi đau tôi phải gánh chịu là những nỗi đau về cả thể xác và tinh thần. Đau đớn đến cùng cực.

Tại sao chứ, tại sao luôn là tôi mà không phải ai khác, tại sao cứ phải bắt tôi nếm trải đủ mọi cung bậc của nỗi đau như thế hả ông trời. Tại sao?

- -----*-----*-----

Cái Nga dễ dàng mãi không được thì tức quá bảo:

- Kệ xác mày, muốn ăn hay không kệ mày, nhịn đói đến chết cũng được.

Tôi vẫn không chịu dời mắt đi hướng khác cho tới khi chiếc điện thoại lại tiếp tục vang lên bản nhạc chuông quen thuộc thì con Nga mới dịu giọng bảo:

- Bố mày lại gọi đấy, chắc không thấy mày gọi lại nên sốt ruột, thôi nghe đi cho ông ấy đỡ lo.

Nhắc đến bố tôi lại càng khóc to, cái Nga lau nước mắt cho tôi rồi ngọt nhạt phân tích:

- Ngay từ đầu đã xác định không thể giữ nó lại, vậy thì sao mày phải thế. Nó đi cũng đi rồi, đi như thế tốt cả cho nó, cả cho mày. Mày ở lại thì vẫn phải sống, mày nhìn đi mày còn bố, còn em, còn những người thương mày. Mày cứ mãi bộ dạng này bố mày mà thấy được lại đau lòng.

Nó nói đúng, tôi vẫn cần phải sống, tôi thương con tôi thì bố tôi cũng thương tôi, có lẽ giờ này ông đang lo lắng nhiều lắm.

Gạt đi nước mắt, tôi vội lấy chiếc điện thoại cố giữ tâm trạng bình tĩnh mà gọi lại, điện thoại vừa đổ một hồi chuông ngắn tôi đã nghe giọng nói đầy lo lắng của bố:

- Chi đấy hả, làm sao mà bố gọi mãi không nghe máy thế hả con.
- Dạ, con bận xong tối qua để im lặng mà quên không chỉnh lại nên không biết bố gọi.
- Thế ở ngoài đấy làm ăn thế nào, có khỏe không mà cả tuần rồi không thấy gọi về cho bố thế hả.
- Con vẫn ổn, thôi bố làm gì làm đi lúc nào rảnh con gọi lại sau nhé. Con đang trong giờ làm.

Nói xong tôi vội vã tắt máy mà chẳng kịp chào bố một tiếng, không phải tôi không nhớ bố mà vì tôi sợ, sợ bản thân sẽ òa khóc khi nghe được mấy câu quan tâm ấy của ông. Sợ sẽ không kìm được lòng mà khiến bố lo lắng thêm nên mới phải tắt ngang.

Cái Nga nhìn tôi không cầm được lòng mà đuôi mắt cũng ướm nước theo. Nó ôm chặt lấy tôi rồi thủ thỉ bảo:

- Mà ở lại đây với tao mấy hôm chứ đừng về bên kia nữa. Ở 1 2 hôm cho khỏe lại rồi về quê thôi, nơi này đáng sợ lắm rồi.

Tôi vừa khóc vừa gạt đầu, cũng may vẫn còn có nó ở cạnh bên chứ mình tôi thì chẳng biết sẽ chơi với tới khi nào. Tự nhiên lại nhớ đến những gì mình đã gây ra cho nó nên khẽ hỏi:

- Mà có ghét tao, có giận tao khi hại mà không.

- Ghét chứ, cái giây phút bị ba lão đó hành hạ tao đã nghĩ khi gặp mày nhất định sẽ đánh cho mày lê lết. Nhưng rồi thấy mày thì lại đang đau quá nên chẳng đánh được. Về nhà nằm nghĩ mãi vẫn chẳng hiểu vì sao đang thân mày lại trở mặt thành thù, cho tới khi nghe chính miệng mày nói ra tao mới giật mình. Không ngờ hiểu lầm giữa tao với mày lại lớn đến thế.

- Vậy là mày hết giận luôn con lo lắng quan tâm tao trở lại.

Nó lau nước mắt rồi mắng:

- Mày điên à, tao đâu phải thánh nhân, tao vẫn tức lắm chứ, chỉ là không còn ý định đánh mày nữa thôi. Dù là mày bị mụ ta gạt dây đẩy nhưng mày không có ý hại tao thì đâu ai ép được nên tính nghỉ chơi với mày. Ai dè mày định cầm dao đi nói chuyện với mụ ta tao lo cho mày quá nên hết giận luôn.

Tôi mỉm cười nhìn nó rồi khẽ nói:

- Cảm ơn mày.

- Sao phải cảm ơn.

- Vì những lúc khó khăn nhất mày luôn bên tao, nếu không có mày thì chẳng biết giờ này tao thế nào nữa.

Nó cốc vào đầu tôi rồi bảo:

- Con điên này, mày tốt với tao nên tao đáp lại. Mà thôi không nhắc lại chuyện cũ nữa, lo mà nghỉ ngơi cho khỏe lại rồi về quê. Về với gia đình là an toàn nhất về đó rồi kiếm cái nghề nào đó đơn giản mà làm, lương thấp cũng được, vất vả cũng được chỉ cần lương thiện là được.

Hai đứa nhìn nhau cùng gật đầu động viên nhau cố gắng, đời này tôi không có mẹ cạnh bên bảo ban nhưng bù lại có con bạn thân luôn lo lắng.

Thế xem như ông trời cũng có chút bù đắp cho tôi rồi.

- -----*-----*-----

Nghỉ ngơi 3 hôm thì tôi cũng khỏe lại, trong thời gian ấy mẹ chủ cũng có gọi điện cho tôi, mới đầu không định nghe nhưng cái Nga cứ bảo:

- Nghe đi, xem mẹ ta nói gì.

- Chắc lại hỏi về cái thai thôi mà.

- Tao có kế này, mày chụp cái ảnh siêu âm hôm trước gửi cho mẹ xem mẹ phản ứng thế thôi.

Tôi nhìn nó gàn:

- Thôi, đăng nào cũng hỏng rồi, gửi cho mẹ ấy rồi bọn cái Phượng nó biết nó lại dè bủ tao không thích.

- Con ngu này, biết là thế nhưng mẹ ấy gây ra mọi chuyện này, mình không trả thù được nhưng cũng phải vớt vát lại cái gì đó. Thôi đưa máy đây, tao làm cho.

Nói rồi nó giật luôn điện thoại của tôi rồi tự chụp ảnh siêu âm gửi cho mẹ rồi hỏi nên làm gì. Ngay lập tức mẹ ta gọi lại cho tôi ngay, trước khi trả điện thoại cho tôi cái Nga có dặn:

- Tuyệt đối không được nói đến việc cái thai đã hỏng hay là đang ở chỗ tao. Cứ vờ như đang sợ nếu mẹ ấy khuyên mày giải quyết cái thai thì khóc lóc một lúc hãy đồng ý. Sau đó xin lấy lương về để có tiền làm thủ thuật nhớ chưa.

Chờ tôi gật đầu xác nhận nó mới chịu đưa lại điện thoại cho tôi, dùng giọng mệt mỏi nhất tôi nói:

- Em nghe chị.

- Chị bảo này, có ở nhà không chị sang.

- Em đang mệt lắm chẳng muốn gặp ai cả, có gì chị nói luôn được không.

Mụ ta chẳng may may nghi ngờ mà bắt đầu bài ca khuyên can tôi nên bỏ cái thai đi để tốt cho tương lai. Nghe mấy lời giả tạo ấy mà tôi tởm đến mức phải nôn khan vài cái. Mụ vô tình nghe được lại tưởng tôi ghen nên càng gấp gáp bảo:

- Việc này không để lâu được đâu, để càng to càng nguy hiểm, to quá có khi người ta không làm cho đâu.

Tôi nhớ lời cái Nga nên giả bộ đau lòng nói không muốn làm mấy chuyện thất đức ấy. Nghe xong mụ có chút khó chịu nhưng vẫn ngọt nhạt khuyên can, cuối cùng tôi chốt hạ:

- Vâng, nhưng mà chị có thể cho em lấy lương trước được không, em không còn tiền.

- Được được, cứ qua chị, thiếu chị cho vay thêm không phải sợ. Chị coi mà như em gái, thương mà khổ nên sẽ giúp mà

Thảo mai với mụ ta mấy câu nữa thì tôi tắt máy, này giờ tôi mở loa ngoài nên con Nga cũng nghe được nội dung cuộc nói chuyện. Nó vỗ đùi cái đét rồi phán:

- Đấy chưa, công sức mình làm mình phải lấy chứ ngu gì.

- Thế còn mà, lương của mà tính sao.

- Tao sẽ có cách đòi lại những gì của tao, không phải lo. Mà lấy tiền xong mà đừng có lộ ra là muốn nghỉ, cứ bảo chị cho em nghỉ một thời gian em về quê thôi đừng nói nghỉ hẳn kéo mụ nghi ngờ.

Quả đúng như kế hoạch của cái Nga, mục chủ trả hết sạch lương cho tôi, còn cho thêm một triệu nói là tôi bồi bổ sức khỏe và dặn:

- Em cứ yên tâm ở quê mà nghỉ cho khỏe hẳn, chừng nào khỏe muốn lên làm thì gọi điện cho chị.

Tôi nhìn một lượt nơi tôi đã từng gắn bó hơn 3 năm qua, rồi quay lưng ra về không quên tặng cho mục chị cái nhếch mép cười khinh bỉ.

- -----*-----*-----

Cái Nga cũng thuận lợi lấy lại tiền lương của nó dù chỉ là 70% nhưng có còn hơn không.

Sáng hôm sau bọn tôi sẽ đi chuyển xe sớm nhất để về quê, mấy bộ đồ hở hang tôi bỏ lại hết, chỉ chọn vài bộ được được mắt đem về. Cái Nga cũng thế, chúng tôi quyết định làm lại cuộc đời nên những gì liên quan đến chốn nhơ nhớp ấy sẽ bỏ đi cả.

Soạn đồ xong xuôi cái Nga đề nghị:

- Làm bữa rượu ốc chia tay thành phố cái nhể.

- Ok luôn, bữa này tao bao.

Hai đứa cùng nhau đi trên con đường quen thuộc, nơi này chẳng biết đã in biết bao dấu chân của bọn tôi nên đời đi cũng có chút luyến tiếc.

Nơi quán ốc quen thuộc hai đứa tôi cứ thế uống nhiệt tình, dù sao cũng là đêm cuối ở nơi này, say một chút cũng chả sao.

Cứ vậy uống đến khi chân nam đá chân chiêu thì thanh toán tiền để về, còn đang loạng choạng thì bất ngờ va vào người một gã thanh niên. Anh ta nhìn tôi rồi khinh khỉnh nói:

- Lại là chị à, lần nào tôi gặp chị cũng trong trạng thái đặc biệt nhỉ.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 37

Nếu là ngày thường tôi sẽ bỏ qua câu nói ấy vì dù sao người ta cũng chỉ là người đừng nói gì thì mặc người ta tôi chẳng bận tâm. Nhưng hôm nay thì khác, tôi đang say, tâm trạng lại không tốt nên rất muốn tìm một ai đó để trút giận.

Tôi hất mặt nhìn người thanh niên đối diện rồi lè nhè nói:

- Mà y vừa nói cái gì, mà y định gạ đòn có đúng không.

Anh chàng kia cười khẩy một cái rồi hỏi lại:

- Gạ đòn, chị định nghĩa giúp tôi với chứ tôi không hiểu ý nghĩa câu đó.

- Mà y định trêu tao à, tao với mà y không quen không biết mà y ngứa mồm hay sao mà đi cà khịa.

Anh ta nhìn tôi nhíu mày mà hỏi:

- Không quen biết, chị không nhận ra tôi.

- Không, tao việc gì phải nhận ra mà y, nói xem tao với mà y gặp nhau ở đâu?

- Tôi và chị gặp nhau lần này là lần thứ 3, lần nào cũng đặc biệt cả thì đúng là đầu óc có vấn đề thật rồi.

Tôi bị chửi lần nữa tức quá mà chửi lại:

- Ba lần chứ ba chục lần cũng thế, mà là cái ch.ó gì mà tao phải nhớ kia chứ. Đồ điên.

Con Nga ở bên cạnh cũng phụ họa theo tôi mà chửi:

- Đúng rồi đấy, cái thằng ranh con định ghẹo gái chứ gì, nhưng ghẹo nhầm người rồi em ạ. Tốt nhất là biến đi trước khi các chị nổi điên lên.

Khi ấy tôi thực sự thấy khâm phục sức chịu đựng của anh ta, bị chúng tôi chửi như thế mà vẫn nhún vai bình thản nói:

- Trên đời có 2 loại người không nên dây, đó chính là người điên và kẻ say. Thế nên tốt nhất vẫn là tránh xa một chút kẻ tai bay vạ gió.

Gì chứ chửi kẻ đang say là tội lớn nhất trên đời vì thế cả hai đứa tôi cùng xúm vào chửi anh ta xối xả. Anh ta tức lắm mà chẳng cãi lại hai cái mồm bọn tôi nên đành bỏ đi trước.

Còn tôi với cái Nga vẫn đứng đó chửi đồng vào câu:

- Thằng này bố lão, nó dám bảo tao với mày say, say đâu mà say nhờ.

- Đúng làm gì có say, say mà còn đứng đây cãi nhau được à.

Hai con cứ tự nói rồi tự cười, chật vật lắm mới dìu nhau đi ra ngoài để gọi taxi đi về. Về đến nhà cứ thế nằm ôm nhau ngủ một mạch đến sáng, không buồn đau, mộng mị. Lâu lắm rồi tôi mới có được một giấc ngủ ngon đến thế này. Cứ nghĩ qua đêm nay thôi tôi sẽ về quê làm ăn, cuộc sống tuy không sung sướng nhưng sẽ yên bình hơn, nào ngờ một lần nữa sóng gió lại ập tới. Lớn đến mức thiếu chút nữa tôi mất luôn cả mạng sống của chính mình.

- -----*-----*

Vốn định sẽ về quê chuyển xe sớm nhất nhưng mà say quá đến khi tỉnh dậy thì đồng hồ đã điểm 10h, lỡ cả mấy chuyến xe rồi nên đành chờ đến chiều. Lúc này tôi mới sực nhớ ra cần phải gọi điện cho bố thông báo kéo ông lại ngóng rồi đi đón mất công mà tìm mãi cũng chẳng thấy điện thoại đâu. Nên lay con Nga dậy tìm phụ, nó đang ngái ngủ nên khó chịu nói:

- Chắc qua say nên vất ở đâu rồi, lấy máy tao mà gọi tạm cũng được chứ sao.

Không còn cách nào khác tôi đành lấy máy cái Nga gọi cho bố rồi cười hì hì bảo:

- Bố à, con Chi đây, con ngủ quên mất nên lỡ xe chắc chiều con mới về.
- Thế mà làm bố lo, sáng giờ gọi lại không nghe máy.
- Con xin lỗi bố, chiều con sẽ về sớm.

Tắt máy rồi ném trả lại cho con Nga, con Nga bị làm phiền thì cũng không ngủ nữa mà ngáp ngắn ngáp dài. Tôi mặc kệ nó cứ thế tập trung tìm điện thoại nhưng mãi vẫn chẳng thấy nên ngược lên hỏi cái Nga:

- Có biết điện thoại tao đâu không?

Hai đứa nhìn nhau rồi sực nhớ ra chuyện tối qua, cái Nga nhìn tôi quả quyết:

- Thằng ranh đó thấy mày cầm điện thoại ở tay tính ăn cắp nên cố tình va vào bọn mình. Sau nó kiểm chuyện để mình không nhớ đến rồi chuồn.

- Đúng rồi, vậy mà sao tao không nghĩ ra nhỉ
- Cũng tại mày ngu, mắc bẫy nó cơ.
- Nhưng nhìn mặt nó có đến nỗi nào đâu, mà nó quen lắm ấy.

- Mày gặp bao giờ mà quen.

Tôi day trán cố nhớ lại mọi chuyện, đến khi nhớ ra mới vỗ đùi cái đét mà bảo:

- Thằng lễ tân ở khách sạn Hồng Loan.

- Má con điên, sao đánh tao đau thế.

Tôi gãi đầu cười khì khì rồi bảo:

- Xin lỗi, tại cứ tưởng đấy là chân tao nên vỗ.

- Tưởng cái c.ứt ấy đau đ.ếch chịu được.

Tôi biết cái tính nó nếu cứ ngồi sẽ cảm râm đến tối nên vội đánh trống lảng mà bảo:

- Đưa điện thoại mày đây tao gọi xem còn chuông không còn biết lỗi.

Con Nga một tay xoa xoa đùi tay còn lại với điện thoại đưa cho tôi. Ngay lập tức tôi bấm số của mình mà gọi, 1 hồi rồi 2 hồi chuông mà chẳng thấy ai nhắc máy. Gọi đến cuộc thứ 3 thì bất ngờ máy báo thuê bao, tức quá tôi bảo với cái Nga:

- Thằng chó ấy tắt nguồn điện thoại tao rồi.

- Đi, tao với mày đi đến đó, chửi cho nó một trận cái thứ gì đâu thanh niên sức dài vai rộng không lo làm mà lại đi ăn cắp. Đã thế hôm qua còn xỏ xiên chị em mình, để rồi xem, lát nữa nó chết với tao.

Tôi đang cay nên đứng phắt dậy, vì đứng nhanh quá nên bụng hơi nhói đau và máu phía dưới có ra nhiều hơn bình thường một chút. Từ hôm xảy thai đến nay tôi vẫn còn ra máu, nhưng chưa bao giờ ra nhiều như lần này cả. Nghĩ đơn giản là do mình vận động mạnh nên vẫn nhẹ nhàng đi đánh

răng, rửa mặt, thay đồ sau đó dắt con xe đạp điện ra chở con Nga thẳng đến khách sạn.

Vừa thấy cậu ta con Nga đã hất hàm bảo:

- Em trai, khôn hồn thì nôn ngay cái điện thoại của bạn chị ra đây, đừng để bọn chị phải dùng biện pháp mạnh. Em thì cũng đẹp trai, cao to mà sao không làm công việc tử tế mà đi ăn cắp ăn trộm. Ở nhà bố mẹ em không dạy em là ăn cắp đồ của người khác là xấu tính hả?

- Chị này, chị có thấy mình hơi quá lời rồi không.

- Quá cái gì chị mà chưa cho mày lên phường là còn nhẹ đấy, nôn ngay cái điện thoại ra đây không có mày không nuốt trôi đâu.

Cậu ta mặt đỏ tía tai hăm hăm quát:

- Tôi cầm điện thoại của hai người, nhưng không phải ăn cắp, mà là hai người đánh rơi mà tôi lại không biết hai người ở chỗ nào để trả nên hết cả rồi vẫn ngồi đây chờ hai người đến lấy đây này.

- Em không ăn cắp, em chỉ ăn trộm thôi đúng không. Thôi không nói nhiều, đưa cái điện thoại đây.

- Chị xúc phạm tôi, vì thế chị phải xin lỗi tôi trước rồi tôi sẽ trả đồ lại cho hai chị.

Tôi thấy cái Nga cứ đôi co mãi thì kéo tay nó lại rồi hỏi anh chàng kia:

- Thôi tóm lại là cho tôi xin cái điện thoại, chiều tôi còn về quê nữa.

- Tôi đã nói rồi, bạn chị xúc phạm tôi nên phải xin lỗi trước đã.

Con Nga dường như bị chọc vào máu điên nên hùng hổ chửi:

- Tao xúc phạm mày, tao hỏi mày nếu mày không lấy trộm thì tại sao lại không dám nghe điện thoại, đã thế còn tắt luôn nguồn nữa chứ.

- Tôi còn phải làm, hơn nữa không phải máy của tôi nên tôi không thể tự ý nghe được. Còn vì sao tắt nguồn thì là do điện thoại của hai chị hết pin nên sập chứ tôi không rảnh mà đi tắt.

Thật ra thì tôi nửa nghi hấn ta ăn cắp, nửa còn lại thì lại tin lời anh ta đang thanh minh. Vì đúng thật tối qua lúc chụp ảnh ở quán ốc điện thoại của tôi đã báo pin yếu rồi thế nên đến giờ nó sập nguồn cũng là hợp lý.

Đúng lúc không biết giải quyết thế nào cho phải thì có một người đàn ông to béo đi ra hỏi:

- Khôi, có chuyện gì đấy.

- Dạ không có gì đâu ạ, hôm qua em nhặt được điện thoại của hai chị này nên giờ hai chị ấy đến lấy lại thôi ạ.

- Vậy thì trả cho người ta đi, để đứng mãi ở đây ảnh hưởng đến khách khứa.

Ông ta, chính là ông ta, cái người đàn ông đã cướp đi sự quý giá nhất đời con gái của tôi. Chính ông ta đã đẩy tôi vào một mớ bi kịch, khiến đứa con của tôi vừa xuất hiện đã phải lìa đời.

Tôi sốc, tôi bất ngờ đến mức tưởng như tim mình khi ấy đã ngừng đập, lồng ngực thì đau tức như có ngàn mũi kim xuyên qua. Kẻ mà tôi hận nhất đời đang đứng ngay trước mắt tôi mà tôi lại chẳng còn nổi một chút sức lực nào để chất vấn ông ta.

Tôi như không tin vào chính mắt mình, bởi không thể ngờ sẽ gặp lại kẻ ấy ngay khi tôi đã quyết định rũ bỏ tất cả để làm lại cuộc đời. Lúc này chỉ muốn bỏ chạy thật nhanh để không phải nhìn thấy kẻ khốn nạn ấy nữa

nhưng bị con Nga siết chặt tay giữ lại. Có lẽ nó cũng nhận ra gã đàn ông ấy nên nói nhỏ vào tai tôi:

- Lùi lại sau lưng tao, đừng để lão thấy mặt mày. Bây giờ tao với mày xác định về quê rồi nên tốt nhất đừng dây với mấy bọn này nữa.

Tôi cũng hiểu mình là ai nên ngoan ngoãn làm theo lời cái Nga nói. Cũng may ông ta đang mải trao đổi với cậu nhân viên tên khôi kia nên không nhìn tới bọn tôi. Nói xong mấy câu thì đi luôn ra ngoài, đi tới cửa có ngoái lại nhìn nhưng tôi vội xoay lưng lại nên ông ta lại tiếp tục ra xe rồi phóng đi.

Mãi sau này tôi mới biết người đàn ông ấy là Hùng Hối, có trong tay một chuỗi khách sạn, nhà hàng khắp mấy tỉnh miền bắc. Chẳng trách thế nên không ngại vung tiền mua trình của tôi đến 2 lần.

Thà không gặp lại thì tôi có thể quên được chuyện cũ, đằng này đúng lúc vết thương của tôi vừa cầm máu thì ông ta lại xuất hiện cứ thế khoét sâu thêm những tổn thương vào nỗi đau cũ. Nỗi đau chồng chất nỗi đau.

Cơ thể tôi lúc này tựa như một kẻ bị bỏ đói lâu ngày không có một chút sức lực nào nữa nên cứ quy dần, quy dần tới khi ngã hẳn xuống nền đá hoa cương lạnh lẽo thì cái Nga cũng thẳng thốt kêu lên:

- Chi, có sao không Chi?

Tôi kiệt quệ đến mức chẳng còn nghe rõ lời con Nga nữa, mọi thứ trước mắt hình như đang dần tối đen, phía dưới có thứ gì đó ấm nóng tanh tươi đang ào ạt trào ra.

Hình như cái Nga đang cố lay gọi tôi, rồi còn nhờ ai đó đưa tôi đi cấp cứu. Tôi nghe loáng thoáng bên tai mình có một giọng nam nhân đang cố gọi:

- Chị gì ơi, chị tỉnh lại đi chị gì ơi.

Nhưng tôi mệt lắm rồi, đời tôi quá nhiều bất hạnh nên chẳng muốn tỉnh lại nữa. Cứ thế tôi lịm dần, lịm dần không còn nghe thấy gì nữa.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 38

Trong lúc mê man ấy tôi đã thấy một đứa trẻ đỏ hồng, trên người nó còn quần theo cả sợi dây rốn rài thòng mà chẳng có nổi một bộ quần áo nào. Nó đứng đó đưa đôi mắt vẫn đỏ nhìn tôi chăm chăm. Nó có vẻ đang rất giận giữ và căm phẫn, tôi thấy ở nơi đáy mắt nhỏ bé kia đang có một tia lửa giận phát ra. Mới đầu thì nhỏ xíu, nhưng rồi cứ lớn dần, lớn dần, lớn tới mức thiêu cháy cả cơ thể nhỏ bé kia. Phút chốc đứa trẻ kia cháy rực lên như một ngọn đuốc sống, tôi muốn lại gần, muốn chạm vào cái cơ thể non nớt kia nhưng không tài nào lại gần nổi vì sức nóng của nó quá lớn.

Tôi lo sợ nếu cứ tiếp tục như thế thì đứa trẻ ấy sẽ hóa thành than nên van xin:

- Không, không, đừng như thế.

Đứa trẻ ấy vẫn chẳng chịu dừng lại, lửa phát ra từ cơ thể nó ngày một lớn, lẫn trong tiếng cháy lép bép của lửa là tiếng nó giận giữ gào lên:

- Tại sao?... Tại sao?

Chỉ duy nhất 2 chữ ấy cứ mãi lặp đi lặp lại, tiếng nói hòa cùng sức nóng của lửa dường như muốn thiêu rụi luôn cả tôi.

Tôi biết đó là con tôi, đứa con mà tôi mới chôn cất mấy hôm trước. Cảm giác tội lỗi một lần nữa lại bủa vây tâm hồn. Tôi muốn gọi tên con mà sức nhớ ra tôi còn chưa đặt nổi cho nó 1 cái tên dù là đơn giản nhất, chỉ có thể quỳ gối mà van xin:

- Mẹ xin lỗi con, xin lỗi con, con đừng tự làm tổn thương mình nữa mà, mẹ xin lỗi con...

Đứa trẻ vẫn không ngừng chấy, còn tôi thì không ngừng bóp chặt lồng ngực trái mà xin lỗi:

- Mẹ xin lỗi, con hận mẹ, trách mẹ cũng được. Dù rằng hoàn cảnh của mẹ là không thể lựa chọn nhưng cũng chẳng dám xin sự tha thứ từ con. Chỉ xin con đừng tự làm tổn thương mình mà thôi. Tới tận tới khi con mất đi rồi mẹ mới cảm thấy thế nào là đau đớn... mẹ xin lỗi.

Ngọn lửa kia nhìn tôi rồi hét lớn:

- AAAAAAAAAA

Tiếng hét cộng với sức nóng khủng khiếp ấy khiến tôi choàng mở mắt, phải mấy giây sau mới biết rằng ban này chỉ là mơ.

Nơi này mùi thuốc sát trùng nồng nặc, nó sộc thẳng vào mũi khiến tôi phải khẽ nhíu mày vì khó chịu. Nhìn quanh căn phòng chợt thấy xung quanh toàn màu trắng, tường sơn trắng, ga trải giường cũng trắng, ngay cả chiếc kim truyền trên tay tôi cũng được cố định bằng băng dính trắng.

Phòng này tổng cộng có 6 giường, nhưng chỉ có mình tôi, mấy giường còn lại còn trống trơn. Cảm giác đau thương, sợ hãi ban này vẫn còn vẹn nguyên giờ lại thêm một chút cô đơn vùi dập khiến tôi gần như bị nhấn chìm trong vòng xoáy đau thương.

Chợt nghĩ tới đứa nhỏ tôi cứ thế lầm bầm một mình câu xin lỗi, sau nó nói nhẹ vào cơn gió thoảng qua rằng:

- Con à, thời gian mẹ con mình bên nhau ngắn quá, mẹ cũng không biết con là trai hay gái vì thế mẹ xin được đặt con là Thanh, để mong con có thể buông bỏ oán hận mà thanh thản siêu thoát.

Càng nói tôi càng khóc, càng khóc càng hận chính bản thân mình. Đúng lúc chới với nhất thì có người mở cửa bước vào trong đầu tôi cứ nghĩ đó là cái Nga, không ngờ lại là cậu nhân viên ban sáng. Cậu ta không còn cái vẻ cau có nữa mà thay vào đó hình như có một chút lo lắng, như sợ tôi còn mệt nên hỏi rất khẽ:

- Chị thấy trong người thế nào rồi.

- Sao tôi lại ở đây.

Cậu ta nhìn tôi nhưng không trả lời, tôi không rõ cậu ta ngại không muốn nhắc đến chuyện sản khoa của phụ nữ hay là do cậu ta khinh thường đứa con gái như tôi mà im lặng.

Người ta không muốn nói tôi cũng chẳng ép làm gì, dẫu sao thì lúc tôi cô đơn nhất cậu ta đã xuất hiện để giúp tôi phá tan cái bầu không khí đau thương này.

- Cảm ơn.

Tôi còn muốn nói lời xin lỗi cậu ta vì chuyện ban sáng mà mệt quá không còn sức nữa nên thôi. Cậu ta có vẻ bất ngờ nên giật mình nhìn tôi, một lúc sau mới mỉm cười hỏi lại:

- Chị sao rồi, có ổn không.

- Tôi ổn, bạn tôi đâu rồi.

- Bạn chị đang nói chuyện điện thoại với bố chị ở bên ngoài, chắc cũng...

Nghe cậu ta nhắc tới bố tôi thoáng giật mình, tôi rất sợ bố tôi biết mọi chuyện, sợ ông sẽ đau lòng nên ngồi phắt dậy định đi ra ngoài. Nào ngờ bị cậu ta giữ lại rồi nghiêm nghị nói:

- Cơ thể chị còn yếu, bác sĩ nói không được đi lại nhiều hay vận động mạnh. Chị nên nằm nghỉ cho mau khỏe.

Tôi nhìn cậu ta, chẳng hiểu sao lại thốt ra một câu chẳng liên quan gì đến câu chuyện:

- Anh chắc đang khinh thường tôi lắm hả.

Không nhìn cũng biết cậu ta bất ngờ thế nào về câu hỏi ấy, nhưng rồi vẫn thật thà trả lời:

- Mới đầu thì có, nhưng trong lúc ngồi ở cửa phòng cấp cứu bạn chị có kể cho tôi nghe về cuộc đời chị rồi. Thật ra chị mạnh mẽ hơn vẻ ngoài của chị rất nhiều.

Sau câu nói ấy cả tôi và cậu ta đều rơi vào trạng thái im lặng, cho tới khi cái Nga bước vào. Nó thấy tôi đã tỉnh thì lao vội đến bên tôi khóc meo nói:

- Mày tỉnh rồi, may quá, tao cứ sợ mày sẽ bỏ tao mà đi, sợ không còn thấy mày mở mắt nữa, lúc đó mày, mày chảy nhiều máu lắm.

- Chị bình tĩnh đi, chị ấy vừa mới tỉnh bác sĩ có dặn đừng để chị ấy bị sốc nữa mà. Chúng ta không nên nhắc lại chuyện cũ nữa.

Tôi và cái Nga không ai bảo ai mà cùng đưa mắt lên nhìn cậu ta. Lúc này con Nga mất hẳn đi vẻ chanh chua thường ngày, bất chợt nó ngoan như một chú cún mà gật đầu đáp:

- Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.

Người thanh niên đó ngồi thêm một lát rồi cũng về, chờ cậu ta đi khuất hẳn tôi mới hỏi cái Nga:

- Bố tao gọi gì đấy.

- Thì mày bảo sáng về sớm mà không thấy đâu nên sốt ruột chứ sao. Yên tâm đi tao bảo chỗ làm giữ bọn mình ở lại liên hoan chia tay nên chưa về ngay được.

Liên hoan nhiều lắm cũng chỉ 1 2 ngày, còn sức khỏe của tôi thì biết đến bao giờ mới được ra viện kia chứ. Thôi thì đến đâu hay tới đó chứ biết làm sao, mong là bố tôi sẽ không nghi ngờ gì. Nếu không thật sự tôi không biết phải đối mặt với ông như thế nào.

Chợt nhớ ra chuyện quan trọng tôi hỏi cái Nga:

- Tao bị sao vậy?

- Giờ ổn rồi, chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe là được, đừng lo.

- Tao hỏi tao bị làm sao mà.

Nó thở dài, giọng vẫn vương vấn một chút hoảng sợ mà trả lời:

- Mày bị sốt rau nên tử cung đang bắt đầu nhiễm trùng, lại cộng thêm bị sốc quá mức nên dẫn đến băng huyết. Cũng may là có cái thằng nhân viên nó nhanh nhẩu gọi cho cái taxi không một mình tao cũng hoảng chẳng biết làm gì.

Tôi nghe để biết về bệnh tình của mình chứ cũng chẳng có đủ sức mà nói quá nói lại nên chỉ lặng lẽ gật đầu. Con Nga dừng một lúc rồi lại bảo:

- Lúc ấy tim tao như ngừng đập luôn ấy, chỉ sợ mày bị làm sao, thấy máu chảy ra càng sợ hơn chỉ biết gọi mày chả nghĩ được cái gì. May mà thằng cu ấy nhanh nhẩu, bữa nào mày nhớ cảm ơn nó một câu. Nó xem như cũng có ơn cứu mạng mày đấy.

- Liệu tao có phải nằm viện lâu không.

- Bác sĩ bảo ít nhất cũng phải một tuần.

Tôi nghe xong mà hoảng, một tuần thì lâu quá, đã nói với bố là nghỉ việc thì làm gì còn lý do nữa mà ở lại đây lâu như vậy. Nhìn sang con Nga tôi cầu cứu:

- Lâu thế biết nói gì để cho bố tao khỏi nghi ngờ bây giờ.
- Kiểu gì chả có cách cứ yên tâm đi rồi tao nghĩ cho.

Cũng đành nhờ cả vào con Nga chứ tôi lúc này rồi lắm chẳng còn nghĩ được gì nữa.

- ----*-----*-----

Đêm ấy tôi lại mơ thấy đứa trẻ ấy, đôi mắt nó vẫn đầy oán hận nhưng cơ thể không còn bốc cháy nữa. Nó đứng đó nhìn tôi hồi lâu như oán trách rồi quay lưng bỏ đi. Tôi cố gắng đuổi theo nhưng đôi chân nặng trĩu không tài nào nhấc lên nổi. Tới khi đứa trẻ ấy đi khuất cũng là lúc tôi giật mình thức giấc.

Ở giường bên con Nga vẫn còn ngủ say, tôi ngồi dậy nghĩ về giấc mơ kỳ lạ ấy rồi bật khóc.

Đứa trẻ ấy có lẽ đã nghe thấu lời xin lỗi của tôi nên oán khí đã giảm bớt. Cũng là tôi, tôi đã có lỗi với nó. Mang nó đến cuộc đời lại chẳng thể cho nó thấy ánh sáng mặt trời. Giờ chỉ mong nó được siêu thoát còn tôi tự xem như lần này là cái giá tôi phải trả cho những lỗi lầm mình đã gây ra.

Ban đêm ở bệnh viện vẫn thắp đèn sáng nên lòng tôi cũng vui đi cảm giác sợ hãi, cố nhích mình ra cạnh cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm đen kịt kia mà nói nhỏ:

- Con à, mẹ xin lỗi, xin lỗi con nhiều lắm.

- ----*-----*-----

Mấy hôm sau ngày nào bố tôi cũng gọi hỏi xem vì sao còn chưa về, tôi với cái Nga phải bịa ra muôn vàn lý do, khi thì chị chủ chưa tìm được người nên nhờ hai đứa phụ mấy hôm. Lúc lại có đám cưới người bạn, đủ thứ như thế nhưng chẳng biết ông có tin không mà chỉ bảo:

- Chẳng hiểu sao mấy nay bố nóng ruột quá, mắt thì máy liên tục. Con ở ngoài đây phải cẩn thận, làm cái gì cũng phải chú ý, có chuyện gì thì điện ngay cho bố nhớ chưa. Mà hay là về luôn đi con, chứ bố lo quá, mất ăn mất ngủ mất thôi.

- Con lớn rồi mà bố, đi làm cũng mấy năm rồi nên tự biết sẽ làm gì, bố không phải lo.

Tôi nói mạnh miệng thế thôi chứ đang thương bố đến trào nước mắt nên lại kiểm lý do mà tắt vội máy không bố nghi ngờ. Sợ nhất là bố nghe thấy tôi khóc rồi lại suy nghĩ nên mấy ngày này dù nhớ bố, nhớ em đến quận thất cũng chẳng dám gọi điện.

- -----*-----*-----

Tôi phải nằm viện một tuần để theo dõi, mỗi ngày sẽ tiêm truyền 2 lượt sau đó còn uống thêm mấy viên thuốc màu trắng đủ kích cỡ.

Trong thời tôi nằm viện cậu thanh niên đó cũng có vài lần tới thăm tôi. Còn để lại cho tôi số điện thoại rồi dặn:

- Có gì cần chị cứ gọi tôi, giúp được gì tôi sẽ giúp.

- Em thua anh 6 tuổi mà anh cứ gọi chị thế, em già lắm hay sao.

- Không tại tôi quen mồm thôi, chị.. à nhầm em nghỉ đi, tôi đến giờ làm rồi.

Cái Nga thì khỏi phải nói, lần nào gặp nó cũng hết lời khen ngợi:

- Anh ta đẹp trai mà lại tử tế phết.
- Sao hôm trước chửi người ta ghê lắm cơ mà, giờ lại thay đổi à.
- Thì lần trước hiểu lầm nên mới thế, giờ biết rõ rồi chả khác thì sao.

Tôi nhìn cái gò má đang ửng hồng của nó mà trêu:

- Đừng có nói với tao mày đồ rồi nha.
- Diên à, không phải đâu nó tốt thì tao bảo tốt thôi chứ đồ với gục cái gì.

Tôi dám chắc là có gì đó nên cố tình trêu thêm cho tới khi mặt nó đỏ như gấc chín mới chịu dừng lại.

- -----*-----*-----

Sức khỏe tôi đã tiến triển tốt nên hôm nay được xuất viện, anh chàng kia chính là người giúp tôi làm thủ tục, còn cái Nga thì thu xếp đồ đạc và dìu tôi ra ngoài sảnh đợi xe.

Tôi không có bảo hiểm nên phải chi trả 100% tiền viện phí. Vậy là số tiền lương của tôi và của cái Nga đã đổ sạch vào tiền viện phí lần này. Cũng may là tôi vẫn còn giữ được cái mạng nhỏ này chứ không giờ này có lẽ bố tôi đang khóc ròng bên nấm mồ cũng nên.

- Xong rồi, về thôi.

Cả ba chúng tôi vừa đi ra đến cổng thì bất ngờ có tiếng đàn ông cất lên:

- Chi, sao con lại ở đây?

Người thanh niên này không biết bố tôi nên vẫn bình thản. Còn tôi và cái Nga mặt cứ thế tái dần, tái dần, đôi tay cũng bắt đầu trở nên run rẩy mà siết chặt lấy nhau.

Ngay ngoài cổng là bố tôi, bố đang ngồi trên xe wave cũ, nhìn giống như mới ở quê ra. Nhìn bộ quần áo cũ tới bạc màu của bố mà tôi càng cảm thấy có lỗi nhiều hơn.

Có lẽ vì không thấy tôi về nên sốt ruột, nhưng mà phòng trọ và cả chỗ làm cũ của tôi đều ở chỗ khác. Tại sao bố lại có thể xuất hiện ở đây.

Bố như quá sốt ruột nên khẽ gất nhẹ:

- Chi, sao bố hỏi không nói.

Tôi sợ hãi không dám nhìn vào mắt bố mà cúi đầu lí nhí đáp:

- Con.. Con

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 39

Tôi bị chính gương mặt khắc khổ của bố làm cho áp lực, gương mặt ấy đã có quá nhiều mệt mỏi xô lại thành nếp nhăn tôi không muốn, ngàn vạn lần cũng không muốn bản thân mình sẽ gây ra thêm một nếp nhăn nào trên ấy nữa. Ngày hôm nay bố lên phố đón tôi nhưng bộ quần áo trên người đã bạc màu hết cả. Nhìn vào nó tôi mới chợt nhận ra thời gian qua tôi đã vô tâm với bố như thế nào.

Né tránh ánh mắt dò xét của ông tôi cứ ấp úng mãi chẳng biết nói gì. Cũng may con Nga thông mình nên nhanh nhẩu cướp lời:

- Cháu với cái Chi đi thăm chị bạn cùng làm mới sinh, nay chị ấy xuất viện nên tiện có chuyển ít đồ về giúp chị ấy. Mà bác đi đâu lại lên đây.

Bố tôi là người đàn ông từng trải, ông chỉ cần dựa vào thái độ của tôi là đã đủ nghi ngờ câu chuyện con Nga đặt ra nên đưa ánh nhìn về phía Khôi mà hỏi:

- Thế đây là ai.

- Dạ cháu là Khôi, em gái của chị Khanh, hai chị này tới phụ dọn đồ giúp chị cháu ra viện nên cháu đi cùng để còn chỉ đường cho họ.

Câu trả lời đầy tính thuyết phục ấy đã khiến bố tôi tạm tin, ông gật nhẹ đầu không hỏi thêm gì nữa. Lúc này tôi mới thở phào rồi hỏi bố:

- Bố đi đâu mà lại ở đây, hay bố đưa ai đi khám?

Bố vội lườm tôi rồi mắng nhẹ:

- Con này hỏi linh tinh, bố chờ mãi không thấy mày về sốt ruột quá nên lên đây xem tình hình thế nào. Làm thêm làm nếm cái gì mà cả tuần nay bảo về mà cứ lần nữa. Nãy bố có đến phòng trọ khóa cửa nên đang hỏi đường đến chỗ làm, đường thành phố loằng ngoằng quá lần trước đi rồi mà lại quên.

Ra là bố lo lắng cho tôi nên lên tận đây, cũng may bố chưa tới chỗ làm mà đi làm đến đây. Chứ nếu bố gặp đám người kia rồi thì giờ này có lẽ đang đau lòng chết đi sống lại chứ chẳng thể đứng đây mà chất vấn tôi được.

Tôi luôn nói yêu bố, thương bố nhưng lúc nào cũng là đứa khiến bố phải bận lòng nhiều nhất. Nỗi vất vả của bố phần lớn là vì tôi, tôi là một đứa con hư. Càng nghĩ càng tự trách mình.

Chẳng hiểu sao Khôi lại nhìn thấy cảm xúc của tôi đang trùng xuống mà nhắc nhở:

- Đừng để bố chị nghi ngờ.

Nhờ câu nói ấy tôi vội sốc lại tinh thần cố nặn ra một nụ cười rồi hỏi:

- Bố đi đường có mệt không, con đã bảo chiều con về rồi bố còn lên làm gì cho mất công.

- Khổ bố sốt ruột quá, tiện đang rảnh nên định lên đón con về đỡ tiền xe. Mà giờ già rồi, mới thế mà cái lưng nó đau đỡ dẫn ra, chắc phải nghỉ đã chứ không về ngay được.

Nghe bố nói xong vừa giận mình vừa thương bố nên có hơi lớn tiếng nói lại:

- Con đã bảo bố rồi, mình bệnh thế thì phải kiêng, đừng có đi xe xa kéo lại tái phát. Thôi bố để xe cái Nga đi hộ, con với bố đi ô tô về phòng nghỉ ngơi ăn cơm rồi chiều mát hăng về.

Bố cũng thấm mệt nên đồng ý luôn, trong lúc bố xuống xe để nhường cho cái Nga đi thì tôi quay sang nói nhỏ với Khôi:

- Anh về phòng em luôn, xin phép cho em được mời anh bữa cơm thay lời cảm ơn được không.

- Thôi ơn huệ gì, giúp đỡ nhau lúc khó khăn thôi mà.

- Không được, anh mà không nhận lời thì em áy náy lắm.

Tôi thật lòng muốn cảm ơn Khôi nên mới nhiệt tình mời, thế nhưng anh lại bảo:

- Ban này tôi đã nói đến đưa chị gái về mà giờ về đó ăn cơm bác sẽ nghi ngay. Em cứ đưa đồ đây tôi cầm về cho rồi lúc nào tiện tôi gửi lại cho em. Có như thế bác mới tin.

Quả đúng là người từng trải, anh ta suy nghĩ thấu đáo hơn tôi nghĩ rất nhiều. Không những thế còn lễ phép chào bố tôi:

- Bác với hai chị về, cháu mang đồ về cho chị cháu trước còn xem công việc ở nhà nữa.

- Ủ cháu đi đi, đi cẩn thận cháu nhé.

- Dạ, cháu chào bác, chào hai chị.

Bố nhìn theo bóng lưng Khôi rồi mỉm cười khen:

- Thằng bé này ngoan mà có vẻ thật thà, thanh niên bây giờ hiếm đứa nào lễ phép được như nó.

Có vẻ bố khá hài lòng về cách nói chuyện của Khôi, bởi trước đến nay rất ít khi ông khen ai ra mặt như thế cả. Nhìn ông tôi khẽ mỉm cười thật nhẹ, lòng không định nghĩa nổi thứ cảm xúc trong tôi lúc này là gì. Chỉ thấy nó giống như một tia sáng nhỏ cắt ngang màn đêm u tối trong tôi, giúp tôi có thể nở một nụ cười hiếm hoi sau bao ngày đông bão.

- -----*-----*-----

Phòng trọ bọn tôi không có đồ nấu ăn nên tôi với cái Nga dẫn bố ra quán ăn. Cũng may vẫn còn ít tiền bán cái xe đạp điện của cái Nga dẫn túi nên cũng có cái tiêu.

Ăn xong thì lại về phòng nằm nghỉ, tới 2h thì dọn nốt đồ rồi ra về. Tôi với bố đi ô tô, còn con Nga lại bị làm phiền khi phải đem xe máy về giúp cho bố.

- ----*-----*-----

Trở về nhà tôi nghỉ ngơi ở nhà thêm 2 tuần nữa thì bắt đầu ôm hồ sơ đi khắp nơi để xin việc. Tôi chẳng có bằng cấp, nhà cũng không tiền không địa vị nên chỉ có thể xin làm công nhân. Thế nhưng mấy chỗ người ta đều từ chối nhận với lý do:

- Nhìn người yếu thế kia sợ không làm được việc.

Đúng là cơ thể tôi vẫn chưa hồi phục hẳn nên nhìn có chút xanh xao. Nhưng mà tôi không muốn ở nhà thêm nữa, ngồi không tôi lại nhớ tới chuyện cũ rồi đau lòng nên muốn tìm một việc gì đó làm cho khuây khỏa mà không được nên đành tức tặc ra vườn phụ bố.

Bố xót tôi cứ nhất mực không cho nhưng tôi vẫn cố làm, có làm rồi mới biết hàng ngày bố vất vả thế nào, toàn công việc nặng nhọc thế này chẳng trách mà bố lại đổ bệnh.

Thương bố nên tôi chẳng nộp đơn đi làm nữa mà ở luôn nhà phụ cùng bố. Công việc có nặng nhọc, nước da tôi có rám nắng hơn nhiều nhưng lại vui vì lúc nào ba bố con cũng bên nhau, bữa cơm nào cũng tràn ngập tiếng cười hạnh phúc.

Cái Hương đợt này cũng lớn, đi học về đã biết phụ bố cơm nước dọn dẹp. Nhìn em đảm đang như thế tôi lại thấy thương. Bằng tuổi nó con nhà người ta vẫn được chăm chút, còn nó thì phải gồng mình lên học cách tự lập.

Bố thì ốm, mẹ chẳng quan tâm tới, tôi cũng đi làm xa nên một mình nó cứ tự học, tự làm thành ra dạo này nó trầm tính ít nói hơn trước rất nhiều.

Thấy tôi về cũng không còn huyền thuyên kể đủ thứ truyện trên trời dưới đất như trước mà chỉ hỏi thăm vài câu rồi thôi.

- ----*-----*-----

Hôm ấy sau mấy lần gọi điện nói tôi vào chỗ mẹ làm mà không được nên mới sáng sớm mẹ lên tận nhà ép tôi phải đi làm cùng mẹ chứ nhất quyết không chịu cho tôi phụ bố vì lý do:

- Làm cái này không có tương lai mà lại vất vả, sau này ai nó thèm lấy.
- Nghề này có gì xấu đâu mà mẹ nó thế, hơn nữa con cũng chưa có ý định lấy chồng nên mẹ không phải lo.
- Con gái lớn tồng ngồng bằng này rồi còn gì, không đi học thì cưới sớm đi cho yên bề gia thất lông bông làm gì nữa. Để mẹ xem có đám nào tử tế mà gia cảnh khấm khá mẹ nhờ người ta đánh mối cho.

Tôi khó chịu cắt ngang lời mẹ:

- Mẹ, con đã nói con chưa muốn lấy chồng rồi tại sao mẹ không chịu hiểu thế. Sao lúc nào mẹ cũng chỉ thích làm theo ý mẹ. Mẹ có gia đình mới rồi thì cứ sống vui vẻ bên ông ta đi không cần quan tâm đến con làm gì. Con lớn con tự biết lo.

Mẹ nghe tôi nói xong thì mặt sa sầm xuống rồi chửi:

- Thằng bố mày lại súi mày như thế đúng không.

- Chẳng ai súi con cả, thôi mẹ về đi không lát nữa bố về thấy mẹ lại không hay.

Vừa nói dứt câu mẹ đã nghiêng răng nghiêng lợi chửi tiếp:

- Đẻ mày ra, chăm chút cho mày để giờ mày trả ơn tao thế à. Cái miệng mày lúc nào cũng bố, bố thế à. Tao thương mày, lo cho mày thì mới nói. Mới muốn tìm cho mày một cái nhà khá giả để cuộc sống mày sung sướng mà mày trả treo thế à.

- Con không cần tiền, con chỉ cần một người đàn ông thật lòng thương yêu con, có thể đi cùng con suốt cuộc đời là được.

- Không tiền rồi lấy cái gì mà đổ vào mồm mà ăn, nhìn gương sống của tao sờ sờ ra đây này. Nó phá tiền nhưng đến lúc khó khăn nó lại trút cả lên đầu mình, đánh đập chửi bới mình. Đàn ông nghèo khổ nạn lắm con ời, không có chuyện một túp lều tranh hai trái tim vàng mơ mộng đâu con.

Tôi nghe mẹ chê trách bố lại thấy khó chịu, bản tính mẹ luôn thế lúc nào cũng day nghiêng bới móc lỗi sai của người khác chứ chẳng bao giờ chịu nhìn nhận lại bản thân mình một chút. Đành rằng là bố tôi sai trước, nhưng mẹ cũng có đúng đâu mà có quyền trách hận. Hay mẹ quên ngày ấy chính mẹ là người đuổi tôi đi nên mới mạnh miệng như thế.

Nhớ lại chuyện cũ lòng tôi lại nhói đau, cái cảm giác ấy nguyên vẹn như mới ngày hôm qua. Nỗi đau ấy dù có 10 năm 20 năm nữa cũng mãi mãi không thể nào liền sẹo.

Càng nhớ tôi càng khó chịu với mẹ nên gắt lên:

- Nói tóm lại là con sẽ tự lo việc của mình, mẹ cứ về mà lo cho ông ta đi. Ông ta quan trọng với mẹ lắm mà, quan trọng hơn cả con, mẹ đi lâu thế về ông ta lại mắng đấy.

Mẹ nghe tôi nói thì mắt long lên sòng sọc, chửi bới tôi thêm mấy câu nữa nhưng thấy tôi không tiếp thu nên tức tối ra về. Cũng may bố đi vắng chứ không lại to chuyện.

Tôi sợ nhất là khi bố mẹ chạm mặt nhau vì mỗi lần như thế không chuyện nhỏ thì cũng chuyện to. Không đánh nhau thì lại cãi vã. Tôi không muốn chứng kiến cái cảnh hai đấng sinh thành mặt sát nhau vì tôi một chút nào cả. Có lẽ vì thế nên có lúc tôi đã mong mẹ đừng bao giờ trở lại căn nhà này, như thế sẽ tốt hơn cho ba bố con tôi.

- ----*-----*-----

Cái Nga đã đi làm công nhân điện tử, lương khá cao nhưng phải tăng ca nhiều nên bọn tôi chẳng còn thời gian mà gặp nhau như trước. Chỉ thỉnh thoảng nhắn cho nhau vài tin rồi thôi.

Còn Khôi có nhắn tin cho tôi để trả sổ đồ hôm nọ nhưng vì sợ bố nghi ngờ nên tôi nhắn cho anh ta sổ cái Nga để gửi theo địa chỉ của nó cho dễ. Sau lần ấy cũng có lần Khôi nhắn tin hỏi thăm tôi, mới đầu tôi nửa muốn trả lời nửa không. Thật ra chẳng phải tôi ghét cậu ta, mà chỉ vì tôi ngại khi cậu ta là nhân viên của lão Hùng Hối nên có chút e dè.

Mà không trả lời cũng chẳng được vì thật ra Khôi đã giúp tôi rất nhiều, bây giờ mà không trả lời khác nào tôi là con người bội nghĩa. Dẫn đo nên

tôi cũng chỉ trả lời cầm chừng cho phải chứ cũng chẳng vô vậ hay vui vẻ gì.

Nào ngờ hôm ấy bất ngờ Khôi gọi điện khoe với tôi:

- Tôi nghỉ việc ở đó rồi Chị ạ, bao năm làm cái nghề ấy cũng thấy mình có chút không trong sạch nên giờ muốn giống Chi, về quê kiếm cái nghề tử tế để làm lại cuộc đời, sau còn lấy vợ sinh con nữa.

Nghe mấy chữ “lấy vợ sinh con má tôi bất giác nóng bừng”, tôi then thùng hỏi:

- Anh Khôi có bạn gái rồi hay sao mà đã tính đến chuyện lập gia đình.

- Anh đang thích một người mà chưa dám nói.

Có chút hụt hẫng khi nghe câu trả lời nên mất một lúc sau tôi cười gượng rồi đáp

- Thích thì phải nói người ta mới biết chứ. Chứ cứ im lặng ôm tình đơn phương chỉ khổ mình thôi.

Chuyện lão Hùng Hói làm hại đời tôi cái Nga cũng có nói cho Khôi biết. Nhưng tôi không mộng mơ tới mức nghĩ rằng cậu ta nghỉ làm ở đó là vì tôi. Tôi và Khôi cũng chỉ như hai người bạn, thân cũng không quá thân, lại chưa có thời gian gặp gỡ tiếp xúc nhiều nên mấy thứ viễn vông đó tôi chẳng tin.

Nào ngờ khôi lại bảo:

- Tại vì cũng chưa khẳng định chắc chắn tình cảm của mình nên chưa dám nói ra. Muốn thêm một thời gian nữa để xác định xem đó là yêu hay thương rồi mới nói.

Ra là vậy, nhưng dù sao đó cũng là chuyện tình cảm của Khôi tôi chẳng tiện hỏi nhiều nên chào rồi tắt máy.

Hôm nay trời lại mưa chẳng đi đâu được, bố thì mới đi họp phụ huynh cho em, còn cái Hương là cán bộ lớp nên cũng phải đi cùng để chuẩn bị nước nôi cho phụ huynh. Còn mỗi mình tôi ở nhà nên buồn buồn lại nhớ lại quãng thời gian trước kia đã từng trải qua.

Ngay từ đầu bố đã ngăn cản nhưng tôi lại cố chấp không nghe, bởi thế các cụ nói cấm có sai “cá không ăn muối cá ươn, con không nghe cha mẹ trăm đường con hư”. Nếu ngày ấy tôi chịu nghe lời thì cuộc đời tôi đâu có gặp quá nhiều bi kịch đến thế.

Nhưng nếu không thì tôi có cơ hội quen Khôi hay không, nghĩ tới đây tôi thoáng giật mình chẳng biết vì sao lại nhớ đến người ta lúc này. Dù đã cố gạt Khôi khỏi đầu mà vẫn cứ vương vấn mãi những hình ảnh khi còn ở bệnh viện được Khôi hỏi han quan tâm. Tôi không biết là do Khôi thấy tôi khi ấy đáng thương quá hay thế nào nhưng lần nào nói chuyện anh cũng luôn có ý động viên cho tôi phấn chấn tinh thần hơn.

Thời điểm ấy nếu không có anh cùng cái Nga có lẽ tôi đã gục ngã vậy nên tôi lúc nào cũng cảm thấy bản thân đang nợ hai người đó.

- -----*-----*-----

Một năm rồi tôi vẫn ở nhà phụ bố công việc, cũng có lúc mệt đến mức muốn bỏ cuộc nhưng vì lưng bố càng ngày càng yếu, thương bố nên lại tự động viên mình cố gắng.

Mẹ thì lâu lâu vẫn lên nhà mắng tôi vì tôi không chịu kiếm một nghề nào ổn định hơn để làm nhưng tôi đều bỏ ngoài tai. Cũng có lần bố mẹ chàm mặt và lại tranh cãi nảy lửa mà mẹ vẫn chẳng chịu thôi. Lâu dần tôi chán đến mức nhìn thấy mẹ là quay lưng đi luôn chứ chẳng muốn nói thêm điều gì.

Nếu tôi là mẹ sau ngần ấy chuyện có lẽ tôi sẽ chẳng dám đối mặt với con nhưng mẹ thì khác, mẹ vẫn thản nhiên như chưa từng gây tổn thương cho tôi. Vẫn ép tôi phải làm theo ý mẹ mỗi ngày, mọi thứ mẹ làm chẳng rõ là vì thương tôi thật hay chỉ vì không muốn tôi phụ cho bố.

Hôm nay cũng là sinh nhật tôi, mẹ lại tới chỉ để nói với tôi một câu:

- Con trai bà bạn mẹ mới đi xuất khẩu lao động nước ngoài về. nghe mẹ nhắc đến con bà ấy có ngỏ ý muốn gặp con. Chiều nay mẹ con mình tới nhà bác ấy chơi nhé.

- Mẹ thôi mấy cái kiểu thế này đi được không, con chán lắm rồi. Con đã nói con còn nhỏ, mới có 19 thôi, mẹ không cần phải mang con đi mai mối khắp nơi thế đâu.

- Ở cái con này hâm à, mẹ thấy nó mới đi làm về cũng vững kinh tế lấy nó thì đỡ khổ nên mẹ thương mẹ cố cào vạt cho mày mà mày nói thế à.

Tôi chán ngán mấy lời tương tự thế này đến tận cổ nên bảo:

- Mẹ thích mẹ giữ mà dùng, mà thôi mẹ về đi, con còn tranh thủ làm không tí nữa nắng.

- Tao bỏ công bỏ việc đến đây vì lo cho mày mà mày thế à con này.

- Thế sao ngày con ở với mẹ mẹ không bỏ công việc để lo cho con đi mà giờ con nói con tự lo được rồi thì lại rảnh thế.

Mẹ nghe tôi đốp lại thì sượng cứng mặt, ấp úng chẳng biết làm sao. Ban thân tôi cũng chẳng muốn nói như vậy vì dù mẹ có không thương thì vẫn mãi là người sinh ra tôi. Nhưng vì mẹ càng ngày càng đi quá xa nên bắt buộc phải nói để mong mẹ hiểu ra mà dừng lại.

Đúng lúc mẹ tính quay lưng bỏ về thì tiếng của bố từ đâu vọng tới

- Con nó nói đúng đấy, cô đã bỏ rơi nó rồi thì giờ cũng đừng can thiệp thô bạo vào đời tư của nó như thế nữa. Nó mới 19 tuổi đầu mà cô dám gán cho hết mỗi này tới mỗi nọ. Cô không thấy chán hả Bích, thời gian đó sao cô không để mà quan tâm xem con bé sống thế nào, thiếu thốn cái gì không?

- Anh, anh...

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 40

Tôi sợ bố mẹ lại cãi nhau nên nói khéo:

- Thôi mẹ cứ về đi, chừng nào con muốn lấy chồng con sẽ nói với mẹ. Còn bây giờ con còn nhỏ, con không muốn lấy chồng sớm.

Mẹ nghe tôi xuống nước thì cũng quay lưng ra về, tôi nhìn theo cái bóng dáng ấy mà có chút xót xa. Mẹ năm nay cũng gần 50, cái độ tuổi chẳng còn trẻ trung gì nữa. Dù mẹ có chăm chút cỡ nào thì gương mặt ấy cũng bắt đầu xuất hiện nốt chân chim.

Mẹ và ông ta lấy nhau nhiều năm nay nhưng cả hai không có con chung nguyên nhân do ai thì tôi không rõ chỉ thấy mấy bà nhiều chuyện trong xóm có nói rằng:

- Hai cái đứa ấy cũng đi khám rồi uống thuốc mà mãi chả có.

- Gớm hai đứa con lù lù kia nó còn chả lo thì sinh thêm chắc cũng thế thôi. Vô tâm như thế tốt nhất đừng có đẻ cho con trẻ nó đỡ khổ.

Mấy bà này tuy nhiều chuyện thật nhưng họ nói cũng có lý của họ, có lẽ mẹ tôi không sinh thêm được lại tốt cho tất cả. Tôi với cái Hương cũng đỡ tủi thân mỗi khi nghe ai đó nhắc đến mẹ. Cũng không có đứa trẻ nào đó lo sợ sẽ bị mẹ bỏ rơi như chúng tôi.

- Chi.

Tiếng bố gọi giật giọng làm tôi thoáng giật mình, thoát ra khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn kia tôi nhìn bố hỏi:

- Bố gọi con hả.

- Bố nói nãy giờ mà sao con cứ ngẩn ngơ thế.

- Con không để ý, mà bố nói gì cơ.

Bố thở dài bảo tôi đi vào trong nhà cho mát rồi mới từ tốn nói:

- Bố không muốn can thiệp quá sâu vào cuộc sống của con nhưng bố vẫn phải nói. Con mới 19 tuổi cái tuổi quá nhỏ để lập gia đình nên đừng có vội vàng con ạ.

- Tưởng bố nói chuyện gì chứ chuyện này thì bố không phải lo, con sẽ ở với bố cả đời không lấy chồng.

- Không được, trai lớn thì dựng vợ gả chồng đó là quy luật tự nhiên. Bố cũng già rồi chẳng sống mãi với hai đứa được. Nguyên vọng của bố chỉ mong sao cho hai đứa thành đạt hạnh phúc. Chỉ có điều con còn trẻ suy nghĩ chưa chín chắn chỉ sợ lấy chồng sớm sẽ khổ. Hơn nữa bố phản đối cái việc mai mối, mọi thứ phải để tự nhiên có duyên ắt sẽ gặp. Chừng nào con thương người ta, người ta cũng thương lại con và phải tìm hiểu thật kỹ thì hẵng lấy.

Tôi biết bố sợ tôi nghe theo lời mẹ nên mới lo lắng. Ôm chặt lấy cánh tay bố tôi nũng nịu ông:

- Bố yên tâm chừng nào bố duyệt con mới cho người ta cơ hội nên bố không phải lo đâu. Ai có ý với con con sẽ dắt về cho bố chấm điểm trước, bố duyệt con mới gật đầu được chưa.

- Bố chỉ sợ quan điểm của bố khác con, rồi lúc ấy con cứ nằng nặc đòi theo người ta mặc bố phản đối thôi.

- Không có chuyện đó đâu, bố mãi là số 1 bố nói không con sẽ không làm.

Bố nở một nụ cười hài lòng rồi dặn thêm:

- Yêu ai cũng được lấy ai cũng được, không nhất thiết phải chọn người giàu con ạ. Thanh niên nghèo một tí nhưng có chí tiến thủ là được chứ giàu quá nhà mình không môn đăng hộ đối bên ấy lại coi khinh. Còn nghèo mà lười thì cũng vứt.

- Vậy con chọn người như bố được không.

- Đừng lấy người như bố con sẽ khổ đấy, con hãy nhớ đừng lấy người vũ phu, vô tâm, ích kỷ và gia trưởng nếu không con sẽ không thể nào sống theo ý mình được.

Tôi nhìn bố không biết bố đang tự nói mình hay là hàm ý về mẹ. Đúng là bố đã từng vũ phu, hay đánh chửi mẹ nhưng bố không hề vô tâm, ích kỷ. Mà người ấy lại chính là mẹ, hai người ai cũng đều có cái sai riêng nên dù trước đó đã tìm hiểu nhau một thời gian vẫn không thể đi cùng nhau đến suốt cuộc đời.

Con người thì chẳng ai hoàn hảo cả nhưng để biết được chính xác được bản chất thì chỉ có khi nào về chung một nhà mới thấy. Chứ còn lúc yêu thì ai chẳng ngọt ngào tử tế, đến lúc cưới về mới biết chăn có rận hay không.

Tôi từng đọc được ở đâu đó rằng “cuộc hôn nhân nào cũng có góc khuất, cũng giống như con người. ai cũng có tật xấu riêng. Điều quan trọng là bạn có thể dung hòa được tật xấu ấy hay không, có cảm thấy thoải mái trong chính cuộc hôn nhân ấy hay không.

Nếu có xin chúc mừng bạn, bạn đã tìm đúng một nửa của cuộc đời mình. Còn nếu không thì bạn chỉ còn lại hai lựa chọn. Một, cố gắng dung hòa nó để giữ gia đình, hai là sẽ vì tật xấu đó mà buông tay nhau.”

Tôi chưa từng trải qua hôn nhân nhưng tôi thấy câu ấy rất đúng, đời thì làm gì có ai hoàn hảo, cũng chẳng có ai sinh ra là để dành riêng cho ai cả. Chúng ta chỉ có thể tìm một người đồng điệu với mình nhất để đồng hành mà thôi.

Dù sao thì đó cũng là chuyện của tương lai, đến đâu thì tính tới đó, còn hiện tại tôi phải cố gắng làm việc cái đã, nắng đã bắt đầu lên tới đỉnh đầu mất rồi, không bắt tay luôn vào công việc thì lát nữa sẽ không làm được vì nóng.

Tôi cùng bố ra làm nốt đám cỏ ngoài vườn để mai con trồng ít rau muống, chỗ khu ấy đợt trước bố tôi đau lưng nên bỏ hoang không trồng trọt gì thành ra cỏ với cây dại lên rất nhiều. Mấy lần định làm mà ngại, đợt này rau muống được giá nên hai bố con mới có quyết tâm.

Làm muộn trời nắng nên cơ thể tôi mồ hôi ướt đầm, muốn cố thêm mà không trụ nổi nên lại đành bỏ dở mà đi về.

Tranh thủ lúc chưa nấu cơm tôi xao thuốc lá cho bố đắp lưng. Cái lưng của bố hình như càng ngày càng yếu đi, chỉ cần làm nặng một chút thôi là hôm sau không thể nào ngồi dậy được nữa. Cũng vì vậy mỗi khi có việc gì khó bố con tôi lại phải thuê người, thành ra số tiền để ra được cũng ít đi.

Cơm nước đã nấu xong chỉ chờ cái Hương về nữa là ăn, buồn buồn tôi lại lôi điện thoại ra nghịch lúc này mới phát hiện ra Khôi có gửi cho tôi mấy tin nhắn liền. Anh cũng biết tầm này tôi bận nên ít khi gọi điện mà chỉ nhắn tin rồi chờ đến lúc tôi rảnh sẽ trả lời.

Vẫn mấy câu thăm hỏi quen thuộc cũng một lời chúc mừng sinh nhật không thể ngọt ngào hơn nữa:

- Anh biết hôm nay là một ngày đặc biệt đối với em, ngày mà cô gái mạnh mẽ nhất anh từng biết chào đời. Anh luôn muốn hôm nay cũng như tất cả các ngày sau này đều đặc biệt hơn với em. Chúc mừng sinh nhật em, chúc em thêm tuổi mới nhiều yêu thương, luôn vui vẻ và thật hạnh phúc. Hãy nhớ đừng cố gồng mình tỏ ra mạnh mẽ mỗi ngày nhé cô gái. Em hãy thử một lần thả lỏng bản thân, thử một lần mà con gái đúng nghĩa sẽ thấy được xung quanh còn rất nhiều người quan tâm em. Đừng vì một lần vấp ngã mà mãi mãi chui vào vỏ ốc của riêng mình. Anh tin rồi một ngày em sẽ hiểu anh.

Tôi đọc đi đọc lại tin nhắn ấy thật kỹ, phân tích từng câu từng chữ rồi lại cười một mình. Đây chẳng phải lần đầu tiên anh nói với tôi mấy câu này, nhưng vẫn như mấy lần trước tôi hoặc là im lặng hoặc lại lảng tránh sang chuyện khác.

Không phải tôi không muốn một lần tỏ ra yếu đuối, mà hoàn cảnh của tôi lúc này chẳng thể như thế. Tôi phải mạnh mẽ để còn làm trụ cột cho bố và em dựa vào.

Quan trọng hơn đó là tôi sợ, sợ bản thân mình không xứng với anh. Sợ đến với nhau một ngày nào đó anh sẽ lôi cái quá khứ ấy ra để dày vò tôi, hoặc không thì gia đình anh sẽ xem đó là cái cớ để khinh thường tôi. Thật sự có quá nhiều nỗi sợ hãi mơ hồ khiến tôi chẳng thể nào mở lòng mình ra nổi.

Ting.. Ting.

Là tin nhắn của cái Nga:

- Chúc con bạn thân sinh nhật vui vẻ, hôm nay sinh nhật mà nên tao sẽ nghỉ làm một hôm, tối nay sẽ có bất ngờ cho mày.

Nghe thấy bất ngờ tôi háo hức nhắn lại:

- Có vụ gì đấy.

- Bí mật tối sẽ biết.

Có năn nỉ cỡ nào con Nga cũng chẳng chịu nói cho tôi biết bí mật ấy là gì. Đành hồi hộp chờ tới tối vậy.

Sinh nhật tôi vào thứ 7 nên tối ấy tôi rủ cả cái Hương đi cho vui. Tôi vốn không có quá nhiều bạn bè, mấy người cùng trang lứa ở làng hầu như còn đang ngồi trên ghế nhà trường, có mình tôi là nghỉ học sớm nên có cảm giác tự ti không muốn tiếp xúc lại với mọi người. Bạn thân của tôi cũng có duy nhất cái Nga bởi vậy lúc nào đi đâu mà vào cuối tuần tôi sẽ cố rủ cái Hương đi cùng cho vui. Vừa để hai chị em thân thiết hơn, vừa là để nó được ra ngoài cho khuây khỏa.

Ăn cơm xong tôi xin bố ít tiền rồi cùng cái Hương đến điểm hẹn. Mọi lần tụi tôi hay đi ăn ốc hoặc đi ăn bánh xèo chẳng hiểu sao hôm nay nó cứ 1 2 đò vào quán café Hồng Hương.

Quán này tôi rất ít khi vào vì nhìn nó sang trọng quá nên sợ tốn tiền. Nó còn thuê một phòng nhỏ rồi nhả số phòng cho tôi khi nào đến thì tự vào.

Tôi với cái Hương nhìn nhau chẳng hiểu vì sao hôm nay nó lại chọn một nơi sang trọng thế này. Sờ vào túi nơi cất mấy đồng tiền bố vừa cho tôi lại đẩy lên một nỗi lo, lo sẽ không đủ tiền trả thì quê mặt ở đây.

Có điều cái Nga đã thuê, chị em tôi cũng đã tới chẳng lẽ lại không vào. Dù từ bên ngoài nhìn vào thấy mọi thứ tối om nhưng biết bên trong có con bạn thân nên tôi vẫn mạnh dạn đẩy cửa. Cánh cửa vừa đẩy ra lập tức tôi nghe có tiếng pháo giấy bắn về phía mình, tiếp đến là tiếng hát chúc mừng sinh nhật vang lên.

Trước mặt tôi là Cái Nga cùng chiếc bánh kem hình trái tim xinh xắn. Ngạc nhiên tới mức tôi cứ thế há hốc mồm ra nhìn nó, có khi nào nó mới

lĩnh lương không mà mua bánh kem to thế.

Cái Hương cũng bất ngờ chẳng kém tôi, nó cứ nhìn về phía chiếc bánh kem rồi ngưỡng mộ thốt lên:

- Bữa nay chị Nga chịu chi thế.

Bài hát mừng sinh nhật kết thúc, tôi khom người thối nển. Cùng lúc đó ánh điện trong phòng được bật sáng, hóa ra ở đây không phải chỉ có 3 người bọn tôi mà còn có 2 người con trai nữa.

Một người tôi không quen còn người còn lại chính là Khôi, tôi cứ đứng chôn chân một chỗ mà nhìn anh không chớp mắt. Nhà tôi ở Hà Nam, còn anh thì ở tận Thái Bình, tôi không nghĩ anh có thể đi một quãng được xa thế để tới chúc mừng sinh nhật tôi.

Anh đang nhìn tôi nở nụ cười vô cùng hạnh phúc, trên tay anh là bó hoa hồng đỏ, anh tiến tới đưa cho tôi rồi nói:

- Chi, chúc mừng sinh nhật em.

Hạnh phúc xen lẫn ngại ngùng tôi bối rối mãi mới dám nhận bó hoa từ tay anh. Bất ngờ anh quỳ một gối xuống nên nhà, đưa chiếc hộp bằng nhung đỏ lên hỏi tôi:

- Làm bạn gái anh nhé.

Anh nhiều lần bóng gió nói cho tôi biết tình cảm của anh nhưng tỏ tình thế này thì thật sự đến trong mơ tôi cũng không dám nghĩ tới. Tim tôi run lên từng nhịp vì hạnh phúc, tôi khóc, lần đầu tiên khóc trước mặt anh. Anh thấy vậy thì lo lắng hỏi:

- Em sao thế, anh làm em không vui à.

- Không phải, không phải đâu...

Trong lúc ấy tôi vô tình bắt gặp ánh mắt cái Nga đang nhìn mình, chỉ là thoáng qua thôi nhưng hình như có một chút đổ kỵ. Nhớ lại ngày ấy nó từng khen anh hết lời, thậm chí còn đỏ mặt khi bị tôi trêu. Có khi nào nó có tình cảm đặc biệt với anh hay không, nếu thế thì tôi càng không thể nhận lời.

Tôi trân trọng tình cảm của anh, nhưng cũng không mất đi đứa bạn thân là cái Nga. Hơn nữa tôi cũng sợ bản thân mình không xứng với anh nên chẳng dám nhận lời.

Anh vẫn kiên nhẫn nhìn tôi mà nhẹ nhàng nói:

- Em đừng suy nghĩ quá nhiều, quá khứ của em anh biết nhưng anh không vì thế mà bớt yêu em. Thậm chí còn thương em hơn nữa vì em đã chịu nhiều khổ cực. Em đừng lo sợ nhiều quá, đừng tự tạo áp lực cho bản thân mình. Nếu em chưa sẵn sàng anh vẫn có thể chờ em được. Hai chúng ta còn trẻ, còn nhiều thời gian bên nhau mà.

Tôi nhìn anh, nếu chỉ có tôi và anh sẽ khác, nhưng còn mấy người kia tôi sợ nếu từ chối anh sẽ xấu hổ. Bản thân tôi cũng sợ sẽ bỏ lỡ anh vì thật lòng mà nói tôi cũng có tình cảm với anh.

Tình cảm ấy có từ bao giờ tôi không hề biết, chỉ biết ngày nào tôi cũng nghĩ đến anh, mong chờ tin nhắn của anh. Nếu một ngày không được nói chuyện cùng anh tôi buồn héo hon đến mức nhìn đâu cũng thấy sầu bi.

Tôi yêu anh, chính vì yêu anh nên mới phải phân vân, sợ anh sẽ chịu nhiều thiệt thòi khi có bạn gái như tôi.

Có lẽ sốt ruột nên con Nga oang oang cái mồm chửi:

- Con kia, nghĩ đéo gì mà lâu thế, nhanh lên trả dép cho anh Khôi con về.

Biết là nó đang đùa để cho tôi bớt căng thẳng nên cả bọn cùng bật cười. Trong tiếng cười ấy tôi thấy người con trai còn lại đi sát lại gần cái Nga. Hai người bọn họ cùng nhìn nhau cười vô cùng tình tứ.

Nhờ thế gánh nặng trong lòng tôi được trút bỏ được mỗi lo trong lòng mình mà gạt đầu cai rụp.

Anh nhận được sự đồng ý của tôi thì cười tươi trong hạnh phúc để lộ ra hàm răng trắng đều như hạt bắp. Đôi mắt ánh lên niềm vui mà rồi rít cảm ơn tôi:

- Cảm ơn em, cảm ơn vì đã cho anh cơ hội được bên cạnh em.

- Em mới là người phải cảm ơn anh mới đúng, nhờ có anh luôn bên cạnh động viên nên em mới có thể mạnh mẽ vượt qua chuyện cũ.

- Suyt... chuyện đã qua không nên nhắc lại nữa, từ nay có anh rồi, chúng ta sẽ chỉ nói về tương lai có được không.

Tôi hạnh phúc nhìn anh đang lồng chiếc nhẫn nhỏ vào tay mình, miệng không nhin được mà cười thật tươi.

Con Nga ở bên cạnh cũng phải thốt lên:

- Thái à, nhìn họ kìa, lãng mạn quá đi.

Hóa ra cậu con trai kia tên Thái, nhìn cái ánh mắt họ nhìn nhau đủ biết họ đang có thứ tình cảm cao hơn tình bạn. Đang muốn hỏi xem giữa họ là gì thì cái Hương bất ngờ nói:

- Chị Chi có người yêu mà không nói nhé, tí em về em khoe bố.

Tôi giật mình thảng thốt nhìn nó mà nịnh:

- Đừng mà Hương, đừng nói với bố nhé.

- Muốn em không nói thì anh rề phải đút lót em đi.

Nhìn cái mặt của nó mà cả tôi cả Khôi đều không nhịn được mà bật cười. Tôi đã quên mất lời hứa với bố là nếu ai ngỏ lời sẽ dẫn về cho bố duyệt trước. Nhưng lần trước gặp bố đã từng hết lời khen Khôi. Vậy nên tôi tin lựa chọn của tôi sẽ khiến bố hài lòng.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 41

Từ sau hôm đó anh còn quan tâm tôi nhiều hơn trước, ngày nào cũng động viên tôi cố gắng vì hai đứa yêu xa nên không có nhiều thời gian bên nhau như các cặp đôi khác.

Kể từ khi nhận lời làm bạn gái anh tôi bất chợt trở nên yếu đuối, có những lúc đang nói chuyện với anh tôi bật khóc ngon lành khiến anh hoảng hốt hỏi:

- Chi, em sao thế, có chuyện gì hay ai làm gì em. Nói anh nghe đi đừng khóc nữa.

- Không, tại... em... nhớ anh thôi.

Anh nghe xong thì bật cười đáp:

- Nhớ anh thôi mà khóc làm anh tưởng trời sắp sập vậy. Thôi nín đi anh thương, anh biết yêu anh em có nhiều thiệt thòi nhưng vì tương lai chúng ta cùng cố gắng nhé.

- Phải là anh thiệt thòi khi yêu em chứ, quá khứ...

- Chi, anh đã nói chúng ta chỉ nói đến tương lai thôi mà, bỏ qua quá khứ ấy đi. Quá khứ của em thế nào anh đều biết nhưng anh không bận tâm. Cái anh bận tâm là tình cảm em dành cho anh mà thôi.

Anh luôn thế mỗi khi tôi lỡ lời nhắc lại chuyện cũ anh đều vội vã gạt đi. Anh sợ tôi nhớ lại sẽ đau lòng nên tuyệt nhiên không một lần dả động tới.

Lúc nào cũng ngọt ngào nói:

- Chỉ cần em yêu anh thế là đủ, còn quá khứ là chuyện đã qua nên anh không bận tâm.

Anh có thể không bận tâm nhưng bố mẹ anh thì khác, đó cũng là lý do nhiều lần anh ngỏ ý đưa tôi về nhà anh tôi đều từ chối. Khi thì tôi lấy lý do:

- Bọn mình mới yêu nhau, em muốn mọi thứ phải thật chắc chắn rồi mới tiến thêm bước nữa.

- Vậy là em không tin vào tình cảm của anh.

- Em tin chứ, tin thì mới nhận lời yêu anh nhưng vì thời gian mình bên nhau chưa nhiều nên cứ tìm hiểu nhau thật kỹ đã.

Hoặc không thì tôi lại lấy lý do bận, tới khi anh nhắc lại thì tôi nói luôn:

- Em chưa sẵn sàng nên anh đừng nhắc tới chuyện này được không.

- Biết nhau hơn 1 năm, Yêu nhau 1 năm nữa là 2 năm, anh về nhà em không biết bao nhiêu lần tại sao em cứ không muốn về nhà anh. Hay vì em không xác định với anh.

Tôi vội vã cắt lời anh mà giải thích:

- Không phải đâu, là do em, em chưa đủ can đảm đứng trước mặt bố mẹ anh.

- Anh biết em đang lo sợ điều gì, chính vì thế anh mới mong em về nhà anh để em có thể phá bỏ rào cản trong lòng em. Anh muốn em biết rằng dù có thế nào anh vẫn sẽ yêu em, cả đời này chỉ thương một mình em. Thế nên em đừng lo lắng gì cả, em chỉ cần là chính em, mọi thứ còn lại cứ để anh thay em gánh vác có được không?

- Em... anh có thể cho em thêm chút thời gian có được không?

Anh luôn thể chưa từng bắt ép tôi làm những gì mà tôi muốn. Suốt quãng thời gian qua cũng có lúc bọn tôi giận hờn cãi vã nhưng dù có giận tới anh anh cũng không quên chúc tôi ngủ ngon mỗi tối. Và đặc biệt dù ai sai, ai đúng anh vẫn luôn là người xin lỗi trước. Có những lúc rõ ràng là tôi sai nhưng anh vẫn xuống nước làm hòa, anh bảo:

- Anh xin lỗi em không phải vì anh sai, mà vì anh khiến em buồn là anh không tốt. Hơn nữa giận nhau cũng chỉ làm hai đứa đau lòng hơn chứ có bỏ được nhau đâu. Bọn mình yêu xa anh đã không được gặp em mỗi ngày bây giờ lại vì giận hờn mà không nói chuyện nữa thì anh không chịu nổi.

Còn đang mãi nghĩ ngợi mông lung anh đã gửi thêm một tin nhắn nữa:

- Ngày mai anh lên gặp em nha.

Khỏi phải nói tôi vui mừng khi đọc tin nhắn ấy đến mức nào, tôi nhớ anh, nhớ đến phát điên mất rồi nên anh nói thế tôi đồng ý ngay. Anh phải đi làm nên chỉ có thể đi về trong ngày, khi anh tới thăm cũng ăn và nghỉ ngơi tại nhà tôi.

Chuyện tình cảm tôi công khai với bố, khi biết tôi yêu Khôi bố không hề phản đối mà chỉ bảo:

- Bố mới tiếp xúc qua thì thấy cậu chàng đó khá được, còn có thể lấy làm chồng không thì phải tự con tìm hiểu. Có điều bố muốn hai đứa yêu thôi, đừng vội bước vào hôn nhân. Thứ 1 là để thời gian tìm hiểu nhau kỹ hơn, thứ 2 là để con trưởng thành thêm đã, tuổi con bố sợ chưa đủ chín vén để lo cho gia đình.

Bố không nói thì tôi cũng chưa có ý định lập gia đình lúc này, tôi hiểu gánh nặng trên vai tôi hiện tại là gì. Dù rằng nhà tôi đã trả hết nợ nần, nhưng giờ bố đã có tuổi, lại ốm yếu nên sợ một mình bố không lo được cho

em học hành. Nhà chỉ còn mỗi cái Hương, tôi muốn lo cho nó học thật cao để sau này nó đỡ khổ. Tôi cũng sợ nếu tôi đi lấy chồng rồi bố sẽ vất vả nên muốn chờ cái Hương lớn hơn chút nữa mới tính đến chuyện của mình.

Gia cảnh nhà Khôi cũng không khá giả là mấy trên anh còn 1 chị gái, phía dưới thì có 1 em trai. Bố mẹ cũng chỉ làm nông nên khá vất vả.

- -----*-----*-----

Sáng sớm hôm sau tôi đã ra đường lớn đón anh, hai đứa gặp nhau mừng mừng tủi tủi. Tôi thì muốn cùng anh đi ăn sáng cho có chút không gian riêng tư nhưng anh lại bảo:

- Bọn mình mua phở về đi, về rồi cùng ăn với bố em luôn cho vui. Chứ cái Hương đi học một mình bố ở nhà lại buồn.

Ở làng ai cũng khen tôi tốt số vì kiếm được người yêu đẹp trai, lại lễ phép chỉ duy nhất có mẹ là không vui. Mẹ không ít lần mắng tôi ngu dại và bắt tôi bỏ anh để làm quen với những người mẹ làm mối:

- Ngu à, mình có tí nhan sắc thì phải biết tận dụng, phải kiếm được cái gia đình nào có điều kiện một tí thì sau mới có nhờ. Chứ mày đâm đầu vào cái nhà thằng ấy thì khổ một đời thôi, tao nghe cái Hương nói hoàn cảnh nhà thằng đấy tao đã chẳng ưng chút nào rồi.

- Con phải nói với mẹ bao nhiêu lần mẹ mới chịu hiểu cho con. Con không cần người giàu con chỉ cần người thương con thế là đủ.

- Nói mãi mày cũng không chịu hiểu ra, lại được cả cái thằng bố mày ngu, tìm cho con chỗ chần ấm êm không muốn lại muốn quăng con ra bãi rác con nằm.

Đã quá nhiều lần mẹ nhắc tới bố bằng những từ ngữ không mấy tốt đẹp nên tôi giận quá gắt lên

- Mẹ thôi đi, mẹ đừng có động một tí là đổ lỗi cho bố, con yêu ai, thương ai đó là quyền của con. Bố không cấm cản con vì bố coi trọng tình nghĩa chứ không tham tiền như mẹ.

Mẹ nghe xong thì sững sờ chỉ tay vào mặt tôi mà giận giữ nói:

- Con này.. mày... mày giỏi, giỏi lắm rồi

- Từ nay cuộc sống của con mẹ cứ để con tự quyết định, sướng khổ gì sau này con tự chịu.

Sau lần ấy mẹ giận không thèm lên nhà nữa, cũng chẳng còn đem ảnh tôi đi mai mối mỗi ngày. Cái tư tưởng ép tôi lấy con nhà giàu cũng bị đập tắt từ đó. Tôi không buồn mà ngược lại thấy vô cùng thoải mái, tôi cũng thừa biết lý do vì sao đột này mẹ đột nhiên quan tới việc yêu đương của tôi như thế.

Vì mẹ đang chán chồng, chán cái cảnh ngày vất vả đi làm, đêm lại phải hầu hạ một lão say. Chồng mới của mẹ sau một lần tai nạn thì buộc phải nghỉ hưu non vì mất sức. Ở nhà buồn chán lại thêm mặc cảm về bản thân nên ông ta lao đầu vào rượu chè, cả ngày lúc nào cũng say xỉn rồi lại lè nhè ghen tuông. Ông ta cho rằng:

- Ngày xưa may bỏ chồng bỏ con để đi với tao được thì bây giờ mày cũng thế. Cái thứ lẳng lơ nó ăn vào máu mày rồi, con mày mày còn bỏ được thì tao có là gì.

- Ông cầm cái mồm ông lại đi suốt ngày rượu chè bê tha, ông nói nữa tôi chờ ông ra bờ máng tôi vất đấy.

- Nhà này phần lớn tiền của tao, mày lấy quyền hành gì mà đuổi tao. Tao nói cho mày nghe, mày lấy tao thì phải hầu hạ phục vụ tao, để tao mà biết mày có tư tình với thằng nào thì chết với tao. Cái thứ lẳng lơ, cái loại khốn nạn, vì dây vào mày nên đời tao mới thê thảm thế này đấy.

- Tao nói cho mày biết chẳng biết đứa đéo nào khổ vì đứa nào đâu. Mày xem bao nhiêu năm qua ngày nào mày cũng say rồi bày bữa ra để tao hầu. Ngày ngày tao cơm bưng nước rót cho mày tận mồm mày hốc xong để mày có sức chửi giả. Tao lằng lòn, tao khốn nạn đấy, có thể thì mới quen được cái loại ch.ó như mày hiểu chưa?

Ông ta đã say nên bị mẹ chửi lại thì kích động ném mọi thứ trong tầm tay về phía mẹ. Cú ném của kẻ say chẳng đủ lực khiến cho mẹ sợ. Sau tai nạn ông ta cũng yếu đi nhiều chính về thể mẹ mới quật ngã ông ta ra sàn mà đánh. Hai người vừa đánh vừa chửi nhau tới mức hàng xóm phải chạy sang can ngăn mới thôi.

Mẹ là vợ tư, chẳng có giấy tờ đăng ký nhưng vì vướng căn nhà chung nên mới phải cắn răng ở với ông ta. Mỗi lần cãi nhau với ông ta mẹ lại mò lên trên này trút giận lên bố con tôi, với những toan lý lẽ không đâu nên lần nào cũng bị bố chửi thẳng mặt mà mẹ vẫn chẳng chịu hiểu. Cứ luôn cho mình cái quyền được mạt sát người khác.

Mẹ như thế nên mấy lần bố có đánh tôi cũng chẳng thể bênh, chỉ tới khi tôi làm căng mẹ mới thôi áp đặt lên cuộc đời tôi, lúc này tôi mới cảm thấy thoải mái thực sự.

- Chi, nghĩ cái gì mà thần người ra thế, phở anh mua xong rồi về thôi.

Khôi vừa nói vừa lay người khiến cho tôi thoát ra được dòng suy nghĩ. Khẽ mỉm cười tôi đứng dậy theo anh ra về.

Bố tôi và Khôi khá hợp cạ, nhất là những khi hai người nói chuyện với nhau về bóng đá thì ăn ý vô cùng. Có lẽ chính vì thế nên lần nào tới chơi Khôi cũng muốn cùng tôi ăn cơm với bố.

Nhiều lúc tôi còn giả bộ hờn dỗi:

- Anh tới thăm em hay thăm bố mà cả buổi chỉ toàn nói chuyện với bố, rồi lại cùng bố ra vườn làm chẳng quan tâm gì tới em vậy.

- Dĩ nhiên là anh thăm cả em và bố rồi, anh ra vườn làm cùng bố cũng là để đỡ dần công việc cho em. Em không thấy mỗi lần có anh em nhàn hẳn hay sao.

Tôi chịu chẳng cãi lại nổi với miệng lưỡi của anh, hơn nữa thấy anh không nề hà việc gì mà sẵn tay lên làm tất lòng tôi lại thấy ấm áp vô cùng. Anh đúng là món quà vô giá mà ông trời đã bù đắp cho cuộc đời tôi, đời này, kiếp này tôi nhất định sẽ mãi trân trọng anh.

- -----*-----*-----

Chúng tôi quen nhau thêm 1 năm nữa thì tôi cũng quyết định theo anh về nhà ra mắt. Cảm giác của tôi khi ấy vừa hồi hộp vừa lo sợ, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi khiến anh khẽ nhíu mày động viên:

- Thả lỏng đi em, anh cũng có kể trước với bố mẹ về em rồi. Bố mẹ thương em nhiều lắm nên đừng áp lực.

- Anh... anh kể... cả chuyện...quá khứ hả.

- Không sao đâu, em yên tâm đi, bố mẹ nghe xong thì thương em lắm.

Tôi nghe xong thì khóc hết nước mắt mà trách anh:

- Chuyện đó đến em còn chẳng chấp nhận nổi nữa là bố mẹ anh. Thôi em chẳng đi đâu.

- Chi, nghe anh nói này, mới đầu anh chỉ nói là đọc báo thấy cô bé như thế. Mẹ anh nghe xong còn rơm rớm nước mắt vì thương cảm, anh còn hỏi dò nếu chẳng may anh quen người như thế thì sao. Mẹ chẳng do dự mà nhìn

anh nói “đó là cái duyên cái số của con, người ta cũng bị lừa chứ có phải chơi bời bị thế đâu”. Đấy mẹ nói thế đấy nên em không phải lo.

Nhìn sâu vào mắt anh, ở đó toàn là sự chân thành không hề có một chút nịnh nọt nên tôi mới yên tâm mà hỏi:

- Anh nói thật chứ.

- Thật, tin anh nhé.

Khi tôi chọn tin anh cũng là lúc chuyển xe khách vừa tới, tôi cùng anh bước lên xe trong tâm trạng háo hức. Tôi rất muốn biết cuộc sống của anh thế nào, bố mẹ anh ra sao.

Từ điểm xuống của xe khách tới nhà anh còn 2km nữa, tới nơi đã thấy bố anh chờ sẵn để đón chúng tôi. Tôi cúi mình lễ phép chào bác, sự chân thành khiến cho bác nở một nụ cười hài lòng mà hỏi:

- Đi đường có mệt không cháu.

- Dạ không ạ.

- Thế là tốt, thôi hai đứa lên xe về mau kéo mẹ mày chờ.

Nhà anh ở trong ngõ, có mấy người hàng xóm hiếu kỳ còn đứng hẳn ra để xem mặt tôi. Loáng thoáng nghe thấy ai đó khen tôi xinh làm tôi không nhận được mà nở một nụ cười tươi rói.

Tuyệt nhiên bố mẹ anh không hề nhắc đến chuyện quá khứ của tôi, mà chỉ hỏi xem tôi bao nhiêu tuổi, bố mẹ tôi thế nào. Nhiều lúc tôi còn tự hỏi không biết có thật là anh đã kể với họ hay là vì họ giống anh sợ tôi tổn thương nên không muốn nhắc lại chuyện cũ.

Một ngày ở nhà anh khá suôn sẻ, tôi cùng mẹ anh nấu nướng, sau đó lại cùng mọi người trò chuyện. Nhờ sự thân thiện của mọi người mà áp lực của

tôi tan biến lúc nào chẳng hay.

Chị gái anh lấy chồng mãi trong Nam còn em trai thì bận thi học kỳ nên buổi trưa hôm ấy tôi ngủ cùng mẹ anh. Hai bác cháu đang nằm nói chuyện bất ngờ bác nắm tay tôi rồi bảo:

- Chi này, bác có nghe thằng Khôi kể về chuyện của cháu, thật lòng bác thương cháu lắm.

Tôi sững sờ chẳng biết nói sao trong hoàn cảnh này, có lẽ bác hiểu được tâm trạng của tôi nên tiếp lời:

- Mẹ bác mất từ khi sinh ra bác, bố thì đi bước nữa nên nhiều khi thèm hơi ấm người mẹ nhiều lắm. Chính vì thế bác mới thương con, coi như cái số kiếp của mình con ạ.

Từng câu từng chữ của bác đều chân thành chứ không hề giả tạo. Bác thật sự khiến tôi vô cùng cảm động, khẽ nhoài người ôm chặt lấy bác, điều đầu tiên tôi cảm nhận đó là hơi ấm của sự quan tâm. Bác ấm lắm, hơi ấm của người mẹ mà lâu rồi tôi chẳng cảm nhận được, hôm nay có cơ hội tôi phải ôm thật lâu cho thỏa ước mong mới được.

Tôi cứ ôm, còn bác thì đều đều kể cho tôi nghe về Khôi, về tuổi thơ và tính cách của anh để tôi có thể hiểu anh hơn.

Đã có lúc tôi tự nhéo vào tay mình xem đó là tỉnh hay mơ, tới khi thấy đau tôi mới tin được đây là sự thật. Tin rằng cuối cùng cuộc đời tôi cũng có được hạnh phúc trọn vẹn.

Vì bác thương tôi như thế nên khi ra về có chút bịn rịn, bác dúi vào tay tôi ít bánh cáy đặc sản nơi đây rồi nghiêm giọng hỏi:

- Hai đứa định chừng nào thì cho người lớn hai gặp mặt.

Tôi cười, một chút tia nắng cuối cùng đang chiếu thẳng vào mặt khiến nụ cười của tôi càng rạng rỡ hơn nữa. Mỗi lương duyên này nếu như tôi còn chần chừ thì quả thật là sẽ hối tiếc cả một đời.

Anh siết chặt tay tôi cùng cười với họ, cả bốn người đều đang cười thật tươi, bức tranh gia đình ấy được hoàng hôn tô đậm càng thêm phần viên mãn.

Tôi yêu anh, mỗi lương duyên của tôi!

vậy là Chi đã tìm được hạnh phúc đời mình rồi mọi người có thấy hài lòng không ạ, nếu ai có ý kiến gì cứ cmt góp ý giúp em nha.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 42

Năm nay cái Hương thi lên cấp 3, con bé học giỏi nên đỗ trường điểm của tỉnh. Nó chính là niềm tự hào của bố, của tôi và cả của mẹ nữa. Ngày biết tin nó đỗ mẹ đã mua cho nó một chiếc xe đạp mới đi đi học. Cái Hương vui lắm, nó cứ ôm chặt lấy mẹ mà cảm ơn.

Tôi không hề đổ kị với em vì đó là phần thưởng xứng đáng. Chỉ là có chút chạnh lòng khi mẹ chưa từng quan tâm tôi như thế. Và cả một chút thương bố nữa. Giây phút cái Hương tít tít đi thử xe mới, bố đã lầm lũi đi vào trong nhà ngồi. Tôi biết bố đang nghĩ gì, tôi hiểu cảm nhận của ông lúc này. Ông lại đang tự trách mình vô dụng không thể lo tốt cho các con.

Khẽ thở dài tôi ngồi bên cạnh bố hỏi:

- Bố đang buồn đúng không.
- Buồn gì chứ, bố có buồn gì đâu.
- Bố không phải giấu con, con còn biết bố đang nghĩ gì trong đầu nữa kìa. Bố à, con và em chưa từng nói ra nhưng hai đứa con biết ơn bố nhiều lắm. Lúc hoàn cảnh khó khăn nhất bố cũng chưa từng bỏ rơi chị em con. Bố chấp nhận vất vả hạnh phúc của mình để lo cho chị em con. Chỉ ngần ấy cũng đủ khiến cho bố trở nên vĩ đại trong mắt bọn con rồi. Thật đấy, những gì bố làm cho bọn con lớn lắm, có kể cả 1 ngày cũng không hết. Nó lớn hơn cả 10 chiếc xe cộ lại nên bố đừng buồn.

Bố nhìn tôi bất ngờ nói:

- Con gái bố lớn thật rồi, trưởng thành thật rồi.
- Con gái bố đã qua cái sinh nhật tuổi 20 rồi mà.
- Phải rồi, con gái bố đã có thể lập gia đình được rồi.

Nhắc đến lập gia đình tôi lại cười buồn, tôi dù đã hứa với mẹ anh sẽ sắp xếp 1 ngày để cho hai bên gia đình gặp nhau mà tới tận bây giờ vẫn chưa có cuộc gặp mặt nào diễn ra.

Cái Hương đã thi đỗ cấp 3, đi cùng với niềm vui là gánh nặng về học phí. Tôi bây giờ lấy chồng thì lấy ai phụ cùng bố để lo cho em. Cái lưng của bố bây giờ càng ngày càng trở nặng. Hầu như ngày nào cũng phải dùng đến thuốc giảm đau.

Nhìn bố đau đớn tôi lại không nỡ, bố đã từng từ bỏ hạnh phúc, hi sinh tất cả chỉ để lo cho chị em tôi. Bây giờ làm sao tôi có thể vì hạnh phúc của riêng mình mà để lại gánh nặng cho một mình bố gánh đây.

Một bên là người yêu, một bên là bố, chữ tình chữ hiếu tôi biết phải làm sao cho trọn.

Bố dường như hiểu được lòng tôi nên nhẹ nhàng ôm tôi vào lòng mà thủ thỉ:

- Thuyền đến đâu cầu ắt sẽ thẳng, bố dư sức lo cho em nên không cần quá nặng lòng. Bố sống đến giờ này cũng chỉ là để lo cho hai đứa. Khôi nó là người tốt lại thương con thật lòng, nên đừng bắt nó chờ lâu quá kéo lỡ mất mối lương duyên.

- Anh ấy thương con thì phải hiếu cho gia cảnh nhà mình chứ.

- Bố biết, biết con đang lo lắng điều gì, nhưng bố gả chồng cho con chứ có phải bán con đâu. Nhớ nhà con vẫn có thể về thăm, nếu khó khăn bố

cũng vẫn sẽ nhờ đến các con. Nếu như con vì bố, vì em mà bỏ lỡ hạnh phúc của mình thì bố càng đau hơn. Nghe bố, con gái có thì thôi con ạ, nhà bên ấy người ta đã đánh tiếng rồi mình cứ lần nữa người ta không vui đâu.

Tôi rối lắm, thật sự chẳng biết phải làm gì trong hoàn cảnh này. Nhưng cũng không muốn bố khổ tâm nên chỉ khẽ gật đầu rồi lảng sang chuyện khác.

Khôi biết tin cái Hương thì đồ cũng gửi tặng cho con bé chiếc cặp sách mới. Đúng là trẻ con, nhận được quà là nó tíu tít nó nịnh:

- Anh rẽ tâm lý thật đấy, chả bù cho chị Chi. Mà sao anh biết mẫu cặp này đang hot mà mua cho em.

- Chuyện, anh cái gì chả biết.

- Công nhận, anh hơn đứt chị gái em. Chị Chi quê một cục luôn, lúc nào cũng mặc mấy cái bộ cũ mòn sờn cả vải ra nhìn như bà cụ vậy.

Nó không biết rằng tôi đã có thời ăn diện nhưng rồi nhận ra những thứ ấy cũng chỉ là vật ngoài thân. Hơn nữa tôi cũng chẳng đi đến đâu nên không cần quá cầu kỳ làm gì, mặc sao miễn bản thân mình cảm thấy thoải mái là được.

Nhưng cũng vì câu nói đó mà tôi giật mình, cái Hương tuy là ngoan và học giỏi nhưng nó lại đang ở tuổi ấu ương. Cái tuổi này mà không sát sao sẽ rất dễ sa ngã. Tôi ngàn vạn lần cũng không muốn con bé sẽ đi vào vết xe đổ của mình nên nhất định tối nay khi Khôi về sẽ dành một đêm để tâm sự với em.

- -----*-----*

Khi cả nhà đang ăn cơm thì thấy mẹ tôi bù lu bù loa khóc lóc, trong đầu tôi cứ nghĩ mẹ đang làm trò để phản đối tôi và Khôi nên chán chẳng muốn

nhìn ra. Nào ngờ mẹ khóc mếu mếu:

- Chi ơi, Hương ơi mẹ mất hết rồi.

Khẽ nhú mày tôi hỏi mẹ:

- Mẹ mất cái gì.

- Mất tiền, mất sạch rồi, có bao nhiêu tiền dành dụm được cho cái con mụ Huệ vay lãi bây giờ nhà nó phá sản mẹ mất trắng rồi.

Tôi nhìn mẹ lòng cũng có chút thương xót nên đỡ mẹ ngồi hẳn hoi rồi khẽ trách:

- Ai kêu mẹ tham mấy đồng lãi làm gì, gửi vào ngân hàng cho yên tâm thì không.

- Nào ai biết nó như thế, thấy nó ngon ngọt tử tế lại là hàng xóm cũ nên mới tin tưởng. Bây giờ thì mất sạch rồi, nhà của nó ngân hàng còn chả làm gì được thì mẹ mong gì.

Mà mụ Huệ, mẹ thằng Hùng béo cũng thuộc dạng ghê gớm, mụ phá sản mà tới tận khi mụ bỏ trốn thì mọi người mới biết. Căn nhà kia mụ cũng đã viết giấy sang nhượng cho người ta. Tới khi ngân hàng xuống cũng chẳng biết phải làm gì nên còn đang tranh chấp. Biết bao nhiêu ông tai to mặt lớn còn bị mụ lừa thì mẹ tôi có là gì.

- Thôi của đi thay người, lần sau thì mẹ đừng có cho vay cái kiểu ấy làm gì. Còn ông kia nữa, ông có nói gì mẹ không.

- Cái thằng nát rượu ấy thì ngoài rượu ra nó có biết cái gì đâu. Nốc cho đầy vào giờ còn phát ra xơ gan, đòi đi viện chữa mà giờ thế này thì tiền đâu mà đi.

Không khí đang vui vẻ bị mẹ làm cho trùng hẫ xuống, bố vẫn ghét mẹ nên bóng gió nói:

- Ở đời có nhân có quả cả, gieo nhân nào thì gặt quả ấy có gì mà lạ.

Mẹ mất của đang xót nghe bố nói thế thì tức tối xắn tay lên mà chửi. Tôi với cái Hương phải nói mãi mẹ mới chịu nhin để đi về.

Sự việc ngày hôm nay tôi thật sự cảm thấy ngại với Khôi nhiều lắm, anh tới chơi mà lại để anh chứng kiến cảnh không vui chút nào.

Thấy tôi cứ buồn buồn anh nói:

- Em ngại anh à.

- Dạ, lâu anh mới tới mà lại để anh thấy cảnh này.

- Có gì đâu, anh với em cũng đã xác định thì xem như người một nhà. Anh không nghĩ em nghĩ cái gì.

Tôi nhìn anh đầy cảm kích mà cảm ơn, anh khẽ cười xoa đầu tôi rồi nói:

- Giữa chúng ta không cần câu nệ, hoàn cảnh gia đình em thế nào anh đều biết. Ngay cả em đang lo lắng gì anh cũng biết cả. Anh hứa với em, nhất định sẽ mang lại hạnh phúc cho em để bù đắp lại mọi thứ.

Tôi và anh ngồi bên cạnh ao cá, tôi dựa đầu vào vai anh cùng nói chuyện tương lai. Khung cảnh ấy thật bình dị nhưng đó chính là cuộc sống hàng ngày của tôi.

Anh ít khi hứa hẹn xa vời nhưng mỗi việc anh làm đều đặt tôi lên trước tiên, từ khi quen anh chưa một lần tôi phải bận lòng hay khó xử. Bởi lúc nào anh cũng hiểu cho hoàn cảnh của tôi chưa một lần làm khó.

- -----*-----*-----

Tôi và anh vẫn đi bên đời nhau cho tới ngày nhận tin nhắn của cái Nga:

- Ê mày, mai tao nói chuyện người lớn. Ngày kia đi chụp ảnh cưới với tao nhé.

- Sao mà gấp thế, chả thấy thông báo trước để tao còn chuẩn bị tiền mừng gì cả.

- Mày chỉ cần vác cái xác đến phụ tao là được, nhớ ngày kia phải đi cùng tao đấy.

Đúng như hẹn tôi tháp tùng cái Nga đi chụp ảnh cưới, chồng của nó không ai khác ngoài Thái người thanh niên tôi gặp hôm Khôi tỏ tình. Nhìn anh ta tươi hơn nhất được vàng còn con Nga thì xanh xao vàng vọt khiến tôi phải nghi hoặc hỏi:

- Mày không thích cưới à.

- Mày dở à con này, xưa nay mà đã thấy ai ép được tao làm cái gì chưa.

- Thế sao nhìn mày có vẻ không vui, dạo này nhìn cứ xanh xao kiểu gì ấy.

Nó cười bẽn lẽn ngại ngùng rồi thì thầm vào tai tôi nói nhỏ:

- Bác sĩ bảo cưới, tao đang ghen nên thế đấy.

Chả trách tôi thấy nó gầy hăn đi, hóa ra là có tin vui. Nhìn vợ chồng nó tình cảm tôi lại chạnh lòng nhớ tới Khôi. So với Thái người yêu tôi cũng đẹp trai không kém, nếu tôi cùng anh chụp hình chắc sẽ đẹp lắm đây.

Giá mà tôi có thể vô tư như cái Nga, không vương bận gì chỉ thoải mái tận hưởng hạnh phúc thì tốt biết mấy.

- Chi, vào đây chụp cùng tao 1 kiểu nhanh lên còn chuyển bối cảnh.

Tôi quên luôn cả nỗi nhớ người yêu mà hốt hoảng chạy lại gần nó cười thật tươi. Con bạn tôi cuối cùng cũng tìm được bến đỗ của đời mình, tôi chẳng mong gì nhiều chỉ mong nó sẽ mãi mãi hạnh phúc như bây giờ là đủ.

- -----*-----*-----

Vì là bác sĩ bảo cưới nên 1 tháng sau cái Nga cũng chính thức lên xe hoa về nhà chồng. Đám cưới của nó đương nhiên là phải có mặt Khôi, anh cứ ngồi nhìn lên sân khấu rồi tấm tắc khen:

- Nga hôm nay xinh thật em nhỉ, đúng là cô dâu có khác.

Tôi thừa nhận cái Nga xinh, nhất là khi nó khoác lên mình chiếc váy cưới lại càng lộng lẫy hơn. Dù thế tôi vẫn giả bộ hờn dỗi nói:

- Thế em không xinh à?

- Vợ anh mà mặc váy cưới nhất định sẽ còn xinh hơn Nga nhiều lần.

- Không mặc váy cưới em cũng thừa lung linh rồi.

Anh nhéo mũi tôi rồi bảo:

- Chẳng chịu hiểu ý người ta gì cả.

Tôi hiểu đương nhiên là tôi hiểu anh đang muốn nói tới điều gì, chỉ là lòng tôi còn vương bận nhiều thứ quá nên chưa thể cùng anh kết duyên được. Thấy tôi im lặng anh lại nói tiếp:

- Mà Chi này, mẹ nóng lòng muốn nói chuyện người lớn rồi đấy.

Nghe anh nhắc tới chuyện này lòng tôi lại nặng trĩu, chẳng biết phải nói với anh thế nào nên cứ ấp úng mãi:

- Em... em... em định...

- Còn định cái gì nữa cô nương.

- Nhưng mà gặp mặt thì có phải cưới luôn không anh.

- Chỉ là gặp mặt để anh khẳng định chủ quyền, để cho không anh nào tơ tưởng tới em nữa. Còn chuyện cưới xin mẹ để tụi mình tự quyết

Lúc này tôi mới thở phào nhẹ nhõm, thôi thì cứ gặp mặt, còn chuyện cưới xin tôi sẽ bàn với anh sau. Hy vọng là anh sẽ hiểu cho hoàn cảnh nhà tôi lúc này.

- -----*-----*-----

Đúng như lời hứa, 1 tuần sau mẹ anh chọn ngày tốt để tới nhà tôi chơi nhà. Đi cùng bố mẹ anh là em trai và một bác nữa. Còn nhà tôi cũng chỉ có cô Tươi cùng bác Tư. Mẹ tôi không tới vì mẹ không ưa Khôi nên dù tôi có nói khó mẹ cũng quyết không lên.

Mẹ không muốn tôi cũng chả ép được, chỉ là bố con tôi có chút ngại với đằng nhà trai. Rõ ràng mẹ tôi ở gần mà chuyện quan trọng của con lại chẳng tới. Cũng vì thế nên bố anh có thắc mắc:

- Không biết mẹ của cháu Chi đâu.

Bố gượng gạo giải thích:

- Mẹ cháu có việc đột xuất nên không tới được, mong gia đình thông cảm.

- Không sao, không sao, quan trọng là tụi trẻ, bọn nó cũng tìm hiểu nhau được chín mười rồi nên hôm nay tôi mới đến đây để xin phép gia đình cho hai cháu nó tính chuyện trăm năm.

Truyện chăm năm là sao chứ, anh nói với tôi là chỉ gặp mặt thôi mà. Tại sao bây giờ lại nói đến chuyện trăm năm. Lúc tôi còn đang ngơ ngác chẳng

hiếu chuyện thì bố anh lại nói tiếp:

- Hoàn cảnh gia đình nhà ta tôi cũng đã được nghe cháu Khôi nói qua. Thật sự thì chúng tôi rất thông cảm với gia đình mình nên khi cháu Khôi đề nghị sẽ ở rể chúng tôi mới không phản đối. Thôi thì con nào cũng là con, ở đâu không quan trọng, quan trọng chúng nó hạnh phúc thì bậc làm cha làm mẹ chúng ta cũng mừng.

Tôi được đưa hết từ bất ngờ này sang bất ngờ khác, đầu tiên là khi nhà anh đòi tính chuyện trăm năm. Bây giờ lại đến việc anh ở rể nhà tôi, chuyện quan trọng như vậy mà anh chẳng nói để cho tôi đỡ lo.

Quay sang nhìn anh, thật sự lúc này tôi chỉ muốn ôm chặt lấy anh mà nói tiếng cảm ơn mà ngại đông người nên chỉ có thể lý nhí nói:

- Cảm ơn anh đã hiếu cho em.

- Anh đã nói giữa chúng ta không cần có câu cảm ơn rồi còn gì. Em là người con gái anh thương, em nghĩ gì lo lắng gì anh đều hiểu cả. Sau này chỉ mong em hãy tin ở anh, để anh có cơ hội cùng em xây tổ ấm.

Niềm hạnh phúc đang len lỏi từng tắc da thớ thịt, hôm nay tôi nhìn đâu cũng thấy đẹp. Ngay cả chiếc ghế bị gãy một chân ở ngoài sân cũng thấy nó sao mà đáng yêu đến lạ.

Một chút nắng sớm của mùa hạ đang chiếu vào trong nhà làm bừng sáng lên cả không gian.

Mới đêm qua còn mưa to mà hôm nay bầu trời đã cao và xanh ngắt, thi thoảng có một vài đám mây trắng lơ lửng trôi qua.

Cuối cùng thì sau cơn mưa trời lại sáng, cũng như cuộc đời tôi, qua cơn bão cực cũng tới hồi thái lai.

Tôi vừa có thể trở thành cô dâu xinh đẹp của anh, mà vẫn có thể lo chu toàn cho gia đình.

- -----*-----*-----

Hôm nay tôi làm cô dâu của anh, khoác lên mình bộ váy cưới màu trắng có phần ngực kết ren cách điệu mà sao tôi thấy hồi hộp thế này. Chú rể của tôi khôì ngồ quá, phía dưới kia tôi nghe thấy rất nhiều lời ca ngợi:

- Đẹp đôi quá, hai đứa này đẹp quá.

Dưới kia bố cũng đang nhìn tôi, phía đuôi mắt ông hình như đang ướ nước. Gương mặt ông 10 phần đều toát lên niềm vui, từ bé đến lớn chưa bao giờ tôi thấy bố cười tươi đến thế. Vậy là cuối cùng tôi cũng có thể đem đến niềm vui cho bố. Chỉ mong sao cả đời này bố mãi mãi cười vui như bây giờ.

Bên cạnh ông là cái Hương, nó đang nhìn tôi bằng ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Môi nó đang mấp máy, hình như muốn nói lời chúc phúc vợ chồng tôi. Dù không nghe rõ nhưng tôi vẫn khẽ gật đầu.

Em gái bé nhỏ của chị, cô gái đầy nghị lực, nhất định sau này cuộc sống của em sẽ viên mãn. Chị tin là như thế.

Phía dưới hôn trường mọi người đang hô lớn:

- Hôn đi, hôn đi...

Tôi bẽn lễn nhìn anh, trong mắt cả anh và tôi ngoài hạnh phúc ra thì chỉ còn lại toàn hình bóng của đối phương.

Nụ hôn ấm nóng ấy chính là sự khởi đầu cho cuộc hôn nhân đầy hạnh phúc của vợ chồng tôi.

Đêm ấy anh thì thâm vào tai tôi bao câu ái ân cùng lời nói:

- Hôm nay chúng ta đã chính thức là của nhau, anh mong tình yêu này sẽ luôn bền vững như chiếc nhẫn ta trao nhau, mãi mãi không bao giờ tan biến.

Quen nhau do chữ duyên, nhưng để gắn bó bên nhau thì cần sự cố gắng của cả hai. Chỉ khi tôi và anh chung tay vun đắp thì mới có thể cùng nhau vượt qua mọi khó khăn thử thách để nắm chặt tay nhau đi về về trước. Vì hạnh phúc là đấu tranh nên tôi tin, đời này kiếp này chúng tôi sẽ mãi mãi hạnh phúc bên nhau.

DIỄM CHI

Dạ Thảo

dtv-ebook.com

Chương 43: Ngoại Truyện

Đêm tân hôn dù biết tôi không còn trong trắng nhưng anh vẫn rất nhẹ nhàng. Từng tắc da, thớ thịt trên người tôi đều được anh trân trọng, vuốt ve.

Tôi dù đã trải qua một lần ân ái nhưng khi đó là bị thuốc điều khiển nên lần này vẫn có cảm giác ngượng ngùng. Tôi ngại nên nhất quyết bắt anh phải tắt đèn tối om mới chịu cho đụng vào người.

Tất cả mọi thứ anh đều chiều theo ý tôi, hai vợ chồng mới đầu còn ngượng ngùng nhưng rồi sau đó lửa yêu cuộn lên khiến cả hai quấn chặt lấy nhau đầy tình tứ.

Anh đánh thức toàn bộ nơ ron thần kinh trong tôi, còn tôi cũng giúp anh thắp lên ngọn lửa đam mê. Hai vợ chồng trẻ cứ thế quấn quýt dây dưa không ngừng.

Đêm ấy tôi mệt quá nên sáng hôm sau ngủ quên tới 8h mới dậy, nhìn đồng hồ tôi hoảng hồn phi thẳng ra ngoài.

Sân nhà mẹ chồng tôi đã dọn sạch sẽ, phía trong bếp hình như còn đang tỏa ra mùi thơm của xương hầm. Mẹ chồng thấy tôi thì tươi cười nói:

- Dậy rồi hả con, sao không nghỉ ngơi thêm chút nữa.
- Con.. con xin lỗi mẹ, con mệt quá nên ngủ quên.
- Cái con bé này, có gì mà phải xin lỗi chứ. Mẹ cũng sợ hai đứa mệt nên không muốn làm phiền. Thôi dậy rồi thì đi đánh răng rửa mặt đi con, mẹ

đang nấu bún bung rồi, ngon lắm.

Tôi ngây ngô nhìn bà, bà hiền dịu quá, hết như một bà mẹ đang quan tâm con gái. Tôi dậy muộn mà bà chẳng trách một câu, khác hẳn với những bà mẹ chồng tôi thấy trong phim. Bất giác một cảm giác ấm áp len lỏi trong tim tôi. Cứ thế tôi đi đến bên cạnh mẹ chồng, ôm bà một cái thật chặt rồi nói:

- Cảm ơn mẹ.

Bà vỗ nhẹ lên tay tôi, gương mặt lộ rõ vẻ hài lòng từ tốn nói:

- Được rồi, được rồi, vào gọi chồng rồi vệ sinh cá nhân đi còn ăn sáng. Ăn thử món bún bung của mẹ xem có khác gì quê con không nha.

- Chưa ăn nhưng mà con thấy mùi thơm quá đã, con chảy hết cả nước miếng rồi này. Mẹ chờ con xiu xong con ra ngay.

Bà gật đầu nhìn theo từng bước chân tôi, trên môi nụ cười vẫn chưa tắt. Một tuần đầu sau cưới tôi ở nhà chồng, cuộc sống làm dâu ngọt ngào hơn cả trong tưởng tượng của tôi. Chồng yêu chiều, bố mẹ chồng quan tâm, tôi hết như một nàng công chúa nhỏ chứ chẳng phải nàng dâu mới. Nhiều lúc tôi còn lầm tưởng họ là bố mẹ ruột của tôi chứ chẳng phải bố mẹ chồng.

Cũng vì thế mà chồng tôi lên tiếng phân bì:

- Từ ngày có Chi bố mẹ thiên vị hẳn, chẳng quan tâm đến con nữa.

- Cái thằng này, đứa nào mẹ chẳng quan tâm. Cái Chi nó mới về nhà mình còn nhiều bỡ ngỡ nên mẹ quan tâm nó hơn một tí để cho nó đỡ tủi thân. Có thể thôi mà cũng bì tị với vợ.

- Con đùa thôi mà, thấy nhà mình vui vẻ như thế con hạnh phúc còn không hết, cô ấy là vợ con cơ mà, sao phải bì tị chứ.

Hết một tuần vợ chồng tôi chia tay mọi người để trở về nhà. Tôi không nghĩ chỉ có một tuần ngắn ngủi mà lại có thể quyến luyến mọi người đến vậy. Chắc vì lâu rồi tôi thiếu thốn tình thương của mẹ, bây giờ được mẹ chồng quan tâm nên mới bịn rịn khóc lóc ôm bà mà nói:

- Con sẽ thường xuyên về thăm mẹ.
- Hai đứa đi nhớ cẩn thận, về ấy bảo nhau mà làm ăn nghe không.
- Con biết rồi, mẹ với bố cũng phải giữ gìn sức khỏe đấy.

Xe chạy rồi mà tôi vẫn cố ngoái đầu lại nhìn, phía sau ấy hai người họ vẫn đứng dõi theo chiếc xe. Tôi thật lòng thương họ, nếu gia đình tôi không quá neo người có lẽ tôi sẽ chọn ở lại cùng họ. Chỉ tiếc là hoàn cảnh của tôi lúc này không cho phép nên đành phải về.

- -----*-----*-----

Khôi nghỉ luôn công việc ở chỗ làm để ở nhà chuyên tâm cùng tôi tăng gia sản xuất. Anh bảo:

- Thuận vợ thuận chống tát biển đông cũng cạn, hai vợ chồng mình cứ cố gắng chăn nuôi trồng trọt kiểu gì cũng có lúc giàu.

Tôi chả mong giàu, chỉ mong sao cuộc sống ấm no hạnh phúc là đủ.

- -----*-----*-----

Cưới nhau chưa đầy 1 tháng tôi phát hiện mình trễ kinh, cầm chiếc que thử thai 2 vạch tôi bất ngờ vô cùng. Tôi không nghĩ sau chuyện lần trước bản thân vẫn có thể dễ dàng thụ thai đến thế.

Vừa mừng, vừa lo, mừng vì vợ chồng tôi có trái ngọt sớm, lo vì cuộc sống còn nhiều khó khăn, tôi bầu bí lúc này gánh nặng kinh tế lại đổ lên vai anh.

Lúc tôi chìa chiếc que trước mặt anh còn ngây ngô hỏi:

- Gì đây, cái này là cái gì hả vợ.
- Là 2 vạch, là em có bầu rồi, ngố thế.

Anh nhìn chăm chú vào chiếc que ấy khoảng 3 giây rồi nhảy cẫng lên hét vang khắp nhà:

- Vợ tôi có bầu rồi, tôi được làm cha rồi.

Hét xong anh bế bồng tôi lên sung sướng nói:

- Cảm ơn vợ, em tuyệt vời lắm.
- Nào bỏ em xuống, em đang có bầu anh phải cẩn thận chứ.
- Anh quên mất, anh xin lỗi. Em ngồi xuống đây chờ anh tí.

Nói xong anh nhẹ nhàng đặt tôi xuống giường rồi chạy ra ngoài. Tôi chẳng biết anh đi đâu cho tới khi anh kéo tay bố tôi vào phòng khoe:

- Bố, vợ con có bầu rồi, bố được làm ông ngoại rồi đấy. Bố thấy vợ con giỏi không.

Bố nhìn tôi, ánh mắt hấp háy cười, hình như ông cũng giống tôi, đang ngập tràn trong hạnh phúc. Phải một lúc lâu sau ông mới run run hỏi:

- Thật.. thật hả con.
- Dạ con mới thử que thôi ạ.
- Không được, Khôi đưa ngay vợ đi khám, phải siêu âm xem thế nào. Nhớ hỏi kỹ bác sĩ xem cần kiêng khem những gì. Còn nữa, gọi luôn cho anh chị thông gia cho anh chị ấy mừng.

Bố mẹ chồng hay tin tôi có bầu thì ngay lập tức bắt xe lên nhà tôi. Mang linh kinh nào gà, nào trứng lên để cho tôi tắm bổ.

Tối nơi dù còn đang mệt mẹ chồng vẫn ngay lập tức nấu cho tôi nồi cháo cá chép. Vừa nêm nếm bà vừa bảo:

- Có bầu mà ăn cháo cá chép thì tốt lắm, con ráng ăn thật nhiều vào nha con. Bây giờ là phải ăn cho hai người rồi, làm sao mà phải mẹ khỏe con khỏe mới được nghe không.

- Dạ, thôi mẹ cứ nghỉ đi để con nấu cho, mẹ mới đi đường xa còn mệt.

- Nhiều đây nhằm nhò gì, con cứ ngồi đi, 3 tháng đầu là hết sức cẩn thận nhớ không. Thèm cái gì thì bảo chồng nó đi mua, không thì nhắn bố mẹ gửi xe lên cho đừng có cố chịu. Bầu bì mà thèm là khổ lắm.

Tôi cảm kích nhìn bà, cái cách bà lo lắng, quan tâm tôi sao mà chân tình đến thế. Phía trên nhà hai ông thông gia cũng đang ngồi nói chuyện đàm đạo cùng nhau. Còn ông chồng ngõ của tôi thì điện thoại nhờ cái Nga chỉ dạy cho ít kinh nghiệm.

Nhìn mọi người vui tôi lại chạnh lòng nhớ đến đứa con xấu số năm nào. Cùng là con tôi mà một đứa được chào đón còn một đứa lại mãi mãi nằm nơi đất lạnh.

Năm nào vào ngày đứa nhỏ mất tôi cũng nhốt mình trong phòng để khóc. Vừa thương con, vừa giận mình khiến cả ngày hôm đó tôi chẳng thiết tha làm gì cả. Cũng may có Khôi đã giúp tôi đưa đứa nhỏ vô chùa nên lòng tôi cũng thanh thản hơn đôi chút.

Ngày làm lễ cho con ở chùa tôi đã thầm nhắn nhủ:

- Mẹ xin lỗi con, nếu được mẹ mong con sẽ lại đầu thai làm con mẹ để mẹ được bù đắp cho con.

Chẳng biết có phải lời khẩn cầu ấy linh nghiệm hay không, nhưng đứa trẻ này nhất định tôi sẽ yêu thương hơn cả sinh mạng của mình.

- -----*-----*-----

Chín tháng mười ngày tôi mang thai Khôi nhất quyết không chịu cho tôi ra vườn phụ anh. Ngay đến cả nấu cơm anh cũng tranh thủ về sớm để nấu vì tôi ghen không người được mùi dầu mỡ.

Nhìn cái cách anh chăm tôi bố đã cảm động nói:

- Chi, con chọn đúng chồng rồi, bố có thể yên tâm rồi.

Không chỉ riêng gì bố ngay cả đến cái Hương cũng ngưỡng mộ anh rể. Lúc nào nó cũng xem Khôi như thần tượng và con tuyên bố:

- Sau này em chỉ lấy ai giống anh mà thôi.

Cũng có lần tôi nói với mẹ tôi mang bầu nhưng mẹ tuyệt nhiên không một lời hỏi thăm chứ đừng nói đến việc mua đồ cho tôi tẩm bổ. Tôi cũng chẳng giận mẹ vì thật ra đã quá quen với lối sống vô tâm ấy của bà.

Từ dạo mẹ bị lừa tiền thì sức khỏe giảm sút hẳn, người xanh xao ăn gì cũng không ngon miệng. Ai cũng nghĩ là do mẹ xót của quá nên đổ bệnh, thật không ngờ cuối cùng lại phát hiện ra mẹ bị ung thư tuyến giáp. Bình thường bệnh này nếu phát hiện sớm có tỷ lệ chữa khỏi lên tới 90% nhưng mẹ thì khác. Mẹ ung thư tuyến giáp dạng không biệt hóa, đây là dạng nguy hiểm nhất của ung thư tuyến giáp.

Hơn nữa lại phát hiện muộn, khi mà các khối u đó đã cảm nhận được bằng tay. Khối u ở cổ của mẹ khá cứng và nó chuyển động theo mỗi nhịp thở điều này chính là nguyên nhân khiến cho mẹ bị đau và gặp nhiều khó khăn hơn trong việc ăn uống.

Cũng vì khối u ấy nên hiện tại giọng nói của mẹ trở nên khản đặc mẹ chỉ có thể nói được những câu ngắn chứ không thể chửi bới như trước.

Lần ấy vào viện thăm mẹ tôi thật sự suýt chút nữa thì rơi nước mắt khi thấy bên cổ trái của mẹ sưng to. Các hạch huyết màu đỏ nổi đầy xung quanh cổ. Có những lúc mẹ đau đến mức dùng hai liều giảm đau mà vẫn chẳng đỡ.

Do các tế bào ung thư đã bắt đầu di căn sang cổ và một số bộ phận lân cận nên mẹ bắt buộc phải hóa trị để kéo dài sự sống. Hóa trị giúp ức chế và làm chậm lại quá trình phát triển của ung thư nhưng nó cũng làm cho sức khỏe của mẹ yếu đi hẳn.

Việc chữa trị vô cùng tốn kém nên mẹ quyết định bán luôn ngôi nhà mẹ đang sống và chuyển về quê ở cùng ông ngoại. Còn chồng mới của mẹ sau ngày hôm ấy cũng ôm một nửa số tiền bán nhà bỏ đi đâu chẳng ai biết.

Cuối cùng thì cũng chẳng ai thoát khỏi sự xoay vần của tạo hóa, mẹ dù có mưu mô tới đâu đến cuối đời vẫn phải sống trong cô độc.

- -----*-----*-----

Cuối cùng thì ngày tôi trở dạ cũng tới, bố, Khôi cùng cái Hương tức tốc đưa tôi vào viện huyện để nhập viện. Sau đó anh gọi điện về thông báo với bố mẹ chồng tôi, hay tin tôi trở dạ bố mẹ chồng tôi cũng ngay lập tức bắt xe tới viện.

Là con so nhưng trộm vía tôi lại sinh khá dễ, 8h vào phòng, 8h30 đã sinh xong. Tôi sinh nhanh đến mức bác sĩ còn chưa đeo xong bao tay em bé đã cất tiếng khóc chào đời. Cũng vì sinh dễ quá nên phần đó của tôi rách tùm lum, đến bác sĩ cũng phải thốt lên:

- Em rặn mạnh quá nên nó rách to, chị chỉ có thể cố gắng khâu được thế này thôi. Sau này không được thắm mỹ lắm nhưng mẹ tròn con vuông là

may mắn lắm rồi.

Khoảnh khắc được da tiếp da với đứa con bé bỏng khiến tôi quên luôn nỗi đau của bản thân. Mừng tới mức nước mắt chảy ướt đầm lúc nào chẳng hay.

Sức khỏe của mẹ khá yếu nên khi tôi sinh không thể có mặt, bù lại tôi có chồng, có em gái và mọi người ở đây. Khôi vừa bế con gái vừa xót xa hỏi:

- Có đau lắm không em.

- Đau, của em nó nát bét làm sao mà không đau cho được.

Nghe tôi nói thế Khôi lại càng xót xa hơn, mấy ngày tôi nằm viện cũng là những ngày anh thức trắng chăm sóc cho tôi. Dù ai nói gì anh cũng không chịu về nhà nghỉ. Con bé ị anh một tay lau rửa, ngay đến việc vệ sinh thay băng cho tôi cũng là anh làm. Dường như anh chẳng nề hà bất cứ thứ gì vì anh bảo:

- Em đã vất vả để sinh cho anh một nàng công chúa thì mấy việc này với anh có nhằm nhò gì.

Mẹ chồng tôi ở lại chăm cho tới khi con bé đầy tháng bà mới về, cứ ai mách món gì tốt là bà lại hì hụi nấu cho con dâu. Bà chăm tới mức cân nặng của tôi tăng chóng mặt, hai bầu sữa lúc nào cũng căng cứng phải vắt bớt đi kéo con ti lại sặc.

Làm lễ đầy tháng cho con bé xong mẹ con bà cháu cứ ôm nhau bịn rịn khóc. Tôi rất muốn bà ở luôn đây cùng tôi nhưng lại không dám giữ. Bà về còn ông, còn việc đồng áng. Mùa vụ sắp đến nên khi tôi có ý về quê bà lại gàn:

- Không được, con cứ ở đây nghỉ cho khỏe hẳn đã, mẹ về làm mùa dọn dẹp xong xuôi rồi mẹ đón hai mẹ con về đấy sau. Chứ giờ mẹ bận làm mùa

sợ không lo được rồi lúa thóc lại rậm con bé ra thì khổ thân.

Bà luôn thế, luôn nghĩ cho tôi như một đứa con gái, thậm chí còn quan tâm tôi hơn cả mẹ ruột. Nhờ có bà tôi lại cảm nhận được hơi ấm của tình mẹ con, có mẹ chăm quả thật rất hạnh phúc.

- -----*-----*-----

Năm tháng dần trôi, bé con của tôi cuối cùng cũng vào lớp 1, từ ngày sinh con bé bố tôi cũng thôi không ra vườn nữa mà giao mọi việc lại cho vợ chồng tôi. Hàng ngày ông giúp tôi đưa đón con bé đi học.

Cái lưng của ông cũng may được người ta mách cho ông thầy lang ở tận thanh hóa, chữa đâu có độ nửa tháng, hợp thầy hợp thuốc lại khỏe hẳn lên.

Cái Hương đã tốt nghiệp đại học, nhờ được bằng loại giỏi nên được giữ lại Hà Nội làm luôn. Mấy lần con bé tâm sự hình như có anh chàng trưởng phòng đang ngấp nghé mà chưa nhận lời.

- Mời chị Diễm Chi chuẩn bị vào khám.

Tiếng cô y tá cất lên cắt ngang dòng suy nghĩ, tôi cùng chồng lại dẫn nhau vào phòng siêu âm. Bé con trong bụng của tôi đã được 16 tuần nên hai vợ chồng chở nhau đi khám định kỳ để được ngắm con.

Nhìn ngắm cái chấm bé xiu trên màn hình mà lòng tôi hạnh phúc vô cùng. Vị bác sĩ nhìn vợ chồng tôi rồi nhẹ nhàng hỏi:

- Bé thứ mấy đây.

- Dạ thứ 2 ạ.

- Thế bé đầu giống ai.

Khôi chẳng để tôi nói mà nhanh nhẩu nói trước:

- Bé đầu là công chúa giống mẹ.

- Vậy chúc mừng vợ chồng nhé, có đủ nếp đủ tẻ rồi đấy.

Khôi cười, tôi nhìn rõ được niềm hạnh phúc đang đọng đầy trong mắt anh. Bàn tay anh siết chặt tay tôi thêm chút nữa, tay trong tay, hai chiếc nhẫn cưới cũng chạm nhẹ vào nhau như một sự khẳng định về sự bền chặt của cuộc hôn nhân này.

Tôi đã từng trải qua những tháng ngày đông bão nhưng đến hiện tại cuộc sống của tôi chỉ còn lại toàn màu hồng. Chồng đẹp, con khôn, gia đình hạnh phúc, cuộc sống này với tôi đã quá viên mãn, thật lòng chẳng dám mơ gì hơn nữa.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43: Ngoại Truyện](#)